

Бестселър #1 в 22 страни

**МЕЙВ  
ХАРЪН**

**ТЕЛЕВИЗИОННА  
афера**



**МЕТАСЕЛЪР**  
ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА

# МЕЙВ ХАРЪН ТЕЛЕВИЗИОННА АФЕРА

Превод: Милена Кацарска, Огнян Алтънчев

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Години наред животът на Алегра Бойд преминава в грижи около семейството, докато един ден тя осъзнава, че децата ѝ са пораснали, а съпругът ѝ Мат почти не я забелязва. Алегра решава да излезе от сянката на мъжа си и приема примамливо предложение за работа в телевизията, където Мат е дългогодишен водещ на най-популярното шоу. Кариерата ѝ се развива стремглаво, обграждайки я със слава и интересни мъже, но семейството ѝ се разпада. Ще може ли Мат да преживее шока от професионалния успех на Алегра или ще потърси утеха в обятията на своята млада и сексапилна продуцентка Белинда?

*На майка ми, която би се насладила на цялата тази прелест*

# 1

Докато лежеше на голямата спалня, Алегра Бойд наблюдаваше как съпругът ѝ Мат събува чорапите си с едната ръка, защото с другата крепи вестника, отворен на спортната страница, после ги пуска на килима, където щяха да се въргалят, сякаш невидими за този мъжкар-шовинист, до момента, в който тя или госпожа О'Шок — тяхната домашна помощничка-ирландка — не ги вдигнат.

Все така погълнат от описанието на чудодейната защита на отбора на Спърс, той смъкна гащетата си и придърпа от леглото горницето на памучната пижама. Бе настоял да му купи поне дузина от този модел, но в различни разцветки, а обличаше само горната част, така че топките му надничаха закачливо и предизвикваха взривове от кикот у двете им поотраснали дъщери и укорителни погледи от страна на госпожа О'Шок, заета с гладенето.

Той се мушна в леглото и наблюдавайки го, Али усети прилив на нежност. Запита се как ли биха реагирали почитателките му, ако видеха водещия номер едно на дискуссионни предавания в Британия без долнище на пижама. Би им харесало без съмнение. Неговата секретарка ѝ бе казала веднъж, че съдържанието на пощата на Мат би накарало да се изчерви и Чичолина. Али поклати глава и събра разпилените му дрехи с ясното съзнание, че би следвало да му каже сам да го направи. Слава богу, че най-добрата ѝ приятелка Сюзи не присъстваше на сцената. Сюзи непрекъснато я обвиняваше, че се държи като изтривалка.

Тъкмо натикваше мръсните дрехи в коша, когато Мат вдигна поглед от вестника и се усмихна.

— Идваш ли? — запита, потупвайки съблазнително леглото до себе си.

Али отвърна на усмивката. Мат бе вече на четиридесет, но възрастта му отиваше, даже добавяше ново очарование към дяволитото му излъчване, заради което изглеждаше толкова добре на екрана. А освен него — и онази закачлива искрица в сините му очи. Мат Бойд



определено не бе от типа съвременен мъж. Всъщност бе типичен представител на мъжа от памтивека. И зрителите го обожаваха. На зрителите, разбира се, не им се налагаше да живеят с него.

— След минута — тя се наведе, за да го целуне, преди да се измъкне през съседната врата, за да се съблече.

Щом влезе в банята, Али смъкна сutiена на кръста си, завъртя го бързо, така че кукичките да дойдат отпред, и го разкопча. Така я бе научила майка ѝ, когато бе на тринадесет, и по неведоми причини тя действаше по същия начин дори и на тридесет и осем. Обикновено не се впечатляваше от такава дреболия, но тази вечер, застанала пред огледалото, я забеляза.

Защо майка ѝ не я бе научила да го разкопчава отзад, със съблазнителна извивка, превзета като Мерилин Монро? Не че вече имаше значение, тъй като от месеци насам се събличаше тук, в банята. Погледна в огледалото и се почуди защо ли. Тялото ѝ все още беше стегнато, като се изключат леките бричове по бедрата ѝ и малко увеличената талия. Дългата ѝ до раменете коса си бе все тъй лъскава и кестенява със съвсем малко помощ от „Л’Ореал“. Като тийнейджър използваше ютия, за да я изправи, но сега ѝ доставяха удоволствие нежните вълни, които прикриваха промъкналите се около очите ѝ бръчици. Мат все повтаряше, че очите ѝ, искрящо синьо-зелени, са най-красивото у нея. Бръчките не я дразнеха. Те се бяха появили от смях, не от разочарование. И светлата ѝ кожа се бе изпъстрила с лунички от ранното слънце, на което се бяха изложили тази година. Така или иначе, беше ѝ неудобно да се показва. Може би заради всички онези екстравагантни млади жени, които прииждаха в телевизията, сякаш щеше да се провежда конкурс за Мис Свят. Ала имаше и нещо друго. Напоследък между нея и Мат се бе зародило отчуждение, а Мат често бе раздражителен и мрачен по необясними причини.

Но не и тази вечер. Може би тази нощ щяха да възродят предишната нежност. Сети се за приканващия израз в очите му, изми набързо зъбите си и прокара гребен през косите си. Пръсна малко парфюм зад ушите и дъхна с длан пред устните си. Свежа мента. Усмихна се и влезе в спалнята.

Всичко това ѝ бе отнело не повече от минута-две. В леглото Мат продължаваше да стиска здраво вестника. Но като се наведе да го целуне, забеляза, че очите му са затворени и той спи дълбоко.

Внимателно измъкна вестника от ръцете му и докосна с устни неговите, усещайки познатото бодване на мустаците му по брадата си. Мат отказваше да ги обръсне, защото му допаднаше небрежната им войнственост, въпреки мърморенето на служителите от гримьорната.

Посегна за нощницата и с известен срам установи, че не изпитва болка от неудовлетворено желание, а по-скоро облекчение. Сега можеше да дочете книгата си.

Три пъти седмично, в продължение на повече от десет години, Мат Бойд бе доказвал, че е кралят на телевизионните интервюта. Помлади, по-чевръсти съперници се бяха появявали и си бяха отивали, но Мат бе устоял през цялото време. На зрителите им допаднаше това, че той действително изслушва събеседниците си и все пак набързо поставя на място претенциозните фукльовци със знаменитите си сухи остроти. Сякаш винаги знаеше какво искат да разберат хората пред екрана и дръзко задаваше точния въпрос. И успяваше някак си да се отърве безнаказано. А най-важното бе, че звездите се чувстваха в безопасност в ръцете му. Пък на техните имресариа им харесваха отчетите за броя на зрителите на шоуто.

Много хора си мислеха, че познават Мат добре. Али — съпругата му, Стивън Картрайт — програмният директор, също и Бърни Лонг — изпълнителният продуцент на шоуто. Но имаше нещо, което никой от тях не знаеше.

Мат Бойд започваше да се отегчава.

Мат оглеждаше студиото, докато звукооператорът поставяше микрофоните. Ненавиждаше новия декор. Люляк и маргарити и отгоре на всичко огромен неонов надпис: „Шоуто на Мат Бойд“.

По този начин, помисли си Мат, потрепервайки, изглеждат навярно гей клубовете и дискотеките.

Размени шега с оператора на четвърта камера и запрелиства сценария за вечерта. Обичайната схема. Първо, някой си никой Анди

Грийн, проскубан „актьор“ във второстепенен сапунен сериал, нает, за да позира гол до кръста с краставица в панталона си. Шансът той да каже нещо поне малко интересно бе нищожен. Следваше знаменитост от средна ръка, Линзи Уотсън, рок журналистка с остър език и склонност към игрички с момченца, евентуално по-забавна от Грийн. Но само в трезво състояние.

И най-накрая Звездата, или този, който минаваше за звезда в ерата, когато всяка знаменитост в града неотменно обикаляше сутрешните предавания, дневните и вечерните дискусии и даваше интервюта, докато накрая зрителите научаваха повече за нея от собствената ѝ майка. Ала определено им пукаше по-малко. Тази вечер наред бе Йон Лийтън, последното издигнато келеме на Холивуд. Само на двадесет и две, той вече можеше да претендира за три милиона на филм, въпреки репутацията си на трудна особа, която на всичкото отгоре се взима много на сериозно.

Звукооператорът бе готов за пробите. Мат се ухили цинично.

— Продуценте, продуценте, отвъд стената — той размаха сценария и продължи с ясен и отчетлив глас в микрофона, за да го чуват всички в техническата зала: — Кой е най-тъпият гост от тримата на земята?

Асистентката на пулта се изкикоти нервно и се обърна назад към стъклената преграда, зад която звездите обикновено изчакваха реда си. Анди Грийн бе там, но за щастие думите на Мат бяха минали покрай ушите му, защото бе зает да съзерцава собствената си снимка в списанието „На чашка кафе“.

— Какво, по дяволите, го е прихванало Мат? — излая Бърни Лонг, изпълнителният продуцент.

— Кой знае — повдигна рамене асистентката, като едва сдържаше смеха си. Мат ѝ харесваше. Той се отнасяше с нея като с човешко същество. А Бърни Лонг я възприемаше като нещо средно между другарче за спалнята и кафе машина.

Белинда Уайът, режисьорката за деня, отметна ядосано дългите си коси.

— Е, най-добре ще е да се стегне. След две минути сме в ефир.

Белинда затвори очи и изруга тихичко. Тя бе нова в шоуто, но твърдо решена да докаже, че е по-добра от двамата мъже, с които се



редуваха през седмицата. Ала честно казано, проклетият Мат Бойд вече й лазеше по нервите.

От няколко седмици с него бе станало трудно да се работи. Бе станал рязък по отношение на гостите. А от време на време дори и груб. Ако питаха Белинда, тя би го уволнила и би назначила някой друг.

— Една минута до ефир — напомни асистентката и започна да брои. — И... шапката — зазвуча познатата тема за началото на „Шоуто на Мат Бойд“.

Следващите петнайсет минути Белинда наблюдаваше с нарастващо раздражение как Мат претупва първите две интервюта. Когато Анди Грийн, сапунената знаменитост, се впусна надлъж и нашир да обяснява какво изпитание и тормоз е да бъдеш мегазвезда, Мат едва сподави прозявката си.

— Боже господи! — Белинда вдигна очи към небето и се обърна към Бърни: — Защо, по дяволите, още го държиш на екрана?

Асистентката я изгледа кисело. В този момент координаторът на гостите прекоси залата с пулта и поведе Йон Лийтън към студиото, представяйки го пътьом на Белинда и Бърни. Лийтън не ги удостои с внимание. Спря близо до вратата и се облегна на стената.

— О, мили боже! — прошепна Белинда, като отказваше да повярва на лошия си късмет. — Той е къркан.

Щом чу музиката от последния филм на Йон Лийтън, Мат се изправи.

— А сега, моля, приветствайте последния гост — той се огледа наоколо в очакване и съзря залитация Лийтън, който елегантно се строполи на дивана.

Стомахът на Белинда се преобърна и дланите й се изпотиха. Именно тя бе настоявала да поканят Йон Лийтън, а Мат се бе противопоставял, изтъквайки тъпотата и безпочвената му самонадеяност. Господи, защо не го бе проверила при пристигането? В такъв случай може би щеше да може да намери някой да го замести или да предупреди Мат. От ужас Белинда закри лицето си с ръце. Предстоеше им да запълнят още дванадесет минути от най-гледаното телевизионно време. Опитвайки се да запази самообладание, прехвърли резервните варианти. Можеха да затъмнят екрана и да вмъкнат диапозитив. Имаха и малко анимация за всеки случай. Но това

щеше да означава унизително поражение. Полагаше усилия да погледне монитора пред себе си.

Без да губи и миг, Мат бе схванал ситуацията.

— О, горкичкият! — той се обърна към аудиторията с широка усмивка и очевидно се наслаждаваше на всяка секунда. — Има ли някой Алка Зелцер?

Бурята от аплодисменти и гръмогласен смях сякаш нямаше край. Белинда предпазливо разтвори пръсти и погледна през тях.

Всичко щеше да е наред. Мат нямаше да се провали. Щеше да го обърне на шега. Бавно, с надеждата, че никой не е забелязал държането ѝ, тя се поизправи и започна да се отпуска.

— Попита ме защо държим Мат — Белинда усещаше язвителния поглед на Бърни Лонг като свредел в гърба си. — Е, сега знаещ. Защото Мат Бойд е най-добрият в този занаят.

Щом потекоха финалните надписи, целият екип се изправи на крака, за да поздрави Мат, докато агентът на Лийтън за връзките с обществеността притеснено го измъкваше от студиото. Белинда предположи, че няма да се присъединят към тях за обичайното парти.

Би трябвало да влезе заедно с останалите в студиото, за да поздрави и тя Мат, но се позабави в мрака на празната апаратна, сякаш събираше нещата си.

Вратата се отвори със замах и Мат застана на прага.

— Да си виждала Бърни?

Белинда вдигна очи, сконфузена от факта, че така го бе подценявала.

— Мисля, че влезе, за да те поздрави.

Мат се усмихна и отново отвори вратата.

— Мат... — гласът на Белинда неуверено заглъхна.

Той се обърна, изненадан от ненадейната ѝ липса на самочувствие. Белинда смразяваше целия екип с острия си като бръснач ум и възкъсите си поли, които необяснимо защо не предаваха сексуални намеци, а, напротив, напомняха кое е абсолютно забранено. „Постфеминистка“ беше я нарекъл Бърни веднъж с намерението да я обиди. А Белинда се бе разсмяла.

— Просто исках да ти се извиня — тя отмести поглед, шумолейки със своя екземпляр от сценария. — И по-точно за Йон Лийтън. Трябваше да разбере и да те предупредя.

— Моментът ми достави удоволствие — Мат се ухили обезоръжаващо и тя разбра, че е искрен. — Беше по-интересен, отколкото когато е трезвен.

Очите им се срещнаха и Белинда за първи път попадна под въздействието на чара му.

— Освен това... — сега и в гласа на Мат се долавяше притеснение — ... аз съм този, който трябва да се извинява. Напоследък съм непоносим.

— Така е — тя най-сетне му се усмихна. — Направо си ни трън в... очите.

Мат повдигна рамене и изведнъж стана сериозен.

— Знам — поколеба се за момент и като че ли се чудеше дали да продължи. — Проблемът е, че съм отегчен до смърт. Правя това шоу от десет години. Поне тази вечер имаше някакво предизвикателство — млъкна, осъзнал, че не е признавал това и пред самия себе си. Защо, за Бога, го споделяше с нея?

Ненадейно откри колко близко е тя до него и колко натрапчив е ароматът на парфюма ѝ. Отдръпна се.

— Щом така усещаш нещата... — предизвикателството в тъмните ѝ очи бе почти мъжко в прямотата си, но нюансът в провокацията ѝ нямаше нищо общо със силния пол — ... защо не направиш нещо по въпроса?

Али пристигна пред училището на Джейни и Джес петнадесет минути по-рано, за да е сигурна, че ще си намери място за паркиране, така че да я забележат. Не ги бе предупредила, че ще ги вземе, но денят бе прекрасен и тя бе решила да ги изненада с пикник. Часове наред бе приготвяла миниатюрните сандвичи с краставица и пекла любимите еклери на Джейни е шоколадов пълнеж. Сама си се усмихваше, докато сгъваше бялата покривка и подреждаше чашките и чинийките. Съвършените пикници бяха нейна страст. Винаги въздишаше по картинките в списанията, които показваха как се приготвя мус с пъстърва за четирима на фона на водопад. Дори слуховете, че лакират храната, за да изглежда по-апетитно по снимките, не убиваше фантазиите ѝ.

Натисна бутона за сваляне на гюрука и си представи лицата им, когато се появят. От години не бяха правили истински излет. Щом първите ученички заизлизаха от сградата на „Хил Хол Скул“, облечени в бяло-кафявите си кариранни униформи за лятото, Али изведнъж бе обзета от съмнения. Ами ако не искат да дойдат?

Жалко, че не можеше да се задоволи с етикета „Обядваща по ресторанти дама“, каквито бяха повечето от съпругите на знаменитости. Но на Али ѝ се виждаше самият ад да се труфи и да отива в шикозни ресторанти, за да изяде три листа маруля и да пие само „Перие“, защото се предполага, че трябва да си красива и кльошава заради съпруга си. Последния път, когато ѝ се наложи, бе жадувала да носи тениска с надпис: „Минералната вода е смърт“.

Али съзнаваше, че за това как се чувства в момента вината бе изцяло нейна. Така и не бе свикнала да се държи на разстояние от Джейни и Джес. Трудно е да си майка, особено когато има купища книги, които ти казват как да се грижиш за малките деца, ала никоя не споменава как да ги оставиш да живеят живота си, когато пораснат. Знаеш, че е наложително да поемат рискове, да се откъснат, да те забравят. Но никой не споменава каква болка причинява това и каква празнота зейва в твоя живот. По списанията жените като нея си имаха име — квачки върху празни гнезда. За миг завидя на Мат за всепоглъщащата го кариера. Почти не помнеше своята. Странно, като си помислиш, че и тя навремето бе телевизионна звезда, по свой скромнен начин. Чела бе новините за Мид Уест Ти Ви. И при това я биваше.

Но дойдоха бебетата и тя заряза работата си. Когато Джес навърши две, ѝ я предложиха отново. Да, идеята бе примамлива, но тогава се появи големият шанс за Мат и те се преместиха на юг, а после той бе прекалено известен и добре платен, за да си струва тя да започва работа. До този момент не бе съжалявала. Харесало ѝ бе да отглежда децата си, да си бъде у дома заради тях — тя, твърдата скала в центъра на семейството си.

Но днес за първи път Али бе връхлетяна от страх. Мат беше особен и далечен напоследък, като се изключи онази нощ, в която бе имал желание да се любят. Някъде дълбоко в себе си, без да иска да го признае, знаеше, че той се отдалечава от нея. А и децата скоро нямаше да ги има.

— Хей, мамо! — викът на Джес проряза мислите ѝ и тя вдигна лице с усмивка. — Какво правиш тук?

— Приготвих провизии за пикник — Али посочи кошницата на седалката до себе си. — Помислих си, че бихме могли да отидем някъде да похапнем.

— Ама нали ти казах тази сутрин — Джес изхлузи раницата от гърба си и я сложи на задната седалка с едва доловимо нетърпение в гласа си. — Отивам у Алис, за да чуем новата ѝ касета на „Тейк Дет“ — чувство за вина помрачи лицето на Джес като облак, закриващ слънцето. — Да ѝ кажа ли, че ще го отложим?

— Не, разбира се, че не — Али зачовърка страничното огледало, за да прикрие разочарованието си. — Къде е Джейни?

— Днес е сряда. Драмата. Няма да приключат преди шест.

Али се разсмя и протегна ръка към дъщеря си.

— Забравих. Колко съм глупава.

— Знаеш ли какъв е проблемът ти, мамо? — Джес се приведе напред под мъдростта на петнадесетте си години. — Нямах си достатъчно занимания — без да забележи болката в очите на Али, тя яростно замаха към Алис. — Защо не вземеш да си намериш работа като всички останали майки?

## 2

Али с изумление погледна будилника. Джейни и Джес трябваше да са в училище след не повече от час, а днес бе ред на Мат да ги закара. Скочи от леглото и се запрепъва в непрогледния мрак. Съвсем наскоро бяха променили интериора на спалнята и дизайнерът на вътрешното обзавеждане беше поставил толкова плътни пердета, през които не успяваше да се промуши и лъч, че те непрекъснато се успиваха. На всичкото отгоре Мат се оплакваше от изобилието на лъскави китки по драпериите и твърдеше, че се чувства така, сякаш спи сред цветен прашец.

Почука на вратата на Джейни, отбелязвайки с раздражение, че джинсите ѝ за стотен път се сушаха на перилата.

— Джейни! — извика тя към спящата фигура, която така и не се бе показала изпод одеялото. — Осем часът е. И колко пъти съм ти казвала да не оставяш джинсите си да съхнат по перилата?

Изпод завивките се измъкна сънена глава, искрящо сини очи се отвориха широко под кестенявата грива, такова точно подобие на Мат, че Али още се стряскаше понякога.

— И къде се предполага, че трябва да ги суша — попита Джейни, докато смъкваше тениската си „Спрете да унищожавате джунглата“, — когато оня сутенър, декораторът, покри радиаторите със скари?

— Защо не пробваш в сушилнята на пералнята? — предложи Али, убедена, че в родителската ѝ логика със сигурност има някакъв провал.

— Майко — подхвана Джейни бавно и търпеливо, сякаш общуваше с румънски турист, — няма човек, който да не знае, че не можеш да сложиш дънки в сушилника. Ще се свият.

Неравностойният дебат със седемнадесетгодишно момиче, особено когато е твое собствено, костваше много сили и Али се отказа.

Слънцето нахлуваше в просторната кухня — една от стаите, до които не се бе докопал дизайнерът. Всъщност една от възглавниците не

се връзваше съвсем с пердетата. Али огледа с удоволствие приветливата поохетяла мебелировка и реши да наложи вето на по-нататъшни цветни решения и бояджийски шедьоври. Стаята създаваше уют и бе като дом.

Преди да се нанесат тук, Феърлоунс, с викторианските си кулички, фронтони и множество стаи, навремето е бил клуб. От онези изискани частни клубове, където са се отбивали застаряващите аристократи на чашка или за игра на билиард, преструвайки се, че извеждат пекинезите си на разходка. Когато дойдоха тук, Мат настоя да запазят билиардната маса в залата и често някой палав старец с панамена шапка и щека под мишница нахлуваше и си поръчваше джинс с тоник.

Али включи чайника и извика отново на Мат и момичетата. Извади купичките и подреди масата. Отвори машината за миене на съдове и откри, че е претъпкана с мръсни чинии. Никой не си бе направил труда да я пусне предната вечер. Типично.

Усети как раздражението ѝ се надига и пусна Радио Четири, за да получи доза успокоение. Вместо това оглушителен рок прониза тъпанчетата ѝ и я накара да разплиска част от кафето си върху нощницата.

Пое дълбоко дъх. Семеен живот.

— Здравсти, мамо! — Али рязко се обърна и съзря по-малката си дъщеря, Джес, напълно облечена и готова да ѝ се усмихва иззад икономическите страници на „Дейли Мейл“. — Не знаех, че си почитател на хевиметъла.

Джес бе изцяло отдадена на финансовите страници. Едва навършила девет години, откри, че със създаването на всеки нов детски влог върви подарък. За една година си откри девет влога и придоби безплатно кутия за моливи със Снупи<sup>[1]</sup>, две глинени прасенца-касички, фланелка с надпис: „Спестовник“ и доживотен абонамент за „Джуниър Компютър Уърлд“.

Ако ѝ се случеше да остане без дребни, Али знаеше към кого да се обърне, а Мат от време на време заплашваше, че ще уволни счетоводителя си и ще назначи Джес на негово място.

— Искаш ли препечена филийка? — попита Али, поглеждайки часовника.

— Няма ли кроасани?



— Не, няма! — отвърна Али твърдо. Как, за Бога, бяха успели да отгледат дете, което да очаква кроасани в делничен ден? Майката на Мат би се ужасила. Семейство Бойд се гордееше с работническия си произход. — Те са само за угощения.

— Жалко — каза Мат, появил се като по чудо напълно облечен. — И аз не бих имал нищо против да схрускам един.

Али потупа лекото удебеление на кръста му.

— За теб определено не. Камерата добавя десет фунта, не забравяй.

— Благодаря ти, скъпа — той я сграбчи изотзад и дланите му потънаха в нощницата ѝ, отправяйки се недвусмислено към мекото коремче. — Добре че ти не си телевизионна звезда в такъв случай.

Тя отстрани ръцете му със смях.

— Защо вие двамата не можете да се държите като големи хора? — запита Джес, без да вдига очи от анализа на „Миниуоч“ за най-добрите капиталовложения за годината.

— Точно така — додаде Джейни, която тъкмо влизаше. Макар и на седемнадесет, тя изглеждаше като двадесет и пет годишна, въпреки че бе с училищната си униформа. Джейни имаше невероятен усет за ненатрапчивите промени — подгъвът, скъсен с не повече от инч, ръкавите, навити до лакътя, яката вдигната — всичко накуп правеше от невзрачната униформа на „Хил Хол“ тоалет, достоен за моден подиум. Ако Мат бе прав в твърдението си, че униформата има за цел да пази морала им, то при Джейни тя явно се бе провалила.

Усетът на Джейни към шика очевидно не бе наследен от нея, каза си Али, поглеждайки оплесканата с кафе нощница.

Тя се усмихна, като се сети, че още на три години Джейни вече бе показала, че има свой стил. След като бе оставена сама пред телевизора да гледа „Синият Питър“, който показваше как се правят шапки от хартия, Джейни бе избрала по-лесния начин и бе отрязала ъглите на най-хубавата им сатенена възглавничка. И когато Али бе побесняла от яд, Джейни студено бе обяснила, че нейните шапки изглеждали далеч по-добре от тези по телевизията.

— Хайде, бъди добро дете и си изяж закуската — Мат подкачи Джес и измъкна „Дейли Мейл“ от ръцете ѝ. Преди да успее да протестира, той вече бе отгърнал на страницата за телевизионна критика. С раздражение съзря огромна снимка на Дани Уайлд,

водеция на интервюта за Биг Сити ТВ, който му се усмихваше ведро. За „Шоуто на Мат Бойд“ имаше само три реда.

Мат затвори вестника. Би било идиотско да се тревожи. Пресата си падаше по новите лица. Дани Уайлд не бе сериозен съперник. Само младоците и снобите се прехласваха по него. Зрителите на Мат бяха пет пъти повече.

Привършила със закуската и с готова чанта за училище до себе си, Джес хвана дистанционното и включи телевизора. Мат вдигна очи и видя лицето на премиера да изпълва екрана. Джес с отвращение смени каналите и се появи Дани Уайлд, който рекламираше шоуто си за тази вечер.

— Я, страхотно! Ще участва Кинг Рап — Джес започна да се кълчи на неистовия ритъм, докато Мат се опитваше да се докопа до дистанционното. За да го дразни, Джес го държеше извън досега му. — Татко — попита тя с невинно гласче, — защо в твоето шоу няма интересни хора като Кинг Рап?

Мат застина за момент в търсене на подходящ отговор. Накрая се наведе напред и сграбчи дистанционното, след което с удоволствие запрата Дани Уайлд обратно в ефира. В мига, в който го направи, проумя, че и понятие си няма кой е Кинг Рап.

— Хайде, вие всички, движение! — Али се поколеба за момент дали да попита Мат кога ще се прибере. Обичаше да приготвя нещо, така че да седнат заедно на масата и да обсъдят изминалия ден. И все пак при всяко запитване се чувстваше като досадна съпруга. Въпреки това го каза: — Кога ще се прибереш, любими?

Мат се замисли за миг.

— Ще се събирате на чашка след шоуто и може би ще се наложи да обсъдя с Бърни това-онова за следващата седмица, така че не знам.

Той долови уклончивия тон в гласа си и усети пристъп на вина. „Кога ще се прибереш?“ бе един от вечните неразрешими въпроси между мъжете и жените, които показваха силата на запитания и слабостта на питация. Може би затова понякога се чувстваше като шофьор, който паркира и учтиво го питат кога ще освободи мястото. Изпълни се с яд без особена причина.

— Виж какво — призна пред себе си, че няма намерение да освободи мястото за паркиране, — защо не дойдеш в приемната да обърнем по едно питие след шоуто?

Али бе обзета от паника при мисълта за остроумните блестящи младежи, които работеха в програмата на Мат. Бе посещавала тези събирания и накрая винаги се бе чувствала като нечия стара леля. Преди петнадесет години вероятно би била способна да отстоява своето, но от всичките тези родителски срещи и тревоги май беше пооглупяла. За какво, за Бога, би могла да говори с тях? Отговорът ѝ дойде бързо.

— Не мога. Днес е денят за пиано на Джес.

— О, мамо! — Джес поклати отчаяно глава. — Не ставай глупава. Ще хвана автобуса. Ти иди и се забавлявай с великите типове от телевизията.

Али бе осенена от прозрение. В действителност Джес не желаше да я забира след урока. Истината бе, че даже и Джес вече нямаше нужда от нея.

Раздвоена, Али помълча за момент. Не биваше да се ужасява толкова от срещите с хората от телевизията. После мисълта, че ще срещне Бърни Лонг, човека, който работеше с Мат още от времето в Мид Уест Телевизион, я накара да реши. Бърни Лонг бе тъпанар и се държеше покровителствено. Веднъж бе дочула прякора, който ѝ бе лепнал — уютната предградийна госпожа Бойд.

— Може би следващата седмица — чу се да казва, като отбягваше погледа на Джес.

Когато се напъхаха в колата на Мат и започна да им маха за довиждане, Али осъзна, че навярно представлява самото олицетворение на отегченото съпружество: без грим и все още по чехли. Майка ѝ винаги казваше, че е проява на лош вкус да си по нощница след осем и тридесет.

Али погледна часовника. Девет без петнадесет.

Мат свали стъклото на прозореца и ѝ изпрати целувка.

— Ела. Ще ти хареса.

Тя проследи с поглед как колата се отдалечава надолу по алеята. Утрото бе прекрасно. Небето вече бе ярко, оптимистично синьо, с няколко пухкави облачета, фактът, че селцето Съри<sup>[2]</sup> бе само на двадесет и пет мили от Лондон, а беше зелено и спокойно като глуха провинция, все още я изумяваше.

Но за разлика от истинската провинция, тук всичките им съседи бяха богати и невидими отвъд високите плетове. Не можеше просто

така да надникнеш през оградата, за да поискаш да ти услужат със захар. Хората наоколо плащаха на домашните си прислужнички, за да са сигурни, че захарта няма да свърши неочаквано.

Али ненадейно се загърна по-плътено с халата си. Да вървят по дяволите снобите от телевизията и майка ѝ! Обърна се и се запъти към къщата, усещайки как слънцето топли гърба ѝ. И се реши. Мат ѝ бе направил такъв жест, би било идиотско да откаже. Ще отиде до Сенчъри вечерта и ще го изненада.

— Тук е добре, тате! — Мат се усмихна накриво заради желанието на Джейни да я остави доста далеч от входа на училището. Джейни ненавиждаше хората да споменават кой е баща ѝ. Когато го бяха помолили да връчи училищните награди, тя се бе престорила, че е пипнала грип.

Мат се извърна, за да я целуне, когато тя отваряше вратата, нетърпелива да се измъкне, преди някой да ги е видял. Поглеждайки източеното ѝ женствено тяло, Мат се стресна. Тя вече не беше неговото малко момиченце. А му се струваше, че едва преди няколко дни бе пушил нервно пред родилното отделение, като се заричаше да зареже цигарите, ако всичко мине благополучно. Така и стана. Сякаш бе пред очите му мигът, в който акушерката постави в ръцете му миниатюрната топчица. Беше прекалено уплашен, да не би да изпусне крехкото телце, което бе така увито, че се виждаше само личицето му.

И щом поотрасна, Мат настойчиво се отнасяше към нея като към момче и приятел, споделяйки с Джейни страстта си към шаха и футбола — нещо, което предизвикваше усмивката на Али. В дома на семейство Бойд още разказваха през смях как десетгодишната Джейни можела да изброи имената на всички световни финалисти след 1951 година.

Истината бе, че Мат обожаваше жените. Смяташе ги за прекрасни и тайнствени същества. Още си спомняше как се бе промъквал да гледа песните и игрите на момчетата, докато момчетата се млатеха здраво.

И се бе постарал момчетата му по нищо да не отстъпват на момчетата. Мотото, с което ги беше отгледал, бе: „Няма нещо, което момчетата да не могат!“

Свали стъклото и се надвеси навън.

— Чао, красавице! — извика за огромен ужас на Джейни. — И помни. Няма нещо...

— Което момичетата да не могат! — промърмори Джейни отдалеч. Защо татко го повтаря непрекъснато? Разбира се, че нищо не може да им се опре. Кой ли някога изобщо се е съмнявал?

Мат се обърна към Джес, която седеше до него:

— А ти не слизаш ли тук?

Джес поклати глава. За разлика от Джейни, на нея ѝ допаднаше известността на баща ѝ.

— Всичко е наред, татко. Мен можеш да ме оставиш точно пред портала.

Пред оградата на „Хил Хол Скул“ направо бъкаше от скъпи автомобили. Повечето от родителите, които придружаваха децата си, се движеха във висшите кръгове и не се заяпваха. Но все пак няколко глави прикрито се обърнаха, за да видят как Мат Бойд отваря вратата на колата на по-малката си дъщеря. Между тях и една-две майки, които едва ли биха си признали, че завидяха на Джес за мечешката прегръдка, с която баща ѝ показва дълбоката си привързаност към нея.

Джок Уилсън, човек от охраната, съзря колата на Мат, която приближаваше бариерата на подземния паркинг на Сенчъри Телевижън, и натисна бутона за вдигане. Махна с ръка, докато колата извиваше, за да заеме обичайното си място. За разлика от някои други звезди, които можеше да назове по име, Мат и зад камерата бе толкова приветлив, колкото на екрана. И Джок не спираше да се чуди на невероятната му способност да помни имена и да се интересува дали лумбагото на съпругата му е по-добре тази седмица. Някои казваха, че това била просто техника, разработена заради шоуто, но Джок предпочиташе да не им вярва.

— Добро утро, Джок. Чудесен ден се очертава.

— Божия благодат — човекът се усмихна щастлив, че може да види поне част от него от будката си. — Жалко, че цял ден ще бъдете затворен в студиото.

— Още не. Отначало имаме двучасово заседание на шестнадесетия етаж.

Мат му се усмихна и се запъти към асансьора, спирайки за момент, за да очарова Брайъни, или както бе известна — Цербера, всяващата ужас портиерка, която се мъдреше зад претрупано с телефони огромно сиво бюро и опазваше входа на Сенчъри Телевижън. Мат понякога се чудеше дали наистина Брайъни не бе наета, за да държи всички вън от сградата, вместо, което бе вероятно, да пуска някои от тях вътре. Поне бе демократка до мозъка на костите си. Когато бе пристигнал кралят на Норвегия след дълги и трудни преговори от страна на новинарския отдел, за да се яви във вечерния бюлетин, мълвата разказваше, че Брайъни се навела напред и извикала: „Хей, ти! На какво каза, че си крал?“

Мат пристигна в заседателната зала — високо над Милбанк<sup>[3]</sup> няколко минути преди да започне седмичното обсъждане на идеите.

Наля си кафе и се загледа в слънчевите отблясъци по реката стотици стъпки по-долу. Сенчъри Телевижън имаше най-доброто разположение — на извивка на Темза, със зашеметяваща гледка към Ламбет Бридж и Парламента. Пет минути и си в „Тейт“. Мат се измъкваше понякога през обедната почивка и се потапяше сред картините на Търнър.

Ала днес дори не забеляза красотата, която се разгръщаше в краката му в ранната лятна горещина. Прекалено зает бе с въпроса какво, по дяволите, да направи. Това негово отегчение и раздражителност приемаха опасни размери.

Нямаше нужда Бърни Лонг да му казва — въпреки че той би го направил с удоволствие, — че ако не внимава, може да съсипе собствената си кариера. Знаеше, че раздражението му започва да личи пред камерата, а това бе непростимо.

— Здравсти, Мат, синко — Мат се извърна при звука на познатото провлачване от Ийст Енд. — Радвам се, че те хванах насаме.

— Няма нужда, Бърни, няма нужда да го казваш.

— Какво да казвам? — попита Бърни спокойно и съблече изтърканото си кожено яке. Отдолу носеше тениска и анцуг, което нямаше нищо общо с действителността, защото единственото физическо усилие, което Бърни полагаше, бе да вдигне чашката до устните си и да си въртне китката. А както и двамата знаеха, той го извършваше прекалено често.

— Че съм те разярил.

Ъгълчето на устните на Бърни трепна и мръдна на милиметър нагоре.

— Не и така разярен, както бях, когато интервюираше Том Джоунс за Мид Уест и през цялото време го наричаше Енгелберт Хъмпърдинк.

— Това беше преди петнадесет години — протестира Мат. — Пък и беше на първи април — ухили се при спомена. За малко да го уволнят. Но Бърни успя да убеди шефовете, че е било шега.

— Дълъг път извървахме оттогава — Бърни положи ръка на рамото на Мат. Да, наистина. По-дълъг, отколкото си бяха представяли. Година по-късно съставиха програма за разговори, като Мат бе централната фигура, а Бърни — режисьор. Жадната за нещо ново Сенчъри Телевижън ги бе откупила. И за всеобща изненада това шоу се бе качило на върха в класациите на рейтинга и бе направило Мат Бойд един от най-известните мъже в телевизията. Четиринадесет години по-късно той още беше на върха.

Мат погледна Бърни право в очите.

— И сега си мислиш, че се изхрачвам върху всичко това?

Бърни погледна надолу към реката.

— Не уважавах публиката, Мат. Не си мисли, че няма да забележат — погледна обратно към Мат. Заради набразденото си сипаничаво лице приличаше на носорог-ветеран. Мат не го беше виждал толкова сериозен. — Нарушаваш правилата, приятелю. Това е сделка. Те му се наслаждават, защото ти му се наслаждаваш. Ти ги мамиш.

Зад гърба им вратата се отвори и влезе Мари, секретарката на Бърни, с бележник в ръка, готова да стенографира заседанието. След нея заприижда и другата част от екипа. Запалените, обикновено новаци, жадни да се докажат, влязоха първи, стиснали толкова изрезки от вестници, че биха зарадвали някой пункт за вторични суровини. Последна, със слънчеви очила на носа, сякаш бе прекарала тежка нощ, и с чаша минерална вода в ръка, влезе Белинда.

Въпреки топлото време тя беше облечена с нещо, което можеше да мине за мъжки костюм, но под него имаше бяла копринена камизолка, една от тънките презрамки се виждаше ясно — дреха, която бе по-подходяща за спалня, отколкото за заседателна зала. Мат реши, че смесването на сигнали и символи ѝ доставя удоволствие.



Бърни призова към тишина. За Бога, надяваше се, че Мат няма да създава трудности. Знаеше, че той бе единственият водещ, който изобщо си прави труда да присъства на срещите за обмяна на идеи. Повечето от звездите настояваха да им се даде по-голяма власт при избора на материал, но не бяха подготвени да напуснат смешните си имена в стил „Тюдор“ и да размърдат задниците си. Бързо научаваха, че е далеч по-лесно да обират лаврите и да оставят другите да вършат истинската работа вместо тях. Но Мат винаги правеше изключение.

Бърни тресна чашката за кафе върху чинийката, за да въдвори ред.

— Добре, хайде да пристъпим към същността. Кой е получил блестящи просветления за следващите няколко издания на шоуто?

Мат изчакаше, убеден, че би могъл със стопроцентова сигурност да познае чии тъпи и предсказуеми имена ще бъдат изброени, всяко едно готово да се появи само защото току-що е издало книга или филм, или шоу, които трябва да се пласират, така или иначе напълно безинтересни.

Загледа се през прозореца, като се опитваше да събере сили. Двамата с Бърни бяха заедно от толкова дълго време, че не му се искаше да го измества. Тогава, без да поглежда към нея, почувства, че Белинда е впила поглед в него и че си спомня разговора им от предишната вечер. Обърна се. Устните ѝ се разтегнаха в бавна усмивка, сякаш бе прочела мислите му.

Мат реши, че е крайно време да действа.

— Бърни, преди да се устремим към подробностите — той се опита да говори незаинтересовано; не искаше да уплаши Бърни още на този етап, — не може ли да поговорим за шоуто изобщо?

Бърни вдигна очи от бележника, който използваше винаги по заседания, и остави любимия си молив. Беше очаквал нещо от сорта.

— Разбира се, Мат. Заповядай...

— Проблемът с шоуто е — продължи Мат, — че скучното приятелче посреща върволица скучни тъпанари. Появата на пияния Лийтън снощи бе най-вълнуващото нещо, което се е случвало от месеци насам — Мат срещна очите на стария си приятел. — Нуждаем се от повече рискове, повече парливи интервюта, повече крайности. Ако не го направим, публиката ще заспи — на лицето му се появи прословутата провокираща усмивка. — Както и самият аз.

— И така, кой е на същото мнение като Мат? — попита Бърни.

Членовете на екипа размениха нервни погледи, усетили колко опасно би било, ако се присъединят към някого, без да обмислят последствията.

Белинда се поколеба за момент. Съзнаваше, че Бърни никога не би ѝ простил, ако изрази мнението си. Бърни демократично допускаше обсъждания само що се отнася до преимуществата и недостатъците на еспресото пред нес кафето. Дори и тогава в крайна сметка ставаше неговото.

Но преди да проговори, някой я изпревари.

— Аз съм с Мат! — беше Хелън, асистентката.

Мат се усмихна, защото знаеше какво ѝ коства да изрази мнението си на глас. Тя бе плаха и не бе незаменима. Тук се искаше кураж.

Белинда изчака, ядосана, че са я изпреварили. Най-накрая проговори:

— Аз също. Време е да поразтресем обстановката.

Мат съвсем незабележимо ѝ намигна. За свое изумление Белинда откри, че одобрението му ѝ доставя удоволствие. Мат се обърна към стария си приятел:

— Хайде, Бърни, кажи ти какво мислиш?

— Мисля — малките очички на Бърни опасно се присвиха, — че имаме едно дяволски успешно шоу и трябва да се придържаме към него. А сега нека се върнем към задачата за деня — обсъждането на предложенията.

Мат стана. За момент Бърни си помисли, че ще напусне заседанието. Вместо това той отиде до страничната масичка и си наля кафе. Взе чинийка с бисквити и се обърна към всички:

— Някой да иска с лешников крем?

От другия край на масата се чу сподавен кикот. Всички се усмихнаха с облекчение, напрежението се разреши. Но Бърни познаваше Мат достатъчно добре, за да е наясно, че това не е краят, а началото. И като видя как Мат улавя погледа на Белинда, се запита дали не са го планирали заедно.

Али застана под силната струя ледена вода и отметна назад глава. Водата бе толкова студена, че отначало направо спря дъха ѝ, но по-късно се остави на мазохистичното ѝ въздействие. Това бе първата им къща, в която имаше достатъчно налягане в тръбите. Мат, който винаги е бил любител на ваните, за нула време се пристрасти към душа. Сега си взимаше душ два пъти дневно и понякога замъкваше със себе си и Али, когато не бе обхваната от домакинска треска.

Али излезе изпод струята и с наслада се уви в огромната пухкава хавлия. Понякога си мислеше, че ако изведнъж загубят всичко, хавлиените кърпи ще ги напуснат последни. Майка ѝ — от пуританска практичност, а не от липса на средства — смяташе, че една хавлия стига за цял живот. Переше ги, докато изтънееха и се вкоравяха, и поръбваше разнищените краища с панделка. В онези дни огромните хавлии бяха чуждоземно разточителство. Британските кърпи вървяха в два размера — миниатюрен и още по-миниатюрен.

Али се уви с топлата мъхеста материя два на два и влезе в спалнята. Стаята бе осеяна с дрехи. Щом се налагаше да отстоява себе си сред ужасните модерни младоци от шоуто на Мат, поне да има самочувствие. А независимо дали ѝ харесваше или не, самочувствието бе производна, поне отчасти, на добрия външен вид.

Проблемът, след като бе пробвала всичко в гардероба си, бе в това, че сред купищата луксозни и домашни дрехи за съжаление не откри онзи фрапантен и изискан тоалет, който би смаял колегите на Мат е изтънчеността и елегантния си шик.

Като се разрови в шкафа, измъкна една туника в крещящи цветове, която, по думите на продавачката, била абсолютно копие на Версаче, но четири пъти по-евтина. Облече я заедно с подходящия за нея клин и се погледна в огледалото. Със сигурност щяха да я забележат.

Чу хлопването на вратата долу. Навярно Джес бе дошла да вземе нотите. Джейни бе предпочела да учи за последните изпити в училище и не се прибираще преди шест. Добре. Джес можеше да ѝ даде съвет.

Няколко минути по-късно вратата на спалнята се отвори и Джес влезе със сандвич с фъстъчено масло и мармалад в ръка.

— Привет! — тя огледа за миг облеклото на майка си. — На бал с маски ли отиваш?

Али устоя на желанието да извие врата на Джес и я побутна към гардероба. Дъщеря ѝ бе абсолютно небрежна в облеклото си, но имаше нюх за дрехите на другите.

— Добре, госпожице Моден съветник, изберете вие.

Джес остави филията и заразглежда закачалките, накрая измъкна два тоалета.

— Какъв имидж иска да създаде мадам тази вечер? — поинтересува се тя. — По-скоро Мадона или повече Симона Синьоре?

— Може би нещо по средата? — запита Али с надежда.

Джес ѝ подаде тъмnozеления костюм, който бе купила за сватбата на своя братовчедка. Али го облече.

— Парцал — провъзгласи Джес, смръщвайки вежди, и посегна към втория си избор: черна крепдешинена вталена рокля.

Али я погледна с изненада, после се сети, че никога не я бе обличала, понеже дължината ѝ бе три инча над коляното.

— Давай. Нека поне видим как изглеждаш с нея.

Али се измъкна от тъмnozеленото и нахлузи черното. Когато Джес застана зад гърба ѝ, за да закопчее ципа, Али ненадейно откри, че дъщеря ѝ пак е пораснала. Вече бе с два сантиметра по-висока от самата нея.

Като се погледна в огледалото, Али бе изумена от това колко млада и елегантна изглежда.

— Добре — усмихна се на Джес, — ще облека нея.

— Страхотен избор — Джес я прегърна и роклята се вдигна с още два инча. Али започна да се колебае. Роклята би стояла разкошно на Джес или Джейни, но не приличаше ли с нея на стара овца, която се опитва да изглежда като агънце? — Не — отметна се Али. — Не мога да я нося. Ще ми се смеят.

— О, мамо! — Али ясно долови раздражението в гласа на дъщеря си. — Абсолютна сладурана си с нея. Стои ти фантастично!

Али свали роклята и посегна към костюма. Една жена почти на четиридесет не би трябвало да се интересува от хорското мнение. Но в живота май не беше така лесно. Поне за нея.

Джес вдигна рамене и си взе сандвича, за да отиде да се погрижи за домашните си.

Али отвори чекмеджето на скрина и извади маслиненозелен чорапогащник. Ала той я правеше още по-безлична. Събу го и намери

един копринен с пети в цвета на кожата. Седна на леглото и започна внимателно да го обува, като гледаше краката си в огледалото. Дали не приличаше на проститутка?

Затвори очи. Джес бе права. Тя бе невъзможна. Кой го бе грижа какъв чорапогащник е обула? В яда си закачи с нокът фината материя и тя се скъса. Хвърли се на леглото почти разплакана. А навремето бе дръзка и самоуверена. Сега се смразяваше, щом се налагаше да вземе и най-малкото решение. Как, мамка му, ще определи с какво да се заеме отгук насетне, като не може да реши кой чорапогащник да обуе?

Десет минути по-късно Джейни едва не се сблъска с майка си в преддверието. Али тъкмо вземаше шлифера си.

— Здравсти, мамо. Накъде си тръгнала?

— Към студиото да забера баща ти за вечеря. Ще го изненадам.

— Значи ще позакъснеете? — незаинтересованият глас на дъщеря ѝ не я подлъга нито за миг. Прегърна я, направо четеше мислите ѝ.

— Доста. И няма да можеш да вземеш колата. Как ти се виждам? Джейни наклони глава на една страна.

— Съвсем прилично облечена.

Али въздъхна.

Денят все още бе прекрасен и настроението на Али се повиши, докато се движеше по сенчестите алеи към шосе А 3. Усети как я обзема лудешко момичешко вълнение при мисълта да се появи неочаквано и да изведе Мат на вечеря. Повече спонтанност — точно от това се нуждаеше бракът им. Мат беше толкова търсен напоследък, че се налагаше да си уговаряш среща с него за месеци напред.

Час по-късно стигна сградата на компанията и паркира на мястото на някакъв търговски пътник с издут куфар, който тъкмо го освободи.

Али взе чантата си от задната седалка и заизкачва стъпалата към внушителния вход на Сенчъри от сив мрамор, като си тананикаше. Тази вечер може би щеше да постави ново начало — по-голяма близост с работата на Мат. Глупаво беше от нейна страна да избягва да идва тук само защото хората я притесняваха.

Усмихна се, прекосявайки фойето, като очакваше да види Брайъни зад бюрото. Но не беше Брайъни. Беше нова, но също толкова

сурова на вид млада жена, която виждаше за първи път. Според Мат портиерките на Сенчъри бяха възпитанички на секретните служби.

— С какво мога да ви бъда полезна? — попита тя.

— Дойдох за събирането след „Шоуто на Мат Бойд“.

Момичето погледна списъка пред себе си.

— Как казахте, че ви е името?

— Бойд. Аз съм съпругата на Мат Бойд. Но не съм в списъка.

Момичето отново погледна листа.

— Опасявам се, че вашето име го няма тук.

— Предполагам, нали ви казах, че няма да е отбелязано. Искам да е изненада.

Жената я изгледа подозрително и я помоли да седне на един от меките тъмносиви дивани пред огромния екран в приемната за посетители. После се обърна с гръб и заговори с някого по телефона с тих глас, за да не я чуе Али.

Май идеята ѝ не се беше оказала чак толкова удачна.

— Съжалявам, госпожо Бойд — извика момичето, — но, изглежда, в офиса няма никой. Предполагам, че са в студиото.

— В такъв случай мога ли да отида там?

Момичето я изгледа така, сякаш я бе помолила да изтанцуват танго по новините в десет.

— Това е предаване на живо. Освен гостите, не се допуска никой друг по време на директно предаване.

Почти половин час Али гледа шоуто на Мат на телевизионния екран, като ѝ се искаше да бе нахакана скандалджийка. Най-добрата ѝ приятелка Сюзи не би седяла тук. Погледна часовника си за десети път. По-добре да си бе останала у дома.

— Алегра, радвам се да те видя! — Али се обърна рязко и видя Стивън Картрайт, програмния директор на Сенчъри. — Да гледаш Мат ли си дошла?

Али въздъхна с облекчение.

— Здравей, Стивън! Да. Реших да изненадам Мат и да го измъкна на вечеря — хвърли доволен поглед към вече напрегнатата служителка зад бюрото. — Но тази млада дама не можа да открие никой от шоуто.

— За Бога, Мелани, защо просто не изпратихте госпожа Бойд в банкетната зала?

— Тя не е в списъка на поканените.

— Веднага я пусни горе, за Бога. Няма нужда от пропуск — той лично я придружи до асансьора. — Ужасно съжалявам, Алегра. Мелани не е Айнщайн — той се усмихна извинително. — Но пък ако беше, нямаше да е на рецепцията. Приятно прекарване.

Али излезе от асансьора и спря за момент, като не знаеше в коя посока да тръгне. Отляво се чуваше пуснат телевизор и тя пое по посока на звука. Влезе в голяма зала с бар в дъното. Тук се събираха след шоуто членовете на екипа, гостите, плюс разни навлеци. Барман, облечен в бяло, подреждаше мезетата.

Две млади момичета вдигнаха глави при влизането ѝ. Повисоката бе облечена с бледожълти шорти, черен клин под тях и плътно черно поло. Косата ѝ бе къса и остра. На едното ухо имаше обица във формата на знака на женския пол от часовете по биология. Върху тениската на другото момиче се мъдреше крещящият надпис: „СПУНК“.

Това бе ежедневната униформа на типовете от телевизията.

Стаята започна да се изпълва с хора и Али предположи, че шоуто е завършило. Взе си питие. Предчувстваше, че ще има нужда от него. От всички страни долитаха откъслеци напълно неразбираем телевизионен жаргон.

— Здравей, Алегра! — Али се завъртя и видя Бърни Лонг. Усмивката на лицето му не бе по-приятлива от киселина на акумулатор. — Не знаех, че ще бъдеш тук тази вечер.

Али се усмихна в отговор. Нямаше да се остави на Бърни. Трябваше вече да му е свикнала след всичките тези години.

— Изненада.

— Колко мило! — той изглеждаше така, сякаш нещо му е много смешно. — Как е семейството?

Али се изкушаваше да каже: „Чудесно. Джейни е вече на хероин, Джес играе комар.“ Но Бърни по всяка вероятност изобщо не я слушаше. Започна да съжалява за идването си. Това не бе нейният свят. Помещението беше претъпкано и задушно, а Мат не се виждаше никакъв. Може би в крайна сметка той нямаше да дойде? Тя се извини и се измъкна към дамската тоалетна. Облегна се на стената в едно от отделенията и усети свежия полъх от вентилационната система. Почувства се по-добре. Щеше да се върне след минутка.



Чуваше как отвън двете момичета с идиотското облекло си чешат езиците, докато се решат пред огледалото.

— Мислиш ли, че са? — попита едната.

— Да са какво?

— Ти би трябвало да знаеш, нали си спец по чукането с шефове?

— О, това ли!

— Да, *това*.

Служебни клюки, помисли си Али. Това бе също толкова неотделима част от деловия свят, колкото бяха кафе машината и седмичният чек със заплатата. Вечните дебати кой какво прави и е кого. Едно от нещата, които ѝ липсваха.

— Не, не мисля. Или поне все още не.

Али пусна шумно водата и отвори вратата. Кимна на двете момичета и те ѝ кимнаха в отговор, като явно се питаха коя е тя.

Заповяда си да не бъде такава страхливка, приглади косата си и се упъти към приглушените гласове. Първия човек, когото видя в претъпканото шумно помещение, бе Мат, погълнат от разговора си с известен актьор. Всеки път, когато виждаше Мат в работна обстановка, се изненадваше. Той винаги беше в центъра. Около него все се навъртаха хора с надеждата, че ще им обърне внимание. Звезди, агенти, млада служителка, хванала под ръка възрастна дама, която би могла да бъде и баба ѝ, стояха с блеснали очи при перспективата да се срещнат с Мат Бойд, откривайки, че чарът му и на живо е силен, както на екрана. Загледа се за миг в естественото му приветливо държане. Знаеше, че те няма да бъдат разочаровани.

В този момент я видя. Дойде веднага при нея, широко усмихнат от неподправена радост.

— Али, любима, ти не ми каза, че ще дойдеш! — прегърна я и я целуна. — Какво стана с урока на Джес по пиано?

— Отиде с автобуса.

— Какво те накара да промениш решението си? — Мат спря един сервитьор и ѝ взе нова чаша вино. — Мислех, че нас от телевизията ни смяташ за банални и надути.

— Така е — тя стисна ръката му с любов. — Ето защо запазих маса, за да мога да те измъкна далеч от пагубното им влияние.

— О, мила, защо не ми каза сутринта? — гласът му звучеше искрено разочарован. — Обещах да отида в „Джо Алън“. Всички сме

там. Рядка проява на колективен дух. Защо не дойдеш и ти? Ще бъде забавно.

Сърцето на Али се сви.

— Добре. Разбира се. Ще ми бъде приятно.

— Чудесно. Ще кажа на секретарката на Бърни. Тя го организира.

Али отпи от виното си. Имаше други планове, но и така не беше зле. Нали искаше да покаже по-голям интерес към работата му? Е, това бе част от нея.

Той спря в другия край на стаята, за да поговори с някакво момиче, което хващаше око. Беше с дълга тъмна коса и бе облечено е нещо като мъжки костюм. Беше високо, елегантно и излъчваше онази естествена самоувереност, която така убягваше на Али. Дори и от толкова далеч Али забеляза, че момичето стои неоправдано близко до Мат и непрекъснато докосва ръката му. После вдигна лице към него и се усмихна така, сякаш бяха съвсем сами в стаята. Али усети тревожен спазъм на страх.

Обърна се към Бърни Лонг, който се промъкваше, за да си налее още едно питие.

— Бърни — Али се наведе към него, — кое е онова тъмнокосо момиче, което разговаря с Мат?

Бърни погледна към момичето, после обратно към Али.

— Това е Белинда, новата режисьорка. Тази вечер ще празнуваме нейния рожден ден — той вдигна чашата си, за да се чукне с Али. — Мат не ти ли спомена?

Объркана, Али отново погледна към тях. И се сети за разговора, който дочу в тоалетната. Моментално проумя за кого бе ставало дума.

И вече не беше в настроение да ходи на тази вечеря.

---

[1] Кученце, герой от анимационен филм. — Б.пр. ↑

[2] Графство в Югоизточна Англия, граничещо с Южен Лондон. — Б.пр. ↑

[3] Улица на брега на Темза. — Б.пр. ↑

### 3

— Здравсти, мамо! — изненадана, Джейни протегна ръце към майка си. — Рано се прибираш.

Трогната от необичайната топлина в посрещането на дъщеря си, Али се наведе и я целуна, после седна до нея на пухкавите сатенени възглавници. Джейни преживяваше етап на независимост в растежа си. Али знаеше, че това бе в реда на нещата и бе съвсем естествено, но тъй като то изключваше дори и най-беглия физически контакт — и най-обичайните запитвания „къде отиваш“ — бяха третиращи като непоносимо вмешателство, — беше започнало да става досадно.

Джейни се притисна към нея, а Али в пристъп на гняв забеляза, че войнишките ботуши на дъщеря ѝ за кой ли път са плъоснати върху новата дамаска. Този навик беше наследила от баща си, но той поне първо си събуваше обувките.

— Краката долу — изкомандва тя, бутайки краката на Джейни.

— О, мамо — изхленчи тя, — това е дом, а не музей.

Али се усмихна на несправедливото обвинение. Въпреки изстъпленията на дизайнера, на които Али вече бе решила да сложи край, Феърлоунс бе всичко друго, но не и музей. Дори и гостната изобилстваше от неща, които Али напразно се опитваше да подрежда по местата им. Обувките на Мат, огромните обици на Джейни, които бе свалила, защото ѝ прищипваха ушите, а после бе обвинила Джес, че ги е откраднала, захвърлени пуловери, осеяни с бели косми от Сокс, старото им куче — всички те се надпреварваха да създадат изключително домашна обстановка.

По принцип на Сокс не ѝ позволяваха да се качва на дивана, но след като бе единствената изключена възпитаничка от академията за възпитание на домашни любимци на госпожица Уотсън, тя го правеше. След максимален брой уроци и нулев напредък госпожица Уотсън ги бе помолила да не я водят повече, защото давала лош пример. Али съчувстваше на Сокс. Отзивите за нея самата в училище не бяха по-различни.

Али забеляза поизтърканите петна по турските пътеки. На нея повече ѝ харесваха така, защото пасваха на златистото старо дърво. Сокс мразеше пътеките, понеже непрекъснато се плъзгаше по тях и събаряше всичко по пътя си, докато Али не откри чудотворното залепващо тиксо и не ги закрепил всичките отдолу. Али се усмихна при вида на купичката е вода на Сокс, която по настояване на Джес се оставяше във всяка стая през горещите дни. Вчера Мат бе стъпил в нея и после бе преследвал Джес из къщата, заплашвайки, че ще я изсипе във врата ѝ, ако не я премести в кухнята, където ѝ е мястото. От време на време Али все пак си мечтаеше къщата им поне малко да прилича на „Образцов дом“, но после се сещаше, че в такъв случай никой не би могъл да се отпусне в нея.

— Къде е Джес? — попита тя, осъзнала, че няма и следа от помалката ѝ дъщеря.

— Горе, пред омразния компютър. Не мислиш ли, че не е здравословно едно петнадесетгодишно момиче да пилее живота си в компютърни игри?

— Доколкото я познавам, Джес скоро ще пласира на пазара собствена игра.

— Винаги си я обичала повече от мен — тонът на Джейни бе шеговит, но Али долови нотки на детинска ревност. Понякога изглеждаше, сякаш бе вчера денят, в който обзетото от дива ревност двегодишно дете бе нахранило новопоявилото се в къщата бебе е отпадъци за торене.

— Джейни, ти си моето голямо момиче, първородната дъщеря. И винаги ще си нещо специално за мен.

В пристъп на слабост Джейни позволи да бъде прегърната.

— Да предположа ли — измърка тя подкупващо, — че след като се прибра толкова рано, ще позволиш на първородната си дъщеря да вземе колата за един час?

— Печелиш — подаде ѝ ключовете. — Но само ако обещаеш, че ще караш с не повече от осемдесет. И не по-далече от Гилфорд.

Джейни скочи на крака, всички признаци на ревност се изпариха като по чудо.

— Благодаря, мамо. Ще се видим по-късно.

Али я изпрати с поглед. Вече бе доста късно, но все още изненадващо светло. Изведнъж ѝ се допря да се поразходи из

градината.

Въздухът бе прохладен и изпълнен е нощни аромати. Седна за момент под люляковия храст и пое дълбоко дъх. Някъде над главата ѝ птиците подхванаха вечното си надпяване. В клоните на люляка се чуваше кос. А може би дрозд? Подчинявайки се на някакъв импулс, Али стъпи на пейката и набра малко люляк. Върна се в къщата с букета в ръце.

— Мамо, не бива да го внасяш вътре — Джес бе зарязала компютъра си и сега стоеше боса в преддверието. — Носи нещастие!

— Джеси, засрами се! Пак си слушала дивотиите на баба си — майката на Али, Елизабет, бе световен експерт по злощастни знамения. Никакви обувки на масата — означава, че ще има смърт в семейството. Никакви пера от паун — или ще те урочасат. Не си обръщай жилетката, ако си я облякла наопаки, един господ знае защо. Никога не се обличай в червено и бяло — това е символ на кръвта. Не купувай перли за други хора, те сами трябва да си ги избират. За Елизабет светът бе изпълнен с ужасяващи условности.

Джес укорително загледа как майка ѝ подрежда кичестите цветя във вазата и заравя лицето си в тях, опивайки се от аромата им.

— Не съм суеверна — изтъкна Али.

— Знам — съгласи се Джес, — но някак си не ти подхожда. Ти си песимистка, притеснителна и все се тревожиш за нещо. А защо не си и суеверна?

— Може би милостивият Господ е решил, че останалото ми е предостатъчно — сети се, че Мат веднъж ѝ бе казал, че тя винаги прави от мухата слон.

— Е, надявам се, че знаеш какво правиш.

— Така е.

След като добави няколко стръка бръшлян във вазата, Али се обърна и видя, че Джес бе изчезнала. След миг дочу лекото писукане, придружаващо включването на компютъра. Общоприето бе, че момчетата са тези, които най-често се затварят в стаите си пред екрана на компютъра, но Джес мразеше някой да намеква, че има области, в които момчетата ги бива повече от момичетата. Е, научили сме я поне на това, помисли Али и се настани на дивана във всекидневната. Разлисти някакво списание, после се огледа за дистанционното. Както винаги, някой от домочадието го беше забутал някъде, така че ѝ се

наложи да стане, за да включи телевизора. Като се обърна, видя Джес до дивана с чаша вино в ръка.

— За теб е — тя я сложи на малката масичка отстрани. — И така, защо се прибра толкова рано?

— Баща ти вече беше обещал да вечеря с хората от екипа си. Днес е рожденият ден на Белинда.

— Коя е Белинда?

— Новият им изпълнителен продуцент. Огромни кафяви очи. И съответстваща на тях амбиция — Али се опита да се сети за някой недостатък и се усмихна. — Обаче задникът ѝ е голям.

— Отвратително. Мъжете си падат по големи задници. Защо и ти не отиде с тях?

— Ами мислех си... — Али избегна ястребовия взор на дъщеря си. — Ама нали ги знаеш какви са. Говорят само за телевизия.

— Значи няма романтична вечеря за двама?

— Тц.

— О, мамо!

Али взе чашата с вино и пресилено се усмихна. Не ѝ се искаше децата ѝ да я съжаляват. Това би било прекалено.

— Знаеш ли какво? — Джес седна до нея и я прегърна като верен закрилник. — Обожавам татко, но има едно нещо в него, с което най-сетне трябва да си наясно.

— И кое е то?

— Той се превръща в егоистично лайно и ти го знаеш.

Али се задави с виното. Съзнаваше, че би следвало да опровергае тази абсурдна констатация. Но вместо да го направи, отметна глава назад и се разсмя.

— Трябва да направиш нещо по въпроса, мамо.

— Ще пия за това — Али взе ръката на дъщеря си в своята. За нея бе истинско облекчение да спре да щади Мат и най-сетне да признае пред себе си колко много е започнал да я дразни. — Да имаш някаква идея откъде да започна?

Първото нещо, което Али отбеляза на следващата сутрин, бе, че дрехите на Мат бяха изрядно подредени на облегалката на стола. Този факт сам по себе си бе така впечатляващ, че стигаше за изфабрикуване

на историйка за клюкарската преса. Тя се запита кога ли се беше прибрал. Беше си легнала в полунощ, а него още никакъв го нямаше.

Приятелката на Али — Сюзи — веднъж бе казала, че три след полунощ е сигурен атестат за изневяра. До два часа в Лондон все още би могло да се открие място, където краката ти да са стъпили на пода. Но след три имаше само една възможност.

Като погледна спящата физиономия на Мат, осъзна, че не би могла да повярва в каквато и да било нечестна спрямо нея постъпка от негова страна. Можеше и да се лъже, но инстинктивно усещаше, че Мат би трябвало да бъде много провокиран и че тяхната връзка би трябвало съвсем да се е объркала, за да рискува осемнадесет години брак заради двадесет и пет годишен сексапил. Въпреки че беше егоист, Мат не бе от типа неверни съпрузи.

Тихичко, за да не го събуди, Али се промъкна в банята, напълни ваната и сипа в нея син билков шампоан, докато водата придоби сапфирен цвят — като морската повърхност по снимките в рекламните дипляни. Понеже беше събота, Джес и Джейни си отспиваха. Джейни, послушна както винаги, се бе върнала с колата в единадесет и я бе паркирала далеч по-майсторски от Али в двойния гараж.

Али се потопи в топлата вана и сложи шампоан на косата си. После се отпусна и се остави на меката водна прегръдка. Оттук останалият свят изглеждаше далечен и незначителен. Човек се усещаше едновременно уязвим и силен.

Дали Мат действително ставаше все по-отявлен егоист, както твърдеше Джес? Ако наистина бе така, то вината бе и нейна. Опрощаваше му всичко много лесно. Егоизмът се градеше на склонността ѝ към компромиси. А известността му дори беше влошила нещата. Имаше толкова много неща, които ѝ бе неудобно да го помоли да свърши. А дали нещата щяха да стоят по-различно, ако не беше известен?

Изведнъж Али проумя, че Джес имаше право. Беше се оставила на течението, но вече бе крайно време да промени нещата. Крайно време бе да престане да се държи като парцал и да стане равноправен член в семейството. Сети се за начина, по който Мат бе разговарял с Белинда — с искрица предизвикателство в очите. Добре де, и тя би могла да бъде предизвикателна. Стига вече се е правила на домакиня от предградията.

Изправи се, от косите ѝ се стичаше вода, и посегна за кърпата.

— Наистина ще направя нещо по въпроса — каза тя ясно. Гласът ѝ бе приглушен от кърпата. — И което е по-важно — ще започна още днес.

Попи косата си, махна кърпата и изпищя.

Мат бе на пет сантиметра от ръба на ваната и ѝ протягаше хавлиения халат през смях.

— Съжалявам за снощи, съкровище — очите му се присвиха в ъгълчетата от усмивката, която тя така обичаше. — Сигурно си си помислила, че те предавам, но наистина нямаше как да се измъкна.

При вида на Мат Али усети как решимостта и целенасочеността ѝ се оттичат заедно с водата в канала на ваната. Пристъпи напред и облече хавлията, после уви главата си с малката кърпа като тюрбан. В това облекло се чувстваше някак царствено и започна да възвръща самообладанието си. Нямаше да се подведе нито от извиненията на Мат, нито от вирнатото му мъжко самочувствие.

— Значи съвсем правилно съм си мислела, че си егоист — тя тържествено се плъзна покрай него. — Честно казано, не виждам защо толкова наложително трябваше да отидеш на рождения ден на Белинда, вместо да вечеряш с мен.

— Но, Али — подхвана Мат възмутено, — та аз дори не знаех, че ще дойдеш. Когато те поканих на събирането, ти изглеждаше ужасена.

Един от дълбоко вкоренените недостатъци на Али бе склонността ѝ да влиза в положението на другите хора. За щастие този път успя да се възпре навреме, преди да признае, че Мат все пак има право. Не биваше да отстъпва. Нали мъжете правят точно това? Жените губят, защото се опитват да подхождат разумно.

— Виж какво — каза Мат с подкупваща усмивка, — понеже е събота, защо да не приготвя романтична вечеря за двама като компенсация? Все ще успеем да изпратим момичетата на някой купон.

Али не издържа и захихика. Той се приближи към нея и тя разбра, че намеренията му не са се променили, въпреки насоката на разговора.

— Хайде, госпожо Бойд — Мат развърза колана на халата ѝ. — Събота е. Защо не се върнем за малко в леглото?

Половин час по-късно Али чевръсто се спусна по стълбите и влезе в кухнята, като си тананикаше. Взе кафеварката и започна да я



зарежда.

Джес беше седнала на масата. Ядеше шоколадов мус и пиеше диетична кола. Изглежда внимателно майка си, когато тя постави на масата табла и сложи на нея кафеник и чаша.

— За кого е това? — попита подозрително.

— За този, който е в леглото ми. Стинг може би? Или Том Круз? Все забравям.

— Мамо, спри да тананикаш. Неприлично е. Нищо не си му казала, нали?

— За кое? — Али се престори, че не разбира и се зае да притопля млякото.

— За това, че не те е завел на вечеря. За това, че се е прибрал Бог знае кога. За това, че е егоист.

— Нямало е как да се измъкне. След като вече е бил обещал.

Али избягваше очите на дъщеря си. Погледът ѝ бе остър и смъртоносен като на орел с присъщите за младостта безкомпромисност и убеденост.

Джес тръгна към хладилника, за да си вземе още кола. С приближаването си забеляза червените петна по шията на майка си.

— О, мамо, навремето са подкупвали селяните с хляб и зрелища, а на теб ти е трябвало само малко цуни-гуни.

Али се засмя и придърпа яката на халата.

— Впрочем баща ти ще приготви вечеря тази вечер като извинение.

— Татко ще готви? — Джес се плесна по челото в подигравателно смайване. — Извинявай, мамо, но току-що се сетих за един неотложен ангажимент.

— Чудесно — отговори Али. — В такъв случай само двамата с баща ти ще се насладим на романтичната вечеря.

Изведнъж Сокс, която до този момент похъркваше мирно и тихо в ъгъла на кухнята, избухна в оглушителен лай.

— Шт, лошо куче! — Джес грабна нашийника ѝ, за да се опита да я усмири. Отвън се чу отведен лай и градинската порта се отвори, а оттам изникна Елизабет, майката на Али, която влачеше огромния си пудел след себе си. — Бабке! — изквича Джес и се устреми към баба си, за да я целуне. — Какво правиш тук?

— О, боже! — промърмори Али, сещайки се, че се бе оставила майка ѝ да я убеди да гледа кучето, докато е в Лондон.

— Не мога да остана — провъзгласи тя, сякаш някой ѝ беше предложил да пийне кафе. — Таксито ме чака. Ето храна за него — остави две кутии храна за кучета на масата. — Ще се върна към пет.

— Той не може да изяде всичко това за един ден — запротестира Али.

— Разбира се, че може, нали, миличък? — пропя Елизабет. — Той е вече голямо момче.

Голямото момче беше започнало да показва нездрав интерес към задните части на Сокс. Тя джафна срещу него.

— Престани, Бицър! — заповяда му Али. — Тя не ги обича тези работи.

— О, напротив! — противопостави ѝ се Елизабет.

И за срам на Али, Сокс вече изглежда, се беше оставила благосклонно на ухажванията на Бицър.

— Проблемът при теб е — каза Джес, като почесваше Сокс зад ушите и нежно я изтласкваше извън обсега на Бицър, — че не знаеш какво искаш — хвърли дяволит поглед към майка си. — Също като господарката си.

— По дяволите! — Али не обърна внимание на забележката на Джес и седна, гледайки отдалечаващия се гръб на Елизабет. — Сега ще прекараме целия ден в опити да ги държим далеч един от друг.

— Също като Ромео и Жулиета.

— Как можах да се насадя с Бицър? Мразя това проклето животно.

— Защото си си такава — не можеш да казваш не — Джес огледа етикетите на консервените кутии „Чапи“ и „Педигри Пал“. — Погледни откъм добрата му страна. Ако татко се изложи с вечерята, поне ще има какво да ядем.

Али забеляза произстиналия кафеник.

— Божичко, обещах на баща ти чаша кафе преди сума време!

— Не се тревожи — Джес продължаваше да гали Сокс. — Кажеш ми шест пъти „Отче наш“ и той може да дойде да си го вземе сам. Понякога стават и чудеса.

Али остави забележката ѝ без коментар и сложи още кафе в кафеварката. Тъкмо го разбъркваше, за да стане силно и гъсто, както

Мат го обичаше, на вратата отново се почука.

— Може би баба все пак е решила да не ходи — предположи Джес с надежда и леко подритна задрямалия Бицър.

Този път Али лично отвори вратата.

— Сюзи! — в очите ѝ се четеше неподправено удоволствие от приятната изненада. Най-добрата ѝ приятелка стоеше на прага. — Влизай. Ще прием кафе.

Сюзи съблече кашмирената си жилетка и я закачи на облегалката на стола. Умишлено се опитваше да изглежда обикновена и леко небрежна. Висока и слаба, с бледа кожа и светлоруса коса, която опъваше назад и прихващаше с черна кадифена панделка, тя сякаш бе създадена да носи бели дантелени блузи и тесни поли, а се обличаше като повлекана и говореше като каруцар.

— Къде е Тревор? — Али взе още една чашка и чинийка за кафе и я постави на масата пред Сюзи. Съпругът на приятелката ѝ беше образец за съвременен мъж. — Не ми казвай, ще отгатна. Стои на опашка и пазарува, докато ти си при маникюристката.

Сюзи се засмя. Вместо да ѝ се налага да се навира в лудницата на магазините в събота и да се връща часове по-късно с изпочупени яйца, пакети, пакетчета и без прах за пране в чантата, Тревор доброволно си бе предложил услугите да я замести.

— Миличкият Трев — Сюзи си взе една бисквита, — превърнал е пазаруването в изкуство. Знаеш ли, той дори си е направил график за магазините на компютъра — въздъхна щастливо. — Само при мисълта да се изправя срещу яростните представители на човечеството зад щанда се чувствам уморена. Затова се отбих да си побъбрим. Къде е Мат? — засмя се тя сухо. — Да не е отишъл до супермаркета?

Джес и Али се спогледаха.

Очите на Сюзи се устремиха с копнеж към кафеника.

— Това кафе няма ли да изстине?

— Сипи си — посъветва я Джес. — Майка тъкмо го приготви за татко, но аз ѝ казах, че по този начин отговаря на безпочвените очаквания на мъжкия пол жените да им вървят по петите.

— О, прощавай — извини се Сюзи през смях. — Мислех, че това е просто кафеник, а не символ на поробената женственост.

— Ще стопля още вода — Али се изправи. После се обърна към Сюзи и я изгледа внимателно. — Мислиш ли, че Мат е егоист?

Сюзи се стресна от ненадейния обрат в разговора.

— А папата католик ли е? Разбира се, че е егоист. Като всички мъже. Това им е в кръвта. Целият този тестостерон. Би трябвало на бельото им да пише: „Внимание — опасни химикали!“

... Но защо са такива егоисти?

— Какво искаш да чуеш? Смекчената версия или безпощадната истина? Те биха казали, че е така, защото са различни. Не смятат, че чистенето е от първостепенно значение. За тях на първо място е гледането на ръгби по телевизията, а оправянето на къщата идва като нежелана вероятност, ако остане време след мача, което никога не се получава. Това е смекчената версия. А безпощадната гласи: „Те знаят, че ако протакат достатъчно дълго, ние сами ще свършим цялата работа.“ Кое то всъщност и правим — Сюзи отпи от кафето на Мат. — Не си ли чувала поговорката: „Жените се надяват, че мъжете им ще се променят след сватбата, но те не се променят. Мъжете се надяват, че жените няма да се променят, но те се променят.“

Али и Джес се изкикотиха. И нито една от трите не забеляза влизането на Мат.

— Какво става с кафето ми? — поинтересува се той. — Наистина го чаках с нетърпение. Здравсти, Сюзи. Не знаех, че си тук — три глави се извърнаха рязко при тази христоматийна проява на мъжкарство. Мат ги озари с най-чаровната си усмивка. — Добре де, добре. Стига сте ме гледали така и трите.

— Как, Мат? — престрелките с Мат бяха най-забавното нещо в къщата на семейство Бойд. Тревор не беше забавен. Щом се опиташе да се заяде с него, той просто я питаше дали не е в цикъл.

— Като че ли съм бостънският удушвач, а вие сте прелъстените от мен девственици.

Сюзи се облегна назад на стола си и го загледа.

— Али тъкмо ме питаше дали според мен си голям егоист или само от среден калибър — Али заклати яростно глава, но Сюзи пренебрегна знаците й. — Ти как смяташ?

Мат се ухили.

— Въобще не съм егоист.

— Всички мъже мислят така — Сюзи започна да рови из чантата си. — Това е един от родовете белези на мъжкия пол — тя най-сетне откри онова, което търсеше. Някаква омачкана брошура. — Ето какво

ти трябва — подаде я тя на Али. — Това е за курса по самочувствие, на който ще отида следващата събота. Защо не дойдеш с мен? Направи първата стъпка за превъзпитаването на Мат.

Мат нервно се засмя.

— Ако добиеш още малко самочувствие, Сюзи, ще бъдеш подходяща за шеф на секретните служби.

Али погледна листчетата със съмнение. Не ѝ допадаха особено трогателните сбирки, на които трябва да разголваш душата си пред тъпла непознати.

— Не мисля, че е подходящо за мен, Сюзи — върна ѝ брошурата.

— Разбира се, някои хора твърдят — Сюзи отпи от кафето си и се усмихна сладко на Мат, — че мъжете си остават егоисти, защото жените им го позволяват.

Мат ѝ се усмихна в отговор и се обърна към жена си:

— Къде каза, че ми е кафето?

— Знаеш ли, Сюзи? — отвърна Али, като си наля последните няколко капки от кафето, което беше приготвила за Мат. — Може и да дойда с теб в крайна сметка.

На път за Сенчъри два дни по-късно, докато прехвърляше в главата си някои неща за програмата, Мат откри, че се пита дали в думите на Сюзи и Али има известна доза истина. Нима беше егоист? Та той изпълняваше задълженията си. Доста по-добре от баща си. От време на време изпразваше миялната машина, окосяваше ливадата пред къщата. Добре де, не вършеше много домакинска работа, но нали за това си имаха госпожа О'Шок? Докато стигне паркинга на Сенчъри, вече беше взел решение да помага повече в домакинството и мигновено се беше почувствал по-добре. Сякаш беше решил да започне диета или си беше дал обещание на Коледа — моментално усещаш морално удовлетворение, преди още да положиш каквото и да било усилие.

С раздражение установи, че някой е заел неговото място, но това на Бърни все още беше свободно. А часът бе десет и пет. Съвещанието за обмяна на идеи беше насрочено за десет. Ще му бъде за урок на Бърни друг път да не закъснява. Нали той трябваше да им дава пример.

В офисите на „Шоуто на Мат Бойд“ Мат остави куфарчето и си взе пощата. Най-отгоре имаше обемист плик, който отвори, без да погледне написаното върху него. Сводката за рейтинга на шоуто. Понеже беше сигурен в позицията си на най-популярен водещ, Мат рядко удостояваше с внимание цифрите, но този път им хвърли един поглед. Шоуто беше загубило няколко зрители, но това не биваше да го изненадва. Времето напоследък беше чудесно и те навярно са били навън на пикник или са косили тревата пред домовете си. Погледна и колонката с цифри на конкурентите, за да види как и на тях им се отразява горещината. И не повярва на очите си. Биг Сити, техният главен конкурент, не беше изгубила зрители. Напротив, беше ги увеличила.

Не времето беше откраднало публиката на Мат. А Дани Уайлд. Остави листовете на бюрото на Бърни и се загледа през прозореца. Налагаше се да направят нещо. Прекалено дълго бяха останали сигурни в себе си.

— Защо се мотаеш още тук?

Мат рязко и малко гузно се обърна и видя Бърни Лонг на прага на стаята.

— Тъкмо тръгвах — от смръщената физиономия на Бърни отгатна, че днес навярно махмурлукът му беше особено тежък и за миг се изкуши да му каже изпитаната рецепта на майка си — счукан чесън. Но някак си усети, че Бърни няма да оцени съвета му. — Закъсня.

— Знам — отвърна Бърни кисело, — някакъв кучи син ми е заел мястото на паркинга.

— Тц, тц! — зацъка Мат съчувствено и се упъти към вратата. — Кой ли е този непочтителен нахалник?

Стивън Картрайт, програмният директор на Сенчъри, седеше в ъгловия си кабинет и зяпаше през прозореца. Много усилия беше хвърлил, за да изглежда стаята изискана и удобна като апартамент в някой от най-скъпите хотели, и обикновено просторът и прекрасният изглед към Лондон му бяха доставяли удоволствие.

Но днес на Стивън не му доставяше никакво удоволствие нито килимът в приглушени лавандулови тонове, нито сивите кадифени дивани. Дори ароматът на огромния букет лилии, доставян ежедневно

от Ковънт Гардън Маркет, не го отвлече от мислите му. Стивън имаше доста грижи. На първо място беше „Шоуто на Мат Бойд“.

Когато вратата се откря и в кабинета надникна секретарката му Джанет, за да го пита дали иска да прегледа ангажиментите си за деня, той поклати глава и тя изчезна. Джанет бе едно от най-добрите неща на работното му място. Секретарка професионалистка, нещо почти непознато в средите на телевизионния бизнес, където за всяко вакантно място се явяваха поне двеста красавици кандидатки, нито една от които нямаше ни най-малка представа от машинопис, Джанет бе работила като секретарка в продължение на двадесет години и не беше вятърничава, а на средна възраст, по-ценна и от злато. Не хранеше никакви празни надежди за изкачване нагоре в йерархичната стълбичка, за да стане продуцент, нито пък се опитваше да преспи с този и онзи, за да стигне върха. Вместо това беше брилянтна в работата, за която ѝ плащаха. Когато Стивън пътуваше, му даваше папка с инструкции и готови отговори на всички въпроси, които имаше вероятност да възникнат. Стивън понякога не знаеше накъде е тръгнал, преди да стигне там. Той съответно ѝ даваше огромна заплата и служебна кола, а тя се бе превърнала в неговите очи и уши и в дни на срыв и напрежение се заслушваше и в клюките, разменяни в дамската тоалетна.

Един от дочутите слухове гласеше, че нещата не вървяха добре с любимия проект на Стивън „Хелюу“ — ново дневно шоу с водеща — грандамата на Сенчъри, и най-големия трън в очите на работния екип — Маги Ман. Поради някаква невеста причина, напълно необяснимо за Стивън, зрителите смятаха Маги за мила, внимателна и състрадателна жена, която приема техните проблеми присърце. А всички около Маги знаеха, че тя е невротичка, движена от фикс идеята „най-доброто за Маги Ман“, която на всичкото отгоре ненавиждаше любвеобилната си публика. Рядко се появяваше в приемната след предаванията, и то само в случай че някой от ревностните ѝ почитатели дръзнеше да я заговори. И въпреки това публиката я обичаше.

Телефонът на бюрото иззвъня. Беше Джанет.

— Бил Форд е, Стивън. Казва, че е спешно.

Стивън въздъхна. Бил Форд беше прехваленият и както впоследствие се оказа, бездарен продуцент, когото бяха наели за

пускането на „Хелюу“. Какъв, по дяволите, беше проблемът му сега?

— Бил — тонът на Стивън бе окуражителен, — с какво мога да ти бъда полезен?

— Ами виж, Стивън, сблъскахме се с някои трудности — Стивън се заслуша в хленчещия му глас и се запита, за кой ли път, защо въобще го бяха назначили. Той бе добре познат в средите на развлекателните програми и бе дошъл с горещи препоръки, описан като човек, който би направил от „Хелюу“ истински хит на дневните предавания. До този момент не беше направил нищо.

— И какъв е проблемът?

— Рубриката със съвети. Прослушахме всяка куца, кърава и саката „добра съветничка“ в Лондон, да не говорим и за някои представители на силния пол, но никой от тях не се представи поне приблизително сносно. Вече си скубя косите. Единствената от къпа, която не звучеше сладниково и не четеше конско, беше Джун Рейнолдс.

— Виж, Бил — този човек бе истински кретен! Вече пет пъти бяха обсъждали това. — Джун Рейнолдс е чудесна. Топла, приветлива, приятна. Но тя е съветничката на Ситител. Нали си спомняш, че търсехме някое ново, непознато лице? Може би не напълно, но все пак някоя, която никога не е водила рубрика за съвети. Актриса, психоложка, за да си създадем собствен облик. — Стивън говореше много бавно, за да подчертае, че няма намерение да повтаря всяко нещо по два пъти. — Това няма да е обичайната рубрика за съвети. Ние искаме да направим нещо смело, екстравагантно, нещо, което ще влезе в големите заглавия по вестниците.

— Знам, Стивън. Знам. Но досега не съм открил подходящия човек.

Стивън започна да се дразни.

— Е, съжалявам, слънчице, но това си е твое задължение, не мое. Нали затова ти плащаме две хилядарки на седмица! Ако някой трябва да си съдере задника от бачкане, това си ти. Ако искаш, претърси телефонния указател. Къде си търсил досега?

— Списания за жени, обадихме се на всички агенти в града, регионални радиостанции. Всички места, които веднага ти идват наум.

— В такъв случай може би е крайно време да размърдаш мозъка си. Опитай с нещо, което не ти идва веднага наум. Предполагам, че



можеш да обявиш и публично прослушване.

— За Бога, Стивън, не си навирай таралеж в гащите. Когато „Тру Стори“ обявиха чрез пресата прослушване, имаха десет хиляди кандидати и това им отне няколко месеца.

— Е, май ще е най-добре да измислиш друг начин да се сдобиеш със съветничка, нали, Бил? Сега трябва да вървя. Имам друг ангажимент.

— Стивън?

— Да, Бил? — по дяволите! И без тъпите проблеми на Бил си имаше достатъчно главоболия.

— Маги.

Стивън въздъхна и погледна часовника си.

— Какво Маги?

— Тя смята, че приятелката й Ан Адамсън от „Сънди Екзаминър“ ще подхожда идеално.

— А ти какво смяташ? Ти си продуцентът.

— По-скоро бих споделял проблемите си с някой регулировчик.

— Тогава говори открито с Маги и й кажи благодаря, обаче не. Тя е професионалистка. Ще разбере. Щом веднъж си твърд с нея, ще започне да те уважава.

— Добре, Стивън — Бил въобще не изглеждаше убеден. — Ще й кажа.

Стивън звънна на Джанет за чаша чай „Ърл Грей“ и насочи вниманието си към следващия и далеч по-неотложен проблем в списъка. Какво, по дяволите, щеше да прави с Мат Бойд?

## 4

Али се събуди и се сгуши в леглото така, че да докосва топлото тяло на Мат, и го целуна отзад по косата. Без да покаже каквито и да било признаци на събуждане, ръката на Мат се плъзна под одеялото към нея.

Някъде в подсъзнанието си Али знаеше, че трябва да става рано, въпреки че беше събота, но не можеше да се сети защо. После си спомни. Днес щеше да се проведе курсът по самочувствие. Скри главата си обратно под завивките. О, господи, защо се беше съгласила да отиде? Това не беше подходящо за нея. Пък и какво ли би могла да направи за един ден, та да промени живота си изцяло? Ако не се беше уговорила със Сюзи да я забере след половин час, сигурно щеше да се откаже. От долния етаж се чуваше приглушеното бръмчене на прахосмукачката. Госпожа О'Шок явно вече беше дошла.

Стана от леглото, облече се бързо и слезе долу. Трябваше да закуси преди предстоящото изпитание. В кухнята слънчевите лъчи струяха през отворената външна врата и озаряваха вазата с рози, които Али беше аранжирала предната вечер. В една статия за парфюми бе прочела, че идеалното време за бране на рози е на зазоряване, когато росата още е по цветовете. Али си имаше собствено обяснение за това. Идеалното време, беше решила тя, е вечерта. След първата, но преди втората чаша вино. Може би дори трябваше да напише и тя статия по въпроса. Но кой ли се интересува от нейното мнение по каквото и да било въпрос?

След като си приготви препечени филийки и кафе, на вратата на кухнята се появи госпожа О'Шок, която държеше един от чорапите на Мат в протегнатата си напред ръка.

— Намерих го под дивана, госпожо Бойд — тя плъсна възмутилия я чорап върху пералнята. — Кажете ми, моля, господин Бойд има ли ирландска кръв в жилите си? — взе ръжена от скарата и го побутна, сякаш беше живо същество, което можеше да скочи върху нея. Мушна чорапа в пералнята и бързо затвори вратичката, да не би да

избяга. — Майките са виновни за това. Връзката на ирландеца с майка му е свята. Той смята, че тя е нещо като Дева Мария — тя сипа праха. — А майката пък мисли, че чедото ѝ е самият Исус — загубилата ума и дума Али наблюдаваше как госпожа О'Шок пуска пералнята заради един-единствен чорап. — Сигурна ли сте, че в него няма нищо ирландско, а, госпожо Бойд?

Али се засмя и поклати глава.

Госпожа О'Шок взе рекламната брошура за курса и я разлисти.

— Ето от това имам нужда.

— От кое?

— От самочувствие. За да имам достатъчно смелост да помоля съпруга ми да стане от любимия си стол за пет минути, за да мога да мина под него с прахосмукачката.

— Не, не, госпожо О'Шок — поправи я Али и сложи още хляб в тостера. — За да му кажете да стане и сам да изчисти с прахосмукачката.

— Е, госпожо Бойд, може и да съм католичка, но не вярвам в чудеса.

Оставаха още пет минути преди уговорената поява на Сюзи и Али изтича на горния етаж, за да се сбoguва с момичетата. Джейни още спеше, но Джес тъкмо събличаше тениската „Млад спестовник“, която използваше за нощница. Щом видя майка си, Джес срамежливо задържа материята пред гърдите си.

Али възпря усмивката си. Допреди два месеца Джес бе плоска като момче, оттогава, за неин ужас, тялото ѝ започна да се променя невероятно бързо. Джейни би се радвала на това, но Джес бе различна. Като продължи да държи нощницата пред себе си, дъщеря ѝ си облече размъкнатата домашна фланела.

Али я целуна за довиждане и затвори вратата. На площадката се сблъска с Мат, който още беше по пижама.

— Къде е тази гадинка Джес? Пак ми е приватизирала любимия пуловер.

— В стаята си. Тъкмо го облече. Помислих си, че ми е познат отнякъде.

Мат посегна да отвори вратата.

— Мат?

— Да, моя на път да станеш по-самоуверена женичке?

Али понижи глас:

— И не обелвай и дума за циците.

Мат се засегна.

— Да не мислиш, че съм чак такова дърво?

— Извинявай.

Мат надникна в стаята и съзря пуловера си да украсява дъщеря му.

— Здравсти, Джеси, какви големи... — погледна провокативно към Али — ... пуловери носиш. Събличай го, че иначе ще ти спра джобните.

Джес скръсти ръце, за да се защити.

— Нямам джобни, откакто навърших единадесет.

— Тогава ще ти спра издръжката.

— Чудо голямо — пропя тя. — Вече имам почти хилядарка в „Челтенхам и Глочестър“ при лихва 11,25%.

— Мама му стара! — Мат се спря впечатлен. — Наистина ли? Би ли ми дала назаем петачка, а?

— Ела и си я вземи — каза Джес и изтича покрай него по стълбите.

— Боже господи! — промърмори Мат. — Къде отиде уважението към родителското тяло?

— Никога не си го имал — отбеляза Али и сграбчи чантата си, която сякаш винаги бе на другия край на къщата, щом ѝ потрябваше. — Нали непрекъснато работиш.

С усмивка на уста последва Мат и Джес, когато звънецът на вратата звънна. Сюзи.

Госпожа О'Шок я покани в кухнята, където седеше Мат, прегърнал с едната си ръка Сокс.

— Е, Сокс, как мислиш? — Мат изпитателно изгледа Сюзи през козината на кучето. — Имам ли повод за тревога? Може би това е последният спокоен ден в живота ми?

Сокс се сгуши в него с обожание.

— Погледни на нещата от тази страна — каза Сюзи, докато придържаше отворена вратата за Али, — имал си истински късмет, че толкова дълго си се отървавал безнаказано.

Щом пристигнаха в огрения от слънце модерен университет в Съри и се наредиха на опашка, за да се запишат, Али се запита защо

пропилява така ценната съботна утрин за такава щуротия. Двамата с Мат можеха да отидат в италианския ресторант, да си поръчат любимите спагети „Алфредо“ и да ги полаят с много чаши „Кианти“. Проспектът обещаваще „Един ден, който ще промени живота ви“, но нали една птичка пролет не прави?

Не можа да се въздържа и огледа останалите тридесет човека, които бяха прежалили съботата си, за да дойдат тук. Всички те, забеляза тя нещастно, бяха жени. Защо мъжете поначало си имаха самочувствие? Или по-скоро биха умрели, отколкото да си признаят, че им липсва?

Някои от групата бяха на средна възраст и изглеждаха доста зле, но за нейна изненада поне половината бяха млади и елегантно облечени. Две от тях бяха определено от типа „обядващи по ресторанти“ — шик, от глава до пети в коприна и лен. А едно момиче беше дори с пънкарска прическа в черно и розово и косата ѝ беше настръхнала като петлов гребен. Веригите и безопасните игли по тоалета ѝ биха стигнали за отваряне на пункт за вторични суровини. Нима и тя беше срамежлива и неуверена?

— Имената, моля — беше дошъл техният ред.

— Сюзи Милс — момичето зад плота написа името на Сюзи на значката и после се обърна към Али: — А вашето е?...

— Алегра Адамс — вметна Али, преди Сюзи да каже Бойд. Приятелката ѝ я погледна с изненада. Тя почти никога не използваше моминското си име. — Искам да бъда самата себе си днес — прошепна Али, — не госпожа Известност.

— Да вървим тогава, иначе онези кокошки с перлите ще заемат най-хубавите места.

Вътре в залата всички бърбореха разпалено, докато не се появи една чевръста тъмнокоса жена и ги помоли да седнат — не до приятелките си, а до някой непознат. Тя им представи Барбара Мейджър, кралицата на самочувствието, която щеше да води курса им.

За изумление на Али жената, която се появи на катедрата, приличаше на всичко друго, но не и на съвременна самоуверена мадама. Мат би се изсмял. Тя нямаше нищо общо с представата за яростната феминистка, която щеше да обърне с главата надолу дома и семействата им.

— Здравейте! — чистият и ясен глас на Барбара беше в контраст с мърлявия ѝ външен вид. — За да разчупя леда, обикновено използвам някои упражнения. И тъй, Джейн — тя се обърна към тъмнокосото момиче, което явно ѝ беше асистентка, — би ли раздала листове и моливи?

— Страхотно! — прошепна високо Сюзи. — Ще играем на асоциации.

Барбара не ѝ обърна внимание.

— Като начало бих желала да изберете десет думи, които според вас най-добре ви описват.

Сюзи вдигна очи към небето, после взе молива и започна да пише.

Али ѝ се усмихна и я последва.

„— Първо, майка второ, съпруга.“

Написа това, без да се замисля. После спря, изненадана от факта, че ѝ се налага да се замисли.

„Трето, домакиня.“

Но това не се ли включва в майка и съпруга? Сюзи вече пишеше номер десет, докато тя още бе на три. Каква бе тя? Кои думи щяха да обрисуват същността ѝ?

„Четири, неуверена.“

Това очевидно беше истина.

И ненадейно времето свърши. Като погледна листа пред себе си, Али установи, че това бе по-опасно дори и от асоциациите. Само четири думи, които описват Алегра Бойд, и всичките свързани с дома и семейството. Какво се беше случило с онова напористо младо момиче, което бе избрано сред стотици да води новините за Мид Уест?

Въпреки че всички вече бяха приключили, Али разгъна листа и добави:

„Пет, разгневена.“

И така Али — милата услужлива Али, която цял живот се беше опитвала да направи другите щастливи, да изглажда разправиите и недоразуменията, тази Али, която винаги бе избягвала конфронтациите, разбра, че написаното беше вярно. Тя беше разгневена. Даже и самото признание на този факт ѝ донесе облекчение.

Барбара отново се беше изправила.

— Не се тревожете, няма да ви карам да ги четете на глас.

Всички се засмяха с облекчение, но Али се стресна, като разбра, че се беше разочаровала. Явно интимният дух в залата ѝ беше допаднал.

— А сега друго упражнение, което, вярвам, че ще ви хареса — Барбара седна сред тях и се усмихна. — Сега искам да опишете жената от дясната ви страна, пак с десет думи. Бъдете честни заради самите себе си, а и заради всички нас.

Али се отпусна назад ужасена, но всички останали оглеждаха съседките си по стол и пишеха припряно, ето защо и тя взе листа и молива и хвърли поглед към момичето отдясно.

Този път описанията бяха прочетени на глас и Али се напрегна, щом дойде ред на жената от лявата ѝ страна.

— *Привлекателна* — започна тя, — *висока, елегантна, самоуверена, мила, омъжена, приветлива, топла.*

Али не можеше да повярва на ушите си.

— Мисълта ми е — каза Барбара, сякаш бе прочела мислите ѝ, — че другите хора не ви виждат така, както се виждате вие. И това е много важно. Можете да изберете тяхната действителност вместо своята.

Али щеше да се задуши от вълнение и облекчение. Щом другите я виждаха като уверена, топла и приветлива, защо да не бъде тогава самоуверена, топла и приветлива?

Барбара бързо продължи:

— Искам всяка от вас да сподели с останалите кое я е накарало да дойде тук днес.

Една по една всички признаха слабостите си. Чувствали се невидими. Потиснати от майки и свекърви. Ядосани на съпрузите си. Третирани зле от децата си.

— А ти, Алегра? Защо дойде тук днес?

За миг Али се паникьоса. Какво щеше да се случи, ако някой открие коя е в действителност? Но инстинктивно усети, че между присъстващите тук жени има неразривна връзка. Всички бяха дошли, защото искаха да скъсат с миналото и да започнат отново.

— Дойдох — подхвана Али, забелязвайки, че Сюзи я гледа също така внимателно като останалите, — защото цели осемнадесет години бях щастлива домакиня, стигаше ми да си седя у дома и да създавам

уют за семейството си. Имам очарователен съпруг и две прекрасни дъщери. В много отношения съм истинска късметлийка. Но напоследък проумях нещо. Съпругът ми е не само очарователен, но е и егоист. През повечето време буквално забравя, че съществувам, а двете ми дъщери в действителност вече нямат нужда от мен. Току-що реших да направя нещо по въпроса — тя се огледа учудена, че днешният ден май наистина щеше да ѝ донесе нещо ново. С всеки изминал миг се чувстваше по-уверена. — Реших да си потърся работа.

— Браво! — тонът на Барбара бе топъл и окуражителен. — Радвам се, че дойде днес тук.

И като забеляза доброжелателството в погледа ѝ, Али разбра, че Барбара наистина го мисли. После осъзна, че всички ръкопляскат, защото виждат, както и самата тя, че току-що е направила първата крачка към промяната.

— Да има някой желаещ да си сръбнем? — предложи Моника, жизнерадостна притежателка на ягуар и любителка на джин, със смешно удебелен глас, докато си събираха нещата след края на курса. — Забелязах барче от другата страна на пътя. „Тидълс“ или „Типълс“, или нещо подобно. Искам да кажа... — тупна чантата си с присъща за пехотинците веселяшка бодрост, — защо да търчим презглава към домашното огнище, за да слагаме проклетата вечеря?

Сюзиде засмя и я хвана за ръката.

— Четеш мислите ми. Към барчето, напред!

— За теб е идеално — отбеляза Али, като се сети, че не беше приготвила нищо за вечеря, понеже и представа нямаше, че курсът ще се проточи толкова дълго. — Тревор сигурно ще е сервираше месото и зеленчуците на масата, като се прибереш у дома.

— Хайде, Али! — настоя Сюзи. — Ти си героинята на деня. Нашата Жана д'Арк. Тази, която трябва да промени живота си. Не можеш да кажеш не на чаша чилийско каберне, защото татенцето щяло да се цупи.

Али усети, че се поддава. Не ѝ се щеше да се прибира и да готви. Искаше ѝ се да продължи да се наслаждава на бодрия дух, на другарската съпричастност, която всички споделяха.



Изведнъж се ухили и вдигна юмрук за женска солидарност срещу потисника с лулата и чехлите, който властваше над цялата страна.

— Абсолютно права си. Винаги можем да се наядем с пържени картофи и риба.

— Най-сетне! — запляска Сюзи.

Али я прегърна с една ръка, а другата подаде на Моника.

— И мога да добавя... — каза тя, щом влязоха в бара, — че той и сам може да иде да ги купи.

Когато Али слезе от колата на Сюзи в седем и четиридесет и пет, въобще не се чувстваше толкова смела. Заповяда си да не бъде така жалка. Да де, малко късничко беше, но защо за разнообразие да не може да пийне по чашка с приятелки?

Отвори страничната врата и се сети за думите на баща си, когато той се прибираше у дома, след като бе направил нещо, което знаеше, че майка ѝ не би одобрила. „По-добре отначало да покажа шапката си, нанизана на прът“, сякаш майка ѝ би се скрила зад вратата с бухалка в ръце. Но Мат не беше зад вратата.

Зад вратата имаше почти дузина хартиени чанти от „Маркс и Спенсър“ в различни стадии на разопаковане. Съдържанието на някои беше на масата, а на други — в хладилника. Без да го е молила, Мат бе отишъл да напазарува.

Отвори най-близкия до нея плик и измъкна четири опашки от омар в чеснова майонеза и плато е морски дарове. Опита се да не забелязва цените им.

Наля си чаша бяло вино и започна да подрежда нещата, преди да са се размразили. От горния етаж не долиташе никакъв шум, навярно момичетата бяха излезли. От дневната се чуваше бръмченето на телевизора и тя прекрасно знаеше къде се намира той в момента. Заспал на дивана.

Двадесет минути по-късно сложи омарите на поднос с френски хляб и хрупкава зелена салата. Не беше като Тревор, но все пак това бе добро начало.

На следващата сутрин Али с удоволствие поспа до късно и в мига, в който се събуди, се сети, че вчера бе паметен ден. Беше решила да вземе живота си в свои ръце. Погълната от новата цел, реши да стане, преди Мат да успее да я отклони от намеренията ѝ. Докато се обличаше, се почуди дали за миг не се бе пренесла двадесет години назад. Можеше да се закълне, че от долния етаж се чуваше съвсем ясно и силно едно парче от мюзикъла „Коса“. Обзета от любопитство, отиде да разбере какво става.

Легнала на дивана в дневната до надутата докрай стерео уредба, Джес спокойно четеше последния брой на „Космополитън“. Али се сети, че парчето, което звучеше, беше „Зората под знака на Водолея“. Толкова се дразнеше, когато децата узурпираха музиката на родителите си, и ако те имаха наглостта да кажат: „Това си го спомням“, ги поглеждаха със зле прикрито възмущение.

— Здравсти, мамо, как беше курсът по самочувствие? — тя се засмя и протегна ръка. — Да разбирам ли, че вече и дума не може да става да ми приготвяш кафе сутрин?

— Направи си го сама — Али хвърли възглавница по нея и не обърна никакво внимание на мръсната чиния на пода. — Предупреждавам те, млада госпожице, в нашето домакинство ще настъпят някои промени. Като начало реших да си намеря работа.

— Уха! Вчерашният ден наистина е бил знаменателен — Джес скочи и я последва към кухнята. — Рязахте ли си вените, за да се побратимите и да се закълнете, че за каузата сте готови да вгорчите живота на семействата си?

Али реши да остави забележката без коментар.

Първото нещо, което попадна пред погледа ѝ в кухнята, беше купчината мръсни чинии, струпани върху миялната машина, и загорелият тиган с жълти остатъци по него, който никога не си беше направил труда да накисне в мивката.

— Не бях аз, а Джейни — настоя Джес. — Посред нощ усети глад и си забърка микро протеинов биг мак в два часа.

— А омлетът?

— Добре де, това бях аз.

— В два посред нощ?

— Мислех, че и ти желаеш да се храня редовно.

— Омлетът посред нощ не е редовно хранене. Това са калории.

— Хъм. Май точно затова така ми се услади.

Али откри два големи листа хартия и седна на масата.

— Ще направя надпис за миялната машина — с големи букви написа: „Вътре, а не отгоре“.

И го залепи отпред. След това започна да разграфява другия лист.

— Майко моя — подхвана Джес, като погледна подозрително колонките, — да не правиш някакъв график?

— Я, значи имало мозък между слушалките на главата ти. Браво! Крайно време е двете със сестра ти да помагате в домакинската работа.

— А татко?

— Той също. Ще слезе долу веднага щом усети, че чаят му не е горе.

— Съжалявам, мамо — Джес се запромъкна към вратата. — Но домакинството не е по моята част.

— Изпразни тази миялна машина! — изкомандва Али с непознатата дотогава ярост в гласа.

— Добре, добре — Джес отвори вратичката и започна да подрежда чистите съдове на масата. — Мамо?

— Да? — Али се приготви да посрещне твърдо следващото извинение.

— Колко феминистки са нужни, за да разкажат един виц?

— Не знам. И колко?

— Десет — Джес сложи още една чиния в купчината. — Едната ще разкаже вица, а останалите девет ще кажат: „Не виждам нищо смешно в него.“

Двете все още се хилеха, когато Мат, по пижама и чехли, надникна през вратата.

— Някакъв шанс да получа чаша чай? — попита той с надежда.

Джес рязко си пое дъх.

— Нямам представа, татко. Какво пише в графика?

Али я изглежда сурово.

— Разбира се, че ще получиш чаша чай, скъпи. Чайникът е там, а чаят — в кутия с надпис „Чай“. Просто слагаш едно пакетче и заливаш с вряла вода.

Мат разбираше кога е победен.

— Какво е това? — посочи с пръст листа, докато чакаше чайникът да заври.

— Графикът — Джес го взе, за да го разгледа.

— За какво, по дяволите, ни трябва график? Имаме жена, която идва да чисти три пъти седмично.

— Не, не е така — поправи го Джес. — Имаме госпожа О'Шок.

Али за сетен път се изуми от неспособността или по-скоро нежеланието на мъжкия мозък да проумее колко много задължения има в поддържането на един дом. Мъжете май си въобразяваха, че мръсното бельо с магия се трансформира в чисти слипове, че миялните машини по някакъв начин се изпразват сами и че рулата тоалетна хартия се подменят от само себе си.

— Госпожа О'Шок идва три пъти седмично. Миялната машина трябва да се изпразва три пъти дневно.

— Така ли?

— Почакай малко, мамо — подозрително каза Джес. — Двете с Джейни всеки ден по веднъж ще изпразваме миялната машина, а татко само ще хвърля боклука във вторник.

— Да. Права си — Али бе смутена. — Смятах него да превъзпитavam нежно. Къде е Джейни между другото?

— Още спи.

— Хайде, Джеси — Али отвори хладилника и извади една сьомга. — Би ли нарязала морковите, ако обичаш? След час е време за обяд.

Но Джес съсредоточено изучаваше обявите за работа в „Сънди Таймс“.

— Нали каза, че ще си търсиш работа? Ето една като за теб.

„Динамичен магнат търси момиче да чисти офиса му и да организира живота му.“

— О, я чуй това! Лаура Ашли търси шеф на рекламен отдел. Ще се справиш страхотно. Защо не се кандидатираш?

Мат вдигна поглед.

— Какви са тези приказки за работа? Никога не си ми споменавала.

— Едва вчера реших — тя му подаде плик с картофи и белачка. — Сюзи ще дойде по-късно, за да ми помогне с попълването на формуляра.

— Каква работа искаш?

— Нямам представа. Нещо, което отново да задвижи мозъка ми и да не ми пречи по отношение на Джейни и Джес.

— Но, Али, мила — Мат се изправи и я прегърна, — ти вече си имаш работа. Грижиш се за мен.

През рамото си Али видя Джес, която се правеше, че ще се задуши от смях.

— Знам, че имам — потупа го нежно тя. — И отплатата е голяма. Ами въпросът с повишението в службата?

Иззвъняването на входната врата ги спаси от по-нататъшни дискусии. От коша си под масата Сокс започна разярено да лае.

— Кой е? — попита Мат, притеснен, че е още по халат.

— Майка ми. Забравих да ти кажа, че ще дойде за обяд.

— О, страхотно! Надявах се да гледам мача по ръग्би днес следобед.

— Тя ще го гледа заедно с теб. Пада си по хубавите бедра.

Мат се изниза нагоре по стълбите, за да се преоблече, а в това време противният пудел на Елизабет нахлу в стаята.

— Бабче, здрасти! — Джес се втурна в прегръдките на баба си в момента, в който Бицър се качи върху Сокс.

— Слизай, мръсно куче! — Елизабет го удари с бизнес новините. Вестникът беше доста дебел с всичките си съобщения за фалирали компании. Бицър изскимтя. — Какво пък е това? — разписанието, което Али беше забола на дъската, попадна пред очите на Елизабет.

— Ужасно е, нали, бабче? Мама ни принуждава да вършим домакинската работа — Джес направи театрална пауза. — Дори татко.

Джес бе преценила реакцията на баба си с присъщата си неоспорима точност.

— Алегра! Надявам се, няма да караш Мат да шета из къщата? — възмутена, тя се втренчи в дъщеря си, докато Али се опитваше да върши осем неща наведнъж, без някой да предложи да ѝ помогне. — Предполагам, че се опитваш да го превърнеш в един от тези ужасни съвременни мъже.

Али бурно се разсмя.

— Не трябва да го правиш, Алегра. Той е чаровник. Един от малкото останали мъже, които познавам, и с които е забавно да общуваш.

— О, да, добре. Мат е истински мъж — това можеш да го разбереш само от факта, че все още е по халат, а вече е един без петнайсет — Али бъркаше холандския сос и не изпускаше от очи съомгата, която вреше на тих огън. — Ако помага по малко, няма да му навреди.

— Алегра — прониза я майка ѝ с изпепеляващ поглед, — ти се променяш.

— Наистина ли мислиш така, мамо? — Али весело погледна майка си. — Имам предвид, че не го казваш само от учтивост?

За късмет майка ѝ не можа да отговори, тъй като в този момент се появи Мат, държейки в ръце дрехите си за пране.

— Пералнята е там, скъпи — Али посочи към мокрото помещение.

— Знам къде е пералнята, Алегра — троснато отвърна Мат.

— Тогава защо ги носиш тук? — попита Али, разбърквайки ядно соса. — Да не би да слагаш всичко в сушилнята?

Елизабет скочи, за да му помогне.

— Мат, скъпи, дай, аз ще го направя.

— Мамо, недей! — каза отчаяно Али. — Точно заради майки като теб мъжете не знаят къде е кухнята.

— Елизабет, не мога да те видя отгук — излъга Мат, позволявайки ѝ да вземе прането от ръцете му и да го сложи в пералнята. — Как са новите протези? — Али наблюдаваше как майка ѝ се разтапя от загрижеността, която Мат проявява към изкуствените ѝ зъби. — Създават ли ти проблеми?

Али вдигна очи нагоре, докато те се настаняваха удобно, за да дискутират темата по-подробно. Мат беше невероятен. Цяла сутрин се държеше като пълен егоист, а сега изведнъж вадеше с памук душата на майка ѝ, само защото се беше сетил да попита за протезите. Мъже!

— Джес, моля те, сложи масата и извикай Джейни.

Али извади съомгата от тенджерата и се опита, използвайки два плоски ножа, да я премести на подноса, който затопляше във фурната.

— О, мамо, защо не я оставим да спи? Сега през цялото време ще ни опява, че причиняваме болка на проклетите божии създания.

— Но това е съомга. Те са студенокръвни.

— О, мамо! — Джес перфектно имитира как Джейни разпалено обсъжда екопроблемите. — Рибите също имат чувства.

Али приседна на края на голямата маса и се загледа в Мат, докато той отваряше виното. Защо мъжете приемаха някои от къщните задължения като мъжки, а в същото време дори и не помисляха за други, много по-важни? Веднъж ѝ беше хрумнало да напише дисертация на тема „Мъжете и дърворезбата“, след като бе прочела, че мъжете от викторианската епоха сами резбовали домовете си, но ако си имали жена, тя вършела това. Резбоването, както и вкарването на тирбушон в гърлото на бутилка, очевидно имаха някакво мистериозно сексуално значение.

Когато привършиха със съомгата, Али сервира пудинга. Мат се обърна към тъща си:

— Елизабет, какво мислиш за решението на Али отново да започне работа?

Елизабет едва не се задави с крем брюлето, което Али бе направила в деня преди курса по самочувствие.

— Скъпа, нали не мислиш сериозно да си търсиш работа? Ами Мат и момичетата?

Али погледна яростно Мат. А тя си мислеше отначало да подготви почвата.

— Убедена съм, че ще се оправят.

— И между другото — каза Елизабет, опитвайки виното, за да разбере дали е годно за придирчивия ѝ вкус — какво, за Бога, можеш да правиш?

Али си спомни как майка ѝ не проявяваше почти никакъв интерес към нейните постижения. Успехът на приятелите ѝ бе превъзнасян до небето, докато постиженията на Али бяха посрещани с отегчено вдигане на вежди.

— Благодаря ти, мамо — Али започна да събира чиниите, като ги удряше една в друга. — Знаех си, че мога да разчитам на твоята подкрепа.

## 5

— И така, дай да изредим способностите ти.

Сюзи застина в очакване с молив и бележник в ръка. За миг Али блокира. Какви бяха способностите ѝ? Тя не можеше да се сети за нито една своя по-забележителна черта.

— Мисля, че нямам такива.

— Напротив, имаш.

Джес вдигна очи от страницата със съвети на „Космополитън“.

— Правиш страхотен крем брюле и никой не може да оправя леглата по-добре от теб.

Али се разсмя.

— Е, това наистина е нещо. Може би трябва да стана домакин в частна болница с пет звезди.

— По-добре да почнем отначало. Стаж?

— Като журналистка. Преди деветнадесет години.

— Научи ли се да стенографираш?

— Да, но съм забравила.

— Можеш да си припомниш. Добре. Стенография. Нещо друго?

— Ами четох кратките новини в Мид Уест, а когато Джес тръгна на училище, водех курса по брачни съвети.

Сюзи беше очарована.

— Не знаех, имаше ли полза?

— Да, голяма. Мога научно да обясня всички проблеми в брака си.

Сюзи изхихика.

— Мисля, че това е достатъчно, за да попълня формуляра.

— Но тук всъщност няма нищо конкретно. Никакви факти.

— Факти?

Сюзи стана.

— Какво значение имат фактите? Забрави ли, че съм работила в бюро по труда? Хайде, Джес, кажи ми как се работи с ценния ти компютър?



Али не можа да повярва на очите си, когато Сюзи ѝ подаде копие от формуляра само час след като тя и Джес го бяха скалъпили.

Сюзи някак си беше успяла да опише всички отдавнашни и разнообразни занимания на Али, така че да изглежда почти висококвалифицирана. Дори времето, през което бе отгледала децата си и се бе грижила за домакинството, звучеше като полезен натрупан опит.

— Сюзи, ти си гений!

Прегърна приятелката си, обзета от внезапен прилив на нежност.

— Изглеждам почти годна за работа.

— Ти си годна за работа. Спомняш ли си какво каза Барбара на курса? Минаваш за много по-самоуверена, отколкото самата ти мислиш, че си. Въпросът е — тя тържествуващо размаха формуляра — кои ще са щастливците, на които ще го изпратим.

Мат караше към Сенчъри и размишляваше как Али щеше да се справи с търсенето на работа. Дни наред обсъждаха какво може да прави тя. Али заключи, че би ѝ харесала работа в отдел „Култура“ към местната община или нещо подобно в някой музей. Той я посъветва да опита да поработи един-два дни на доброволни начала. Те открай време бяха ревностни почитатели на работата за слава и особено когато бе без заплащане, но Али заяви, че иска истинска работа със заплата, дори и нищожна.

Бяха минали почти три седмици, откакто изпрати формуляра си, и доколкото му беше известно, не бе получила нито един отговор. Търсенето на работа беше трудно нещо и той се надяваше тя да не бъде разочарована.

Мат натисна копчето за автоматично отваряне на люка и сноп слънчеви лъчи нахлу в колата. Знаеше, че дълбоко в душата си чувства нещо, което не смее да признае дори и пред себе си. Предпочиташе Али да си е вкъщи.

Когато се включи в потока от коли на главното шосе към града, бръкна в джоба си за слънчевите очила. Мат обичаше да кара сам, но сега се случи задръстване и този половин час, през който се оказа заклещен между коли, от които му викаха: „Мат! Мат, това си ти, нали?“, му се стори доста досаден. Все пак беше късметлия по

отношение на почитателите си. Те бяха предимно жени и идваха на всяко негово шоу с надеждата, че той ще ги забележи или ще запомни имената им. Опитваше се да побъбри с тях, съзнавайки, че това ще ги направи щастливи за целия ден, а на него самия не му костваше кой знае какво усилие.

Но ласкателствата и бикините с изписани телефонни номера по тях, които пристигаха по пощата, го развеселяваха.

Прехвърли мисълта от верните си почитатели към много по-наболял проблем. Как да попречи на Дани Уайлд, който привличаше все повече от зрителите им? Забелязал бе, че Дани има безкрайно много съмишленици за шоуто си в Биг Сити, докато Мат нямаше нито един. Може би трябваше да покани Стивън Картрайт, програмния директор на Сенчъри, и съпругата му на вечеря, и то скоро. Можеше дискретно да му подхвърли идеята да даде на Мат възможност за по-голям размах. Тогава щеше да остане само малкият проблем какво да се направи, за да се оживи шоуто, и как да убеди Бърни Лонг да даде съгласието си за това.

След като Мат и децата излязоха, Али седна да пие кафето си и позвъни по обявите във вестника, които звучаха поне малко интригуващо. Може би си струваше да кандидатства на колкото се може повече места, за да се яви на някое и друго интервю само заради натрупването на опит. Събеседванията за работа не бяха нещо, в което да е вряла и кипяла. Въздъхна дълбоко, като се опита да запази оптимизма си. Цели три седмици всяка сутрин изтичваше до пощата, но там нямаше нищо за нея. Нито отказ, нито уведомително писмо. *Само ти*, упрекваше се тя, *можеш да си наумиш да търсиш работа в разгара на най-голямата криза от петдесет години насам*. Отърсвайки се от тези пораженчески мисли, зареди миялната машина и взе бележника си, за да изпрати още няколко формуляра.

Мат се беше запътил за среща с Бърни, за да се опита да го убеди да направи някои промени, когато чу някой да му подсвирква от копирната стая точно на ъгъла до офиса на Бърни.

Изад вратата се появи Белинда в кремав костюм с къса пола и му кимна да влезе. До гърдите си притискаше папка и нервно се озърташе. Когато Мат влезе, тя затвори вратата.

— Какво замисляме? — Мат се почувства неудобно от тази заговорническа атмосфера. — Октомврийската революция?

Белинда се поуспокои.

— Това е заради тези остъклени офиси. Никъде не можеш да се уединиш. Повечето използват дамската тоалетна, но трудно бих те вмъкнала вътре, нали? Обмислих идеята ти за нова концепция на шоуто. Да го направим по-злободневно — тя му подаде лист хартия.

Мат бързо го прочете. Там бяха нахвърляни няколко коренно различни идеи за това как трябва да се води шоуто и внезапно откри, че те са твърде интересни, че тя е схванала неговата непримиримост.

— Виж, Мат, знам, че с Бърни Лонг сте приятели и сте заедно от години, но това е вече минало — Белинда понижи глас: — Той никога няма да даде съгласието си за подобно нещо. Мисля, че трябва да го прескочим и да се обърнем направо към Стивън.

Мат ѝ върна листа.

— Тук има страхотни идеи, но не съм готов да прецакам Бърни. По-добре да се опитам да поговоря с него. Смяташ го за отрепка, знам това, но неговият нюх в работата, неговите инстинкти са най-добрите в занаята.

— Добре — Белинда съзнаваше, че няма избор. Имаше нужда Мат да е на нейна страна. — Но мисля, че трябва да побързаш. Не бива да губим нито секунда — тя погледна към листа в ръката си. Не беше мигнала цяла нощ, за да го напише. — Искаш ли фотокопие?

Докато се навеждаше към копирната машина, тя спря за момент и докосна ръката му.

— Ние се разбираме, Мат. Мислим по един и същи начин. Можем да направим от шоуто най-интересното телевизионно предаване.

Мат я погледна в очите. Звучеше така убедена. Толкова уверена. Не бе свикнал с жени като нея, които знаеха какво искат и как да го постигнат, но ѝ се възхищаваше за това.

Сега тя стоеше толкова близо до него, че той почти усещаше топлината на тялото ѝ. Когато поемеше дъх, долавяше мускусното ухание на парфюма ѝ.

— Да — каза меко той. — Да, знам.

— Добре — Белинда се усмихна, плътните ѝ устни се извиха в чувствена дъга. — Докато проблемът се разреши... — тя се обърна

внезапно, бързо и енергично отвори вратата, като забрави, че проектът ѝ е все още в машината.

— Белинда — Мат я хвана навреме.

— Да, Мат?

— Не е ли по-добре да вземеш фотокопието си? — в очите му пробягнаха шеговити пламъчета. — В противен случай някой може да го прочете.

Белинда се върна разтреперана. Бе стресната, че за малко щеше да забрави такъв секретен документ на място, където всеки можеше да го намери. Отдъхна си и се усмихна, съзнавайки, че Мат незабелязано бе взел надмощие в ситуацията. Не беше свикнала така.

— Ще ходя на събеседване — Али танцуваше из кухнята, размахвайки писмото пред Мат и момичетата. — Най-последно получих отговор.

— Страхотно! — Мат се приближи, усмихвайки се, за да погледне писмото. — За какво се отнася?

— Агент за връзките е обществеността към отдел „Културно наследство“.

Джес надникна през рамото на майка си.

— Не са ли това хората, които се грижат за държавните къщи и имуществата? Охо, Джейни, ще имаш възможност да празнуваш осемнадесетия си рожден ден в замък.

— Задръжте за момент — Али разроши косата на Джес. — Това е само едно събеседване.

— Но когато се срещнат с теб и разберат колко си хубава и талантива... — Джес изразително размаха ръце.

— И кой е съпругът ти — добави Джейни цинично.

— ... ти си предопределена да получиш мястото.

— Ако искате да знаете, няма да им кажа кой е съпругът ми — смъмри я Али. — Кандидатствах с моминското си име.

— Похвално, мамо! — Джейни отривисто изръкопляска. — Така ще хванеш бика за рогата.

— О, аз пък не знам — захили се Джес, — мисля да сменя името си чрез държавен вестник на Джесика, дъщеря на Мат, както е в Стария завет.

— Как ли пък не, заядливке. Кога е събеседването?

Али грабна писмото от ръцете на Мат.

— След две седмици, във вторник, два и половина следобед.

— Това ми напомня нещо — Мат извади служебния си бележник.

— Бях сигурен, че ми звучи познато. Това е денят, когато Стивън и Патси ще дойдат на гости за вечеря. Да се опитам ли да променя уговорката?

Али се замисли.

— Не се тревожи. Така ще мога да се разсея и да не мисля само за интервюто. А то едва ли ще продължи повече от час. Ще се оправим.

— Сигурна ли си? За мен е много важно.

— Е, никога не можеш да си абсолютно сигурен — тя го целуна по челото, чувствайки, че отдавна не е била така щастлива. — Може да ми се празнува. Може и да не получа мястото, но все пак това е първата крачка, нали?

През следващите две седмици, когато се прибираще, Мат винаги заварваше Али, затънала до уши в брошури на отдел „Културно наследство“.

— Може ли да те попитам нещо? — подсмихна се Мат, докато си сипваше питие. — Кой е архитектът, който е построил замъка Дрого? Колко посетители отиват да разгледат края на земята? Трябва ли да признаем, че Стоунхендж е дело на друидите?

— Гледай си работата — Али се протегна и хвана ръката му. — Хей, няма ли и на мен да налееш нещо?

— Извинявай, мислех, че трябва да си бодра и трезва. Как се чувстваш?

— Разпъната на кръст между желанието си да запомня всеки факт и другото — да бъда готова да реагирам във всяка ситуация.

— Сигурен съм, че ще се справиш отлично — Мат се подсмихна. — Ако не получиш работата, не забравяй, че все още си имаш мен.

— О, мили! — Али взе вечерния вестник от ръцете му и се сгуши в него. — Но дали мога да се задоволя само с това?

Когато Али се събуди на следващата сутрин, Мат вече беше станал и наливаше чаша чай. Тя отвори широко очите си.

— Да не би да съм умряла и вече да съм в рая?

Мат сякаш не я чу.

— Трябва да закусиш добре. Бекон и яйца. Препечени филийки. Подкрепи се за съдбовния ден.

— Мат, приближава август.

— Майка ми приготвяше такава закуска 365 дни в годината.

— Правила го е. Освен това е спечелила наградата за най-голяма чистница.

Мат започна да се облича.

— В цялата тази еуфория не си забравила за Стивън и Патси, нали?

— Разбира се, че не съм. Кога ще дойдат?

— Около седем и половина.

За момент Али се отпусна в леглото, подреждайки мислено деня си. Можеше да поднесе желирани зеленчуци, което щеше да ѝ отнеме доста време. Но затова пък ястието изглеждаше превъзходно с различните си цветове. Можеше много бързо да го приготви още сутринта. Пудингът вече беше във фризера, а вчера беше сготвила агнешко в тесто и само трябваше да го притопли.

След това идваше ред на интервюто. Трябваше да тръгне в дванадесет и половина. Мразеше да закъснява. Мат винаги се майтапеше с нея, че пристига на летището толкова рано, та направо можела да хване предния полет.

Нервна, но с твърдо намерение да направи всичко, което бе по силите ѝ, тя скочи от леглото. Ала предобедът не протече така, както го беше планирала. В момента, в който Мат и момичетата излязоха от входната врата, задната се отвори и майка ѝ нахлу с порой от съвети за това как да се държи на интервюто — какво да облече, включително и непременно да подчертае, че не се нуждае от кой знае каква заплата. Когато най-накрая Али успя да се отърве от нея, бе вече единадесет. Опитвайки се да запази спокойствие, тя приготви морковите, праса и спанака и се захвана с желатина. Точно тогава се появи Сюзи с картичка за късмет и букет цветя. Тъй като това все пак беше Сюзи, Али тактично ѝ каза, че може да ѝ отдели само пет минути. Ала тя си тръгна чак след половин час. Не ѝ остана почти никакво време.

Успокоявайки се с мисълта, че след обед ще има достатъчно време, Али се качи горе, за да се преоблече. Когато пристигна таксито,

което щеше да я откара до гарата, тя вече чакаше готова в преддверието. Облечена семпло, но не чак толкова, и благодарна, че не ѝ е останало време за притеснения.

От гара Ватерло до Севил Роу, където бяха офисите на отдел „Културно наследство“, пътуването бе съвсем кратко. Тя уби последните десет минути до срещата, разхождайки се нагоре-надолу, като се наслаждаваше на сумрачната атмосфера в шивашките ателиета. Ако човек държеше да узнае какво е разстоянието от чатала до земята на принц Чарлз, можеше да го научи само тук.

И ето че настъпи съдбоносният миг.

— Та как изглежда тя? — Патси Картрайт, прекалено прямата съпруга на Стивън, една истинска американка, разглеждаше менюто. Бяха в „Ла Каприче“, точно на ъгъла до сградата, където щяха да интервюират Али. Патси беше тръгнала на покупки и настоя Стивън да я заведе на обяд. — Само сме хвърляли по някой и друг поглед от учтивост на приемите, но не сме разменили и една дума.

— Кой? — Стивън беше погълнат от предястията.

— Алегра Бойд. Домакинята, на която ще гостуваме довечера.

— Много чаровна — Стивън си сипа още една чаша „Перие“, — но не е от съвременния тип.

Патси се усмихна.

— Имаш предвид не като мен.

— Да, не е като теб — потвърди Стивън, заливайки се от смях.

Патси мразеше деловите вечери, на които беше принудена да се държи учтиво и да казва това, което се очаква от нея. Най-много от всичко я отвращаваше положението ѝ на домакиня, която си седи вкъщи и поради тази причина няма способности да се включи в разговор с нещо интригуващо.

— Намирисва ми, че ще бъде страхотна вечер.

— Е, хайде пък ти! Мат е приятен за компания. Половината от жените в Англия биха искали да са на твоето място.

— Е, да — каза Патси, като междувременно си избра бяла риба в тесто с шафранов сос, — но аз съм от другата половина.

— Изчакай само и ще видиш. Ще бъдеш възхитена от него. Той направо омайва жените.

— Един старомоден шовинист, това ли имаш предвид? Съмнявам се — отговори Патси, отпивайки от чашата със студено шардоне. — Ненавиждам мъжете, които омайват жените.

— Затова обичаш мен.

— Хайде, хайде — тя остави чашата си и го целуна. — Престани да флиртуваш.

За изненада и успокоение на Али, интервюто вървеше добре. Мъжът, който разговаряше с нея, беше млад и симпатичен и въобще не я караше да се чувства напрегната. Обсъждаха интереса ѝ към архитектурата и опазването на културните ценности (Джейни ѝ беше изнесла кратка лекция по темата), с какво смята, че би могла да допринесе за опазване на културното наследство на Англия в родината и чужбина. На два пъти Али се сдържа и не погледна часовника си, но когато дискретно успя да го направи, докато се преструваше, че търси нещо в чантата си, установи, че бе изминал цял час и половина.

Въобразяваше ли си или мъжът наистина беше впечатлен от нея? Когато най-накрая той се изправи и тя помисли, че интервюто е приключило, за нейна изненада я хвана под ръка и ѝ предложи да се отбият на изложбата на културния отдел, открита в Кралската академия.

Сбогуваха се чак в четири и половина. През целия път до дома тя упорито отблъскваше обсебващата я идея, че може би наистина ще получи тази работа. Като слезе от влака, вече ѝ се искаше гостуването на Патси и Стивън да не бе определено точно за тази вечер. Не смееше и да помисли тепърва да се захваща с желираните зеленчуци. По-скоро ѝ се щеше да се обади на Сюзи, за да се срещнат и да пийнат по нещо. Запъти се към една телефонна кабина, уговори си среща със Сюзи, след което хлътна в „Маркс и Спенсър“ и се отправи към щанда за готови храни. Там, в цялото си великолепие и колорит, стояха желираните зеленчуци, допълнени от пакет портокали, гарнирани с жълти латинки, и току-що приготвен доматен сос. Слава на свети Михаил — закрилника на трудещите се жени. Знае ли човек, може би скоро и тя щеше да стане една от тях...

Щом се прибра, Али извади крем брълото от фризера и включи фурната. Отвори бутилка бяло вино и си наля една чаша. Със Сюзи



вече бяха изпили половин бутилка, но какво от това? Чувстваше се доволна от себе си. Докато разопаковаше покупките, погледна кухненския часовник. Нямаше време за вана. Но, от друга страна, бе в добро настроение след интервюто, а и Сюзи мислеше, че изгледите са благоприятни.

Тъкмо приключи с разопаковането на последния пакет, когато чу Мат да отваря входната врата. Той остави куфарчето си и влезе в кухнята. Целуна я мимоходом.

— Какво е това? Не мислиш ли, че гостите ни могат да се засегнат, ако им предложим готова храна?

— Скъпи — в гласа на Али се прокраднаха остри нотки, — „Маркс и Спенсър“ не влизат в тази категория. Всички го правят — почувства, че я обзема ярост и отпи солидна глътка от виното. — Бях заета днес, ако си спомняш.

Смисълът на думите ѝ изведнъж стигна до съзнанието му.

— Али! О, боже! Извинявай, любов моя. Как беше?

— Ако искаш да знаеш — повдигна брадичка и отново напълни чашата е вино, — мина доста добре. А сега, за Бога, свърши нещо полезно. Те ще пристигнат само след половин час.

— Само не ми казвай, че си забравила проклетия адрес! — кресна ядно Стивън на Патси, взирайки се в картата, след като бе отбил колата на затревения банкет. По дяволите, щяха да закъснеят.

— Аз ли съм забравила адреса? — Патси гледаше съпруга си в недоумение. — Той е твой колега, не мой. Защо трябва да знам техния адрес?

— Страхотно! — Стивън беше тръгнал късно от работа, опитвайки се да навакса загубеното време след обяда с Патси, и това бе резултатът. — Няма да ги има и в проклетия телефонен указател. Сега какво ще правим?

— Не знам. Няма смисъл да ми крещиш. Не съм ти секретарка.

— Не си — съгласи се Стивън, — моята секретарка щеше да има проклетия адрес. Тя си гледа работата добре. Както и да е, трябва да крещя на някого.

— Виж какво, Стивън, ти си в такова отвратително настроение, защото искаше да гледаш „Инспектор Морз“ и знаеш, че Мат се мъчи

да те спечели на своя страна за нещо. Предполагам, не ти е хрумнало, че и на мен може да не ми се излиза тази вечер? Хайде, за Бога, там има телефонна кабина. Обади се на твоята прословута секретарка. Ако е толкова безумно изпълнителна, тя ще знае адреса на Мат.

Стивън спря колата и се отправи към телефонната кабина. След трийсет секунди се върна.

— Имаш ли дребни?

Патси наведе глава и започна да рови из чантата си. Вече бяха закъснели с половин час. Пет минути по-късно Стивън се качи в колата и запали.

— Е, имаше ли го?

— Не — Стивън превключи скоростта, — но ми предложи да звънна на охраната на Сенчъри и те го имаха. Но не искаха да ми го дадат. Трябваше да отговарям на какви ли не нелепи въпроси.

— Сигурна съм, че Мат би одобрил това, при все че ти си недоволен. Далече ли е?

— Около миля по този път. Предполагам, забравила си виното, нали?

— Стивън, скъпи, не можеш да занесеш някакво второкачествено вино, когато отиваш на гости на човек, който печели половин милион годишно. Взела съм цветя за Алегра.

Стивън отби от пътя по алеята към дома на Мат, стиснал устни в гробно мълчание. Когато поискаше, Патси наистина се държеше като истинска кучка. Няма що, вечерта се очертаваше да бъде страхотна.

## 6

В момента, когато Али отвори вратата, инстинктивно почувства, че Патси и Стивън току-що са се карали. Имаше нещо в тяхната скованост, в начина, по който дори не се поглеждаха. Когато Стивън прихвана Патси за лакътя, за да я въведе в къщата, тя рязко дръпна ръката си. Това напомни на Али за безкрайно многото пъти, когато бяха правили същото двамата с Мат. Веднъж, припомни си тя, бяха на вечеря, на която всички присъстващи двойки се бяха изпокарали по пътя.

Причината винаги бе една и съща. Или тръгваха прекалено късно, или се изгубваха, или забравяха адреса и в крайна сметка парсата обираше жената. Така се случва в живота. Мъжете, доколкото Али имаше опит с тях, притежаваха неизчерпаема енергия да обвиняват някой друг, обикновено жените си.

— Стивън, Патси. Колко мило, че дойдохте — Мат ги покани да влязат. — Разбира се, познавате жена ми Алегра.

Али пое палтата и ги закачи в преддверието.

— Съжалявам, че закъсняхме — започна да се извинява Стивън. — Ние...

— Знам, знам — на Али й беше добре известно, че не трябваше да го казва, но не се стърпя. — Скарахте се в колата, нали? Адресът ли забравихте?

Патси и Стивън се спогледаха.

— Как позна?

— На нас винаги ни се случва, нали, Мат? Веднъж бяхме поканили едно семейство на вечеря, но те така и не успели да потеглят от паркинга под блока си. Тя му направила забележка, защото той замалко не се блъснал в един стълб.

— Е, ние поне дойдохме — закикоти се Патси и протегна ръката си към Стивън.

След миг той я взе и я целуна.

— Заповядайте — покани ги Али в дневната. — Да пийнем по нещо.

Взе бутилка шампанско от кофичката с лед.

— О, колко хубаво! — Патси протегна чашата си. — Празнуваме ли нещо?

— Днес бях на събеседване.

— Получи ли работата?

— Един господ знае — разсмя се Али и наля шампанско в останалите три чаши. — Просто празнувам за това, че се осмелих да опитам.

Патси изглеждаше изненадана.

— Е, за теб тогава!

Али вдигна чашата си.

— За мен, новата, изпълнена с увереност Алегра. Ако я бъде.

Мат се взираше в нея объркан. Не разбираше каква муха бе влязла в главата на Али тази вечер. Тя беше буквално друг човек. Склонна към флиртуване, дръзка. Не че не му харесваше. Но просто като че ли това не беше неговата съпруга.

Али стана и отиде в кухнята. Патси я последва.

— С нещо да помогна? — погледна към желираните зеленчуци, които изглеждаха страхотно с портокалите и жълтите латинки. — Възхитително! Сигурно ти е отнело доста време.

Али се почувства малко виновна.

— Честно да ти кажа, купих по-голямата част от нещата от „Маркс и Спенсър“. Дори латинките.

Патси се разтреса от смях.

— Направо страхотно. Мразя готвенето. Много по-впечатлена съм, отколкото ако беше робувала часове наред около врящите тенджери.

Те заговорнически се подсмигнаха и щом Али отиде да уведоми Стивън и Мат, че вечерята е готова, Патси си даде сметка колко много ѝ харесва Алегра Бойд в сравнение с това, което бе очаквала.

Вечерята премина приятно и спокойно. Али за първи път говори дълго със Стивън и бе изненадана от човечността му. Под маската на строгия програмен директор се криеше един уязвим човек. Привършиха чак в десет часа и Али предложи да пият кафе навън.

Мат реши да разходи Стивън, за да му покаже градината, а Патси и Али приседнаха под огромен жасминов храст.

— Не знаех, че Мат е запален по градинарството.

— Не, не е — Али й подаде чаша бренди. — Просто иска да убеди Стивън да му даде малко повече свобода при избора на участници.

— Ооо — въздъхна Патси. — Стивън предполагаше, че ще е нещо такова. Мъже, какво да ги правиш? Всичките тези игрички за власт. Защо просто не си кажат всичко точно и ясно?

— Така ще признаят безсилието си.

— Е, добре. Не можем да желаем това, нали? — Патси се протегна и погледна към звездите. — Каква великолепна нощ! Значи така, госпожо Бойд, имате един доста подреден живот. Красива къща, чудесни деца, известен съпруг. Живот — цветя и рози.

Али се засмя. Съзнаваше, че някои хора би ги шокирало поведението на Патси, но на нея й харесваше.

— О, така е, така е. С изключение на това, че през по-голямата част от времето Мат забравя, че съществувам, а чудесните деца скоро ще отлетят от гнездото, пък и постоянно ми натякват да не се суеят толкова около тях. Джес смята, че прекалено много се грижа за всички, а всъщност нямам кой знае какви задължения. Като изключим днешното събеседване.

— Никога ли не си работила? — в устата на Патси въпросът не прозвуча като критика.

— Напротив. Колкото и смешно да звучи, започнах като водеща на новините, най-младата в екипа. Четях бюлетините в Мид Уест. Тогавя се запознах с Мат — усмихна се на спомена. — В Мидландс се вдигна голяма шумотевица около мен. Хората ме спираха за автограф. Цяла година бях на върха на славата, по-известна и от Мат.

— Значи си била телевизионна звезда?

— Да, дори откривах супермаркети.

— И какво се случи?

— Децата, предполагам. След Джейни все още настояваха да се върна, което направо не беше за вярване. Забременях и с Джес, а Мат прие предложението от Лондон. По-късно той стана толкова известен, че изглеждаше направо глупаво да се захващам с работа. Имаше нужда от отдушник, за да се разтоварва от напрежението, и това бяхме ние.

— Никога ли не си мислила да отвориш бутик или да се занимаваш с вътрешно обзавеждане, както правят другите съпруги? На нашата улица не можеш да се разминеш от домакини, които въртят някакъв малък бизнес. Нищо изморително — само трябва да си пооправят маникюра след това. Аз съм единствената мързелана, без излишни преструвки, която остана в квартала.

Али се засмя. Патси действително ѝ допаднаше.

— О, да. Имах един кратък изблик на независимост, не се смей. Когато Джес тръгна на училище, завърших курс по брачни съвети.

— Възхитително! — Патси се наведе напред поверително. — А практикува ли го изобщо?

— За кратко. Харесваше ми. Всеки изплакваше мъката си пред мен. Навярно има нещо предразполагащо в лицето ми.

— Защо се отказа?

— Хората винаги разбираха кой е съпругът ми. Един клиент успя да ме заблуди, като ми разказваше сексуалните си проблеми. И знаеш ли какво направи?

— Нямам представа — каза Патси заинтригувана.

— Даде ми своя ръкопис „Преждевременна еякулация: факти“ и помоли Мат, ако е възможно, да му даде автограф.

Патси се просълзи от смях. Каква прекрасна жена беше Алегра! И представа си нямаше за нейното малко цинично чувство за хумор.

Внезапно Али се почувства леко засрамена от факта, че говори само за себе си. Вдигна чашата си към Патси.

— Стига сме говорили за мен. Разкажи нещо за себе си. Как е да си жена на големия шеф?

Патси разбърка кафето си.

— Горедолу. Щастливи сме, когато сме заедно, но го виждам толкова рядко.

Патси беше изненадана, че споделя това с Али. Не беше от типа жени, които обичат да изливат душите си, но някак чувстваше, че може да ѝ се довери.

— Трябва да призная, че не съм цвете за мирисане, по-скоро трън в очите му. Не съм от съпругите, които се водят лесно. В Сенчъри ме отегчават до смърт. Въобразяват си, че телевизията е въпрос на живот и смърт.

— Тц, тц — зацъка Али, — виждам, че имаш погрешна представа. Много по-важно е, отколкото си мислиш! — приближи се към нея. — Мислила ли си някога за деца?

Болка помрачи лицето на Патси за миг, но тя я прикри толкова бързо с усмивка, че Али се зачуди дали не ѝ се беше сторило.

— Спомняш ли си какво отговорил У.К. Фийлдс<sup>[1]</sup>, когато го попитали как обича децата? Казал: „Пържени.“ В известен смисъл и аз съм така.

— Наистина ли? — попита Али. — Изненадана съм. Изглеждаш толкова топъл, забавен човек. Помислих си, че би ги обичала.

Патси беше поразена. Никой не я беше предизвиквал така до този момент. Загледа се в питието си.

— Всъщност — започна тя — не можем да имаме деца. Опитавме всичко. Тестове, лапароскопия, дори ин витро. Нищо. И най-лошото е, че проблемът не е в Стивън. Казаха му, че неговите сперматозоиди могат да преплуват Атлантика — тя се усмихна иронично, — но не и да се преборят с моята празна същност.

Али моментално осъзна, че иронията беше употребена с цел да шокира, за да прикрие болката. Без да се замисля, тя протегна ръката си и Патси бързо я стисна, проумявайки, че Али бе първият човек извън семейството ѝ, на когото се доверяваше.

Мат се появи иззад тисовото дърво миг по-късно и разведри атмосферата. Изглеждаше доволен. Стивън май се беше присъединил към добрите.

Седна и наля по чаша кафе за себе си и Стивън.

— Е, любов моя, как мина интервюто?

— Да, кажи му — окуражи я Патси.

— Ами всъщност, изглежда, ме харесаха.

— Не бъди толкова учудена! — тръсна глава Патси. — Вие, английските момичета, все се подценявате. Би трябвало да те грабнат веднага като топъл хляб.

Али се сети за Барбара, учителката си по самочувствие. Вдигна брадичка и се усмихна.

— Може би ще го направят.

— Патси, мила — Стивън посочи часовника си, — време е да тръгваме.

Те станаха, Мат и Али ги изпратиха до колата и им махаха, докато изчезнаха в тъмнината.

— Какво откритие беше Алегра Бойд! — Патси натисна копчето, за да наклони облегалката си и се сгуши така, че да ѝ е удобно. Стивън имаше много недостатъци, но поне винаги той караше до вкъщи. — Каква чудесна жена. Толкова е сърдечна и забавна, но същевременно и саркастична и енергична. Знаеш ли, че е била телевизионна звезда и се е отказала заради децата? — гласът на Патси бе изпълнен с недоволство заради женското тегло. — Какво безобразие, надявам се да получи тази работа.

Стивън, който обмисляше молбата на Мат, кимна, без да се вслушва в думите ѝ.

— Двете изглеждахте много гъсти. За какво си говорехте?

— О, женски работи. Как сме загубили девствеността си, обсъждахме размера на penisите ви...

Стивън се усмихна, докато завиваше, за да се включи в магистралата. Патси обичаше да се изразява цинично.

— Всъщност — продължи Патси — тя дори успя да ме предразположи и аз ѝ казах, че копнея да имам един малък сополанко, който да повръща на рамото ми и да ме държи будна цяла нощ.

Стивън се протегна и хвана ръката ѝ.

— Наистина ли? Не съм чувал да си казвала на някого за това.

— Не съм — Патси се почувства леко сконфузена при спомена за разговора. — Вероятно си мисли, че съм от тези жени, които споделят с всеки срещнат колко аборта са имали.

— Сигурен съм, че не си права — Стивън съчувствено стисна ръката ѝ. Той знаеше, че неговата дръзка и раздражителна съпруга прикрива личните си трагедии с иронични забележки. — Вероятно защото тя е човек, с когото можеш да си поговориш.

Погледна към Патси, за да разбере дали се е отърсила от лошото настроение.

— Знаем. Накрая ѝ казах и за безсънието си.

Той намали, за да не пропусне отбивката на магистралата.

— Жалко, че не могат да намерят някой като нея за „Хелю“ — погледна през рамото си надясно към приближаващите се коли. —



Казах ли ти, че този кретен Бил Форд още не е намерил добрата съветничка?

— Не е ли?

Докато си седеше в уютната тъмнина, сгушена в кожената седалка, на Патси Картрайт ѝ хрумна една идея. Мат Бойд ѝ бе допаднал повече, отколкото беше очаквала, но и той като повечето мъже си позволяваше прекалено много. Можеше да направи нещо по въпроса. Щеше да го постресне. И току-що се беше сетила как.

Али се втурна към входната врата, когато чу, че идва пощаджията. Това се повтаряше всеки Божи ден от събеседването насам. Имаше цял куп сметки, рекламни брошури, предложения за почивка през зимата, въпреки че бе едва август, както и талони за томболи, където се твърдеше, че точно ти от шест милиона участници ще удариш голямата печалба. Най-накрая имаше и един обикновен плик с печат във формата на кръст. Али го взе и отиде в кухнята.

Мат вече беше седнал на масата и ядеше препечена кифличка с масло и мед. Вдигна поглед.

— За работата ли е?

Али кимна, докато отваряше плика с ножа за хляб. Сдържайки дъха си, прочете писмото и за първи път си даде сметка колко много се бе надявала да получи това място.

Съобщението беше кратко и ясно. Али се била справила отлично на интервюто, но един от другите кандидати имал по-пресен опит в тази област.

Седна, опитвайки се да сдържи сълзите си. Беше абсурдно да се надява, че така лесно ще си намери работа, но тя все пак беше таила надежди.

— Отговорът май не е благоприятен? — попита Мат и взе писмото.

Джес заряза финансовата страница на „Дейли Телеграф“ и прегърна майка си.

— Те губят — подметна Джейни. — Тъпаци. И без това никога не съм имала намерение да празнувам рождения си ден в замък.

Али се усмихна и я притегли към себе си, ободрена от съчувствието им.

— Е, нали все още си имам вас?

— Стига, мамо, не се предавай — Джес целуна майка си по челото. — Нещо друго ще изникне.

— Знаеш ли какво — Мат пхна писмото обратно в плика и се изправи, — събота е. Защо не те изведе някъде на обяд?

Върнаха се късно следобед, сгрети от слънцето, австрийското вино и вкусната храна, която хапнаха на усамотена тераса в кръчма до реката, и Али вече бе оптимистично настроена. Надяваше се, че не всеки работодател ще държи на хора с „по-пресен опит“.

Тъкмо си казваше, че трябва малко да поразтреби, когато телефонът иззвъня.

— Мамо — изкрещя Джес, която винаги успяваше първа да се докопа до слушалката и да вдигне още при първото иззвъняване, а понякога дори преди него, сякаш водена от някакво шесто чувство, присъщо за тийнейджърите. — За теб е. Патси Картрайт се обажда.

Али влезе в стаята.

— Здравей, Патси.

— Здравей. Благодаря за приятната вечер и за прекрасната идея за латинките. При първа възможност и аз ще се пробвам — Патси се разсмя. — Макар да съм убедена, че това ще стане чак догодина. Каж ми какво стана. Получи ли мястото?

— Не — Али се опита да звучи спокойно. — Дали са го на някой с „по-пресен опит“.

— Досещам се кой може да го е спечелил. Гадове! Главата си залагам, че е някоя малка пикла, завършила е отличие школата за орален секс.

Али сдържа кикота си.

— Както и да е, ти как си?

— Страхотно. Много ми хареса как си побъбрихме онази вечер. Както казах на Стивън, наистина си много готина за британка и не прикриваш чувствата си.

— Е, не всички тук сме надути пуяци.

— О, така ли? Ти още ли търсиш работа?

— А ти как мислиш?

— Е, добре. И аз ще се заслушвам.

Патси затвори телефона и се загледа в съпруга си, който дремеше в градината. Беше най-подходящото време за разговор с него. Въпреки че това едва не я уби, тя му направи чаша от любимата му марка чай „Ърл Грей“ и я сложи на поднос, прибави две шоколадови бисквити и изнесе всичко това в градината.

Стивън вдигна панамената шапка от лицето си при приближаването ѝ.

— Изглеждаш чудесно с тази табла.

— Ти по-добре недей да свикваш, негоднико. Това е за пръв и последен път — Патси седна в люлеещия се стол до него. — Тъкмо си мислех...

Стивън повдигна вежди, загледан в подноса с чая.

— Ама това удава ли ти се? Очаквам да ми кажеш за какво точно в следващата минута.

— Ти каза, че Бил Форд не може да намери съветничка за „Хелю“.

Лицето на Стивън се намръщи при това напомняне.

— Да, не може. Защо питаш? Да не би да имаш едно от обичайните си прозрения? — Стивън се бе научил да се вслушва в предложенията на Патси. Обикновено тя пренебрегваше британската телевизия и се отнасяше с присмех към амбициите ѝ да бъде най-добрата в света, но тайничко гледаше местни предавания повече и от него. И имаше набито око. На няколко пъти набелязваше някой новак, който впоследствие се оказваше истинска находка за Сенчъри. Компанията успяваше да ги завербува, преди да са станали прекалено скъпи.

— Ако искаш да знаеш, наистина е така — подаде му шоколадова бисквита. — Скъпи, внимавай да не изцапаш белия си костюм. Какво ще кажеш за Алегра Бойд?

— Какво имаш предвид? Какво мисля за нея ли? Изглежда ми приятна жена, сърдечна и състрадателна. Накъде биеш?

— Ами имам предвид „Хелю“ — каза Патси и тръсна енергично глава.

Стивън с изумление погледна жена си.

— Патси, мила, Алегра Бойд е само една домакиня и няма никакъв опит в телевизията.

— Напротив, има — Патси мразеше Стивън да ѝ говори по този начин. Това беше гадният тон на мъжко превъзходство. — Ако искаш да знаеш, тя е започнала като водеща на новини. Каза ми го след вечерята — накрая извади големия коз: — Освен това е водила консултации по брачни проблеми. Тя ще се справи чудесно.

Стивън замълча за момент. Патси се усмихна в очакване. Достатъчно често го беше слушала да говори за безкрайните си служебни проблеми и имаше точна представа как работи мисълта му.

— Стивън, само помисли...

— За какво?

— За това каква популярност ще ти донесе госпожа Мат Бойд, ако стане добра съветничка.

Стивън се замисли. Всичко, което Патси каза за Алегра Бойд, бе вярно. Беше сърдечна и забавна, без да е скучна. А те имаха нужда от някой по-различен. За миг се запита какво ли би казал Мат по въпроса. Е, поне веднъж ще му го забие на Мат. Той и без това непрекъснато му причиняваше главоболия.

— Знаеш ли, Патси, може и да се окаже, че имаш право. Ще се обадя на Бил Форд. Това ще съсипе почивните му дни. Поне веднъж ще му се наложи да си размърда задника и да телефонира на Алегра.

— Разбира се, че имам право, любими — Патси се наведе и го целуна. — Аз винаги съм права. Какво ли щеше да правиш без мен?

Докато си седеше, приятно отпусната в един градински стол, затрупана с неделните вестници, Али чу звука от двигателя на колата на майка си и ѝ се прииска да не я бяха свиквали да идва толкова често в неделя на обяд.

Първите няколко пъти беше много приятно и всички се чувстваха като едно истинско френско семейство. Но вероятно среднестатистическата френска баба не си позволяваше да придиря чак толкова, като се почне от купешката майонеза, та чак до възмутителните навици на Джес при хранене. Али трябваше да си набележи някои от задълженията за деня, които не търпяха отлагане.

— Здравей, мамо — Бицър се разляя, когато майка ѝ слезе от колата и ѝ подаде плик с боб. Мразеше боба още от дете. — Как си?

— Ужасно. Ченето ме мъчи.

За облекчение на Али, Мат изникна от къщата. Той се справяше чудесно с темата за ченетата.

— Само да сложа боба да ври. Искаш ли нещо за пиене?

— Джин с тоник. Без лед и лимон.

В чистия джин Али сипа топъл тоник точно както майка ѝ го харесваше. Отпи от сместа. Полазиха я тръпки. Но поколението на майка ѝ винаги си бе падало по силните питиета. Джин с тоник, сухо мартини, в такова съотношение, че можеха да пресекат блажна боя.

Телефонът в преддверието извънтя. Мат, който беше влязъл, за да вземе питието на Елизабет, вдигна слушалката.

— Джес, за теб е — извика той към стълбите. — Някой си Джеръми. Пита дали ти се ходи на дискотека довечера.

Главата на Джес надникна над перилата.

— О, господи! Уф! Тате, кажи му, че съм умряла. Скоротечна чума. Започнала неочаквано през нощта.

— Джес — укори я Али, — ти харесваш Джеръми. Той все ти се обажда.

— Малка корекция, мамче. Той ме харесва — извика Джес. — Феминистка като мен не си пада по хлапаци. Те са недодялани, досадни и се интересуват само от едно-единствено нещо. За съжаление то е „Нинтендо“. Кажи му, че аз ще му звънна — Джес изчезна в стаята си. — След две седмици.

— Джес, държиш се отвратително с момчето! — каза Али, когато дъщеря ѝ най-сетне седна на масата за обяд. Беше сервирала в градината.

— Знам — захили се Джес, като си сипваше салата от скариди, — и знаеш ли к'во? Това го разпалва още повече. Ще ми се обади пак след пет минути, ще видиш.

— Възмутително! Това отношение излезе от мода още през петдесетте!

— Не, не е — Елизабет вдигна одобрително чаша към внучката си. — Аз винаги съм го използвала. Все още мога да отварям врати само като използвам миглите си — тя примигна изкусително, имитирайки Марлене Дитрих.

— Трябва да се опиташ да използваш ръката си — посъветва я Мат. — Много по-лесно е.

Джес едва сдържа смеха си, когато телефонът извънтя отново.

— Мамо, иди ти, моля те. Обещавам, ще му се обадя.

— Не, няма да го бъде. Сега ще говориш с него — заповяда й Али, като си представи на какво унижение бе подложен горкият Джеръми.

Джес вдигна безжичния телефон и излезе с него в градината.

— О, здравей, Джеръми, опасявам се, че дискотеката отпада. Не мога да понасям рападжийските парчета. Кино ли? — намигна на баба си. — Нямаме кой знае какъв избор, нали? Ненавиждам филмите, в които юношите откриват секса за първи път. Май трябва да свършваме. В момента обядваме, а баща ми много държи на добрите маниери по време на хранене. Ще се чуем по-късно.

Али потръпна при мисълта колко жестоки можеха да бъдат младите и със задоволство отбеляза, че всички тези неща определено са зад гърба й.

Слабата като клечка Джес вече два пъти си беше сипала от яденето и тъкмо размишляваше дали да не потрети.

— Джес, отвратителна си.

— Помисли си за милионите гладуващи, мамо. Има ли още пиле?

Али се усмихна, като се сети как веднъж беше казала същото нещо за милионите гладуващи, но на Джейни, която отказваше да яде. И каквато си беше милозлива, тя бе станала от масата, поставила бе храната в плик и я беше изпратила в дома за сираци „Оксфам“.

Когато телефонът иззвъня за сетен път, Мат раздражено изруга и отказа да го вдигне.

— За Бога, Джес, това момче е цяла напаст — той й подаде апарата. — Кажу ми да се обади, когато привършим с обяда.

С вид на абсолютно превъзходство Джес вдигна телефона.

— Здравсти, Джеръми. Добре, навита съм за капучино утре.

Гласът от другата страна прозвуча объркано и Джес се сконфузи.

— Всъщност за теб е, мамо — подаде телефона на Али. — Някой си Бил Форд от Сенчъри. Каза, че Стивън Картрайт му предложил да ти се обади.

Али въпросително погледна Мат, който вдигна рамене в отговор. Какво, за Бога, можеха да искат Сенчъри от нея?

[1] Фийлдс — псевдоним на Клод Уилям Дюкенфилд (1880–1946), американски актьор и комик. — Б.пр. ↑

— Прощавайте, бихте ли повторили, ако обичате? — изведнъж на Али ѝ хрумна, че насреща може би е Сюзи, която играе театър, за да внесе живец в неделния им ден. — Бихте желали аз да дойда, за да ме прослушате за ролята на добрата съветничка в програмата „Хелоу“?

— Джес започна да се кикоти, а Мат вдигна поглед от чинията си. В сините му очи се четеше смайване.

— Името ми е Бил Форд — обясни гласът по телефона. — Аз съм режисьорът на „Хелоу“. Тази сутрин ми се обади Стивън Картрайт и помоли да се свържа с вас. Стивън без съмнение ви е обяснил, че търсим някой по-различен и не задължително професионалист за рубриката ни със съвети.

— И Стивън предложи мен? — Али все още не можеше да повярва. Обаждането май бе истинско. Стивън не бе предупредил за тази бомба.

— Той бе много въодушевен, когато ви препоръча. Смята, че трябва да ви прослушаеме колкото може по-скоро.

— Ами аз... — Али не знаеше какво да каже. — Много мило от негова страна, но...

Всички причини, поради които не можеше да изпълни ролята на добрата съветничка, преминаха през главата ѝ: нямаше опит, бе твърде млада, нямаше много общо с живота на обикновените хора. Та нали добрата съветничка със сигурност трябваше да съчетава у себе си увереността на политик и търпението на Майка Тереза?

Забеляза, че в другия край на масата Мат остави ножа и вилицата и се заслуша внимателно. Слушалката бе измъкната от ръцете ѝ и Джес заговори:

— Извинете, но баба ми току-що се задави с пилешка кост и се налага начаса да извикаме лекар. Може ли майка ми да ви се обади по-късно? Благодаря ви много.

— Това дете — отбеляза Елизабет — трябва да бъде прегледано от лъжеатър. Невъобразимо поведение.



— Джес — възкликна Али, опитвайки се да докопа слушалката, — какво правиш, за Бога?

— Мамо, още малко и щеше да откажеш. Този човек, Бил Едикой си, ти дава шанс, за който хората биха убили, ако трябва, а ти за малко да му кажеш: „Не, благодаря, няма да е днес“, сякаш се опитва да ти пробута застрахователна полица — Джес затвори телефона и хвана ръката на майка си. — Просто помисли. Направо си скапана, откакто ти отказаха онова място. А това би могло да бъде хиляди пъти по-забавно!

Али проумя логиката в думите на дъщеря си. Тя наистина търсеше работа. Но да ръсиш съвети по телевизията? Най-вероятно щеше да бъде ужасна. И въпреки това, ролята на семеен съветник ѝ бе допаднала. Чувствала се беше страхотно всеки път, когато бе одобрявала някоя семейна двойка. За момент импулсивно реши да опита, но после старото съмнение в собствените ѝ сили пропълзя отново.

— Ти какво мислиш, Мат? — погледна съпруга си, осъзнала, че той не бе казал и дума. Но преди Мат да успее да отговори, тя чу скърцащия смях на майка си — като лед в чаша с оцет, както го бе окачествил съпругът ѝ.

— Ама те сериозно ли? — попита Елизабет, отпивайки от виното си. — Не съм чувала по-глупава идея! Никога не си можела да се оправяш със собствените си проблеми, да не говорим за чуждите.

Али бе обзета от непознат дотогава пристъп на гняв.

— Винаги си ме подкрепяла, нали, мамо? — спомените за непрестанното подценяване от страна на майка ѝ експлодираха в ярост. — Винаги си имала толкова ниско мнение за способностите ми, че всеки път, като успея, имам чувството, че съм те предала!

Елизабет смаяно загледа дъщеря си, после каза с достойнство:

— Аз, разбира се, нямам думата. Какво мисли Мат? Той ще бъде потърпевшият.

Мат тъкмо си задаваше същия въпрос. Откри, че и трите жени го гледат в упор.

А какво мислеше наистина? Вярно, Али бе състрадателна, отзивчива, хората плачеха на рамото ѝ. В кухнята непрекъснато имаше някой пред развод или пък младеж, неспособен да общува с родителите си, който за сметка на това оставаше до зори и изливаше

душата си сред посудата на Али. Но дали ще успее на екрана? И — Мат знаеше, че неудобният въпрос трябва да бъде зададен — той иска ли? Телевизията бе неговият свят, а семейството — неговият пристан, защитният клапан, който го освобождаваше от напрежението в обществения му живот.

— Ти искаш ли да бъдеш съветничка? — избегна прекия отговор той.

— А защо не? Винаги ми е допадало да изслушвам хората. Може би дори ще ми хареса.

— Да, обаче този път ще е на синия екран — Мат знаеше, че не бива да изрича следващите думи, но не можа да се възпре: — Потрудно е, отколкото изглежда, да накараш хората да говорят. Не като да четеш новините за Мид Уест.

Али бе залята от нова вълна гняв. Никой от тях не вярваше в нея. Не смятаха, че е годна за тази работа.

— Е, аз пък мисля, че ще се справиш блестящо! Хората винаги споделят с теб проблемите си. А така поне ще ти плащат за това — Джес прегърна майка си. — Хайде, мамо, кураж. Няма какво да губиш. Ако се представиш зле, просто няма да те вземат. Трябва поне да опиташ. Само си помисли — добави тя като бавачка, която предлага лакомство на дете, — ще можеш да си говориш с татко за работата.

Али се засмя. Колко добре я познаваше Джес! Ох, а защо не? Най-вероятно така или иначе няма да получи мястото, но ако не опита, ще прекара остатъка от живота си, чудейки се какво би станало в противен случай.

— Добре тогава — усмихна се на Джес, като умишлено не поглеждаше към Мат и майка си, — подай ми телефона.

— Слушай, мамо. Малък съвет, преди да му се обадиш отново.

— Джес, предполага се, че аз съм тази, която дава съвети!

— Знам, но теб не те бива да се държиш твърдо. Каквото и да правиш, дръж се на положение. Не му позволявай да си помисли, че цял живот си чакала такова предложение. Направи се на труднодостъпна.

— Джеси, той не ме кани на среща. Това е професионална уговорка — щеше й се Джес да не я кара да се чувства като наивна помалка сестра.

— И въпреки това е същото. Колкото повече ги искаш ти, толкова по-малко си желана — тя подаде слушалката на майка си и промърмори мрачно: — Не забравяй Джеръми.

На Али ѝ бяха необходими няколко мига, за да схване думите на дъщеря си и в този момент Бил Форд вдигна телефона.

— Ало, господин Форд? Али Бойд се обажда. Кога бихте искали да направим тази проба?

— Трябва да е не по-късно от следващата седмица. Четвъртък следобед ще е удобно за нас.

— Съжалявам, опасявам се, че имам ангажимент.

— В такъв случай в петък?

Петъкът бе празен от сутринта до вечерта.

— О, в петък ми е абсолютно невъзможно.

Тя се изплези на Джес, която кимаше неистово.

— Какво ще кажете за следващата седмица? — Али бе смаяна от безразличния си тон. — В понеделник и вторник не мога, но сряда е добре.

— В сряда излиза нашият пилотен.

— Защо не направим пробата по време на... това? Няма ли да бъде по-реалистично? — Али бе изумена от собствената си наглост.

Бил Форд се поколеба. Тя имаше право. Щеше наистина да е по-реалистично, ако се пробва по време на пилотното издание. Поне тогава щяха да разберат как ще ѝ потръгне с Маги Ман и останалите говорители. Но също така и щеше да ги остави без почти никакво време да ѝ намерят заместник, ако се провалеше. Вероятно хитрата кучка целеше точно това. Ако Стивън не я бе предложил лично, би ѝ казал да върви по дяволите. А сега всъщност не му оставаше голям избор. Но поне, успокой се той, ако осере всичко, отговорността ще носи Стивън, а не той. След като се сбогуваха, Бил осъзна, че би предпочел тя да се провали. Ще му е за урок на Стивън да не се бърка в работата на подчинените си.

Али остави слушалката. В този момент се появи Джейни, боса и сънена, и заслони очите си с длан срещу яркото слънце. Тя мигновено долови необичайното напрежение в атмосферата.

— Какво се е случило? — изгледа ги поред. — Да не е умрял някой?

— Разбира се, че не, глупачке — изхили се Джес. — Поканиха мама за прослушване в телевизията.

— А — кимна Джейни с разбиране, — ето защо всички са така разстроени.

Засрамен от прозорливостта на Джейни, Мат бутна стола си назад и се изправи. Отиде и прегърна Али.

— И тя ще бъде на ниво. Нали, Алегра?

Джес намигна на сестра си.

— След една седмица ще твърди, че идеята е била негова.

Али се измуши от прегръдките на Мат със смях.

— И какво ще кажеш за новата добра съветничка на синия екран?

— Върхът — той протегна ръка на Али. — Но само ако не ръсиш съвети и на мен.

— Не бих посмяла — отвърна Али искрено.

— Така — Джейни си взе лист маруля, — значи нещата доста ще се попроменят, а?

— Най-вероятно въобще няма да ме одобрят. Сигурна съм, че ще прослушват много хора.

— Хайде, тате — Джес прегърна баща си с една ръка. — Усмихни се. Все някой ден тя трябваше да хвърли чехлите ти в огъня. Това е неизбежният марш на женския напредък.

— Я виж ти какво било! — Мат разроши косата й. — А като си помисля, че се тревожех само кой ще ми прави чая?

— Госпожа О'Шок. Тя те обожава. Смята, че що се отнася до мъжкарите от памтивека, ти си прекрасен екземпляр.

За облекчение на Али до понеделник всички, изглежда, бяха забравили историята. Мат тръгна и тя му помахаша с ръка от прага, все още по нощница, но вместо обичайната празнота, усети в себе си тръпката на очакването. Денят пак бе прекрасен. Реши да остави вратата отворена и тананикайки си, влезе вътре. Спря пред огледалото. Нефритено зеленото кадифе на халата отиваше на кожата й. Може би за прослушването трябва да се облече в зелено?

Засмя се, като се сети за думите на майка си никога да не се мотае по нощница след осем и тридесет. Вчера я бе попитала защо и

Елизабет бе отвърнала, че така хората можели да я помислят за проститутка. Особено ако не си е почистила грима. Майка ѝ наистина бе невероятна жена.

Взе пощата и поспря за момент. Въобще не ѝ бе присъщо да се тросва на майка си, както направи вчера. Никога не се тросваше на майка си. Да, но беше вид освобождаване. И тя проумя, че всъщност това предложение от телевизията, без още да е сигурно, има ефект върху нея. Усмихна се бавно.

Даже и да бе пагубен, трябваше да признае, че ѝ доставя удоволствие.

— Ало, Али Бойд ли е на телефона? Бил Форд. Може ли да поговорим?

— Да, разбира се. Казвайте — сети се, че най-добре бе да си записва. Защо винаги когато ти потрябват химикал и лист, те липсват и се налага да драскаш с молив за очи на гърба на посланието от банковия ти съветник?

— Според схемата в пилотното предаване избираме писмо на слушател, после вие давате съвет, като говорите направо към камерата или си бърбите с главната ни водеща, Маги Ман.

Колко оригинално, помисли си Али, но не го каза на глас. Не тя бе режисьорът, а той. Вече усещаше някаква скрита неприязън. Той приличаше на малко момче, което са накарали да се обади на баба си, а то би предпочело да си поиграе в градината вместо това.

— За следващата седмица сме избрали момиче, което страда от, както го наричат психиатрите, синдрома на Електра.

Какво, за Бога, бе това? Али се паникьоса. Защо си бе въобразила, че знае достатъчно, за да съветва други хора? Ще бъде разобличена шарлатанка. Реши да си признае невежеството, за да не загази.

— Какво точно е синдромът на Електра?

— Това е, когато дълбоко в себе си едно момиче иска да спи с баща си и понеже това не е позволено, се чука с всеки женен мъж, до когото се докопа.

— О, да! — Али се усмихна на мрачния му тон. — Срещала съм ги такива.

— Може би — каза Бил Форд със съмнение, — най-добре да направите някои проучвания.

— Кога да дойда?

— В единнадесет. Ще изпратя кола.

— Не се безпокойте, приятелката ми Сюзи ще ме докара — млъкна за момент. — За морална подкрепа. А, между другото, какво да облека?

— Каквото искате, миличка. Само помнете, че това е дневно шоу и оставете пайетите вкъщи — Али бе имала предвид кариран костюм, който приличаше на Шанел, но бе от магазина за конфекция. — Единственото правило с никакво синьо, защото влудява хром нивото — каквото и да означаваше това, звучеше сериозно. — О, и никакви райета или карета, камерата ще се пръсне. Ако можете, облечете се в бяло и черно. Силните прости цветове са най-удачни. Червено. Зелено. Жълто — Шанел бе дотук. Али мислено прехвърли гардероба си за силни прости цветове. Но Бил Форд още не беше свършил. — И без дрънчащи бижута, за да не заприличате на духа на Боб Марли. Ясно?

Като в мъгла, изкуши се да каже Али.

Докато Мат си проправи път през натовареното, както всеки понеделник, движение, заседанието за изслушване на предложенията бе започнало. Като излезе от асансьора, видя, че Белинда го чака.

— Исках да те питам как мина със Стивън?

— Чудесно. Показа се възприемчив. След няколко седмици ще прегледа предварителните филмчета.

— Мат...

— Да?

— Най-добре ще е да направим нещо, което си заслужава.

Той разбра намека — все още не бе убедил Бърни. Тя бе права. Крайно време бе да го направи.

Всички се обърнаха и Мат се прокле, че не бяха проявили такт да влязат поотделно. Сега изглеждаше, сякаш заговорничеха.

— Извинявай, Бърни. Попаднах в задръстване.

Бърни повдигна вежди и не каза нищо, докато Белинда, която умишлено не поглеждаше Мат, се настаняваше в другия край на масата.

— Добре, но ви моля да полагате повече усилия — като видя с кого влиза Мат, Бърни реши да се направи на шеф. — Тези заседания не са за забавление. Тъкмо обсъждахме линията ни за следващите няколко седмици. Кой ще ме осветли относно идеите си за бъдещите ни гости?

Възцари се гробна тишина.

Изведнъж Мат бе обзет от нетипичен за него пристъп на потиснатост. Дани Уайлд го застъпваше по петите, защото не се боеше да опита новото, а режисьорът на Мат се страхуваше да промени дори и шапката, да не би някоя бабичка в глухата провинция да я харесва така, както е. Истината бе, че Мат бе заклещен в едно шоу, което вече не му доставяше удоволствие. А сега дори и Али се впускаше в нещо ново и вълнуващо.

— Аз имам няколко идеи, Бърни — тонът на Белинда бе приятелски и неутрален. — Може би ще им хвърлиш един поглед?

Мат се усмихна. За представите на Белинда това бе равносилно на лизане на подметки.

Тя подаде листовете. Бърни плъзна поглед по тях.

— Белинда, колко пъти трябва да ти повтарям? Тези хора са прекалено тежки за нашето шоу. Не подхождат — дори Мат забеляза, че той въобще не ги беше погледнал.

Лицето на Белинда се вкамени.

— Мисля, че са съвсем подходящи. Смятам, че имаме нужда от тях, иначе шоуто ще си умре — тя вдигна глава, в тъмните ѝ очи имаше опасен блясък. — А и Мат е съгласен с мен, нали, Мат?

## 8

Али се събуди рязко, имаше усещане, сякаш пропада в съня си, и се изправи. Шест и половина. Никога не се будеше в шест и половина. Тогава се сети. Днес бе прослушването.

Мат кротко спеше, книгата му лежеше до него — там, където бе паднала снощи. Какво мислеше той за прослушването ѝ? През изминалата седмица беше странно затворен в себе си, не говореше нито за прослушването, нито за каквото и да било друго. Знаеше, че Мат се тревожи за собственото си шоу и се надяваше това да обяснява поведението му, а не неприязънта към нейния шанс.

Осъзна, че има и друга причина, поради която не бе разговаряла с него. Страхуваше се да не я разколебае. През изминалата седмица имаше нещо, което изненада Али — нарастващото убеждение, че иска да го направи.

Вчера бе преживяла най-голямото си вълнение от години — отиде до медицинския отдел на Мерилбоун Лайбръри, за да изрови нещо за синдрома на Електра. Почувства се отново като студентка — развълнувана, безгрижна. По пътя от спирката на метрото на Ръсел Скуеър бе минала покрай група млади хора по бански, които бяха налягали като сардини на квадратчето тревна площ, и се бе засмяла с глас заради чудесното съчетание от ексцентричност и оптимизъм, което съставяше темперамента на британците.

Библиотекарката ѝ бе донесла купчина броеве на „Бритиш Сайкосекшуъл Джърнъл“ плюс огромна енциклопедия на психичните заболявания. Докато разгръщаше страниците на научното издание, вниманието на Али непрекъснато се отклоняваше от статиите, които разказваха за хора, нахлузващи примки на главите си в търсене на някакъв почти смъртоносен оргазъм, пикаещи един върху друг, като после само си измиваха ръцете, или връзващи любовниците си към електрическата мрежа, за да се насладят на възбуждащите ги гърчове. Зад тюлените завеси и провинциалните порти великото британско общество май опитваше от всичко. Али остави списанието и избухна в



смях заради екстравагантните приумици в сексуалното поведение на хората. Независимо дали щеше да получи работата, изследователската част определено бе попълнила образованието ѝ.

И най-накрая беше намерила пасаж и за синдрома на Електра. Представи си за миг Дженифър от Бирмингам, която се шляе насамнатам и прелъстява чужди съпрузи, защото ѝ напомнят за татко. Кучка, помисли си Али. И осъзна, че да бъдеш добрата съветничка не бе толкова лесно. Не можеш ей тъй да правиш заключения. Трябва да разбереш защо хората вършат глупави и пагубни за личността неща, които заплашват да разрушат както собствения им живот, така и живота на другите. Али се молеше да се справи.

По обяд бе отишла в едно кафене до университета и бе седнала сред студентите, които не бяха много по-големи от Джейни. И отново се бе почувствала млада. Може би защото имаше цел.

А когато един младеж я бе погледнал с възхищение, тя дори му се бе усмихнала.

Измъкна се от леглото и напълни ваната. Щом Мат отиде на работа, ще се появи Сюзи, за да я закара до студиото. Беше отказала колата на Сенчъри, защото пътуването с безметежно бърборещата Сюзи щеше да бъде по-малко ужасяващо от мълчанието на задната седалка, когато няма какво да отвлече мислите ти от предстоящото изпитание. Не бързаше за никъде. Трябваше да е там чак в единадесет.

Али се стегна и застана гола за момент, преди да посегне към крана на душа. Отвъртя го докрай и пусна само студена вода. Ледената струя заля гърдите ѝ и я остави без дъх. Всеки ден от осемнадесетата си година насам правеше това и то, изглежда, вършеше работа. Някои части може би не бяха вече така твърди, както навремето, но гърдите ѝ биха посрамили и младо момиче. Изведнъж я връхлетя пристъп на нервност.

— Не бива, не бива — повтаряше Али училищния речитатив — да губя куража си.

— Привет, мамо — Джес бе още по нощница и тършуваше из шкафовете. — Онова шоколадовото е свършило.

— Ами тогава хапни нещо друго. Овесени ядки например.

— О, мамо, те са прекалено здравословни. Нямаме ли нещо вредно за здравето?

— Джес, занеси тази чаша чай на баща си, моля те.

— Защо все аз трябва да върша всичко? — попита Джес с мъченически глас.

— Защото ти си момичето за всичко, което все се мотае в краката ми, докато Джейни се заключва в стаята и надува „Кюър“ така, че да не може да ме чуе, ако я помоля за нещо.

— Съвсем справедлив отговор — Джес сякаш прие логиката ѝ и изчезна нагоре по стълбите.

Али с облекчение установи, че явно никой не се сещаше за важността на този ден. Джейни още спеше дълбоко. Както обикновено, тя прекарваше ваканциите си в гледане на без съмнение неподходящи филми до зори.

Мат я целуна, каза довиждане и отпътува. Тя усети, от една страна, облекчение, че не я подкачи, но, от друга, се почувства засегната, че нейните грижи май не правят впечатление на никого в семейството.

Точно затова се опитваше да намери нещо друго в живота си.

— Хей, изглеждаш страхотно! Никога не съм те виждала облечена в розово.

Али усети искрената изненада и одобрение в очите на Сюзи, когато тя дойде да я забере час по-късно.

— Да. Режисьорът каза ярки цветове. Странно, но никога не съм носила ярки дрехи.

— Бил е прав. Ооо! И червило. Делова жена.

— Не е ли прекалено? Не искам да изглеждам като Джоан Кроуфорд<sup>[1]</sup>.

— Али — каза Сюзи търпеливо и я прегърна, — никога не би могла да приличаш на Джоан Кроуфорд. Но наистина изглеждаш зашеметяващо.

Али взе ключовете за колата, подаде ги на Сюзи ѝ се погледна в огледалото. За своя изненада откри, че приятелката ѝ бе права. Наистина. Сдържайки радостта от откритието дълбоко в себе си, излезе от къщата. Въпреки нервността, имаше добро предчувствие за деня. Дори и да бъде поредното разочарование, нямаше да загуби нищо от опита си.

— Коя, за Бога, е тази Алегра Бойд? — Маги Ман, най-голямата звезда от женски пол на Сенчъри, се отпусна на стола в гримьорната и затвори очи. — Искам да кажа, та аз дори не съм чувала за нея — Маги обичаше да е изписана от глава до пети. Накъдрена като Кармен, фалшиви мигли. Даже и това да означаваше, както често се случваше, репетицията да започне по-късно, защото Маги не е готова.

— Нямам представа — Мойра, асистентката на шоуто и съратничка на Маги в клюките, поклати глава и тежките ѝ синджири и обеци издрънчаха. — И никой не знае.

— Това е направо невероятно! — Маги погледна гримьорката. Пратили са помощничката, отбеляза тя е раздразнение. Защо, по дяволите, Елен, най-добрата, не бе тук, вместо това хлапе, което не познаваше? — Предложих приятелката си Ан Адамсън от „Сънди Екзаминър“, но както винаги, бях пренебрегната. Нуждаем се от личност с опит, а не зелен начинаещ. Да се обзаложим ли, че това е някоя, която онзи идиот, режисьорът, е срещнал на парти и иска да вкара в леглото си?

— Няма да посмее — Мойра подаде салфетка на Маги, за да попие червилото. Тя отвори устни и сложи хартията между тях, после ги притисна и погледна нагоре към момичето. Приличаше досущ на пираня с тежък грим. — Прекалено много зависи от него. Бил Форд е имал повече пилоти и от стюардеса. Ако този не е достатъчно добър за поредица, с него е свършено.

— Разбира се, че ще стане поредица, Мойра — измърка Маги. — Нали аз участвам в него. В момента обсъждаме само добрата съветничка.

Вратата се отвори и в стаята влезе Елен, най-уважаваната гримьорка на Сенчъри.

Маги се извъртя на деветдесет градуса със стола си, така че момичето, което в момента оправяше косата ѝ, трябваше да се обърне с нея. Елен работеше тук от двадесет години и знаеше всичко.

— Елен, сладурче, не може да не знаеш нещо за тази Алегра Бойд. Коя, по дяволите, е тя?

Елен започна да подрежда шишенцата с кремове. Не харесваше Маги. Маги непрекъснато се правеше на нейна приятелка и ѝ съчувстваше, защото те двете били самотни майки, но положенията им бяха напълно различни. И двете имаха по три деца и никакъв съпруг.

Но Маги имаше две бавачки, гледачка за вечерите и екип чистачки. А Елен сама пазаруваше, чистеше и готвеше и имаше три неудържими деца. Изненадващо бе, че децата ѝ отрастваха без сътресения и бяха добри, защото единственото, което можеше да им даде, бе любов. Децата на Маги пък, напротив, минаха през семейната терапия, лечение и накрая пансион. Бог си беше на мястото.

— Да, знам коя е тя.

Маги протегна ръка, за да престане да ходи из стаята и да им каже. Приличаше на гладна кукувица, която иска да се храни с трохи от живота на другите.

— И коя е?

— Алегра Бойд е... — Елен спря за миг, за да удължи удоволствието — ... съпругата на Мат Бойд.

Али пусна седалката, облегна се назад и затвори очи, докато двете със Сюзи се движеха към сградата на Сенчъри на Милбанк. Пиковият час бе минал. Слънцето струеше през отвора на покрива. Имаха достатъчно време, за да пропътуват разстоянието от Феърлоунс до студиото. Али се поколеба дали да не прочете бележките си още веднъж. Не, по-добре не. Ще започне да звучи като д-р Фройд, а Бил Форд искаше д-р Рут.

Усмихна се и се почувства истински спокойна. В края на краищата това нямаше да е чак толкова изпитание.

Даже лекото почукване откъм задницата на колата не наруши покоя ѝ. Прекалено много се притесняваше за глупости. Веднъж едва не получи нервна криза, чувайки някакво стържене отстрани, а като отвори вратата, видя, че коланът на шлифера ѝ се влечи по магистралата.

— Ами... — гласът на Сюзи я сепна. Навярно бе задрямала. — Какъв е този шум?

Звукът вече бе по-ясен. Али потръпна невярваща. Позна го моментално. Бяха спугали гума.

— О, господи, перфорирахме се.

Сюзи отби и двете излязоха, за да огледат нагънатата гума.

— Можеш ли да сменяш гуми? — попита Али ужасената Сюзи.

— Разбира се, че не. За какво са мъжете?

— Но ти си толкова практична.

— Не и за коли. Идеалната кола за мен е тази, в която влизаш, палиш и тръгваш. Не си ли записана в асоциацията на шофьорите?

— Не можеш да викаш хора от екипа само за една гума. Ще взема наръчника.

— Али! — Сюзи тръсна глава, това бе чиста лудост. — Погледни се. Издокарана си от глава до пети — тя подритна гумата. — Това е спешен случай.

Но Али вече бе отворила вратата и търсеше в жабката упътването за водача. Беше сменяла гума хиляди пъти. Изведнъж се отпусна унило назад.

— О, сега се сещам. Мат я взе да провери дължината заради някакви фериботни билети.

— Значи трябва да се обадим за помощ. Малко по-надолу видях телефон. Винаги забелязвам такива неща.

Али измъкна краката си с розови обувки на високи токчета. Сюзи ги погледна.

— Най-добре ще е да взема картата ти и да се престоря, че съм госпожа Бойд.

Али посегна към чантата. Докато ровичкаше из носните кърпички, химикалите, гримовеите и парфюма, в един ужасен миг си помисли, че може да е забравила портфейла си. Стотици пъти се бе заричала да си купи от онези подредени чанти с джобчета и ципове, в които всяко нещо има точно определено място, за да не ѝ се налага да изсипва съдържанието на своята върху покрива на колата всеки път, когато търсеше ключовете, и да не дава повод за доволни усмивки от страна на мъжете минавачи, които без съмнение си казваха: „Ето още една безпомощна женичка.“ А, ето я. Подаде я на Сюзи.

— Не се безпокой — намигна ѝ Сюзи. — Ще кажа, че сме били нападнати от откачен изнасилван и ще довтасат за не повече от четири часа.

Али се усмихна в отговор. Слава богу, че имаха достатъчно време.

Загледа се след отдалечаващата се Сюзи. Тя спря изведнъж. Може би се бе сетила, че няма дребни за телефона.

— Али — гласът на Сюзи преливаше от състрадание. — Не искам да те огорчавам, но картата е изтекла преди три месеца.

— Бил, това е възмутително! — Маги Ман нахлу в контролната зала като фурия.

Бил Форд въздъхна. Тази сутрин беше много досадна. При пристигането си в студиото откри, че осветителите не са готови, цветът на декора е керемиден вместо прасковен и зачисленият към предаването графичен дизайнер е повален от грип. Само менструалното настроение на тази харпия с ролки му липсваше.

— Кое е толкова възмутително, скъпа Маги?

Бил продължи да натиска разни копчета и да крещи заповеди на членовете на екипа, вместо да насочи цялото си внимание към нея. Това още повече я разяри.

— Да прослушваш тази Алегра Бойд по време на пилотно предаване, което всъщност ще се излъчва. Бил, тя е домакиня — Маги явно поставяше това определение някъде между нимфоманка и сериен убиец. — Не можеш да го направиш. Ще станем за смях. Да се обадя ли на приятелката си Ан Адамсън за всеки случай?

— Успокой се, Маги. Али ще се оправи. Тя има опит със съветите и вече е работила в телевизията. Никой не очаква пилотите да са идеални и съм сигурен, че ти ще ѝ помогнеш, ако не се справя добре.

— Въпросът не е в това, Бил. Тя е аматьор. Получила е мястото само защото е жена на Мат Бойд. Какво общо би могла да има тя с обикновените хора? — Маги Ман, героинята на работническата класа, извади златната си запалка „Картие“ и запали цигара. — И понеже не ме слушаш въобще, ще отида при Стивън.

— Маги, седни и смени революционния тон, ако обичаш. Няма смисъл да ходиш при Стивън.

— Защо не? Стивън знае как да се държи със звездите си.

— Защото... — Бил пренебрегна обидния подтекст — ... Стивън лично избра Алегра Бойд. Аз нямам нищо общо с това.

Маги тежко се отпусна в стола на режисьора на пулта. Бил все пак усети известно съжаление към нея. Приличаше на стара примadona, която трябва да даде път на младата претендентка. После се сети за това, което му направи впечатление в думите ѝ.

— Какво искаш да кажеш с това, че тя е жена на Мат Бойд?

— Каквото и казах, скъпи. Алегра Бойд е съпругата на Мат Бойд. Ах ти, Стивън Картрайт, кучи сине, дето не ми каза.

— Ти не знаеше ли, съкровище? — Маги се бе съвзела бързо. — Стивън не си ли направи труда да ти каже?

Бил Форд не ѝ обърна внимание, всички пристъпи на жал се изпариха.

— Не ме интересува чия съпруга е! Трябваше да е тук преди половин час. Къде е тя, по дяволите?

— Не питай мен, миличък — Маги се изправи, доволна, че пак тя е отгоре. — Какво очакваш от една богата домакиня? Може да е отишла на урока си по тенис — и с усмивка царствено тръгна към вратата. — Или пък е при козметичката си.

Застанала на аварийното платно на шосе А 3, Али погледна часовника си и изруга гайките по джантата, които без съмнение бяха затегнати от някой, садистично настроен работник на конвейера. Ритна я за трети път. Нищо не ставаше. Забеляза как зад гърба ѝ намалява някакво БМВ и спря в очакване и неговият собственик да излезе от колата и да ѝ каже, че ѝ трябва гаечен ключ. Разбира се, че ѝ трябваше гаечен ключ! Само дето нямаше такъв.

Шофьорът излезе и затвори вратата. Когато видя какво носи той в ръцете си, се почувства като Ева, съзряла за първи път уникалния инструмент на Адам.

— Заповядай, красавице — той ѝ подаде ключа от висотата на мъжкото си превъзходство. — С удоволствие бих го направил вместо теб, но бързам — потупа я по ръката. — Можеш да го задържиш. Винаги нося пълен комплект.

Али потисна желанието си да му каже да си завре проклетия гаечен ключ някъде.

— Благодаря — промърмори тя, докато мъжът се качваше обратно в колата си.

Али коленичи. С помощта на ключа гайките най-сетне поддадоха и тя подмени спуканата гума с резервната. След като затегна и последния болт, погледна часовника. Щеше да закъснее с половин час, но нямаше нужда да кисне в гримьорната и гардероба. Ще си е така, както е. Изправи се вдървено на крака.

— О, боже мили! — Сюзи посочи костюма ѝ. Али проследи погледа на приятелката си. По цялата дължина на розовия ѝ костюм имаше тънка, но забележима следа от грес. — Не се притеснявай — успокой я Сюзи, побутвайки я към седалката. — В студиото ще ти намерят нещо подходящо — Сюзи врътна ключа и натисна педала. — Само да стигнем там, нали?

Следващите четиридесет и пет минути минаха като в мъгла. За щастие потокът от коли към Лондон не спираше да се движи. Когато стигнаха сградата на Сенчъри, на входа вече ги очакваш Ники, изпратена от екипа, за да уведоми веднага за пристигането им. Али моментално бе напъхана в гримьорната, а жената от гардероба търсеше нещо подходящо, за да смени изцапаното ѝ с грес сако.

Десет минути по-късно Али се изправи. В първия момент не можа да се познае с това напудрено лице, яркосини сенки и искрящо коралово червило. Но всъщност изненадата дойде от костюма, който я накараха да облече. Беше яркооранжев — цвят, който тя ненавиждаше, с огромни златни копчета и поличка, вдигната три инча над коляното, може би дори и повече в седнало положение. Селина Скот никога не би подбрала подобно нещо.

— Приятно и ярко — пропя гардеробиерката. — Това ще разведри настроението на хората пред екрана.

Али се опитваше да придърпа полата до по-благоприлична дължина и не осъзна веднага чутото.

— Какво искате да кажете? — явно не бе разбрала. — „Това ще ги разведри пред екрана“? Нали е пилотно предаване?

— Абсолютно точно. Но то все пак се излъчва в ефир. Така го правят в днешно време. Очевидно така е по-лесно да проучат мнението на зрителите. Никой ли не ви е обяснил?

Като гледаше отвратителната непозната в огледалото, Али усети как новопридобитото ѝ самочувствие се изпарява. Сама си беше виновна. Беше се направила на много печена и бе поискала да я прослушат по време на пилота.

— Вече ви очакват, госпожо Бойд — Али се обърна. Ники държеше вратата отворена. В ръцете си носеше огромен букет. — Между другото, за вас са.

Али усети как въпреки напрежението, по лицето ѝ изпълзва усмивка. Сигурно бяха от Мат. Стискайки бележките си в едната ръка,



с другата отвори картичката.

„Ти ще успееш — прочете тя, — заради всички нас,  
съпругите у дома.

С обич, Патси“

Али хвърли последен поглед в огледалото. Не знаеше да плаче или да се смее.

Ники настани Али в малка зелена галерия, отделена от контролната зала със стъклена стена. От това място, обясни тя, Али можела да вижда и чува едновременно и продуцента, и режисьора, както и да следи какво става в студиото.

Публиката вече се беше разположила и координаторът тъкмо обясняваше на хората какво да очакват, когато влезе Маги Ман.

Може би се дължеше на работническия ѝ произход, който тя афишираше непрекъснато, или на имиджа ѝ на самотна майка с три деца, която непрестанно се бори с живота, както редовно се превъзнасяше, но по някакъв начин Маги Ман бе спечелила името „един от нас“. Или както бе казал един критик, опитвайки се да подреже крилата на славата ѝ: „Маги Ман е гласът на безгласните клиенти на магазините за разпродажби на намалени цени“, добавяйки злобно: „Без някога да е пристъпвала прага им.“

Али със завист наблюдаваше бурните аплодисменти, които посрещнаха влизането на Маги. Въпреки скъпите си дрехи, огромната заплата и факта, че не е била в родния си град Рочдейл от петнадесет години, Маги беше смятана за съвършена.

Тя обиколи студиото като кралица и намери по някоя дума дори и за най-незначителния техник. Забравяйки за присъствието на Али в галерията, режисьорът вдигна очи към небето. И без това вече закъсняваха.

— За Бога, Маги — промърмори той нетърпеливо, — приключвай с ролята на принцеса Ди и сядай.

Али се усмихна. Може би не съвсем всички бяха завладени от чара на Маги в крайна сметка. Разлисти купчината жълти и зелени листове на сценария, за да види кога точно трябва да влезе. Част първа представяше шоуто и водещите. Следваше кратък преглед на

редовните рубрики на „Хелюу“. В края на част първа Маги щеше предварително да обяви рубриката с добрите съвети и темата за обсъждане за деня — писмото на Дженифър от Бирмингам, после пауза за реклама.

Али малко се отпусна, след като разбра кога точно идваше нейният ред, и се огледа. Техниката бе по-различна от тази, която бе виждала по време на дните си в Мид Уест Телевижън. Обзавеждането и осветлението бяха по-модерни, а графичният дизайн — по-крещящ. Ала най-голямата новост бе автоматичният екран с бягащите реплики от сценария по него.

Погледна към Маги. Може и да четеше думите си на екран, който бе на не повече от шест стъпки от камерата, но гласът ѝ звучеше естествено.

— Госпожо Бойд, вече са готови за вас — Али бе така погълната от сценария, че не бе забелязала влизането на Ники.

Изправи се. Нервността ѝ се засили.

— Ще имам ли възможност за репетиция?

— Би трябвало да има малко време за бързо минаване през текста, но се опасявам, че вече сме закъснели прекалено много и ще трябва скоро да сме в ефир. Публиката вече започва да се отегчава.

Страхотно, помисли си Али. Отегчена публика. Мат бе казал стотици пъти, че публиката може да изнесе или да провали едно шоу. Как, за Бога, щеше да ги спечели?

Отговорникът за гостите я поведе към стола ѝ и тя примигна от неочаквано силната светлина. Бе забравила колко жежки и дразнеци са прожекторите в студиото. И в цялата тази бъркотия осъзна, че продължава да стиска чантата си като притеснена девойка на първия си бал. Седнала на стола, за да ѝ закачат микрофона, Али съзря някакво ослепително непознато лице на екрана отдясно и стреснато осъзна, че е нейното.

— Ти навярно си Алегра — Маги се приведе към нея със захаросана усмивка. — Ние всички те очаквахме, нали? — тя се обърна към публиката, сякаш бяха все приятели, събрани на чашка кафе. Али нямаше как да не се възхити на непринудеността ѝ. — Знаете ли, че Алегра е омъжена за Мат Бойд? Да, същия Мат Бойд, тъй че не вярвам да се е блъскала по спирките на път за студиото като всички нас.

Проклетата жена. Не бе искала да знаят, че е съпруга на Мат. Кога за последен път ти си се качвала на автобус, запита се тя. Али усещаше как от всяка клетка на Маги блика зложелателство. Тя прави всичко възможно, за да ме изкара богатата крава, която не би могла да има нищо общо с тях.

— Всъщност — Али се усмихна толкова топло, колкото можа в отговор — спухах гума — обърна се и към публиката. — И си омазах цялото сако с грес, затова се наложи да облека това ужасно нещо.

Полъхна лек смях. Започваше да пропуква враждебността им. Изведнъж получи вдъхновение.

— Сменяли ли сте някога гума? — тя бръкна в чантата си и извади гаечния ключ. — Ако не сте, носете винаги такова нещо със себе си. Аз вече не се разделям с него дори и в леглото — една жена на първия ред се изкикоти. — Особено в леглото.

Този път смехът бе по-силен. Али усети как мускулите на врата ѝ се отпускат. Вече нямаше чувството, че е поставен в гипс. Отношението им към нея бе по-топло.

И мигът настъпи. Видя как координаторът вдига три пръста. Погледна часовника. На първо време нямаше какво да прави. Трябваше да чака представянето на рубриката със съвети от Маги след около петнадесет минути. Трябваше просто да седи и да се ослушва за произнасянето на името на Дженифър от Бирмингам.

Две минути преди да дойде този момент, Маги хвърли поглед към Али.

Докато наблюдаваше шоуто, Али бе забравила за предстоящото изпитание и истински се забавляваше.

На Маги ѝ дойде твърде много гледката на отпуснатата и смееща се Али. Защо на една галена от съдбата крава, която не е правила нищо друго, освен да дава нареждания на прислугата и да кара децата си на училище с волво, да ѝ е позволено да нахлува в нейното шоу, понеже била женена за еди-кой си? Маги бе извоювала мястото си е кървава пот на челото и въпреки че привидно не ѝ пукаше, дето децата ѝ са малки анти обществени лайнари, тя знаеше, че за това е допринесъл и фактът, че толкова рядко са виждали майка си. Но нима бе имала друг избор?

Само на две крачки от нея Али и понятие си нямаше какви чувства събужда в Маги Ман. Тя просто чакаше да я представят,

защото колкото по-скоро почнеше, толкова по-бързо щеше да свърши и сърцето ѝ можеше да възвърне обичайния си ритъм.

Последното интервю вече вървеше към приключване. Още тридесет секунди. Двадесет. Петнадесет. Десет. Пет. Маги се обърна към Али.

— Това беше за част първа — камерата спря и се премести за едър план. — В част втора ще се срещнем с гостуващата на „Хелю“ добра съветничка Али Бойд — камерата хвана в едър план Али. Тя се усмихна. Публиката вече бе настроена приятелски. Всичко щеше да мине както трябва. — След паузата Али ще посъветва Сандра от Ливърпул — обяви Маги.

Али бе обзета от пристъп на дива паника. За първи път чуваше за някаква си Сандра от Ливърпул. Бяха ѝ казали, че ще дава съвет на Дженифър от Бирмингам.

Маги гледаше право към камерата.

— Сандра е само на седемнадесет и е бременна. Тя е готова да роди бебето, но родителите ѝ искат да прекъсне бременността — в гласа на Маги звънна добре отрететирана загриженост. — Какво трябва да направи? Как да постъпи? Присъединете се към нас и Али Бойд, нашата съветничка, след паузата, за да разберете.

Али взе сценария и трескаво заразгръща страниците му. Как бе могла да направи такава ужасна грешка? Не знаеше нищо за тийнейджърската бременност.

Като откри името на Дженифър от Бирмингам в сценария, едва не въздъхна на глас. Малко объркване. Всеки момент някой ще влезе в студиото и ще подаде на Маги правилните реплики.

Вдигна очи. От появилото се за миг изражение на чисто удоволствие по лицето на Маги Ман проумя истината.

Маги Ман умишлено я беше насадила. Тя прекрасно знаеше, че Али и понятие си няма от бременността в юношеската възраст. А след няколко минути в това щяха да се убедят и милиони зрители.

---

[1] Джоан Кроуфорд (1908–1977) — амер. актриса, „Оскар“ през 1945 г. за филма „Милдред Пиърс“. — Б.пр. ↑

## 9

В апаратната Бил Форд ругаеше телефонистките, задето го бяха свързали с някакво незначително обаждане с жалба по време на директно предаване. В продължение на пет минути трябваше да слуша брътвежите на една идиотка, която забелязала, че Маги Ман произнесла грешно някаква дума, вместо да следи развоя на шоуто. А как се произнася „досадна стара кокошка“? За малко наистина да попита.

— Как върви? — излая той на режисьора на пулта, който спря за миг гневните си викове към някакъв асистент, за да отвърне:

— Чудесно, чудесно.

Така че никой не забеляза измъчения израз на лицето на Али, която напразно чакаше някой да ѝ дойде на помощ.

Али усети как се смразява въпреки ослепителната жар на прожекторите. Седя десет секунди, стиснала ръце и изпаднала в безмълвна паника. Какво да прави, по дяволите? Да се оплаче на Маги очевидно бе невъзможно. Би могла да повика някого и да го накара да предаде на Бил. Ами ако това бе някакъв зловец тест? Съвсем възможно, въпреки че никой продуцент не би трябвало да подлага новак на такова изпитание. Рискът за шоуто би бил прекалено голям.

Координаторът вече сигнализираше за края на паузата и зазвуча музикалната шапка на „Хелой“. Али бе убедена, че цял живот ще помни тази мелодия и чувайки я, няма да изпитва вълнение, а страх.

Нямаше никаква друга възможност. Оставаше ѝ да направи само едно. Да импровизира. Помни колко самоуверена изглеждаш в очите на другите хора и бъди такава! Това ѝ бе казала Барбара на курса.

С крайчеца на окото си Али видя самодоволната физиономия на Маги, с която отново приветства зрителите. И изведнъж побесня от гняв. Как смее! Какво право има тя да съсипва шанса за успех на една жена само защото не ѝ допада?

Али се изправи рязко, чак усети как се изпъна гръбнакът ѝ, и вдигна смело брадичка. Ако ще става добра съветничка, не би трябвало

да разчита „Бритиш Сайкосекшуъл Джърнъл“ да ѝ казва какво да мисли. Ще трябва да използва здравия си разум.

Докато Маги представяше въображаемото писмо, Али затвори очи и се опита да си представи как би изглеждала тази Сандра. Седемнадесетгодишна и бъдещето бе пред нея. Но какво означаваше това за живущите в Ливърпул, жилищен район № 8? Спомни си разрухата, която цареше там, занемарените сгради, безработните, които бе виждала по късните новини. Сандра не изглеждаше да е академичен тип, какви тогава бяха перспективите ѝ? Бебето би ѝ осигурило държавно жилище, свобода може би от на вид студени и нехайни родители и най-важното — нещо, което да обича. Но би могло да означава и край. Край на мечтите за безгрижен живот, за някаква кариера. На тридесет и пет вече ще изглежда стара.

Али забрави за миг къде се намира и се запита какво би направила самата тя, ако Джейни, или по-лошо — Джес дойде при нея, седне на кухненската маса и каже: „Мамо, аз съм бременна.“

— Здравей, Сандра — Али се опита да си представи, че не гледа в камерата, а в едно нещастно лице, което седи вкъщи, завладяно от страх и нерешителност. — Първо на първо, независимо от това какво ти казват всички, ти си едно смело момиче.

В контролната зала Бил Форд зяпаше Али в пълно недоумение.

— Защо плямпа за юношеска бременност, за Бога? — скочи той и закричи из помещението. — Трябваше да съветва някаква повлекана, която се мъкне с женени мъже!

— Откъде да знаем? — обърна се към него асистентката с раздражение, защото не стига, че бе некомпетентен, ами и заради него бе изпуснала репликата на Али. — Ти си продуцентът. Маги това представи.

Режисьорът седеше сразен на крайчеца на стола си.

— Каквото и да е, не го изключвайте — той посочи монитора над камера четири. — Вижте публиката. Мили боже, те плачат! — обърна се към тъпанара на пулта. — Бързо. Пусни няколко кадъра с реакции. Това е просто невероятно.

Бил Форд седна. Не знаеше какво, по дяволите, ставаше. Би трябвало да го следи по сценария си. Ако телефонистката не бе свързала онзи идиотски разговор, така и щеше да направи. Отгърна

нужната страница. Ето го. Представяне, точно както го беше написал, на момичето, което се чука с женени мъже.

Отново се взря в монитора. През главата му мина щура, невероятна мисъл. Маги не би го направила. Не би посмяла. Но съзирайки киселата ѝ физиономия, разбра, че бе посмяла. Умишлено бе прочела друго писмо.

За Али остатъкът от шоуто мина като в мъгла. Не би могла да изброи и една от обсъжданите теми. Но бе оцеляла. Въпреки изкушението, не бе занемяла, не бе избягала, не бе изпаднала в истерия, дори не бе се опитала да каже, че това навярно е една ужасна грешка. Бе продължила. И се гордееше поне с това. Оставаше ѝ само да чака Маги да завърши шоуто. След това можеше тихомълком да се измъкне и да забрави цялата галимация. В понеделник ще започне да си търси работа на доброволни начала, както бе предложил Мат.

В този момент, сякаш след цяла вечност, шоуто завърши и започна музикалната тема на „Хелю“.

Щом приключиха финалните надписи, Бил Форд тръгна през студиото. Приличаше на вулкан, готов да изригне всеки момент. Али се изправи, но се сети, че още е овързана с микрофони и седна отново. Преди да успее да каже каквото и да било, Маги нещо откачи своя и го подаде на звукооператора.

— Знам, знам, скъпи — Маги протегна ръце, за да се защити от приближаващия Бил Форд, — но нека го кажем направо, тя имаше нужда от истинска проверка. Това в крайна сметка е предаване на живо. Трябва да си подготвен за всичко.

Форд спря, смаян от невероятната ѝ наглост.

— Е, ти май наистина я изпита, а?

Но като се обърна към Али, за да я поздрави, се усмихна. Току-що бе осъзнал иронията на ситуацията. Планът на Маги Ман се бе обърнал срещу нея. Без този шок Али навярно щеше да изрецитира няколко банални съвета, които сигурно бе репетирала пред огледалото дни наред. А Маги я бе накарала да бъде спонтанна. И Али се бе справила блестящо. Истината бе, без значение чия съпруга е, че Али Бойд бе истинско откритие.

— Алегра! — Бил се приведе и я целуна. — Ти беше прекрасна!

— Определено — откликна друг глас.

Али смаяно се обърна и видя зад себе си Мат с огромен букет рози в ръце и Джейни и Джес от двете му страни.

— Мамо, ти беше невероятна! Даже забравих, че си ти — Джейни я прегърна и целуна. — Нали не си си помислила, че ще се измъкнем така днес, без да ти кажем нищо?

— Да, помислила го е — поправи я Джес, целувайки другата буза. — Между другото, мамо, не знам дали ти споменах... — усмихна се дяволито на майка си, — ... но след като ти ми отвори очите, цикълът ми май малко закъснява...

Джес отскочи извън досега на Али, преди тя да реагира.

— Много неща не знам за вас — каза Али, хващайки Мат за ръка; напрежението се бе стопило, — но ми се прииска едно голямо-голямо питие.

Този път Али трябваше да изчака само четиридесет и осем часа, за да разбере дали ще получи работата. Стивън Картрайт се обади, за да ѝ каже, че се е представила блестящо в пилотното издание и че мястото било нейно, ако пожелае. Искане да е в студиото три пъти седмично плюс снимки за кратки филмчета. А цифрата, която спомена като заплащане, направо я остави без дъх. Но сега, когато вече бе одобрена, Али бе връхлетяна от съмнения.

— Какво искаш да кажеш с това, че не си сигурна дали ще приемеш? — пропищя от ужас Сюзи. Бе дошла у тях веднага щом беше чула новините. — Те ти предлагат твоя собствена рубрика по телевизията, а ти се чудиш дали да я приемеш? Ти си луда. Откачена. Смахната.

Али се засмя, докато преместваше джинсите на Джейни от перилата. Сюзи винаги бе толкова сигурна. За нея в живота имаше само черно и бяло и никакви нюанси.

— Не съм откачила — сгъна старателно джинсите. — Просто се притеснявам какво би означавало това за семейството ми. Джейни завършва сега, а и Джес скоро ще има изпити. Може би не му е сега времето на моя малък бунт. Джес е в пубертета. Неин ред е да държи цялото внимание да е насочено към нея, а не към мен. Май ще трябва да си намеря някаква работа в здравния център или нещо подобно.



— Господи, Али, ти би изчерпала търпението и на Майка Тереза. Всеки би могъл да си намери работа в здравния център. Ти имаш талант. Това не е малък бунт. Ти беше блестяща, по дяволите. Не можеш да откажеш.

Сюзи я последва в стаята на Джейни, където отиде, за да остави панталона. Прекрачвайки прага, тя спря поразена. Стените бяха боядисани в черно и повечето от мебелите ги нямаше. Вокалистът с гарваново черна коса на „Кюър“ цинично им се хилеше от плаката.

— Боже мили, какво е ставало тук? Пожар?

Али се засмя.

— Джейни промени обстановката сама. Станала е привърженик на готиката. Но аз категорично отказах да замени леглото с ковчег.

Сюзи примигна. Последния път, когато бе влизала тук, стаята бе претрупана със снимки на Синди.

Насред бъркотията от сребърни вериги, самоделни комикси и бурканчета със сатанински грим Сюзи съзря томче американска поезия на „Пингуин“. Хвърли се към него и запрелиства страниците.

— Не знаех, че Джейни се интересува от поезия.

— Английски. Матура. Т. С. Елиът.

Сюзи радостно извика, щом откри каквото търсеше.

— Ето! Той е знаел! Разбирал е! Нима искаш животът да те отmine? Това ли искаш? Живот на гълтки, премерени с лъжичка? Ти си надарена. Дължиш го на себе си!

— Ами Мат? Той как ще се чувства, като ме няма по цял ден? Той се нуждае от нас за отдушник.

— Аха! — Сюзи поклати всезнаещо глава. — Сега схващам. Тревожиш се да не накърниш крехкото му мъжко его. Не си го и помисляй, Али. Напротив, ще бъде много полезно за него — Сюзи остави книжката върху претрупаното бюро. — Покажи му, че си повече от шофьор на децата. Пък и... — тя прегърна приятелката си с ръка, — ако се безпокоиш за Джейни и Джес, защо не ги попиташ? Тийнейджърите могат да бъдат удивително прозорливи. Може дори и да ти кажат какво мислят в действителност.

Али изпрати Сюзи с още една приятелска прегръдка. Какво би правила без приятелките си? Тя твърде често изпитваше съжаление към мъжете. Те пропускаха толкова много от живота в надпреварата си към върха. Работеха по цял ден, почти не виждаха децата си и най-

лошото — нямаха приятелки. Не, перифразирай последното. Те си имаха приятелки, гадните копелета, но нямаха мъже приятели.

Същата вечер Мат прехвърляше вестника в кухнята, а Джес четеше, седнала до него. Джейни приготвяше нещо на плота. Джес никога не сядаше на масата да чете. И определено съвсем никога заедно с Мат. Всъщност семейството се бе събрало заедно за първи път от седмици насам. Али се запита дали те несъзнателно не се сплотяват за нейно добро.

— Радвам се, че всички сте тук — седна до Джес. — Защото искам да поговоря с всички ви.

— Я! — Джес остави книгата. — Семейно събрание? Трябва да е сериозно. Напускаш ни заради друг мъж?

Али разроши косата на дъщеря си. Знаеше, че Джес пита само защото е сигурна в отговора ѝ.

— Ще си променяш пола. Алън ли да ти викаме вече?

Майка ѝ се почуди кое ли е толкова сериозно, та Джеси иска да го обърне на шега.

— Не напускам и няма да си променям пола. Бих искала да обсъдим предложението ми за работа.

— Но аз смятах, че вече си приела. Защо иначе ще се появи този огромен букет цветя от Сенчъри?

— Абе, Джес — поправи я Джейни от печката, — получаваш цветя, преди да извървиш пътя, не знаеш ли?

Али премести поглед от Мат към момичетата.

— Добре, какво мислите? Да приема ли? В такъв случай няма да ме има три дни в седмицата, даже и повече. Бил казва, че ще се наложи и да закъснявам, ако ще снимаме филмов материал. Това ще означава да се прибирате в празна къща.

Запита се дали това въобще би им направило впечатление. Тя бе тази, която все повтаряше, че домът им ги очаква. Не с печено във фурната, но със запалена камина, с топлота и уют. Но за кого това имаше по-голямо значение — за тях или за нея самата?

— Аз мисля — каза Джейни, без да вдига очи от тенджерата, — че трябва да направиш това, което ти желаеш. Досега все си правила всичко заради другите. Сега е твой ред.

— А ти, Джес?

— Аз казвам — направи го. Винаги съм искала да имам работеща майка.

Али я погледна изненадана.

— Всички казват, че с тях по-лесно се излиза на глава. Така че дори можеш да се измъкнеш безнаказано след някое провинение.

— Глупости — натърти Али. — А ти какво мислиш, Мат?

Очите на Мат разсеяно се плъзнаха по страниците на вестника.

— За кое?

— За това дали да приема работата в Сенчъри.

— Ти искаш ли го?

— Така мисля.

— Тогава направи го — протегна ръка на Джейни. — Ние ще се справим, нали, момичета?

Сокс трескаво закима с глава.

— Абсолютно — съгласи се Джес. — Татко може и сам да взима костюмите си от химическото.

— Разбира се, че мога — потвърди Мат. — Какво е „химическото“?

— Не му вярвайте — вметна Джеси от безопасната си позиция до печката. — Той ще накара секретарката си да ги взима, нали, татко?

— Алегра, понятие нямам откъде са си съставили такава погрешна представа за мен — протестира Мат засегнат — като за безпомощен, егоистичен мъжкар, който е неспособен да направи сам каквото и да било.

— Нито пък аз, скъпи — Али не обърна внимание на сподадения кикот зад гърба си. — Нито пък аз.

— Мисля, че има едно нещо — Мат млъкна, сякаш се чудеше дали трябва да продължи.

— Какво е то?

— Не смяташ ли, че хората могат да си помислят, че си получила мястото заради мен?

Сърцето на Али се сви. Беше прав. Хората щяха да си помислят точно това. Но не беше ли крайно време да спре да се тревожи от хорското мнение?

— Ако наистина си го помислят — каза тя, изведнъж уверена повече от всякога, че трябва да опита, — тогава ще трябва просто да ги убедя, че грешат. Нали?

— Така.

Сутринта преди първата си среща с екипа на „Хелюу“ Али връчи на Мат списък със задачите за деня, изписан с красивия ѝ наклонен почерк.

— Майката на Фиона Уилсън ги кара днес до училището. Четвъртък е, Джес не бива да забравя нотите си за урока по пиано и, о, кажи на Джейни, че в хладилника има пай със спанак и сладки за чая.

— Ти само отиваш на среща — Мат припряно я побутна към вратата. — Един Бог знае какво ще стане, като тръгнеш на работа. Приятно прекарване!

Той видя как таксиметровият шофьор ѝ отвори вратата. Тя навярно си беше помислила, че я бе предупредил за одумките на колегите от ревност. Но Мат наистина бе загрижен. Прекалено добре знаеше колко злобни могат да бъдат хората от телевизията понякога. Можеха да ѝ вгорчат живота.

Но докато ѝ махаше за довиждане, дори и той нямаше представа колко беше прав в предположенията си.

— Няма нужда да ви представям Али Бойд — Бил Форд се усмихна на двадесетината насядали, които съставляваха екипа на „Хелюу“.

Али се смути от срещата си с толкова народ наведнъж. Някои от тях изглеждаха почти на възрастта на Джейни. Един от младоците мигновено скочи на крака и ѝ предложи стола си. Това напомни на Али за онзи ужасен момент, в който италианците спират да те наричат синьорина. Тъй като вече бе решила, че като се има предвид коя е, ще трябва да работи два пъти по-усърдно, за да я приемат, тя се усмихна, отказа и седна на земята.

Огледа се и откри само една-две познати физиономии. Ники, пълничката асистентка по проучванията, която се бе грижила за нея по време на пилота, Брайън, режисьорът, зложелателната Маги, разбира се, и Мойра, вярното ѝ куче. Останалите не познаваше.

— Добре, първо проучвателите. Те са мърморковците, прощавайте, гръбнакът на екипа. Както без съмнение ще кажат, те

вършат истинската работа, докато всички ние се заливаме в „Граучо Клъб“.

— Без мобифона си — отбеляза един от тях.

— Възражение, винаги го нося със себе си — отбеляза Бил, — просто го изключвам. Познаваш Брайън, режисьора ни. Той отговаря за неразборията в студиото — асистентките се позасмяха одобрително. — Предполагам, че си запомнила Маги — направи незабележима пауза, преди да продължи: — Това са двамата продуценти за деня, после идват най-важните хора в стаята — програмните ни секретарки — едната от тях повдигна цинично вежди и Али ѝ се усмихна. Спомняше си как и към нея се бяха отнасяли покровителствено, когато бе в подножието на йерархията. Защо хора като Бил Форд не го проумяваха?

— Мисля, че това са всичките ни момчета и момичета, като включим и останалите, дето не им помня имената.

Откъм пода се чу неодобрително мърморене.

— Да не пропуснах някого? — Бил огледа стаята, после се хвърли от стола си на пода. — Луиз! Как можах да забравя програмния мениджър? Жизненоважна фигура. Луиз подписва разходите и узаконява отчетите. Целувам обувките ти „Гучи“ в израз на покаяние — и за смайване на Али той наистина го направи.

Типовете от телевизията, спомни си тя, се различават от нормалните хора.

След като преодоля първоначалния шок от запознаването си с толкова хора наведнъж, Али се отпусна и започна да се забавлява. Бе забравила, че членовете на екипа са като едно голямо семейство. Тук имаше и подмолни течения, и ежби, като във всяка средностатистическа клетка на обществото, но имаше и въодушевление, връзка, усещане за единение срещу останалия свят, което бе особено силно.

След час и повече обсъждане на плановете за поредицата Бил Форд закри заседанието.

— Така, кой ще дойде за едно бързо?

Ники и Луиз си размениха погледи. Бил бе прочута лепка, известен не само с това, че използваше властта си, за да те вкара в леглото, но още по-лошо — с тъпите си свалки.

— Този тип — бе заявила една от асистентките след нощ без никаква страст — си мисли, че клиторът е нещо, което вирее добре на склон с южно изложение.

— Нека го перифразирам — Бил се ухили. — Кой би желал да се присъедини към мен в бара?

Али си помисли за миг дали да не хване такси, за да се прибере да чете купчината зрителски писма в отговор на обявата на „Хелюу“ във вестника.

— Ти ще дойдеш, нали, Али? — попита Ники, придържайки вратата отворена.

Али реши. Ако откаже, ще изглежда, сякаш страни от тях и не иска да стане част от екипа. От една госпожа Бойд очакваха именно това — да си замине царствено в някоя от служебните лимузини към Съри. Щом искаше да я приемат, трябваше да отиде с тях и да ги почерпи. Пък и щеше да е забавно.

— В кърпа вързано — отвърна. — Особено ако Бил черпи.

Ники изглеждаше доволна. Бяха смятали, че Али ще е надута и капризна, но тя не бе такава.

— Между другото, извинявай заради Бил, нашия надарен продуцент. Той е всеизвестна досада. Дори веднъж предложи на Маги и когато тя отказа, ѝ отвърна, че на нейната възраст би трябвало да се чувства поласкана — Али се изкикоти. Човек наистина би трябвало да е ужасно смел, за да предложи на Маги. Работата за „Хелюу“ със сигурност нямаше да е скучна.

Докато се нижеха през вратата със смях и закачки, телефонът на бюрото на Бил иззвъня. Маги, която за всеобщо облекчение се бе сетила, че има някакъв ангажимент и не може да дойде, го вдигна.

— Алегра — извика тя. — За теб е.

Али не искаше да развали момента, като се лепне за телефона, затова отвърна:

— Благодаря, Маги. Би ли попитала дали мога да се обадя по-късно?

— Разбира се — тя вдигна слушалката отново и след малко затвори със зловна усмивка. — Беше Патси Картрайт, съпругата на големия шеф. Каза да не си правиш труда да ѝ се обаждаш. Просто искала да те поздрави и да каже колко се радва, че те е предложила.

Али благодари и затвори вратата. Много мило от страна на Патси да звънне, но това не би могло да ѝ помогне, особено ако всички научат, че идеята е била нейна.

Много хора се чувстваха по-добре в служебното барче на Сенчъри, отколкото в собствените си домове, навярно защото прекарваха по-голяма част от времето си тук. Помещението беше дълго по протежение на половината сграда, с нисък таван и портал към тераса, с изглед към Милбанк и Темза. Някои казваха, че се виждали дори сградите на Парламента. Али се почуди как ли са ги забелязали, след като повечето киснеха на бара с гръб към прозорците.

— Добре, деца, защо да не поръчам няколко бутилки вино за всички? — освен с похотливостта си, Бил Форд бе прочут и със стиснатостта си.

— Съжалявам, Бил, миличък — Брайън, режисьорът, който бе ограничил хетеросексуалните си изблици до Руислип, не се подвеждаше лесно. — За мен двойно „Малибу“. Нивото на кръвта в алкохолните ми вени значително се е повишило.

Смръщен, Бил се опита да запамети двадесет разнообразни поръчки, докато екипът се настаняваше на терасата. Беше топло за септември и те с наслада попиваха слънчевите лъчи, опитвайки се да забравят, че след няколко седмици влизаше в действие есенната програмна схема и шоуто щеше да се излъчва ежедневно, което означаваше, че започва истинската работа.

— Гадният Стивън Картрайт — простена Брайън над малибуто си — иска да сме в ефир петдесет седмици в годината. Питам се... — отхапа ядно от солената бисквита — ... къде отидоха приятните кратки поредици с месечните прекъсвания по Коледа и Великден?

— Не показвай колко си застарял, Брайън — Ники подаде на Али огромна чаша вино. — Те отмряха още по времето на черно-бялата телевизия.

Али слушаше очарована. Обожаваше тези интимни разговори. Изненадващо бе, че Мат работеше в Сенчъри вече петнадесет години, а тя нямаше представа с кого се движи. Освен Бърни, разбира се, когото познаваше още от началото, за нещастие, и често бе пожелавала да не го бе срещала изобщо. Странно бе, като си помислеше, че екипът на Мат навярно приличаше на този. И се случваше така, че той прекарваше по-голямата част от времето си с тях, отколкото с нея.

Оглеждайки смеещите се хора, се запита доколко посветеността му на работата бе абсолютно задължителна.

Ненадейно на прага застана Джордж Уейтс, най-известният водещ на новини в Англия. Постоя там за миг с чаша вино в ръка и проблясваща на слънцето сребристосива коса.

— Здравейте, любими! — наведе се към групата на съседната маса, после се прибра вътре, мърморейки: — Господи, какво ужасно време!

Али се изсмя.

— Не обича ли слънцето?

— Махмурлукът му сигурно е по-голям от хотел „Риц“ — прошепна Луиз. — И е напълно оправдан. Палавият Джорджи Сьонгера. Не би следвало да пие преди обедните новини, защото иначе замазва думите и зрителите се обаждат, за да се оплачат. Секретарката казва, че вече не вярват на обяснението с антибиотиците.

— Особено след снощи — вмъкна Ники.

— Какво е направил снощи? — Али бе заинтригувана.

— Попитал асистентката как се произнася Нагорни Карабах и после казал: „Кой, по дяволите, го е грижа?“, без да знае, че са в ефир. Посланикът, ето кой. Обадил се да протестира. След това Джордж слезе тук и изпя три пъти „Брат ми Силвест“ и си съблече дрехите.

Али се облегна назад, задъхвайки се от смях. Обедните новини никога вече нямаше да бъдат същите за нея.

Мат седна пред древната си пишеща машина в кабинета и се взря в празния лист. Чиста лудост бе все още да я използва. Би могъл да си вземе от тарикатските „Апъл Мак“, но това бе първата му пишеща машина и шумът от тракането на клавишите му доставяше чувство на удовлетворение. Откликваше така добре, когато си в лошо настроение и блъскаш по клавишите. Али все повтаряше, че обича да чува тракането му от горния етаж. Напомняло ѝ за времето на първите им срещи, когато работеха заедно.

Но днес Мат не можеше да се съсредоточи. Беше си взел свободен следобед, за да напише словото си за тази вечер, което бе обещал за откриването на конференцията на големите клечки от Ай Би Ем. Непрекъснато търсеха Мат Бойд за обществени прояви —



откриване на супермаркети, публични дарения. Хората знаеха, че всичко ще е наред, ако Мат се навърта наблизко. Винаги беше забавен, дори бе готов да се ръкува с тоя-оня и да си побъбри. Не си прибираше чека припряно и не се измъкваше благоприлично — или понякога в разрез с добрия тон, както правеха повечето звезди. Мат се радваше на срещите си с хората. И въпреки това всеки път, след като приемеше да участва, се питаше защо се бе съгласил. Нямаше нужда от пари. Предполагаше, че е нещо като осигуровка, бели пари за черни дни. Човек е произход като неговия — баща зидар и все около нулата — винаги внимаваше да не се окаже отново лице в лице е бедността. А телевизията бе изменчив бизнес. Беше на върха от десет години, по-дълго от всеки друг, но дали щеше да се задържи още десет?

Изправи се. Не можеше да напише проклетата реч. Въпреки бръмченето на прахосмукачката на госпожа О'Шок долу, беше прекалено тихо. В къщата витаеше някаква пустота, гробна тишина, с която не беше свикнал.

Може би трябваше да си направи кафе.

Спря в подножието на стълбите, за да вдигне втората поща за деня. Наведе се и като се изправи, проумя какво не беше наред.

Али я нямаше.

Когато Али най-сетне се настани във форд гранадата, която Ники й беше поръчала, и се отправи към къщи, не можеше да повярва, че вече е три и половина. След течния обяд от бяло вино и само пакетче снакс се редуваха пристъпи на замайване и еуфория.

В четири и половина колата изви по алеята пред къщата. За нейна изненада Мат стоеше на прага и я чакаше.

— Виждам, че сме ти липсвали толкова много, че си си строшила краката да се прибереш по-рано.

Али се ухили и се измъкна от колата.

— Ти си пияна — обвини я Мат.

— Знам — призна Али, осъзнавайки, че опитите й да отрече биха били безполезни. — Беше много забавно. Сега вече знам защо работиш часове наред. Прекарваш половината от времето в барчето.

На върха на езика на Мат бе да отрече категорично, но се възпря навреме.

— По дяволите! — той щракна с пръсти. — Тя ме разкри.

— Ела — Али пренебрегна ухиления шофьор. — Това е само началото. Нещата вкъщи ще се попроменят.

Последва малка пауза, преди Мат да отговори.

— Да — разтвори ръце, за да я прегърне. — Вече забелязах. Ще ти направя кафе, за да те отрезви, преди Джес и Джейни да се върнат.

— Звучи чудесно. Защо не го изпием в леглото?

Мат погледна часовника си през смях.

— Защото имаме само шестнадесет минути и половина.

— Виж какво — Али го хвана за ръката и го помъкна към къщата, докато шофьорът обръщаше колата, смеейки се тихичко. — Да зарежем кафето, а?

## 10

— Мат, видя ли това? — Белинда хвърли броя на „Дейли Пост“ върху бюрото му с такава сила, че за малко да разлее кафето си върху него. — Виж в средата.

Мат избърса капките от кафето с чифт музикални бикини, които им бе изпратила някаква неориентирана музикална къща с твърдението, че били подходящи за тяхното шоу, и разгърна вестника.

На централната двойна страница имаше огромно крещящо заглавие: „Дани Уайлд внася промени: Шоуто се нуждае от повече жлъч, казва телевизионният водещ.“

— Прочети го — лицето на Белинда беше непроницаемо като на сфинкс, но от побелелите ѝ кокалчета на ръба на стола и напрежението в гласа ѝ можеше да предположи, че е побесняла от яд. — Те го правят — просъска тя през стиснати зъби. — Те просто го правят, мръсниците.

Мат зачете. Дани Уайлд решил, както твърдеше „Пост“, че дискуссионните програми започват да стават безлични и скучни и че в следващата поредица те възнамерявали да разширят предлаганата гама от интервюта, като включват не само обичайните гости, които за десетачка са готови да променят възгледите си, стига да си направят реклама. Оттук насетне щели да канят и брокери, и политици, също така и второстепенни звезди. Беше почти дума по дума това, което бяха предложили на Бърни Лонг за своето шоу.

— За Бога, Мат, те крадат нашите идеи! — Белинда започна да кръстосва стаята като звяр в клетка. — Трябва да направим нещо. Трябва да се включим, преди да започне новата им поредица, иначе ще ни обвинят в подражателство.

Мат отново прехвърли статията. Белинда имаше право. Трябваше да действат. Веднага. И ако не успеят да убедят Бърни, да отидат през главата му направо при Стивън.

В гримьорната си, дълбоко в сърцето на Сенчъри Телевижън, в душата на Али се редуваха вълнение и страх. Днес „Хелоу“ наистина започваше директните си излъчвания с Али Бойд като официална добра съветничка. Съблекалните в телевизията не притежаваха уюта на тези в Уест Енд, където една актриса ги ползваше в продължение на три или шест месеца, заобиколена от цветя, пожелания за късмет, плюшени играчки и други дреболии от почитатели. Телевизионните гримьорни недостигаха, ето защо сменяха собствениците си ежедневно. Един ден бяха на някоя водеща, друг път на Джон Гилгуд. Въпреки това Али почувства някаква тръпка, като видя името си на вратата и получи зачислените ѝ принадлежности от асистентката. Това наистина ставаше.

Тя внимателно надипли роклята си. Никакъв ужасен оранжев костюм от гардероба този път, а люлякова на цвят със сива дантелена яка, ненатрапчива, без да бъде за пренебрегване. Не Али трябваше да бъде звездата, а зрителите, които се обаждат.

Погледна сгъваемата масичка. Тя бе осеяна с поздравителни картички от Мат, та чак до местната им таксиметрова служба. С всичките тези благопожелания навярно щеше да мине добре.

Облече роклята, пооправи грима и разреса косата си. Погледна се за миг в ярко осветеното огледало и си пое дъх. Време беше да отиде в студиото.

Като зае мястото си под ослепителната светлина на прожекторите, Али изведнъж се почувства несигурна и сама. Цяла нощ се бе упражнявала да чете зрителските писма, но сега бе настъпил мигът на истината.

Бяха преполовили репетицията. След по-малко от час щяха да са в ефир. Маги я представи и сдържайки дъха си, Али погледна към мигащата червена светлина на камера три.

От този момент започнаха проблемите ѝ.

Опита се да чете точещата се бавно лента на екрана пред камерата и се запъна. Ритъмът на изреченията бе накъсан и неестествен. Сгреси отново.

— Добре, добре — намеси се Бил Форд от контролната зала, — да започнем отново.

Момичето, което отговаряше за екрана, превъртя лентата отначало и Али започна наново.

Но и този път не бе по-добре. Болезнено осъзнала колко много хора я слушат и се опитват да прикрият нетърпението си, Али пак се обърка.

В този миг дойде и паниката, смразяваща и ужасна. Започна за трети път, мина през първите няколко параграфа отлично и въздъхна с облекчение. Слава богу, те бяха най-трудните. И се препъна на последното изречение.

Докато се опитваше да се пребори със страха си, разбра защо се получаваше така. Защото изведнъж имаше значение. По време на пробата не бе и очаквала да получи работата. А и бе така вбесена на Маги Ман, че бе забравила къде се намира, бе забравила всичко друго, освен желанието да покаже на Маги, че може да го направи и да се измъкне, без да я замерват с яйца. И благодарение на малкия трик на Маги не ѝ се бе наложило да чете репликите. Тогава се бе наложило да измисля всичко.

— Опитай пак, съкровище, бавно — гласът на Бил Форд бе сладък като мед, но тя долови раздразнението, което бе само на милиметри под повърхността.

Този път щеше да се справи.

Хвърли се смело напред. Е, не звучеше като Лорънс Оливие, но поне този път думите останаха по местата си. Видя как в студиото едва не въздъхнаха на глас от облекчение, а Ники вдигна палец отстрани.

Но това бе само репетиция. Как ли, за Бога, ще изглежда по време на предаването?

— Може ли Али да излезе? — попита асистентът.

— Разбира се — Али чу гласа на Бил, въпреки че бе извадила апаратчето от ухото си. — И ѝ кажи да го научи, по дяволите.

Появи се Ники с окуражителна усмивка на лицето си. Али се обърна да остави микрофончето и срещна погледа на Маги. Тя бе достатъчно хитра да не се изхили направо, но извитите ѝ устни бяха красноречиви — знак, който Али реши да пренебрегне заради собственото си самочувствие.

— Бърни, трябва да ни послушаш — без да забележи, тонът на Белинда бе станал настоятелен.

Бърни я изгледа през бюрото си. В очите му се четеше ледена неприязън. Първо, двамата с Мат бяха нахлули в кабинета му, после, тази крава започна да го учи какво да прави. Бърни прекрасно знаеше мнението ѝ за него. Тя го бе показала достатъчно ясно. Според нея той бе минало свършено, което се опитва да се задържи с нокти и зъби, вместо да си отиде и да направи път на по-младите и по-талантливите. Като Белинда например.

Но за неин лош късмет, той не мислеше по този начин. Бе преживял много по време на кариерата си и нямаше намерение да напусне кораба точно сега. В Би Би Си може и да мислеха, че тя е супер и да я бяха направили най-младата асистент-продуцентка, но в това според Бърни се състоеше и грешката им. Искаха да префасонират всичко по шибан новинарски калъп.

Но какво, по дяволите, си мислеше Мат, та я подкрепяше? Двамата бяха заедно от самото начало. Мат бе неговото момче, неговото откритие. Той беше усетил старомодния му чар и мигновено бе прозрял, че е истинско съкровище, което ще пробие на екрана. Както и беше станало.

Мат може и да губеше малко зрители напоследък, но нямаше кой да го стигне. Без значение бе какво разправя Белинда, Дани Уайлд не бе истински конкурент. Само един хитър младок. Стреснал бил няколко бабички в Грахам, голяма работа, а чарът на Мат обгръщаше три поколения — юноши, майки, баби. Сега те двамата с Белинда предлагаха някаква тъпа схема, която лесно можеше да се обърне срещу тях и да срине кариерата на Мат.

— Добре, Мат, значи искаш промяна — Бърни усърдно избягваше Белинда и се обръщаше директно към Мат. — Защо не предложим на Стивън да отидем с шоуто в Холивуд или на филмовия фестивал в Кан? Хем ще хванем големите риби, хем ще се измъкнем за известно време от студиото.

— Не става дума за ходене в Холивуд, Бърни — Мат знаеше, че Бърни няма да го разбере. — Цялата насоченост на шоуто се нуждае от промяна. Не може десет години да си все един и същ и да се задържиш на върха. Време е да се размърдаме. Да станем по-остри. По-противоречиви. Е, да, зрителите ще нададат вой. По-добре вой, отколкото да заспят пред екрана.

— Или да превключат на шоуто на Дани Уайлд — вметна Белинда.

Мат наблюдаваше Бърни внимателно. От толкова години работеха заедно, че вече знаеше схемата на мисленето му. Бърни смяташе, че зад всичко това стои Белинда. Че е омаяла Мат с късите си полички и го води за носа по пътя, осеян с рози, към професионалното му унищожение. Но грешеше. Това, което Бърни не желаше да проумее, бе, че връзката им с Белинда е чисто професионална, основаваща се на талант, а не на секс. Еднакво виждаха нещата. Бърни стоварваше вината върху нея, защото така беше по-лесно и вероятно по-безболезнено. А не искаше да разбере, че човекът, който най-много желае тази промяна, е самият Мат.

Мат не беше от тези водещи, които си придават важност и поставят ултиматуми. Но може би бе крайно време да стане.

— Виж, Бърни, заедно сме от самото начало.

— А сякаш беше вчера — цитира Бърни известната песен от стар мюзикъл.

— Видя в какво настроение съм напоследък. Както върви шоуто, сега имам чувството, че се повтарям непрекъснато. Отегчен съм до смърт. И си личи. Разбира се, че си личи. Аз го виждам, ти го виждаш, те го виждат, за Бога!

Белинда мислеше да се намеси. Не ѝ допаднаше начинът, по който я бяха изключили от разговора, но навреме се усети и си затвори устата.

Бърни вдигна рамене, осъзнавайки най-сетне, че Мат говори сериозно.

— И какво да направим по въпроса, Мат? Това е доста тревожно разногласие.

Мат го погледна в очите. Дори и да виждаше нещата по различен начин от Бърни, продължаваше да го уважава.

— Поисках среща със Стивън, за да го обсъдим.

Белинда рязко вдигна глава.

— Не си ми казал.

— Така е — Белинда долови нотка на нетърпение в гласа на Мат.

— Исках Бърни първи да научи. Заедно сме извървели бая път.

— Мъжка солидарност — измърмори тя едва чуто.

— Искаш ли да дойдеш — попита той Бърни — и да защитиш твоята гледна точка? — И двамата знаеха какво ще каже Мат на Стивън. Ще настоява за промяна или ще напусне шоуто.

— Не — Бърни махна краката си от бюрото за първи път, откакто бяха влезли в кабинета му. — Ще направиш това, което си намислил. Вероятно ще ти е по-лесно да ме прецакаш в мое отсъствие.

Поради някаква необяснима и за двамата причина те си стиснаха ръцете.

— Мамка му, какво ѝ става на тази жена? — Бил Форд внимателно закри микрофона е длан, за да не го чуе Али. Не му се щеше положението да се влоши още повече. Нещата и без това не бяха цветущи. В телевизията вървеше като клише зависимостта, че след добър пилот идва тъпо първо шоу и „Хелюу“ май щеше да оправдае очакванията.

А Али Бойд не беше единственият проблем. Сценичните работници, недоволни от откровеното му мнение, изразено след пилотното предаване, бяха боядисали декора в особено ужасен нюанс на оранжево. Осветителят очевидно бе получил вдъхновение от лондонския затвор, а отговорникът по озеленяването бе изпуснал самолета от Манчестър. Само мисълта, че не би получил друга работа, възпря Бил да не се измъкне от сцената и да не изчезне в неизвестна посока. Рио де Жанейро може би. Не, вероятно не беше достатъчно далеч. Изяде три блокчета млечен шоколад, както правеше преди всяко директно предаване, и се запита дали имат дневна телевизия в Тиера дел Фуего.

В съблекалнята Али се опитваше да наизусти текста си за десети път. Дълбоко в себе си подозираше, че да го захвърли би било далеч по-добро решение, но не ѝ достигаше смелост.

Ники надникна през вратата.

— Време е за гримиране — напомни ѝ тя. — И не позволявай на гримьорката да се надвесва над теб. Видях я да дъвче сандвич с лук преди малко.

Али се засмя с чувство на благодарност към Ники, която се опитваше да отклони мисълта ѝ от предстоящото изпитание. В продължение на десет минути беше репетирала с момичето, което обслужваше екрана с текста, без да забележи, че Маги седи наблизо и чете статия за себе си в „Харпър енд Куин“.



— Какво ще кажеш? — Али бе попитала Ники, щом свършиха.

— Защо сами не си помогнем — гласът на Маги бе долетял от другия край на студиото — и не наемем Пинокио?

— Е, това хич не беше добре, нали, момчета и момичета? — тъкмо минаваха финалните надписи на последното шоу за тази катастрофална седмица. Бил Форд се бе чудил отначало дали да не ги окуражи, но после бе решил, че истината ще бъде най-полезна.

Последните час и половина бяха най-дългите в живота му. Принципът, че всичко, което може да се обърка, ще се обърка, беше спасен точка по точка. Маги Ман бе топла и приветлива като пакет дълбоко замразен фасул, томболата с билети от тролей се бе провалила секунди преди кулминацията, а един пън би се справил по-добре от Алегра Бойд с четенето на екрана. Бе се надявал, че нервността ѝ ще премине след първото шоу. Грешка. И като се прибави към това лъсналата неприязън на водещите една към друга, получаваше се идеалната рецепта за кошмарно телевизионно предаване. Единствената надежда на Бил Форд бе, че шоуто или ще стане по-добро през следващата седмица, или зрителите ще го препоръчат на приятелите си като толкова лошо, та чак смешно.

Щом се прибра вкъщи, на Али и се искаше да се потопи в горещата вана и да изхвърли от главата си всички мисли за работата. Цялата седмица, която бе очаквала с такова нетърпение, бе минала катастрофално. Съблече дрехите си за студиото и започна да сваля грима с толкова яростни движения, че по лицето и шията ѝ останаха червени петна.

Половин час по-късно, пречистена като монахиня и облечена в най-стария си анцуг, тя бе готова да слезе на долния етаж и да посрещне неминуемите въпроси.

— Е, как беше, мамо? — изквича Джес, захвърляйки домашните и устремявайки се към кухнята по петите ѝ. — По-добра ли си от доктор Рут?

Али пълнеше чайника с вода.

— Не, мисля, че тя трябва вече да определи точната дата за оттеглянето си.

— Толкова ли е зле? — Джес прегърна майка си. — Но ти бе блестяща по време на пилота.

Али посегна към кутията с бисквити асортти на „Маркс и Спенсър“ и избра най-подходящата за компенсиране на разочарование от телевизионен дебют.

— Знам. Но може би беше така, защото бе само проба. Откакто получих работата, съм направо ужасна. Дори приятното момиче, което се грижи за екрана, бе притеснено от множеството грешки, които правя. А проклетата Маги Ман си мислеше, че е умряла и се е възнесла.

— Горката мама — Джес взе чайника от ръцете ѝ и започна да ѝ прави чай. — Може би следващата седмица всичко ще си дойде на мястото.

— Боже, и аз се надявам — Али седна и затвори очи. — Не мога да понеса още съчувствени физиономии от мои доброжелатели, а от гадовете — реплики от рода на: „Какво очакваш? Та тя е просто една домакиня.“

— Стига, мамо, това е едва първата седмица. Обзалагам се, че и Сю Лоули се е осрала през първата седмица. В реда на нещата е. Иначе ще изглежда прекалено лесно и всички зрителки ще си кажат: „И ние можем да го направим.“ Хапни си още една бисквита — тя бръкна в кутията и измъкна една. — Ето, печелиш бисквита със златна обвивка.

Али се усмихна. Златните бяха любимите на Джес.

Два часа по-късно, като чу колата на Мат да завива по алеята, Али изпита облекчение при мисълта, че ще сподели с него тревогите си на чаша вино. Той навярно щеше да ѝ даде добър съвет. Скочи на крака и отиде да го пресрещне на верандата. Заслони очите си от залязващото слънце. Беше толкова топло, че можеха да пийнат по чашка и навън.

Но разбра, че нещо не бе наред в мига, в който го видя да излиза от колата. Обикновено той се усмихваше и прегръщаше Джес и Джейни, за да им каже някой и друг мръсен виц, от който двете изпадаха в неудържим кикот.

— Какво има, любими? — попита Али.

Мат се наведе и я целуна по бузата, като вдъхна аромата на кожата ѝ.

— Прекрасно. Какво е?

— Мат, знаеш какво е „Дорисимо“. Винаги го ползвам. Какво е станало?

Мат изглеждаше стреснат.

— Толкова ли си личи?

— След като си бил женен за някого в продължение на осемнадесет години, да. Какво има?

Мат я хвана за ръка и я поведе към градината. Залязващото слънце хвърляше удължени сенки.

— Бърни Лонг. Днес най-послед се скарахме.

Али едва не въздъхна от облекчение. Не можеше да понася Бърни. Кавгата на Мат с него нямаше да разбие сърцето ѝ.

— За какво?

Мат откъсна една хризантема и пое свежия ѝ тежък аромат. Обичаше тази градина. В каквото и настроение да беше, колкото и да бе напрегнат, тя винаги го успокояваше.

— О, нали знаеш, посоката на програмата. Аз смятам, че трябва да станем по-язвителни, а Бърни иска да се придържаме към старата схема.

Той го каза като нещо, което се разбира от само себе си, но Али мигновено долови, че става дума за пълно несъгласие. Това обясняваше поведението му напоследък.

— Ти не си ли в правото си да решаваш? Това е твое шоу. Без теб нищо не би се получило.

— Вярно е — той вдигна ръката ѝ към бузата си и я задържа там.

— И, разбира се, винаги мога да напусна. Поне тази власт имам.

— Но нещата не са опрели дотам, нали? — Али се притесни.

— Не, не се тревожи. Няма да изхвърчим на улицата.

— Не мислех затова — погрешното му тълкуване я обиди. — Искях да кажа, че съм изненадана от посоката, която са поели мислите ти.

— Няма страшно — той се усмихна със стария чар на Мат Бойд, топъл като току-що изваден от фурната карамел. — Просто репетирам за вдигането на шум, което ми предстои пред Стивън през следващата седмица.

— Какво смяташ да му кажеш?

— Че шоуто трябва да се промени или аз няма да бъда негов водещ.

Досега не бяха разговаряли по този начин и Али усети прилив на удовлетворение. Мат рядко пренасяше служебните проблеми у дома както мислено, така и физически. И въпреки че той не бе имал намерение да я изключи, Али се беше чувствала изолирана. Сега бе по-различно. Тя бе станала, макар и в малка степен, част от неговия свят и той действително обсъждаше проблемите си с нея.

— Е, а как мина твоята първа седмица?

— Добре — излъга тя. — Не ме биваше много в четенето от екрана.

— С всеки е така в началото — той я прегърна окуражително. — Да четеш от някакво си развиващо се руло тоалетна хартия и да се преструваш, че говориш, е дяволски неестествен процес. Ще се обиграеш. Кажим им, че имаш нужда от упражнения. Продуцентът би трябвало сам да ти го предложи.

Али изведнъж се почувства по-добре.

— Какво има за вечеря? — Мат я целуна, докато я остави без дъх. — Или не бива да питам, тъй като ти вече си работеща жена?

— Омлети — засмя се тя и на път към кухнята добави: — И понеже знам, че те са твоят специалитет, да видим дали ще ги направиш, докато приготвя салатата. — Настроението ѝ вече бе чудесно, въпреки проблемите им. Ала изведнъж се сети: — Ами ако Стивън те подкрепи, какво ще стане с Бърни?

— Ще напусне шоуто, предполагам.

— И кой ще бъде новият продуцент?

Последва мигновена пауза, преди Мат да отговори.

— Спомняш ли си Белинда Уайът, новата асистентка? — обърна се към барчето, за да си налее уиски и затова не забеляза сянката, която прекоси лицето на Али. — Тя е невероятно талантива. Мислех да предложи нея.

Стивън Картрайт затвори вратата на кабинета си — нещо необичайно за него — и седна зад бюрото си. Посегна към дистанционното и натисна копчето. В дъното на стаята светна огромен, леко изпъкнал екран. Натисна друго копче и лицето на Маги Ман се появи на четири крачки от него.

„Хелюу“ бе преполовило екранното си време. Стивън сведе поглед към листа с цифрите на рейтинга. Предаването бе далеч от надеждите им за завладяващ хит и беше дори по-лошо от закупения сапунен сериал, който беше заместило. Първоначално го беше отдал на организационни проблеми, но то се излъчваше вече шест седмици и единственото му постижение бе, че зрителите по това време масово се бяха насочили към другия канал.

Изглежда го цялото и въобще не се изненада. Шоуто беше тъпо, декорът остарял и скучен, осветлението депресиращо, а водещите изглеждаха така, сякаш предпочитаха да прекарват времето си където и да е, стига да не са заедно. Маги, облечена в прекалено отворена черна рокля, която би подхождала повече в бар за запознанства, отколкото за дневно предаване, без успех се опитваше да оживи нещата, като фамилиарничеше с мъжа от съветите за градинарство.

А Алегра Бойд, която се бе представила страхотно в пилотното издание, бе най-лошото от всичко. Седеше, впила поглед в екрана като изплашен заек, и излъчваше не повече чар от един зъболекар. Като я гледаше по телевизията и си припомняше приветливата одухотворена жена, която тя бе на живо, Стивън недоумяваше какво, по дяволите, не беше наред.

Ядно изключи телевизора. Може би грешката бе негова, защото бе послушал Патси и бе избутал под светлината на прожекторите абсолютен аматьор. В едно бе сигурен — ако шоуто не се подобреше, щеше да се наложи да смени продуцента. Но къде би могъл да намери човек с необходимия нюх и опит, за да го спаси?

Телефонът на бюрото иззвъня и прекъсна мислите му, които така или иначе бяха стигнали задънена улица. Секретарката му Джанет.

— Стивън, търси те Алекс Уилямс от Биг Сити Телевижън. Твърди, че е спешно.

Стивън стреснато се стегна. Външните хора смятаха, че Би Би Си е най-големият съперник на Сенчъри, но не беше така. Би Би Си не се надпреварваха официално с тях, за да си правят реклама. Единственият конкурент, който директно сравняваше рейтинга си със Сенчъри, бе Биг Сити Телевижън и понякога войната се водеше с непозволени средства. Търговците на Биг Сити отказваха да продават телевизионно време на компании, които рекламират и в Сенчъри. Сенчъри шумно протестираше срещу това и тихомълком правеше същото. Двете компании, меко казано, не бяха добри приятели.

Но информацията, която Стивън получи от Алекс Уилямс, бе наистина любопитна.

Всички в телевизионния бизнес знаеха, че собствениците на Биг Сити имат проблеми и смятат да продават. Сега те бяха намерили купувач. И именно неговото име накара Стивън да подскочи. Ричи Пейдж. Бивш порно крал. Цар на видео бизнеса и отскоро собственик на сателитната програма „Кидс Клъб Чанъл“.

Ричи бе от първите, които проумяха мощта на видеото. Докато експертите твърдяха, че то никога няма да настигне по популярност другите браншове, Пейдж вече бе основал верига престижни магазини за видеокасети под наем. Не му бе отнело много време да проумее, че най-популярни са филмите с насилие и мекото порно — именно тези, които Британската телевизия не излъчваше и се гордееше с това.

Здраво подплатен с богатството, което беше натрупал, Пейдж бе решил да си извоюва престиж. Когато тръгнаха сателитните програми, бе съзрял тази възможност в „Кидс Клъб Чанъл“. Благодарение на хитрата маркетингова политика мечокът Фред, техният анимационен герой, бе завладял децата в цяла Европа и те изнудваха родителите си да купуват сателитни антени.

Сега той искаше да направи още една крачка напред, като закупи известна телевизионна компания.

Стивън никога не бе чувал Алекс Уилямс да звучи така притеснено.

— Ако Пейдж сложи ръка на Биг Сити, ще бъде все едно да принуди домакините да правят стриптийз — Уилямс спря за миг, за да бъде изявлението му по-ясно. — И няма да сме само ние, приятелю. И ти ще трябва да го правиш. Погледни само „Мирър“ и „Сън“. Натам върви светът.

Алекс имаше основания за забележката си и Стивън го знаеше. Ако Пейдж докопа Биг Сити, Сенчъри трудно щяха да устоят.

— И как бих могъл да помогна?

— Можеш ли да измъкнеш нещо срещу него? Ние не можем, защото ще бъде прекалено очевидно. Но ти можеш.

— Да, предполагам. Ще трябва да го обмисля.

Стивън затвори. Само това му липсваше точно в този момент.

— Защо Маги Ман те мрази толкова? — Сюзи съблече палтото си и погледна въпросително приятелката си. Преди един час Али притеснена се бе обадила и бе настояла да зареже всичко и да обядва с нея. Имаше нужда да излее пред някого тревогите си. Току-що бе приключило най-ужасното ѝ представяне пред камерата до момента. — Дори си личи на екрана.

— Можеш ли да отделиш цял ден, за да ти изброявам? — Али наля по чаша вино за двете. — Защото съм жената на Мат, защото той не ме е изоставил заедно с децата заради някоя по-млада, както е направил нейният, защото Стивън или по-лошо — Патси ме е предложила, а тя искала нейната приятелка Ан Адамсън да получи мястото. И най-лошото от всичко — защото смята, че съм аматьор.

— Но ти и преди си работила в телевизията — Сюзи прегледа менюто, като се чудеше кое е по-калорично — кресполини със спанак или спагети карбонара. Спагетите печелят, реши тя. Ще си поръча една порция.

— Това е било преди Христа. И преди екрана с авто лентата с реплики. Това е истинският ми проблем. Сякаш чета телефонния указател, а не прочувствени съвети.

— Затова ти трябва само практика — Сюзи погледна келнера и поръча още хляб. — В края на краищата си там отскоро.

— Знам — съгласи се Али мрачно, — но Маги Ман смята, че се мотая от доста време. Всъщност... — Али се ободри, като се сети, че

Маги днес за първи път ѝ се беше усмихнала без преструвка. — Маги бе малко по-мила тази сутрин.

— О, мама му стара — каза Сюзи съчувствено, — това е лошо. Тя е убедена, че наистина си на път да те изхвърлят.

— Здравей, Мат, седни — Стивън изненадано вдигна поглед при влизането на Мат и Белинда в кабинета му. Когато Мат го бе помолил да се срещнат, бе очаквал да е сам или с Бърни Лонг. А не с Белинда.

— Нали познаваш Белинда Уайът?

— Разбира се — Стивън стана и ѝ подаде ръка. Бе забравил колко впечатляващо изглежда тя с дългите си коси и тъмните блестящи очи. По-скоро би ѝ подхождало да се намира на корицата на някое списание, отколкото да е погребана в някаква контролна зала. — Новата продуцентка в шоуто на Мат. Дойде при нас от Би Би Си. — Той се усмихна. — Получих писмо от шефа на редакция „Забава и музика“, който ме обвини, че съм подмамил най-добрия му човек с измама и мръсни нари.

— Не беше заради парите — усмихна се Белинда в отговор и Стивън осъзна, че тя е по-висока от него дори и с обувки без ток. — А заради шанса да работя с Мат. — Белинда устоя на изкушението да добави: „За да поразтърся заспалото му шоу.“ Трябваше да пипа внимателно.

Стивън погледна Мат. Колко ли е приятно да знаеш, че едно красиво и талантливо момиче те смята за чудесен. Да, беше подочул това-онова за Мат и момичето, но бе отхвърлил слуховете. Зъбните колелета на телевизионните компании ще закъсат, ако го няма живителното смазочно масло на зловните клюки. Но забеляза — между тях има някаква спойка, макар че тя може да не се дължи на сексуално привличане, а на споделени идеи. Разбира се, едното лесно можеше да доведе до другото. Стивън често бе ставал свидетел на подобни връзки.

— Някак си се съмнявам, че желанието ви да споделите колко ви е приятно да работите заедно е причината да поискате тази среща.

— Прав си — съгласи се Мат. — Виж, Стивън, ще говоря направо. Не ми харесва начинът, по който се движи шоуто. Все едно е



застаряващо. Губим зрители, защото е скучно, но Бърни отказва да поеме риск и да предприеме каквото и да било.

— Затова ли си толкова труден напоследък? Обикновено с теб се общува много лесно и на много хора им е направило впечатление.

Мат се засмя.

— Още нищо не си видял, Стивън. Отегчен съм до смърт — скочи и закрачи из стаята. — Бих могъл да ти изрецитирам списъка на гостите за следващите шест предавания, толкова прозрачни сме станали. Трябва да променим насоката. — Той измъкна изрезка от вестник от куфарчето си. — И трябва да побързаме, преди Дани Уайлд да ни изпревари.

Стивън взе изрезката.

— Може би Бърни не е просто предпазлив. Може би не е съгласен с анализа ти на проблема.

— Как би могъл? Даже и той би трябвало да види, че шоуто не е такова, каквото беше. Стивън, ние губим не само зрители, а и звезди. Миналата седмица в града беше Тод Брукс и той предпочете шоуто на Дани Уарлд, за Бога! Нямам намерение да правя шоуто тежко и сериозно. Аз съм господин Чаровник и го знам. Но искам нещо, което мога да захая.

Стивън бързо размисли. Не знаеше за Тод Брукс. Големите имена винаги бяха избирали шоуто на Мат.

— И какви промени предлагаш?

— Да се опитаме да бъдем малко по-остри, да разширим заспалите интервюта. Дните на общоприетите интервюта са преброени. Навлизаме в нова ера. Имаме нужда от злободневност.

— И какво мисли Бърни по въпроса? Да смятам ли, че след като вие сте тук, а него го няма, той не е уведомен?

— Разбира се, че е. Просто не пожела да дойде — избухна Мат. — Двамата с Бърни работим заедно вече петнадесет години. Нямаше да съм тук днес, ако бях успял да го вразумя, но той не ще и да чуе. Мисля, че е дошъл моментът за промени.

Стивън премести поглед от Мат към Белинда. Защо бе дошла и тя, като досега не бе обелила и дума?

— Добре, не обещавам нищо — отвърна Стивън, като осъзнаваше, че не може да си позволи да пренебрегва безпокойството

на Мат, — но ако представите нещо конкретно за промените, ще го погледна.

— Можете да ги видите веднага — проговори най-сетне Белинда и му подаде една папка. Тя съдържаше три пълни сценария, които бяха изработили двамата с Мат. Стивън смаяно ги прелисти. Накрая едно име хвана погледа му и го задържа.

— Виждам, че искате да интервюирате Ричи Пейдж.

— Определено — потвърди Мат. — Той е точно от този тип бизнесмени със съмнително минало, с който искам да се захвана.

Стивън се въодушеви. Можеше и да се получи. Ако Мат Бойд изложи Ричи Пейдж пред милиони зрители, сделката му с Биг Сити Телевижън ще се провали.

Мат напрегнато се вгледа в Стивън, опитвайки се да отгатне какво се крие зад внезапното му мълчание. Може би сега трябваше да изтъкне, че не е готов да води шоуто, ако Стивън не одобри промените.

Ала нямаше нужда от заплахи. Стивън се усмихваше.

— Добре, можете да опитате новата си схема — Мат и Белинда се спогледаха, смаяни от тази неочаквано бърза капитулация. — Но само ако Ричи Пейдж бъде гост на първото ви шоу.

Мат с поглед посочи на Белинда вратата. Трябваше да тръгват, преди Стивън евентуално да промени решението си. Тя бързо събра нещата си, като се опитваше да скрие радостта си, и се отправиха към вратата.

— Между другото — каза Стивън, обръщайки се към гърбовете им с леко иронична усмивка, — предполагам, че не очаквате Бърни Лонг да направи шоуто.

Мат се обърна.

— Не. Надявах се, че... — спря за момент.

— Белинда ще го постави — завърши Стивън мисълта му. — Съгласен съм — Стивън се ухили и си каза, че сигурно е полудял. Но Мат имаше право. Шоуто бе застаряло. Може би Белинда щеше да го пораздруса. Но как, по дяволите, щеше да го съобщи на Бърни Лонг? Имаше насрочена среща с него след половин час.

Като ги видя как изхвърчаха от кабинета му с блеснали от въодушевление очи, се запита дали бе постъпил правилно. И една мисъл прекоси съзнанието му. Ако слуховете бяха основателни, може би в случая беше направил лоша услуга на Алегра Бойд.

— Успяхме, Мат! — Белинда бе очаквала това да е само прелюдията към една продължителна битка. А всичко бе свършило. Те още стояха пред кабинета на Стивън. Тя нададе нещо като боен вик и Мат я задърпа към асансьорите, далеч от неодобрителния взор на Джанет.

Пред асансьора Белинда се обърна усмихната към него:

— Хайде да не се връщаме в офиса. Да отидем да празнуваме!

Мат се усмихна в отговор.

— След като намеря Бърни. Искам да му го съобщя аз, преди да се срещне със Стивън. Дължа му го. Защо не отидеш в „Студио 5“ да запазиш маса?

Той натисна копчето и асансьорът се появи. Белинда влезе.

На отсрещния тротоар се намираше барът, известен като „Студио 5“ — наречен така за заблуда на съпругите, приятелките и шефовете, които честно бяха осведомявани: „Той е в студио 5“, сякаш е на работната площадка. Белинда се промъкна през обедната тълпа и поръча шампанско.

Десет минути по-късно се появи Мат.

— Намери ли го?

— Аха. Точно навреме. Тъкмо отиваше на среща със Стивън.

— И как го прие?

Мат вдигна рамене.

— Нали си го знаеш Бърни? Пожела ми късмет и каза, че ще ми е нужен, щом ти ще бъдеш продуцент. Само едно не мога да проумея — Мат си наля и допълни чашата на Белинда. — Защо всичко зависи от това дали ще докопаме Ричи Пейдж?

— Бог знае — Белинда поклати глава. — Може би Стивън е любител на палавите филмчета — отпи от шампанското. — Мислиш ли, че присъствието на Ричи е задължително условие за промяната на шоуто и ако не успеем, Стивън няма да ни подкрепи?

Мат си припомни изражението на Стивън за момент.

— Да — той пресуши чашата и се изправи. — Мисля, че е така.

Стивън Картрайт не изпитваше радост при мисълта за предстоящата среща. Бърни Лонг бе продуцент на Мат от самото начало и Стивън се чудеше как да смекчи удара от съобщението, че са

го изместили. И което бе най-лошо — от жена. Но всъщност не му се наложи. Бърни го направи вместо него.

— И така — още преди да го покани, Бърни удобно се разположи на кожения диван и вдигна ръце зад тила си, суровите му черти за първи път се бяха отпуснали. — Предаваш ме заради някаква мацка, която е хванала Мат Бойд за гащите и иска да превърне шоуто в „Късни новини“ — информира го Бърни духовито.

Стивън, който бе възнамерявал да стигне до същността внимателно и тактично, го зяпна занемаял.

— Как разбра?

Бърни се ухили.

— Мат ми каза току-що. Беше абсолютно пряк. Каза, че идеите ми нищо не стрували, но щял да си остане най-добрият ми приятел — Бърни плъсна краката си върху оригиналната навахо възглавница на Стивън. — Не бих казал, че съм изненадан. Да бях сляп, пак щях да видя какво се задава.

— Изглежда, приемаш го много добре — вметна Стивън, подлъган от реакцията на Бърни.

— О, Боже — пропя Бърни, кръстосвайки ръце, — дай ми здрав разум, за да приема нещата, които не мога да променя — затвори очи в присмехулен транс. — Смелост, за да променя тези, които мога — отвори очите си и се взря в Стивън. — И търпение, за да изчакам, докато това проклето нещо се сгромоляса на задника си.

Стивън се опита да не му обръща внимание.

— А това ще стане и ти го знаеш, Стивън — Бърни зачовърка зъбите си с клечка от кибрита на Стивън „Савой Грил“. — Ще се сгромоляса по задник.

— Защо?

— Мат иска да разпери крилца. Чудесно. Ииска тръпка, пък и защо не? Но само ако не забравя, че хората обичат хумора му и неговия чар. А времето няма да е подходящо. Този тип шоу трябва да се излъчва късно вечерта — той свали краката си от навахо възглавницата и си наля минерална вода, като я гледаше така, сякаш гъмжеше от микроби. — Всъщност няма смисъл да ти чета лекции за подреждането на програмата на канала. И тъй... — Стивън осъзна, че контролът над срещата безвъзвратно му се е изплъзнал от ръцете, — ... каква утешителна награда си ми приготвил? Шест седмици на

Бахамските острови да направя някакво проучване, докато ме повикаш спешно, за да лепя отломките?

Но Стивън въобще не го чу. Разрешението тъкмо бе проблеснало пред него. Ако успее да го пробута на Бърни...

— Не и този път, Бърни. Всъщност имам нещо подходящо точно за твоя нюх и талант.

Бърни смръщи нос пренебрежително.

— Надушвам големи лайна.

— Глупости, Бърни — поправи го Стивън, — не ставай параноик.

— И коя е тази ненадмината възможност, която толкова би процъфтяла от моя неподражаем нюх и талант?

Стивън помълча, после го погледна право в очите.

— Искам да поемеш „Хелоу“ и да го спасиш — седна до Бърни на дивана и го озари с най-чаровната си усмивка. — Похарчих три милиона за лансирането на това шоу и знам, че концепцията е добра. Няма да седя безучастно и да гледам как всичко отива в отходната яма.

— Но то е през деня — гласът на Бърни звучеше със сдържана ярост. — Няма да работя в някакво келяво дневно шоу.

— Бърни, сега времената са други. Дневната програма е друга. Вече не е „три жени и едно куче си говорят за цистит“. Другият канал има близо четири милиона зрители и „Хелоу“ почти го настига. Трябва му само малко шлифовка и ще обереш лаврите.

— Шлифовка? — Бърни грубо се изсмя. — А хората разправят, че е такава бъркотия, чак да ти се доплаче. Знаеш ли как го наричат?

Стивън не бе сигурен, че иска да научи.

— „Гудбай“<sup>[1]</sup>. Защото ще изхвъркне по-бързо от корсаж на булка в първата брачна нощ.

Стивън се отказа от коментар.

— И знаеш ли какво още казват? — Бърни започваше да се забавлява. — Че твоето протеже, госпожа Матю Бойд, е такава бедствена територия, която не може да прочете и меню без запъване, да не говорим за авто лентата. Казаха ми, че Маги Ман седи до гилотината като мадам Дефарже<sup>[2]</sup> в очакване главата ѝ да хвъркне.

— Поне в този случай си прав — Стивън изглеждаше объркан. — Това, което не мога да разбера, е защо тя беше толкова добра на пилота?

Бърни вдигна рамене и започна да се изправя.

— Познавам Алегра Бойд от години, Стивън. За една домакиня тя може би се справя добре като водещ, но... Така или иначе, няма смисъл да го обсъждаме. Няма да се захвана с него.

— Защо не опиташ поне за месец? Шест седмици? Ако го спасиш, ще обереш лаврите, ако не успееш, можеш да обвиниш за всичко Бил Форд.

Бърни се засмя.

— Не си толкова тъп, колкото изглежда на пръв поглед, нали, Стивън? Но отговорът си остава същият. Благодаря, благодаря — не.

— Мога да те заставя, нали знаеш?

— Знам, че можеш — Бърни се усмихна съучастнически. — Но в шоуто вече си имал едно цинично лайно, не ти трябва друго.

— Поне изгледай касетата и кажи какво не е наред — Стивън му подаде две касети.

— А това какво е? — попита Бърни за втората.

— Това е пилотното предаване. Погледни Алегра. Ще бъдеш изненадан.

Бърни взе касетите. Нямаше никакво намерение да ги гледа, но това бе единственият начин да се измъкне и да отиде в барчето, без да обиди Стивън.

Точно в един и тридесет и три Бърни Лонг се бе настанил на високо столче пред бара и се взираше в приветствената усмивка на двойния „Мартел“ пред себе си, приготвен, както винаги по обед, от Брендън, бармана на Сенчъри.

Въпреки че по-скоро отхвърляше демона на алкохола, отколкото да го приема, Бърни бе истински засегнат от развоя на събитията от сутринта. Самоувереността му, която бе твърда като скалите в Гибралтар и два пъти по-твърда от британската, бе временно разклатена. Дали бе подкопана от вълните на собствената му посредственост, както се опитваше да подскаже Белинда? Дали играеше на сигурно, защото се бе изчерпал откъм идеи? Критиката на Мат, че шоуто било поредица от тъпанари, интервюирани от господин Скука, се бе загнездила в главата му. Имаше само един отговор.

Би обърнал още едно.

Тъкмо в мига, в който се опитваше да хване в устата си осолен фъстък, без да падне от стола, до него се появи Маги Ман и си поръча „Перие“ с лимон, но без лед. Тя никога не пиеше вода от чешмата, защото твърдеше, че не знаела кои се е плацикал с нея преди това и колко пъти е била рециклирана.

— Здравсти, Бърни! — Маги Ман хвърли поглед към двойния коняк в ръката му и втория, който вече го чакаше на бар плота. Усмихна се сладко. — Чух, че най-сетне са те изритали от „Шоуто на Мат Бойд“ — тя вдигна чашата си с „Перие“ в присмехулен тост. — Какво става? Алкохолният дявол май вече те е застигнал?

Маги и понятие си нямаше в какъв неподходящ момент подкача Бърни за изхвърлянето му. При друг случай той просто би пренебрегнал забележката ѝ като празен брътвеж на драка в цикъл. Но днес тя го засегна.

За един дълъг и съблазнителен миг Бърни се изкушаваше да я залее със съдържанието на чашата си. После реши да не хаби добрия коняк за тази цел. Пък и се сети за работата, която му бе предложил Стивън Картрайт. Хрумна му по-чист и ефикасен начин да си го върне на Маги Ман.

Али вървеше по Милбанк, след като бе обядвала със Сюзи, и спря, за да се облегне на парапета на Ламбет Бридж, усещайки острия вятър, който се бе появил с началото на ноември. Чайки се рееха над едно от вече полупразните увеселителни корабчета по реката. Биг Бен, наскоро почистен, се извисяваше с медния си блясък в кристалното синьо небе. Тя бе свикнала да го вижда черен и мрачен, опушен от изминалите векове.

Вече беше три и половина и тя осъзнаваше, че просто отлага завръщането си в офиса. Като видя хората, устремени към метрото, за да изпреварят пиковия час, взе решение. Не можеше да продължава така. Усети съвсем осезателно как напрежението щеше да нарасне с появата ѝ в студиото.

Когато бе помолила Бил Форд да ѝ отдели време за упражнения с четенето на авто лентата, той се бе съгласил неохотно. Даже се бе запитала дали не желае тя да се провали. А сега според слуховете самият Бил Форд бил пред изхвърляне. Ако не внимаваше, щеше да го

последва. Може би, ако беше честна пред себе си, това щеше да ѝ донесе облекчение.

Обърна гръб на реката и се упъти с бърза крачка към студиото. На няколко метра от Сенчъри видя как от отсрещния бар се измъква тълпа смеещи се колеги. За момент им завидя за доброто настроение и за самочувствието, което им позволяваше с лека ръка да се връщат на работа доста след три часа. Тя го правеше за първи път и мисълта ѝ сега бе заета с измислянето на правдоподобно извинение за дългото отсъствие. Спря рязко. Последните от върволицата бяха Мат и Белинда. Изглеждаха щастливи и замаяни, което можеше да се дължи или на алкохол, или на вълнение. В съзнанието ѝ се зароди ненадеен страх, докато ги наблюдаваше. Опитвайки се да разсее подозренията, Али махна с ръка и ускори крачка, но докато изтича по стълбите пред сградата на Сенчъри, те бяха изчезнали в асансьора. От тях бе останал само тежкият аромат на парфюм, „Палома Пикасо“ вероятно. Али за миг се изкуши да ритне ядно стоманената врата.

Още е влизането си в офиса на „Хелюу“ разбра, че нещо се бе случило. Изследователите се бяха събрали на малки групички и оживено си шепнеха. Мойра, приятелката на Маги, изглеждаше така, сякаш някой току-що ѝ беше съобщил, че ѝ остават само три месеца живот.

— Я виж ти! — Али прехвърляше погледа си от една групичка към друга. — Какво оживление!

— Не си ли чула новината? — Ники се откъсна от тълпата наоколо и тръгна към Али. — Бил Форд е уволнен. Опразни кабинета си преди половин час.

Али все още не можеше да проумее защо атмосферата е толкова погребална. Бил Форд, лепката и стипцата, едва ли беше нечий любимец.

— И какво от това? Да не е краят на света? Никой не го харесваше.

— Така е — Ники се тръшна на стола си. Четиринадесет песимистично настроени каменни фигури погледнаха Али със съжаление и неверие. — Но не знаеш кой дойде на негово място.

---

[1] Игра на думи, хелюу — здравей (англ.), гудбай — сбогом (англ.). — Б.пр. ↑



[2] Героиня на Дикенс от „История на два града“. — Б.пр. ↑

Щом отвори очи, Али остана със смътното усещане, че поради някаква причина не очаква с нетърпение днешния ден. И се сети. Бърни Лонг щеше да дойде днес да поеме „Хелоу“. Али мушна глава обратно под завивката и реши, че за нищо на света не ѝ се иска да става. Може би ако остане тук, в топлата тъмнина, ще се окаже, че всичко е било просто илюзия, поредният гаден слух в телевизията, нищо повече.

— Какво чувам, Бърни Лонг щял да бъде новият ти шеф? — Али ясно долови присмеха в гласа на Мат и ядосано се измуши от завивките.

Мат бе в другия край на стаята и за нейно изумление бе седнал на колелото тренажор, което си бе купил преди три години и бе използвал оттогава само като закачалка за дрехи. Това ѝ напомни, че вчера го бе видяла с Белинда. Защо изведнъж се бе загрижил за формата си?

— Недей да бъдеш толкова самодоволен! — избухна Али. — Само защото си се отървал и си се сдобил със скъпоценната си Белинда! Знаеш колко мразя Бърни Лонг!

Мат се опита да не се усмихне, доловил отчаянието в гласа на Али.

— Знам, но той ще се справи блестящо. С този кретен Бил Форд имахте не повече от няколко седмици живот. Ако някой въобще може да изправи „Хелоу“ на крака, то това е Бърни. Ако се задържи в трезво състояние.

Али отново се оттегли под завивките. Боже мили! Въобще не се беше сетила за проблема с пиенето. Мат слезе от тренажора и изчезна. По време на отсъствието му мисълта ѝ се насочи към неочаквания прилив на енергия в него, искрата в сините му очи и изблика на момчешки ентузиазъм, който не бе виждала от старите времена в Мид Уест. Надяваше се радостта от живота да се дължи единствено на новата насока, която бе поело шоуто му.

Одеялото бе дръпнато неочаквано и Мат, напълно облечен и готов за работа, се извиси до леглото, като крепеше внимателно табла е едната си ръка.

— Между другото какъв бе този дълъг обяд с Белинда вчера?

— Какво е това? — засмя се той към нея. — Испанската света инквизиция? Хайде, самосъжалението няма да те доведе доникъде. И то само защото работата в „Хелюу“ се е оказала по-трудна от очакванията ти — той остави таблата и я издърпа от леглото. — Иди там и му покажи. Покажи на Бърни Лонг на какво си способна. Ти беше страхотна в пилотното предаване. И ще бъдеш отново — подаде ѝ чаша чай.

Тя седна на леглото и придърпа пак завивката, като обхвана чашата с чая.

— Мислех да подремна още пет минутки.

Мат поклати глава и я погали по косата.

— Пий и ставай. Ще те закарам до студиото след четвърт час.

— Но днес не съм на работа.

— Напротив. Мари се обади. Секретарката на Бърни. Насрочил е заседание на екипа за тази сутрин.

Али остави чашата си и въпреки протестите на Мат, отново се оттегли под завивките, като се чудеше дали да не подаде оставка още днес и да си спести униженията.

Когато двамата с Мат изкачваха стълбите пред Сенчъри час по-късно, Али имаше чувството, че се катери към ешафода.

— Между впрочем — каза Мат, щом приближиха приемната, — нали не си забравила, че днес пристигат нашите?

Али затвори очи за секунда. Сред всички тези перипетии това напълно ѝ бе изхвъркнало от ума. Само те ѝ липсваха.

В помещенията на „Шоуто на Мат Бойд“ кипеше трескава работа. Дори и най-безличната машинописка бе завладяна от ентузиазма на Мат и усещането, че правят нещо ново. Без предварителна уговорка почти целият екип бе дошъл по-рано и вместо обичайното шляене в началото на работния ден, клюкарстване около автомата за кафе или мързеливото разгръщане на пресата с крака върху бюрата, се водеха телефонни разговори от сутринта. Проучвателите за

първи път наистина преглеждаха огромната купчина от печатни издания, изпратени от рекламните къщи в страната.

Белинда излезе от кабинета си, който до вчера бе собственост на Бърни, облечена с черна вълнена рокля с бяла дантелена яка. Бе с дължина почти до коляното и за първи път в нея нямаше прикрити сексуални намеци. Беше рокля от типа „да се захванем с работа“. Усмихна се на Мат, а искрящите ѝ очи за миг задържаха погледа му. Огледа се, повдигна леко вежди и се засмя, долавяйки също като него благодатното, непознато въодушевление, което бе обхванало целия тридесет членен екип.

А високо над реката на шестнадесетия етаж, в залата за събрания, атмосферата бе съвсем различна. Малки групички от по трима и по двама очакваха появата на Бърни. Ники, която предъвкваше вече третата си вафла в напразен опит да се ободри, скочи от перваза на прозореца, щом видя Али.

— Виждам, че всички го приемате философски — каза Али.

— Опитвам се да видя положението откъм добрата му страна — Ники ѝ подаде чашка кафе и ѝ посочи с жест Маги, която седеше прегърбена в края на масата. — А някои хора са наистина разтревожени — тя се наведе и зашепна в ухото на Али: — Щом чу новината, хукна да се оплаква на Стивън Картрайт. Поставила ултиматум: Бърни или тя — Ники се ухили.

— Стивън явно отвърнал, че в такъв случай ще се лиши от нея. Тя бързо променила мнението си.

Али никога не бе мислила, че ще усети жал за Маги в сърцето си, но днес тя изглеждаше по-скоро трогателна, отколкото самодоволна, както обикновено.

За миг Али се почуди дали да не ѝ каже някоя добра дума, но после реши, че дори и в поражението Маги не би била склонна да приеме съчувствие. Докато се обръщаше, забеляза как Маги поглежда надолу към забодената върху роклята си крещяща брошка, направена от искрящо синьо и розово фолио и разноцветни кламери, без съмнение скъпо творение на някой пост модернистичен бижутер.

— Хубава брошка — чувствайки, че все пак трябва да каже нещо, Али се усмихна и седна.

Чертите на Маги се смекчиха.

— Благодаря. Синът ми я направи — и тя докосна брошката, сякаш беше талисман, който щеше да ѝ донесе късмет.

Али бе трогната. Значи някъде дълбоко в нея все пак се криеше човешко същество.

Маската на Маги бе паднала за първи път и бе разкрила уплашената жена под нея. Вероятно Маги наистина се притесняваше да не загуби работата си, защото имаше три деца. Ако това станеше, щеше да има много повече общо с почитателките си, отколкото бе предполагала някога. Али почувства, че може би за първи път е пробила нафуканата фасада на Маги и трескаво затърси думи, за да задържи този миг на съпричастие. Но вратата се отвори и Бърни Лонг влезе в залата.

— Здравейте всички — Бърни си взе чаша кафе и седна начело на масата. — Добре, да започваме, а? Защо не ви кажа какво мисля за шоуто и какви са идеите ми за промяна, за да можете вие да ми кажете колко тъпи са те? Става ли?

Един или двама се усмихнаха вяло.

— Да хванем бика за рогата. Смятам, че шоуто е шибан боклук.

— Много благодаря — промърмори Брайън под носа си.

— Мисля, че няма смисъл да си губим времето с увъртания. Декорът е абсолютен кич, графичното оформление сякаш е правено от петгодишно дете, а водещите се държат един към друг така, като че са заразоболни. Може и да не ви харесва истината, но това е положението. Ако не се сработим, Стивън каза, че шоуто ще изхвърчи до Коледа — това не беше съвсем точно, но Бърни обичаше да внася драматизъм.

Възцари се гробна тишина. Али бе благодарна, че не бе посочена като един от главните недостатъци на предаването, но това можеше да дойде по-късно. Бърни сякаш се забавляваше, гадното копеле. Нима в учебниците по мениджмънт не съветваха и да се хвали, освен да се сипят критики? Бърни очевидно не беше прочел нито един.

За миг Али се запита дали действителната задача на Бърни не бе закриването на шоуто, а не неговото преобразяване. Ала реши, че Стивън все пак не бе чак такъв Макиавели.

Бърни заговори отново:

— И тъй, какви са положителните черти на шоуто? — огледа лицата, изпълнени с неприязън. Някои си драскаха, други гледаха ръцете си, трети през прозореца към ослепителната гледка долу. — Е, има едно нещо, което ми идва веднага наум. Когато си затънал толкова дълбоко, единственият път, който ти остава, е нагоре.

Неизвестно защо, никой, освен Бърни не съзря в тази констатация нещо успокоително.

До шест часа привечер помещенията на „Шоуто на Мат Бойд“ бяха пълни с хора и трескава работа. Вместо да гледат припряно часовника като рефер на футболен мач, почти на всички членове на екипа трябваше да им се напомни, че е време да си тръгват. Сякаш изработваха ново предаване.

Вече бяха получили съгласие за участие от повечето знаменитости за първите две предавания. Единственият важен гост, който още не бе дал отговор, бе Ричи Пейдж и понеже толкова много зависеше от участието му, Белинда лично водеше преговорите.

Проблемът бе, че той се правеше на по-труднодостъпен, отколкото бе очаквала. Оказа се, че е по-лесно да направиш интервю с Мадона, отколкото да се свържеш с агента му за връзките с обществеността.

И все пак, помисли си Белинда, след като се провали за трети път, имаме още време. Обърна се към Мат:

— Ще дойдеш ли да пийнем?

Мат съзнаваше, че днес бе особено важно да не се дели от колектива.

— Почерпи от мое име, става ли? — той й подаде банкнота от двайсет лири. — Ще слеза след минутка.

Посегна към телефона и се обади на Али.

— Е, как беше?

— Съкрушително.

— Хайде де, Бърни обича да преувеличава.

— Ами ако половината екип се хвърли от Челси Бридж?

— Търсен ефект. Сготвила ли си вече?

— Не, бях прекалено заета с потапянето в най-големия джин с тоник в историята.

— Добре, не готви. Помислих си, че ще имаш нужда от ободряване, затова ще донеса нещо.

Али взе твърдо решение да се ободри. И когато Мат пристигна след два часа с огромна чанта от „Жюстин де Бланк“ в ръце и започна да разопакова филетата от краб, омар и пилешко със салати от авокадо и житни зърна, а за завършек ягоди със сметана, въпреки че беше ноември, Али захвърли настрана тревогите си и седна, за да се наслади на деликатесите.

Мат я обичаше, а и утре все пак бе нов ден.

Щом отзвучаха и последните акорди от финалната музика на „Хелоу“, Бърни Лонг скри лице в дланите си и си помисли, че сякаш не бе минал само час и половина, а цял живот. Но може би вината бе единствено у него. Бе се надявал, че поставянето на бомба под краката на екипа ще ги раздвижи и ще ги накара да измислят нещо ново. А в действителност те се придържаха към старото и сигурното още по-упорито.

Списъкът с недостатъците на шоуто бе безкраен. И на първо място бе Али Бойд.

Бърни видя как тя откача микрофона си и изхвърча от студиото. Очевидно и самата Али знаеше колко отвратително бе представянето ѝ. Може би дори щеше да напусне. Като се замислеше, май това бе най-доброто решение.

Но в този момент, помисли си Бърни, има само едно правилно решение. Щеше да излезе и да се нареже тази вечер. Така поне щеше да избегне признанието пред самия себе си, че поемането на „Хелоу“ бе може би най-голямата грешка в живота му.

Али бе също толкова доволна, колкото Бърни, че след шоуто ѝ се налага да бърза. Мона и Джо — родителите на Мат, щяха да дойдат днес и съпругът ѝ бе отишъл да пазарува „естествени храни“ — това, което те обичаха. Доколкото го познаваше, той щеше да се заплесне по спаружени домати и хляб със зехтин и нямаше да се прибере навреме, за да ги посрещне. Ако трябваше да бъде честна пред себе си, след тежкия ден в студиото въобще не я блазнеше мисълта за предстоящото общуване със свекървата.

Когато след час пристигна у дома, все още трепереше. И видът на старателно паркираната таратайка на родителите на Мат на алеята, без да има и следа от неговата кола, ѝ дойде твърде много. А ѝ бе обещал, че ще се прибере. Навярно никой не бе посрещнал Джо и Мона и тя знаеше колко засегнати са се почувствали те от този факт.

Отвори вратата и чу гласове откъм кухнята. Остави чантата пред голямото огледало в преддверието и оправи косата си. Безпогрешно различи гласовете на майка си и госпожа О'Шок. Какво, по дяволите, правеше майка ѝ тук? В този миг долови и темата на разговора. Обсъждаха нея. И решението ѝ да започне работа. Тихомълком се промъкна напред и се заслуша.

— Какво е мнението ти за тази телевизионна работа, Мона? — в гласа на майка ѝ звучеше неодобрение. — Именно заради нея тя не е тук да ви посрещне — типично в неин стил, помисли си Али. А защо не обвинява Мат, задето не се е прибрал? Ала майка ѝ не беше приключила. — Не мислиш ли, че синът ти има нужда някой да го очаква в дома му?

Страхотно! Точно това ѝ трябваше. Дискусионен клуб в собствената ѝ кухня, който да разнищва дали пренебрегва съпругеските си задължения. Можеше да си представи какво мисли Мона по въпроса. Мона винаги бе поставяла семейството на първо място и съвсем естествено, същото бе правила и Али като Джоан Кроуфорд в „Скъпа мамичко“<sup>[1]</sup>.

Е, след днешното си представяне пред камерите нямаше да ѝ се наложи още много да се тревожи. Не след дълго отново щеше да е прикована към мивката.

За нещастие Сокс реши точно в този момент да отбележи завръщането на господарката си с радостен лай и Али бе обречена да остане в неведение относно възгледите на свекърва си.

За да им спести неудобството, Али шумно затрака с вратите, за да възвести влизането си. Те бяха насядали около кухненската маса и пиеха чай. Забеляза, че госпожа О'Шок бе открила скъпите белгийски бисквити, които Али бе скрила от нея, оставяйки английските на видно място, които бяха достатъчни за сутрешния чай на една прислужничка, и сега хапваше любимите на Джес със златиста обвивка.

— Мона. Джо. Радвам се да ви видя — тя ги целуна и двамата, като едва позна Мона без пенъора на цветя, опънатата коса и



пантофите от овча кожа, които свекърва ѝ неизменно носеше в домашна обстановка. — Здравсти, мамо! Не ми каза, че ще идваш.

— И нямаше. Но госпожа О'Шок днес ми се обади, понеже Мат не се бил върнал, за да има кой да посрещне Мона и Джо.

Преди Али да успее да отговори, външната врата се отвори и влезе Мат.

— Мамо! Татко! Здравейте! Как мина пътуването?

Щом пристъпи напред, Мат прегърна майка си и се здрависа с баща си, а Али забеляза как акцентът му, който обикновено само загатваше за родните му места, в тяхно присъствие придоби типичното за западните части на страната провлачване, сякаш за да ги увери, че въпреки успеха и славата си, той си е същият син, когото помнят. Ала Мат винаги бе се гордял е това, че не губи връзката си с обикновените хора. Това бе едно от нещата, които подхранваха популярността му. За разлика от повечето звезди, той никога не забравяше откъде и как е започнал.

Като седнаха да вечерят, Мат пяхна голям залък от пая с месо, който майка му специално бе донесла, и затвори очи в екстаз. Мона засия от удоволствие.

След като се нахраниха, свекърва ѝ решително отказа да се присъедини към сина си, съпруга си и Елизабет в хола и настоя да помогне на Али за зареждането на миялната машина. Али очакваше, че няма да одобри новите придобивки, които спестяват толкова усилия, но Мона се оказа съвсем съвременна и с удоволствие започна да изброява предимствата на течните препарати пред праха.

— Единственият недостатък е — започна Мона, като взе загорелия тиган от ръцете на Али, която въпреки че знаеше как топлината в машината ще спои мръсотията, тъкмо щеше да го сложи вътре с чувство за вина, и решително го постави в мивката да кисне, — че новите препарати убиха разговорите около мивката. Единственият удобен случай да побърря с майка си беше, когато двете миехме чиниите.

Али се засмя. Досега не бе забелязала този неочакван недостатък на съвременното кухненско оборудване. Но се сети за собственото си детство и разбра, че Мона има право. Винаги бе мразила миенето, но между този, който миеше, и този, който бършеше, се създаваше някакъв ритъм, който наистина подтикваше към споделяне.

Точно в такъв миг на интимност Али бе направила фаталната грешка да сподели с майка си колко харесва приятеля на брат си. Оттогава тя непрекъснато я бе подкачала за това. Али закачи мократа кърпа на облегалката на стола. Темата за миенето на чинии бе неизчерпаема.

— Как ти се вижда работата в телевизията? — попита Мона. Точно от този въпрос се опасяваше Али.

— Бива — енергичната ѝ свекърва не предразполагаше към споделяне дори и по време на миенето на чинии.

— Гледах те онзи ден.

— Така ли? — Али безуспешно се опита да възпре следващия мазохистичен въпрос: — И какво ще кажеш?

— Че Маги Ман май не ти помага особено, нали?

— Така е — Али сложи кафеника на котлона. — Тя смята, че аматьор като мен няма работа в шоуто — Али си пое дъх, защото напрежението от сутринта я връхлетя ненадейно. — И може би е права.

— Глупости! — Али се смая от тона на свекърва си. — Тя е студенокръвна като риба. Отнася се към всички гости като към буца брикет, само дето въглицата май ѝ се виждат по-интересни. Вероятно ти завижда за топлотата, която излъчваш — Али занемя от изненада. Не бе и подозирала, че Мона я смята за топла личност.

— Всъщност... — Али напълни кафеника с вода — ... дори и на Мат не съм казала, но смятам да се откажа.

Зачуди се защо, за Бога, споделя точно с Мона. Свекърва ѝ навярно мислеше точно като майка ѝ, че Али трябва да си стои вкъщи. Мона навремето бе спечелила награда за най-чисти кофи за боклук в Бристол. Този тип домакини вече бяха на изчезване.

— Не бива, Али, миличка, не бива — Али се стресна от неочакваната разпаленост на свекърва си. Обикновено Мона бе толкова спокойна, че Али се бе питала дали под колосания ѝ нагръдник изобщо има някакви чувства. — Онзи ден, в който си говорила за бременността на някакво момиче, дъщерята на съседката те гледала и отишла да си купи противозачатъчни благодарение на съвета ти.

За момент Али не бе наясно дали Мона го одобрява или не.

— Ето, виждаш ли, не бива да се отказваш. Ти помагаш на хората. А на тях в днешно време им трябва много помощ.

Али бе завладяна от желание да прегърне Мона и да я разцелува. До този миг тя бе мислила единствено за себе си и за това как се реализира професионално. Но Мона имаше право. Наистина зад това се криеха далеч повече неща.

— Благодаря ти, Мона — тя така стисна свекърва си в прегръдките си, че я остави без дъх. — Не знаеш колко много ми помогна с думите си!

Следващият ден, в който Али бе в студиото, бе петък и тя откри, че очаква с нетърпение почивните дни и огромната доза увереност, която щеше да ѝ донесе присъствието на Мат.

— Бърни е в добро настроение днес — саркастично отбеляза Елен, гримьорката. — Току-що каза на Маги, че е бездарна крава.

— Може би всичко това е прием като тези, които използват в училищата по актьорско майсторство — размишляваше на глас Ники, като подаде сценария на Али. — Разбиваш егото на човек, за да го изградиш по-силно.

— Е, първата част така или иначе е в действие — Али отпиваше от кафето си и се опитваше да не трепва, за да може Елен да гримира лицето ѝ.

По-късно, на път през студиото, Али се опита да овладее нервността си, като непрекъснато си повтаряше думите на Мона. Това, което правеше, бе полезно. Мислейки си, че в галерията зад контролната зала няма никой, тя отвори рязко вратата, за да си остави чантата. Видя Бърни Лонг в полумрака. Той седеше, пушеше „Голоаз“ и пиеше кафе от картонена чаша. Като вдигна цигарата към устните си, тя забеляза през наситения дим, че ръцете му треперят. Тогава забеляза и нещо друго. Силна миризма на алкохол. Той не пиеше кафе, а бренди.

Али затвори вратата и тръгна към залата на предаването. Погледна часовника си. Девет и двадесет сутринта. Бърни Лонг имаше сериозни проблеми с пиенето.

— Някакви новини от лагера на Пейдж? — Мат се завъртя на стола си, за да погледне Белинда.

— Преминаха от „Не, благодаря“ към „Ще си помислим“. И това, след като се издокарах от глава до пети и почерпих този скапан агент с две бутилки „Боли“.

— Е, предполагам, че напредваме — очите на Мат се присвиха от прословутата му усмивка.

И се обърна отново към пишещата машина. Вече бе започнал черновата на сценария за първото шоу и му вървеше идеално. Номерът бе да запази хумора и достатъчно от Бойдовия чар, за да не отчужди заклетите си почитатели и същевременно да вмъкне и предизвикателството на новия материал. Ако успееше да докаже, че хуморът може да върви ръка за ръка и с по-парливи теми, щеше да се е справил със задачата. Убеден бе, че ще успее. Започна да си тананика и постави нов лист в електронната машина. Той му намигаше окуражително с белотата си.

Белинда го загледа за момент. Сякаш работеше със съвсем друг човек, а не с онзи Мат Бойд, когото бе срещнала при първата си поява в студиото. Този Мат Бойд не бе раздражителен и отегчен, а кипящ от ентузиазъм. Почуди се кога ли бе започнал да я привлича. Когато бяха излезли от кабинета на Стивън Картрайт и бяха отишли да празнуват? Не, преди това. Когато бе превърнал дванадесетте минути с пияния Йон Лийтън в умопомрачителен коз. Обърна се и се захвана да отваря абсолютно ненужни писма, като се питаше какво ли би било да се събудиш, а тези очи да те погледнат от съседната възглавница. Опита се да си припомни какво бяха обсъждали.

— Мислиш ли, че трябва да им се обадя отново днес?

Мат поклати глава.

— По-добре недей. Знаеш как е. Никой не те обича, ако мисли, че ти го обичаш.

— Да — Белинда го погледна студено. — Знам какво точно имаш предвид.

Днес най-сетне нещата, изглежда, се развиваха по-добре за Али. Бе прочела репликите си без запъване и бе посъветвала зрителка, която не знаела как да се оправя с децата си, които били хем смешни, хем трогателни.

Маги, от друга страна, сякаш бе загубила борческия си дух, но вместо да стане по-човечна, бе станала жалка. Като че ли се бе смалила и прегърбила и Али с изумление видя, че в катранено черната ѝ коса се виждат посивелите корени.

И когато Бърни ѝ се развика пред гост на студиото, че погрешно е провела интервюто, тя дори не започна да спори. Но за Али това бе прекалено. Тя имаше много по-малко от Маги да губи. Скочи на крака, като за първи път не забрави да си свали микрофона.

— Почакай малко, Бърни!

Вече на половината път през студиото, Бърни се обърна.

— От къде на къде си си въобразил, че ти е позволено да разговаряш с нас по този начин? — Али посочи с жест към Маги.

— Защото това келяво шоу ще бъде снето от ефир, ако не вложите малко живец в него — Бърни отново се упъти към изхода. — Въпреки че проклетият Лазар<sup>[2]</sup> сигурно е бил по-жив от вас, честно казано.

— Все това повтаряш. Но какво смяташ да направиш по въпроса? — Али стоеше точно пред него, на сантиметри от лицето му. — Би трябвало да ни окуражаваш, а не да ни наритваш. Дай ни някакъв полезен съвет, за Бога! — кипеше от непозната и опияняваща ярост. Барбара, наставничката ѝ по самочувствие, би се гордяла с нея. — Но май предпочиташ да си седиш в бара, нали, вместо да си пилееш силите за губещо предаване?

Тишината в студиото бе пълна. Осветителите бяха спрели да човъркат прожекторите, сценичните работници замръзнаха, отговорникът на етаж се преструваше, че не чува, защото бе със слушалки. Но бе чул прекрасно. Както и всички останали в залата.

Без да каже и дума, Бърни се измъкна навън. Щом вратата се затвори зад гърба му, започнаха ръкоплясканията. Али се загледа в отдалечаващия се гръб на Бърни и разбра, че току-що бе зачукала и последния пирон в ковчег на новата си кариера.

---

[1] „Скъпа мамичко“ — 1981 г., екранизация по биографичната книга на доведената дъщеря на Джоан Кроуфорд. В ролята на актрисата — Фей Дънауей. — Б.пр. ↑

[2] Лазар (библ.) — братът на Мария Магдалена, съживен от Исус. — Б.пр. ↑

## 13

— Е, как мина днес? По-добре ли беше? — Мат се присламчи към нея в голямото им легло и тя мигновено усети невероятната топлина, която излъчваше. През ноември, дори и в къща с централно отопление, бе истинска благодат да имаш някого като Мат, в когото да се гушиш.

— Ужасно — през цялата вечер бе искала да сподели с него за спречкването с Бърни, но би било нетактично да обсъждат служебни проблеми в присъствието на родителите му. — С Бърни се хванахме за гушите.

Мат погали косата ѝ.

— За какво?

— Той се развика на Маги пред всички.

— Мога да го разбера. И какъв беше проблемът?

— Той унищожава всичко. Може и да е добър продуцент, но разби самочувствието на всеки от нас. Тъй че му казах какво мисля за него.

Мат я целуна по врата.

— Кое то ще рече?

Али въздъхна, щом езикът му докосна ухото ѝ.

— Че е жалък алкохолик, който трябва отначало да оправи себе си, преди да се нахвърля върху нас.

Мат спря да гали ухото ѝ и се вгледа в нея с изумление. Тя никога досега не бе правила нищо подобно.

— А той как го прие?

— Тръгна си — тя се засмя. — Така че, предполагам, в най-скоро време ще остана без работа.

— Знае ли човек! — той започна да я целува страстно и ръката му се плъзна надолу, възбуден от тази неочаквана страна в характера на жената, която смяташе, че познава добре. — Може и да започне да те уважава за това.

— Да, да — промърмори недоверчиво Али, преди да забрави Бърни, Сенчъри Телевижън и всичко друго, освен тялото на Мат, което се притискаше към нейното.

Когато Бърни Лонг се събуди, трябваша му пет минути, за да разбере къде се намира. Навън бе непрогледен мрак и в момента, в който се изправи, налетя на някаква студена метална буца, от удара в която нададе такъв вопъл, че чак му се зави свят. Залитна, хвана се за гладка черна повърхност и затърси ключа на настолната лампа. За негово объркване, такава нямаше. Пипнешком запристъпва из стаята и някакъв призрачен шнур докосна бузата му. Отскочи и го сграбчи. Стаята се обля в ослепителна безмилостна светлина. Господи, още беше в офиса! И до бюрото му, наполовина скрита в кошчето за боклук, имаше празна бутилка от бренди.

Бърни се строполи на стола си и изгаси лампата. Никога досега не бе имал бели петна в паметта си. Господи, та той дори не бе усетил, че се напива, а ето че се бе въргалиял на земята като труп. И всеки, който влезеше в стаята, би могъл да го намери така. Чистачките, момчето от охраната, дори някой от екипа.

Бърни поседя в мрака няколко минути, после опипом намери палтото си. И без да включва отново лампата, вдигна шишето от кошчето, сложи го в куфарчето си и бавно се запъти към асансьорите.

Али се събуди с ужасното чувство, че нещо се бе случило, нещо, с което не искаше да се сблъсква. Сети се. Бе обидила Бърни Лонг и най-вероятно с това си бе подписала смъртната присъда. После с облекчение си спомни, че бе събота. Можеше да остави Джейни и Джес да се оправят сами и да заведе Мона и Джо на обяд в някой ресторант. Може би до понеделник цялата тупурдия ще отшуми. Няма начин. Атмосферата в студиото и без това беше смразяваща. За броени дни Бърни Лонг бе успял да създаде такава депресия, която не се беше удаля на Бил Форд за месеци.

Може би беше крайно време да застане лице с лице срещу фактите. Работата бе полезна, но нямаше смисъл заради нея да се

подлага на унижения и да загуби отскоро придобитото си самочувствие.

В понеделник ще си подаде оставката.

Изведнъж се почувства бодра и весела, сякаш от плещите ѝ се бе смъкнал невероятен товар. Да, телевизията беше вълнуваща и впечатляваща, но не беше за нея.

Бърни Лонг се събуди в натруфения служебен апартамент с перспективата на новия ден. Ненавиждаше това място, където всичко бе така съвършено подбрано по цветове и нюанси, че Бърни понякога имаше чувството, че самият той е единственото неподходящо нещо. Това беше мостреният апартамент и Бърни го бе купил с цялото обзавеждане, включително и с чаршафите, и кафените чашки с жълти маргаритки. Ще ми спести ходенето до „Джон Луис“, си бе казал той. Ако трябваше да опише представата си за ад на земята, би се сетил за отдела за пердета в „Джон Луис“ в събота сутрин.

До леглото на Бърни бяха натрупани купчина касети, една от които — тази с вчерашното шоу — смяташе да изгледа, за да види къде се бяха провалили. Но вместо нея, пусна касетата с пилотното издание, което се бе отказал да гледа, понеже предпочиташе сам да си състави мнение.

От телевизионния екран към него гледаше лицето на Алегра Бойд. Изражението ѝ бе омекнало от състрадание, в гласа ѝ звучеше топлота и всичко това за някакво си случайно момиче, което никога не бе виждала през живота си. И въпреки цялото си предубеждение към нея, Бърни усети, че се трогва.

Докато я гледаше, проумя неприятната истина. Али Бойд не бе зловна жена като Маги Ман. В нея имаше някаква естествена човечност, която струеше от екрана дори и към него — най-циничния от зрителите. А всичко, в което го беше обвинила вчера, бе вярно. Засегнат от това, че са го изместили от „Шоуто на Мат Бойд“, той се бе превърнал в изпълнен с горчивина, унищожавач себе си и всички околни алкохолик. Сега имаше избор.

— Чу ли новината? — Ники връхлетя върху Али, щом тя пристъпи прага на Сенчъри. — Бърни Лонг се е отказал от пиенето публично. Това били първите му думи сутринта. Това е част от



процеса, казва Маги. Когато откажат пиенето, всички ръсят признания отначало. Обещават наляво и надясно, че никога повече няма да близнат и капка. Накрая нейният бивш се изправил на едно заседание на директорите и обявил, че ще си остане заклет пияница до живот.

Али я зяпна смаяна.

— Между другото — добави Ники — той каза, че иска да те види, щом се появиш.

Али събра решителността си. Бърни вероятно щеше да я уволни след петъчните събития. Но тя нямаше намерение да му достави това удоволствие.

— Чудесно — Али си наля чаша кафе и сипа мляко от машината. — Защото и аз искам да го видя.

Пет минути по-късно Бърни се появи на вратата на кабинета си и заоглежда помещението. Щом видя Али, тръгна към нея. Тя забеляза, че набръчканото му лице е със същото изражение, както обикновено, никакви признаци на съжаление и извинения по него.

— Али, можеш ли да ми отделиш пет минути?

Али спря да печата встъпителните думи към писмото на една зрителка, която се влюбила в съпруга на най-добрата си приятелка, и се изправи.

Като го последва в кабинета му, твърдо реши да поеме инициативата в свои ръце. Още не бяха седнали, когато заговори:

— Виж, Бърни, знам, че ме мислиш за предградийна домакиня, която трябва да си стои у дома и...

За нейна изненада той я прекъсна:

— Но нали точно заради това си толкова добра, там ти е силата! Звучиш като истински човек, а не като някой експерт, който си има готов отговор за всичко. Ти разкриваш чувствата си — Али го изгледа стреснато, но Бърни неспокойно крачеше из стаята. У него имаше някакво скрито въодушевление, което никога преди не бе виждала. — Гледах касетата с пилота през почивните дни. Трябваше да го направя отдавна, но нали съм магарешки инат. Ти беше страхотна.

— За Бога, Бърни, всички непрекъснато повтарят колко страхотна съм била на пробата — Али се изправи и отиде при него. — Ако е така, какво не е наред оттогава?

— Лесно обяснимо — Бърни облегна ръце на бюрото. — Изгубила си спонтанността си, това е всичко. Забрави правилното

произнасяне на думите. Скъсай сценария си. Прави го от сърце. В тебе има нещо, Алегра, използвай го.

Али усети как от вълнение в очите ѝ се появяват сълзи. Почувства се глупаво и се опита да ги преглътне.

— Значи искаш да остана?

— Разбира се.

— А аз дойдох, за да си подам оставката.

Бърни избухна в смях.

— Като се има предвид държането ми, не съм изненадан — хвана я за ръка. Стисна я изненадващо твърдо. — Замалко да оплескам всичко, нали? И тогава щях да обвинявам теб и Бил Форд. Но през почивните дни проумях нещо. Имам нужда да превърна това шоу в хит. Не заради Сенчъри. Могат да си позволят няколко милиона на вятъра. Заради уважението ми към самия себе си. Нуждая се от нещо, за което да се боря — пусна ръката ѝ и отиде до прозореца. — Няма да те обвинявам, ако напуснеш шоуто. Но това ще направи задачата ми по-трудна — той се обърна към нея и каза с неочаквано топъл глас: — Ще останеш ли, за да ми помогнеш?

Али погледна човека, когото мразеше цели петнадесет години, и се усмихна.

— При едно условие.

— И какво е то?

— Никога повече и дума да не обелиш за пилотното предаване.

— И как, по дяволите, ще убедим Ричи Пейдж да си промени мнението? — Мат се опита да прикрие напрежението, което вече го обземаше. Обновеното шоу трябваше да започне излъчване след две седмици, а още не бяха получили съгласието на Пейдж да участва.

— Един Бог знае — ядосано се сопна Белинда. Виждайки как тя губи самообладание, Мат за първи път осъзна, че още не бяха направили решителната крачка към промените.

Целият екип се беше събрал, за да изслуша предложенията на Мат и Белинда как да съблазнят Ричи Пейдж да участва в шоуто. Само те двамата знаеха колко важна бе неговата поява за бъдещето им.

— Добре де — гласът на Белинда вече бе по-спокоен. — Има ли нещо, което можем да предложим на Пейдж, нещо наистина важно за

него?

— Сутиенът ти? — предложи Пол Уилсън, отскоро в екипа, който се опитваше да оригиналничи.

Белинда му хвърли такъв изпепеляващ поглед, че той не отвори уста до края на съвещанието. И въпреки това тя мислено реши да му пробута най-скапаната работа. Нетърпимостта към другия пол бе едно от нещата, които не можеше да понася у мъжете. При жените положението бе по-различно. Мъжете все имаха право. Като се замисли човек, че в продължение на столетия все те бяха командвали парада. И колко вицове имаше на тази тема.

— Перска титла?

Белинда се засмя.

— Я стига! Списъкът на благородниците може и да се е огънал под тежестта на неподходящи избраници, но едва ли ще посветят в рицарство някой като Ричи Пейдж, нали?

— Това, което желае да получи Пейдж — вметна Мат спокойно, — е уважение. Той не се мисли за обикновен порно граф. Напротив, смята, че е човек, когото все преценяват погрешно.

Цялата зала избухна в смях, но Белинда не се присъедини към него.

— Ето! Това е! Това ще му дадем ние. Ще го поканим да говори за мечока Фред. Няма нищо по-достойно за уважение от едно обсъждане на безобиден анимационен герой. Кой знае — тя се усмихна на всички, дори и на младия продуцент Пол Уилсън, — може пък да се хване на въдицата.

— Изглеждаш много доволна от себе си — обзет от дълбока благодарност, че най-сетне си е у дома след напрегнатия работен ден, Мат се приближи към Али, която шеташе из кухнята и тъкмо довършваше рибния пай, и плъзна ръце под сакото ѝ.

Тя го плесна лекичко през смях с надеждата, че Мона и Джо, които гледаха телевизия в хола, не са забелязали нищо.

— Сдобрихме се с Бърни — усмихна му се. — Той твърди, че ще ме направи звезда.

Мат я целуна.

— И много къркан ли беше, когато го каза?

— Трезвен като краставичка. Бърни... — обяви тя драматично, като си наля чаша вино и отбеляза с леко притеснение, че бутилката е на привършване — ... е на сух режим.

— Я гледай! — Мат също си взе чаша. — Ще ми трябва една глътка, за да дойда на себе си. Значи забележката ти е уцелила десетката.

— Кой знае! Може би просто тъкмо тогава се е ударил в дъното и аз съм била последната капка, която е преляла чашата.

— Странно. Той и преди си пийваше, но не чак толкова.

— Мисля, че преместването му от твоето шоу е било истински удар за него.

Мат се извърна.

— Знам.

— Както и да е. Сега си е наумил, че „Хелоу“ е предизвикателството, от което се нуждае.

— И всичко това заради съветите на „добрата Али“? — той пак я хвана в прегръдките си с дяволита усмивка на уста. — По всяко време съм готов да изслушам съветите ти.

— Чудесно — тя му се усмихна невинно в отговор. — Какво ще кажеш да отидеш да сложиш масата за вечеря? Сега, веднага.

— Тъкмо ме подсети — Мат погледна часовника си, — че по телевизията ще има футбол.

— Колко жалко! — Али му подаде таблата с приборите. — Това означава, че ще го изпуснеш.

Бърни Лонг отпиваше от чашата с омразна газирана вода, измамно оцветена като розов коктейл с джин от няколко капки „Ангостура битер“. Бързо бе схванал, че след като си отказал алкохола, единственото спасение е да се преструваш, че още пиеш. Това възпираше хората, които биха се опитали да му поръчат двойно уиски, а и намаляваше риска да го помислят за убиец на удоволствията. Но до този момент, отбеляза с раздразнение, очакваното преобразяване на закоравелия пияница в идеален представител на мъжкия пол не се бе материализирало. Положителната страна на положението бе в това, че вече не страдаше от неистова жажда в пет часа и нямаше нужда да прекарва половината си живот в очакване да отворят баровете. Най-

големият недостатък, който беше открил, бе, че разговорите на другите бяха станали изненадващо отегчителни.

Седяха в едно малко студио, където бе уредил няколко тренировки с авто екрана за Али.

— Готови ли сте, Бърни? — попита момичето.

Бърни кимна. Тя започна да навива тясната лента с репликите на Али пред екрана.

Бърни я окуражи с вдигнат палец. Нейното представяне видимо се беше подобрило през последните няколко дни, след като я бе научил на няколко трика от занаята. Направо бе изумително какво огромно значение имаше подчертаването на някои думи и изписването на „пауза“ тук и там, за да може операторът да следва твоя ритъм, а не да налага своя.

Али се бе променила светкавично и сега представянето ѝ в студиото бе далеч по-добро. Но Бърни бе решил, че тренировките не са достатъчни. Планираше нещо много по-драматично. Ухили се на газираната вода при мисълта как ли ще реагира Али, като ѝ го съобщи.

— Чу ли? Цялото шоу до последния парцал се мести в някакъв забравен от Бога склад в Ийст Енд — Маги Ман бе така ядосана, че чак гласът ѝ бе изтънял като на Мини Маус.

— На километри от където и да било и никакви прилични магазини наоколо.

— Защо се местим там?

— Защото Бърни Лонг твърди, че се откривала прекрасна гледка към Тауър Бридж и обстановката не била студийна. Щяло да ни освободи, по неговите думи, и да ни накара да престанем да се държим като чучела, много благодаря за последното. Знаеш ли, май повече ми допаднаше като алкохолик!

— Хайде стига, Маги — Ники се бе присъединила към тях.

— Само защото няма да можеш да отскачаш до „Хародс“<sup>[1]</sup> в обедната си почивка. Мисля, че идеята е великолепна. Сякаш ще създаваме шоуто от А и Б. Наистина съм въодушевена.

Като слушаше Ники, Али за първи път от месеци насам усети въодушевление. Нещата най-сетне започваха да се променят. Може би, може би „Хелюу“ щеше действително да има бъдеще. И когато отиде в новата обстановка следващия понеделник, разбра защо Бърни я беше харесал. Имаше простор, невероятно, огромно празно пространство.

Сградата навремето трябва да е била цех за обработка на юта и следите от старите времена се виждаха в извисяващите се тавани. Но най-невероятна бе остъклената стена, която гледаше право към Темза и Тауър Бридж.

— Сякаш седиш насред пощенска картичка! — Али се засмя, докато двете с Ники обикаляха наоколо. Дизайнерът на интериора бе обособил четири различни мини декора. Всяко сепаре бе обзаведено с тръстикови мебели, ярки възглавници и туфи екзотични цветя. Сред сивотата на лондонската зима това изглеждаше като свеж полъх от лятото.

— Хей, мисля, че е фантастично! — Ники потупа една розова възглавница. — А като се сетя в какъв оранжев отврат бяхме заклещени досега.

Като обикаляше из студиото, Али бе озадачена от едно нещо. Не можеше да открие мястото, откъдето обикновено даваше съветите си.

— Ники, знаеш ли къде е Бърни?

Ники спря да обсипва с ритници автомата за кафе и посочи нагоре.

— На втория етаж, мисля. Не е ли страхотно? Има дори цял куп офиси... — направи драматична пауза — ... и даже сауна. Тъй че, ако стресът ни дойде твърде много, можем...

— Чувствам се съвсем отпочинала, благодаря.

Ники я огледа внимателно. Али изглеждаше чудесно с новия си жълт костюм, а Елен, гримьорката, бе опитала нов стил, от който зеленият блясък на очите ѝ изпъкваше още повече.

Бърни скочи на крака при влизането ѝ.

— Али! Чудесно. Тъкмо щях да слеза да те търся. Бих искал днес да опитаме нещо по-различно.

Али го погледна с нарастваща нервност.

— Не ме гледай толкова подозрително! Става дума само за директно включен телефон.

— Директен телефон! — сърцето на Али спря да бие при тази перспектива.

— Аха. Само четири обаждания. Нямам представа за какво ще те питат. Ще има кой да ги цензурира, ако се изплъзнат от контрол.

— Но, Бърни, аз не съм експерт! — стомахът ѝ се сви панически. — Нямам необходимата информация, за да се справя с такова нещо.

Ще дам погрешен съвет.

— Ами дай го. Нека хората се обадят и се оплачат. И тях ще включим. Ще стане, ако използваш инстинкта си. Изобщо не е необходимо да си експерт. Тях ги има под път и над път. Искам някой, който разбира чувствата и мислите на хората по домовете. А ти го направи, Али, по време на онзи пилот. Затова и публиката бършеше сълзи с проклетите си носни кърпички.

Изведнъж самоувереността, която Али старателно беше изградила през последните няколко дни, я напусна.

— Бърни, не съм сигурна, че ще се справя.

— Разбира се, че ще се справиш — провъзгласи Бърни, хващайки я здраво за лакътя. — Нали затова ще го включа. Ето ти някои упътвания от телефонната компания. Иди в гримьорната и ги прегледай. Включваме се след половин час.

---

[1] Верига скъпи магазини в Англия. — Б.пр. ↑

— В ефир си, Али, след десет... — Али усети как дланите ѝ започват да се потят, щом асистентката започна да брой. — Част втора, след десет... девет... осем... седем... шест... пет... четири... три... две... включване на заставката... едно... нула.

Маги представяше обновената поредица и преди Али да успее да се паникьоса, в ефир прозвуча гласът на първия слушател.

— Али, обажда се Манди от Шефилд. Манди, свързваме те с Али Бойд. Говори смело.

За огромно облекчение на Али, въпросът на Манди бе съвсем конкретен. Ставаше дума за осиновяване — тема, която бе покривала и преди. Следващият въпрос беше по-труден. Заплетена вражда между роднини, която се бе зародила преди пет години по някакъв толкова дребен повод, че Али щеше да се изкуши да се изсмее, ако не бе доловила болката, която причиняваше конфликтът. После въпрос от петнадесетгодишно момиче за общоприетите правила на безопасния секс, и за щастие на всички засегнати, тя имаше чудесно чувство за хумор.

Али започна да се отпуска. Още малко и приключваха. Слава богу, това бе последното телефонно обаждане.

— Ало, Али? Говори Грейс от Касъл Милингтън.

— Здравей, Грейс, какъв е проблемът?

— Съпругът ми. Той ми изневерява.

— Откога сте женени, Грейс?

— Три години.

— Деца имате ли?

— Не, мъжът ми казва, че още не сме готови за това.

*Той не е готов*, помисли си Али. Защо ли в брака толкова често се повтаряше все старата история за разминаването в целите и нарушения синхрон на желанията? Какво гласеше старата поговорка?

„Жените отлагат секса, защото искат брак, а мъжете отлагат брака, защото искат секс.“



— От колко време продължава?

— Това не е първата му изневяра. Имаше още две — Али си представи Грейс, принудена да живее със съпруг, който не я уважава, някъде в Касъл Милингтън. Спомни си, че веднъж бе минала с кола оттам. Отегчителен индустриален пейзаж, който няма нищо общо с поетичното си име<sup>[1]</sup>.

— И ти просто не си обръщала внимание на предишните?

— Да, но тази не мога да отмина — Али долови болката в гласа на Грейс и моментално разбра на чия страна е. Проклети мъже! — Върнах се вчера по обед вкъщи и го заварих в леглото с нея. У нас, в нашето легло. Нямах да се впрегна така... — гласът на Грейс потрепери — ... но същата сутрин бях сменила чаршафите.

Може би точно мисълта за чистите чаршафи преля чашата. Али знаеше какво би следвало да каже една добра съветничка: „Изневярата не означава задължително, че бракът ви се е провалил. Защо не се обадиш на телефона за семейни съвети и не си поговориш със специалисти?“ Но само мъжете смятаха, че изневярата не означава провален брак. Жените бяха убедени в обратното. Не ставаше дума за секса, а за предателството. Всъщност три предателства за три години, а още колко предстоят, когато дойдат и децата и Грейс ще има и други грижи на главата си?

Какво ѝ беше казал Бърни? Следвай инстинкта си. Но можеше ли да му се довери? Много добре знаеше какво я съветва инстинктът ѝ. Защо мъжете все да се измъкват ни лук яли, ни лук мирисали? Жените прощават прекалено често. Замазват пукнатините, но не и ненавистта, която си къкри подмолно и ги превръща в сприхави повлекани, докато той най-накрая ги напусне, когато е вече твърде късно за тях да започнат нов живот. Изведнъж Али бе обзета от гняв, гняв заради Грейс и другите като нея, които се примиряват с лайнарите у дома.

— Ти сега у вас ли си, Грейс? А той е на работа?

— Да, Али. Вкъщи съм.

— Това, което аз бих направила, Грейс, но, разбира се, ти може и да не се согласиш с мен... — Али усети как дяволът се надига в нея. — Щях да отида до гардероба и да опаковам неговите вещи. После ще вдигна телефона и ще поръчам такси... — можеше да изброи поне милион причини, поради които не би трябвало да дава такъв съвет. Съпругът можеше да има склонност към насилие или да е пияница,

Грейс може да няма пари или може би още го обича въпреки гадното му държане към нея. — ... и ще изпратя куфара му там, където работи, с бележка, че е крайно време да реши дали наистина е женен за мен или не — Маги я беше зяпнала в ням ужас. — После щях да сменя бравите на къщата.

В апаратната индикаторите на телефонното табло започнаха да мигат. Асистентката обяви, че остават не повече от десет секунди екранно време. Али видя знака на координатора за приключване.

— После бих отишла при най-добрата си приятелка и бих я поканила на обяд в някоя кръчма, където да си пийнем славно, и бих оставила съпруга си да се попържи малко в собствената си мазнина. Какво ще кажеш, Грейс?

— Знаеш ли, Али? — Грейс тихо се смееше. — Вече се чувствам по-добре. Ще ида и ще измъкна куфара му.

— Дочуване, Грейс.

— Дочуване, Али. Благодаря ти много.

В апаратната скандализираната асистентка се обърна към Бърни.

— Това няма да ти се размине, Бърни. Ще завалят оплаквания като градушка.

Бърни се изправи.

— Знам — този път усмивката му бе открита. — Обаче Али просто изрази това, което мислят милиони жени. Ако мъжете са боклуци, защо жените трябва да се примиряват с тях? — без да обръща внимание на миганията на телефонното табло, Бърни продължи: — Шоуто ще стане хит, помни ми думата. Доскоро, хлапета! Ще се видим в офиса след пет минути. Днес аз черпя. Мисля, че е крайно време да празнуваме.

В новото разположение на духа си Бърни бе започнал да изучава по-дълбоко себе си. Когато го бе навикала предишната седмица, Али бе имала предвид нещо повече от пиянството. Бе се държал свински с всички в екипа. Време бе да се очовечи. Добре де, шоуто имаше още слаби страни, но нищо непреодолимо, стига да се опита да го поправи. И ако нюхът не му изневеряваше, рубриката със съветите на Али щеше да става все по-добра. Началото бе поставено и той искаше всички да го разберат.

Докато Али се качи на горния етаж, Бърни вече се бе върнал от отсрещния магазин, в който продаваха алкохол без лиценз, с кашон

шампанско и шест пакета солени бисквити. Виното бе топло, но никой не обърна внимание на това. За първи път, откакто бе започнало предаването, във въздуха витаеше духът на успеха.

Малко преди да свърши пиенето, Бърни почука по стената на чашата си с ножа за хартия.

— За Али Бойд! Откритието на „Хелю“! — усмихна се към нея. — Мога да предскажа, че тя наистина ще стане голяма звезда!

Изляха се последните капки и всички вдигнаха наздравица за Али. Всички без един. Маги Ман бе решила да си спести празненството и си бе отишла направо вкъщи.

В другия край на Лондон най-големият конкурент на Мат Бойд, Дани Уайлд, бе потънал в огромен червен фотьойл с формата на устни, с чаша бира „Гролч“ в ръка, заобиколен от изрезки за звездата, която щеше да интервюира по-късно същата вечер. Въпреки огромната си и набъбваща с всеки изминат ден заплата, Дани Уайлд обичаше оскъдното обзавеждане в апартамента си, където нямаше нищо друго, освен внушителната му колекция от плочи на 45 оборота и пет или шест стари джубоксове „Вурлицер“, на които ги пускаше. Както и ценната му колекция от ленти, които съдържаха всички известни и неизвестни изпълнения на неговия герой и идол — Том Хенкок. Нямаше нищо общо с тъпите будистки идеи. Дани не бе от този тип хора, които се навират в ъгъла на спалнята си с дайре в ръка и мърморят монотонни мантри<sup>[2]</sup>.

Дани обичаше простия живот. Хладилник, пълен с бира. Храни се навън, за да не се налага да пазаруваш. Придържай се към приключения за една нощ (винаги с презерватив, след като оглавяваше правителствената кампания за безопасен секс), за да няма досадни приятелки, които да оправят леглото ти и да съсипват обстановката с бикини по радиаторите и вещи, разпилени из цялата къща. Единствените му разточителни придобивки бяха вграденият гардероб за скъпите костюми, които можеше да си позволи да купи във всички нюанси и разцветки, и идеално запазеният четиридесетгодишен двутонен „Роувър 90“ със солидно орехово табло от масив, а не с фурнир и старомоден лост за скоростите. Приятелите му се изненадваха, че не си е купил „Порше“ или БМВ, но никой от тях не

подозираше каква тръпка бе да убедиш някое момиче да се чука с теб на задната седалка на колата, която старият моралист, баща му, бе карал през целия си съзнателен живот.

Дани бе прекалено инертен и не желаше да пристъпва всички норми, с които го бяха отгледали от малък. Само тези, които наистина бяха от значение.

Отегчен от четенето на подлизурски статии, взе дистанционното и започна да превключва каналите в търсене на повторението на „О, щастливи дни“. Но вместо на него, попадна на тъпото дневно шоу на Сенчъри, чиято водеща бе Маги Ман. Първата работа в телевизията за Дани бе като едно от „момчетата“ на Маги в невероятно популярното ѝ предаване за пътешествия. За Дани Маги Ман бе олицетворение на всичко най-лошо в телевизията. Със замразената си прическа, лакираната усмивка и жокейския жаргон, който бе превърнала в своя запазена марка, на Дани направо му се повръщаше при вида ѝ. Особено след като бе прозрял истината зад всичко това. Но бе успял да се измъкне от шоуто достатъчно бързо.

Тъкмо щеше да превключи, когато тя започна да представя рубриката им със съвети. Дани смътно си спомняше, че някъде бяха споменали, че съпругата на Мат Бойд я води.

Али Бойд имаше дълга до раменете коса, която меко падаше на вълни, едва докосвайки яката на жълтия ѝ костюм, и скриваше едното синьо-зелено око, когато леко накланяше глава. Кожата ѝ бе бледа и сияйна, а усмивката ѝ бе топла, със загатнато чувство за хумор, сякаш създадена, за да предлага съвети на напълно непознати хора. Но не външността ѝ го впечатли, а думите ѝ. Вместо обичайните клишета, за да мине времето или препращане към бюрото за семейни съвети, тази казваше на някаква домакиня да отстоява правата си и да изхвърли съпруга си. Беше като струя свеж въздух.

— Браво, Али! — извика на глас, за своя изненада, Дани пред телевизора. Можеше да си представи как щяха да ги обсипят с оплаквания. И което бе по-добре, следващата седмица рейтингът щеше да скочи, защото разярените зрители щяха да кажат на приятелите си да го гледат. Разбира се, никога повече нямаше да ѝ позволят да бъде толкова откровена. Но дори и една поизчистена, цензурирана версия си заслужаваше да се гледа.

Я виж ти, я виж ти! Той пресуши бирата си и загледа Али, докато се изнизваха финалните надписи. Какъв късметлия бил старият Мат Бойд. Дани не си падаше по по-възрастни жени, но в случая с Али Бойд бе готов да ревизира мнението си. Изключи телевизора и се взря за миг в празния екран. Дали причината бе, че тя е съпруга на Мат Бойд? Имаше известно значение и това. Но имаше и нещо друго. Обичаше силните, борбени жени, а тази, която току-що бе видял, сама не осъзнаваше силата си. И все пак. Не би имал нищо против той да бъде този, който да ѝ я покаже. Май трябваше да се обади на Маги Ман. Заради доброто старо време.

— О, мамо, ти наистина си известна! — Джес посочи огромното заглавие на първа страница на „Дейли Пост“.

„Али им го казва направо — изхвърли мъжа си, съветва «добрата Али».“

Реакцията след обаждането по телефона бе изненадала всички, освен Бърни. Откакто някой от вбесените зрители бе телефонира в редакцията на „Сън“, за да се оплаче, страниците в печата бяха пълни с разисквания дали съветът на Али бе погрешен или правилен. Дори и в „Таймс“ публикуваха статия по въпроса.

Журналисти не спираха да звънят в дома им. Мат бе отказал да разговаря с тях и докато Али бе на пазар, госпожа О’Шок бе дала три интервюта, преди Мона да поеме нещата в свои ръце и да вдига телефона първа с неизменното „без коментар“. Сега Али се бе прибрала, а телефонът продължаваше да звъни.

В къщата цареше пълен хаос. Джо, който през живота си не бе чел нещо по-сериозно от „Спортинг лайф“, с възторг разбра, че неговите думи: „Али няма какво да добави по въпроса“ ще бъдат цитирани от редактора на рубриката за шоубизнес на „Дейли Стар“. Дори си отбеляза мислено да не забрави да купи един екземпляр на следващия ден, в случай че споменат името му.

Иронията на положението бе в това, че въпреки популярността на сина им в цяла Англия, Мона и Джо не бяха засегнати пряко от нея в затътеното им жилище в Бристъл. Това бе първото им сблъскване с живота на звездите очи в очи и те гледаха да му се насладят докрай.

— Мамо! — извика възмутено Джейни от тоалетната. — На ябълката се е качил някакъв репортер и ме снима.

Мат, който тъкмо щеше да извежда Сокс за обичайната разходка, осъзна, че сигурно ще налети на дузина репортери, жадни да научат как се чувства със съпруга знаменитост. Сокс май трябваше да се задоволи с малко тичане в градината.

Като пусна кучето, което веднага се заигра из покритата със слана шума, Мат осъзна, че въобще не се бе замислял над тази страна на нещата. И истината бе, признаваше той със срам, че новото положение не го радваше. Може би причината бе в това, че Ричи Пейдж продължаваше да ги държи в напрежение, или пък в това, че за Али всичко бе ново и вълнуващо. Каквато и да бе причината, Мат откри, че вътрешно ревнува.

Отвори вратата, за да може Сокс да се прибере, и телефонът пак зазвъня.

— За Бога — чу се да изръмжава, — та това е само телевизия! Човек би си помислил, че са открили тайната на ДНК!

— Не му обръщай внимание — прошепна Мона на Али, докато ѝ помагаше да подредят масата за процалната вечеря, тъй като на другия ден си заминаваха. — Държеше се по същия начин, когато се роди по-малкият му брат — Мона кимна всезнаещо. — Криеше ревността си.

Али се опита да потисне усмивката си. Мона щеше да ѝ липсва. Посегна да вземе тенджерата за картофите, които щеше да вари за вечеря, и погледна към Мат. Той се бе заровил в кръстословицата на „Таймс“ и въпреки че мълчеше, Али добре знаеше какво чувства. Тялото му го издаваше. От прикритата агресивност в позата на раменете му и от начина, по който избягваше погледа ѝ, разбра, че майка му има право.

Чу жуженето на телефона до хладилника и вдигна с надеждата да не е още някой журналист. Този път, слава тебе, Господи, беше Джеръми и търсеше Джес.

За облекчение на Али, Мат се поразведри по време на вечерята и като приключваха с яденето, вече бе заприличал на себе си. Даже, забеляза Али, полагаше повече усилия, за да може родителите му да си спомнят поне последната вечер като приятно преживяване в дома на едно нормално семейство.

— Довиждане, мамо — Мат целуна майка си, докато тя се суетеше в преддверието на следващата сутрин, опитвайки да провери дали Джо не бе забравил нещо важно от багажа им.

— Прекарахме чудесно.

— Питам се как ли е всичката тази шумотевица от проклетите журналисти.

Мона вдигна очи към него. В погледа ѝ се четеше загриженост. Познаваше настроенята му по-добре от всеки друг, навярно по-добре и от Али, нали бе расъл пред очите ѝ. Без да бе необходимо да ѝ го казва, знаеше, че кариерата му е застрашена и че напрежението в този момент бе огромно за него. Точно ревност бе имала предвид, когато бе говорила с Али, но тайно се бе надявала причината за държането му да е друга. Винаги бе смятала, че Мат е над тези неща. Но може ли да бъде сигурен човек с мъжете. Ако се отнасяш с тях като с деца и гледаш все да им угаждаш, може и да ги направиш щастливи, но за сметка на собственото ти удовлетворение. Мона прекрасно съзнаваше това. Именно така бе постъпила, за да бъде нейният брак стабилен. Беше се получило. И след четиридесет и пет години продължаваха да са заедно.

Но Мона също така съзнаваше, че някъде в нея тлее чувството за неизвървени пътища и неотворени врати. През повечето време успяваше да го потиска, като засаждаше цветя в сандъчетата под прозорците или като гладеше чаршафите. Но щом съзря възможността, открила се пред Али да направи нещо повече, старите чувства бяха излезли на повърхността.

— Мат — започна тя с надеждата, че синът ѝ няма да я разбере погрешно.

— Да, мамо? Тъкмо си мислех, че нещо кипи в душата ти на добра домакиня.

— Нали нямаш нищо против относно Али, миличък?

— Да имам нещо против кое?

— Знаеш много добре. Работата в телевизията. Вестниците.

— Да имам нещо против? Разбира се, че не — излъга Мат. — Много се радвам за нея.

— Просто си помислих... — тя се поколеба, защото не искаше да се бърка в неща, от които според него навярно и понятие си нямаше. —

Сигурно щеше да приемеш много по-добре цялата тази какофония, ако не беше толкова притеснен за собствената си работа.

— Глупости, какви ги говориш! — каза Мат малко по-припряно от необходимото.

— О, Мат, нали съм ти майка! Познавам израженията ти. Те не са се променили чак толкова от времето, когато живееше у дома. Ти си отегчен и нервен като в дните, когато ти беше писнало да работиш за местния вестник и искаше да опиташ в телевизията. Всичко, което правеше, изведнъж бе започнало ужасно да те дразни.

Мат бавно се усмихна на майка си.

— Ами ти май си цял детектив, знаеш ли?

Той я обгърна с ръце и сложи брадичка на главата ѝ, а дланите му докоснаха степаната вълна на домашно плетената ѝ жилетка. Сякаш бе гушнал тумбеста грейка с гореща вода. Когато беше дете, тя му бе дала най-големите дарове — любов и сигурност. Никога нямаше да го забрави. Съзнаваше, че неговото самочувствие да се изправя вечер пред милиони хора се дължи на нея и затова я обичаше.

— Всичко е наред. Наистина.

— Сигурен ли си, скъпи? — Мона спря, защото не ѝ се искаше да разруши този момент на физическа близост, двойно по-ценен сега, когато живееха на такова разстояние един от друг. Тя беше вече на седемдесет и знаеше, че бъдещите моменти като този навярно щяха да се броят на пръстите на едната ѝ ръка. — Виждаш ми се понамръщен по този повод.

Ръцете на Мат се отпуснаха. Мона проклинаше наум, че се налагаше точно тя да му го каже. Но нали затова бяха майките, да казват това, което не е за казване.

Мат се извърна с нарастващо раздражение. Какво, за Бога, я беше прихванало майка му? Та той напълно подкрепяше Али. Никой не би желал къщата му да е обсадена от репортери. Реакцията му беше напълно естествена.

— Добре, мамо, хвана ме на местопрестъплението — той се усмихна и пак я прегърна.

Мона въздъхна с облекчение. Винаги бе чувствала вина, задето обича едното от децата си повече от другото, защото вярваше, че те трябва да са равнопоставени в сърцето на майката, но Мат си оставаше



любимецът ѝ въпреки това. И благодари на Бога, че той все още го заслужава.

Зад тях Джо се бореше с тежкия куфар по стълбите.

— Татко, нека ти помогна.

— Още не съм с единия крак в гроба — сърдито измърмори той, тътрузейки тромаво куфара надолу по стълбите.

Мат пхна ръце в джобовете си и се отдръпна. Откакто бе пораснал, бе изгубил близостта с баща си. На дванадесет години бе играл футбол с татко си в неделните дни и бяха разговаряли часове наред за играта и лигата. Но сега дори и опитите му да обсъдят играта на „Бристъл Роувърс“ изглеждаха като проява на снизхождение и звучаха насилено. Така че и двамата оставяха разговорите на Мона.

— Хайде, Джо, Мат вече трябва да тръгва за работа. Да натоварим вещите в колата.

Мат се скри в кухнята и донесе картонена кутия.

— Али остави това за из път. Малко сандвичи. Съжаляваше, че не може да ви изпрати.

Джо помъкна куфарите към колата, докато Мат го гледаше безпомощно, съзнавайки, че ако още веднъж предложи помощта си, баща му направо ще му откъсне главата.

— Али е чудесна жена — Мона погледна изрядно опакованите сандвичи и малките купички с прясна плодова салата. — Сега не е както навремето. Нали съзнаваш това, Мат? — добави тя многозначително.

Мат се почуди какво ли имаше предвид майка му.

— Жените — уточни Мона — сега имат нужда от повече. И смятам, че това е хубаво.

— Добре, мамо — Мат пак ѝ се усмихна. Щом си наумеше нещо, майка му не се отказваше лесно. — Мисля, че схванах накъде биеш.

За първи път, откакто бе почнала работа в „Хелю“, Али си тананикаше, докато изкачваше стълбите пред Тауър Бридж Хаус. Маги можеше да си мърмори колкото ще, Али смяташе, че студиото е страхотно.

Видя, че Бърни говори с един от осветителите в отсрещния край на просторното помещение. Той ѝ махна и се приближи към нея.

— Е, как е да си прочут? — попита и я поведе към ъгъла, обзаведен в синьо и зелено. — Доколкото мога да преценя от вестниците, май половината Флийт Стрийт<sup>[3]</sup> се е изсипала пред дома ти.

— На тълпи — Али вдигна очи нагоре. — Плюс фотографите. Но те се докопах само до Джейни в тоалетната. Горката, тя беше ужасена при мисълта, че може да се появи на първата страница на „Пост“ със смъкнати панталони.

Бърни избухна в смях и я погледна с любопитство.

— А Мат как прие нещата?

— Горе-долу — излъга Али.

— Толкова зле?

— В момента има много грижи със собственото си шоу — тя го погледна и се почуди как ли ще реагира, след като доскоро това шоу бе и негово. — Опитват се да придумат Ричи Пейдж да се появи в него, а той си играе с тях на котка и мишка.

— Не се учудвам. Както и да е, забрави Мат, това е личният декор на Али Бойд. Тук ще идва разтревожената нация да слага проблемите си в краката ти.

— Бърни... — започна Али.

Бърни спря да наглася изкривения панел в морско зелено и се обърна към нея. Очите му бяха присвити и гледаха остро.

— Да, Алегра?

Али се поколеба, защото не знаеше как да продължи.

— Просто исках да ти кажа благодаря.

— И аз бих могъл да ти отвърна със същото — за миг настъпи тишина, после Бърни отмести поглед. — Благодаря, че ми повярва. Държах се толкова свински с теб през годините, че май нямаше особени основания за симпатии.

Али се усмихна.

— Да имаш още някои съвети за мен? Последните се оказаха сполучливи.

Бърни я изгледа внимателно.

— Ти май още не вярваш в себе си, а, Али?

— Понякога да, понякога не — повдигна рамене тя.

— Не се тревожи за това — той я хвана за раменете и я накара да го погледне. — Твоята уязвимост е сила, а не слабост. Заради нея те

чувстват толкова близка — посочи с глава телевизионния екран. — Така или иначе повечето хора само симулират увереност. В действителност те са не по-малко уплашени от теб.

— Дори и Маги Ман?

— Особено Маги Ман. Тя е изплашена до смърт да не би ти да се окажеш по-талантлива от нея — спря за момент — и има основания за страха си. Знаеш ли, ти ще станеш голяма звезда.

Али го погледна сериозно, като се замисли за реакцията на Мат.

— Не съм сигурна, че искам да съм голяма звезда.

Той я прегърна.

— Може и да нямаш избор. Сега се измитай, за Бога. Трябва да се грижа за репутацията си на женомразец.

Али бавно тръгна през залата, като си мислеше за това, което ѝ бе казал току-що.

— Али?

— Да?

— Ще станем страхотен тандем.

Тя му се усмихна с онази своя топла сърдечна усмивка и докато отваряше вратата и му махаше за довиждане, Бърни се запита дали Мат наистина съзнава колко популярна ще стане съпругата му.

Горе, в офисите на „Хелю“, телефоните се побъркваха да звънят. В мига, в който съзря Али, Ники се втурна към нея.

— Видя ли доклада на дежурната телефонистка? — Ники ѝ показва прилежно напечатаните листове с обажданията на зрителите и Али се почувства като провинило се момиченце, което е извикано в дирекцията. Почти всички обаждания, записани от телефонистката, бяха отрицателни. Неотменимо правило бе, че хората винаги се обаждаха само за да се оплачат. Обаждания от рода на *страхотно, чудесно, хареса ми шоуто* бяха почти непознати и ако все пак се получеха, подозрението винаги бе, че зад тях стои майката на продуцента с преправен глас.

Но най-лошото бе, че листът с обажданията бе любимо четиво на всички — от Стивън до куриерите на Сенчъри Телевижън, най-вече защото дежурни бяха обикновено актьори, които в момента не са ангажирани. Тези „почиващи“ актьори се наслаждаваха на ругатните и бяха невероятно щастливи, когато господин Зрител нарочваше някой продуцент и го обсипваше с цинични послания по адрес на майка му и

цялата рода, особено ако именно този директор на продукция бе отхвърлил кандидатурата им за роля в някое телевизионно предаване.

— Има ли обаждания по наш адрес? — Али не бе убедена, че желае да получи отговор на въпроса си.

— Доста — Ники й подаде листа и Али зяпна от изумление.

Две плътно изписани страници, отразяващи над сто обаждания. Тя прегледа първите десетина, простена и върна списъка обратно. До един отрицателни. Как смеела тя, някаква си разглезена богата кучка, да съветва бедното отчаяно момиче да съсипе брака си, като изгони съпруга си?

— А телефонният секретар е записал още цяла купчина от тези, които не са се добрали до дежурния. Някой дори се докопал и до Стивън — изкикоти се Ники, — за щастие — с положителен отзив.

В другия край на офиса Маги Ман седеше и се преструваше, че чете зрителски писма — задача, която обикновено пренебрегваше и поверяваше на секретарката си. Тя отговаряше от нейно име. Али забеляза, че днес Маги си тананика.

Ники тъкмо щеше да остави записаните обаждания обратно на бюрото на Бърни, откъдето ги бе взела, когато той влезе. Тя виновно отскочи назад.

— Какво е това? — Бърни посочи листовете, които Ники безуспешно се опитваше да скрие зад гърба си. — Да не би някой да е осведомил пресата за размера на заплата на Маги?

Маги се извъртя със стола и го озари с най-очарователната си усмивка — гледка, която би хвърлила в ужас всяко същество от мъжки пол.

— Това е докладът на дежурния телефонист. Лавина от обаждания за рубриката на Али. И всичките анти.

— О, чудесно! — каза Бърни и взе листовете от ръцете на Ники, като мина покрай нея. — Точно както очаквах. Ники?

— Да, Бърни — отвърна тя нервно, като си подготвяше наум защитата, защото неминуемо щеше да последва мъмрене за това, че ги бе взела от бюрото му.

— Би ли ги изпратила по факса на Кевин Хъдзън в редакцията на „Сън“? — той й върна листовете и взе останалата поща. — Анонимно, разбира се.

Ники се ухили и величествено мина покрай бюрото на Маги.

— За мен ще бъде удоволствие.

— Така. А сега чуйте всички — провъзгласи Бърни. — Време е да слезем долу и да направим още едно първокласно шоу!

Бърни се облегна доволно назад на стола си в апаратната. Приличаше на котка в магазин за млечни произведения. За първи път шоуто наистина вървеше. Сега, след като се бе успокоила, Али беше върхът, а и Маги не бе чак толкова зле. С непроницаемо, както обикновено, лице, когато червеният сигнал на камерата не светеше, но с обичайната усмивка, когато бяха в ефир. Бърни се чудеше как не се напуква гримът ѝ. Шоуто, слава тебе, Господи, започваше да прилича на това, което беше — развлекателна програма. Ако продължаваха в същия дух, щяха да се сблъскат със следващата опасност — да станат истински хит.

Един от телефоните в апаратната извъня и асистентката го вдигна.

— Бърни, обаждат се от централата. Не могат да насмогнат с желаещите да участват в рубриката на Али.

Бърни се ухили.

— Кажи им да прехвърлят разговорите в офиса и намери няколко помощника да им отговарят.

Очевидно съветите на Али щяха да станат най-популярната част от програмата, а нямаше как всички обаждания да се излъчат в ефир.

Към края на „Хелю“ Али вече кипеше от въодушевление. За момент направо бе забравила, че е в ефир, когато бе разговаряла с някакво момиче, което завъртяло любов със съпруга на най-добрата си приятелка. И необикновеното бе не само в това, че тя самата се бе забавлявала, а че съветът ѝ явно бе полезен за момичето.

— Някой да иска да отиде до Сенчъри? — провикна се Ники. — Навън чака такси.

Али погледна часовника си. Дванайсет и половина. Мат навярно бе още в офиса си. Може би щеше да успее да го измъкне на обяд. Искаше ѝ се да сподели с някого радостта си и най-сетне да си позволи да признае колко ужасно се бе чувствала през последните седмици.

— Ники, кажи му да изчака за момент — извика Али в отговор, докато припряно си събираше нещата. — И аз идвам.

В таксито си спомни как в дните, когато бяха работили заедно, винаги се бе обаждала на Мат в моменти на въодушевление или

депресия. Това бе, преди да се оженят, когато никой не знаеше, че бяха гаджета и се налагаше да се измушат тайничко към кръчмата зад ъгъла, където неминуемо налитаха на друга неогласена двойка, която си държеше ръцете под масата и симулираше разговор на професионални теми. Али се усмихна, като си помисли колко бе опияняваща мисълта да види Мат спонтанно в средата на работния ден.

Прекоси фоайето на Сенчъри, а всеки срещнат ѝ казваше здравей и я поздравяваше за успеха ѝ. Момчето от охраната подскочи и припряно натисна копчето на асансьора вместо нея. А само преди няколко месеца не я бяха допуснали до коктейла след шоуто на Мат, защото не бяха повярвали, че тя е съпругата му.

Усещането бе необикновено приятно.

Офисите на „Шоуто на Мат Бойд“ бяха пълни с народ, въпреки че бе време за обедна почивка. Врявата бе невъобразима и Али се почуди как успяват да свършат нещо в тази обстановка. Телефоните звъняха непрекъснато, служителите общуваха, надвиквайки се, асистентките се опитваха да уточнят сценария и се препираха с един от режисьорите. Мат ѝ бе обяснил някога, че журналистите се нуждаят от шум, за да работят както трябва. Пълната тишина бе равносилна на смърт за драскачите, вероятно защото тогава щяха да чуят собствените си въпроси и най-сетне да забележат колко са нахални.

Другото, което впечатли Али, бе неразборията. Мона би получила удар, ако видеше обстановката. Навсякъде се въргаляха купища вестници, разни атрибути за шоуто, стари чаши за еднократна употреба, непрочетени списания и всякакъв вид печатни издания. На машината за кафе в ъгъла ѝ бе извряла водата. Никой не бе забелязал.

Сред хаоса съзря Мат, седнал на бюрото на Белинда. Той стана и тръгна към нея.

— Здравей, любима! Каква приятна изненада! Как беше днес? Май всички са полудели по теб.

Али го погледна подозрително, но в гласа му нямаше никаква ирония, а само радост заради успеха ѝ.

— Да, мина наистина добре. Всъщност дойдох, за да видя какво ще кажеш да обядваме навън, за да го отпразнуваме.

Мат хвърли поглед към вратата на кабинета на Белинда и тъкмо щеше да каже, че сега се обаждат на Ричи Пейдж, за да разберат

окончателния му отговор, когато се сети за думите на майка си сутринта.

— Би било чудесно.

— Добре — Али се усмихна. — Направила съм резервация в „Савой“ за след петнадесет минути. Аз черпя — в мига, в който го изрече, откри колко приятно бе наистина да имаш това предвид. Щеше да почерпи с пари, които сама бе спечелила, а не с негови, независимо от това, че той винаги съвсем дискретно ѝ бе предоставял средства за лично ползване.

— Значи най-добре да потегляме — каза Мат. — Само ще вляза да предупредя Белинда, че тръгвам.

Щом влезе в кабинета, долови, че нещо се бе случило.

— Успяхме, Мат! — Белинда с усмивка скочи от бюрото си. — Той се съгласи.

Мат нададе възторжен вик, от който всички в офиса зяпнаха.

— Хайде всички — извика Белинда — да идем в барчето. Шампанското е от мен.

Докато затваряха телефоните и приключваха разговорите, Али остана неподвижна на мястото си, събирайки целия си кураж. Тя и преди бе изпадала в същото положение и плановете на Белинда бяха проваляли нейните намерения. Тогава бе позволила това да се случи, но този път бе по-различно. Вече не беше милата невзрачна женичка, която се задоволява и с трохи. Тя бе Али Бойд, телевизионна водеща, и двамата със съпруга ѝ отиваха да отпразнуват нейния успех.

— Съжалявам, Белинда — каза Али ясно и уверено; долови как зад гърба ѝ хората замират и се заслушват в разговора, — но двамата с Мат ще обядваме в „Савой“.

Белинда спря и се загледа в Мат, като ѝ се искаше той да я опровергае.

Мат се поколеба за не повече от миг.

— Ти наистина свърши страхотна работа с Пейдж, но имаме много специален повод. Защо не отложим празнуването за довечера?

— Тази вечер не мога — излъга Белинда, решена да не се остави да я пренебрегнат публично. — Имам ангажимент и ще бързам.

— Друг път тогава — той последва Али към вратата.

Насред стаята Али забеляза момичето с обиците с бадемовидна форма — символа на женския пол, което се бе чудило дали Мат и

Белинда са любовници на онова парти преди месеци. Тя я поздравяваше с вдигнат палец.

Али ѝ се усмихна в отговор. Затова и не забеляза изпълнения с неприязън поглед на лицето на Белинда, която се върна в кабинета си и затвори вратата след себе си. Бяха ѝ отнели мига на тържество.

Обядът бе вкусен, а гледката към реката — прекрасна. След един поглед към Мат метр д'отелът на своя отговорност бе променил избора на по-младия си колега и ги бе настанил на маса до прозореца. После ги бе обсипал с внимание. След това, въпреки прикритите погледи към Мат от богато издокарани клиенти, които вероятно с пренебрежение биха отхвърлили възможността да притежават телевизионна компания, но по неведоми причини мигновено го бяха разпознали, двамата бяха оставени да се наслаждават на великолепните ястия, свежите цветя и колосаната ленена покривка, като само сервитьорът на вината се появяваше от време на време да допълни чашите им. Единственият облак, помрачил обяда, бе отиването на Мат до телефона, след което той обяви, че не могат да останат за кафето. Тя предположи, че вероятно наистина му коства огромни усилия да е тук с нея, когато в офиса кипи такава трескава работа. Може би въобще не трябваше да настоява за този обяд с него. Дори и на две мили разстояние и в такова приятно обкръжение, все още го теглеше към офиса му. Тя въздъхна. Е, бе ѝ приятно, независимо че беше кратко.

Но като излязоха от залата на ресторанта, вместо да тръгне към изхода и да спре такси на Странд, Мат се упъти наляво и прекоси фойето.

— Защо, за Бога, ще хващаме асансьор? — попита обърканата Али.

Мат се усмихна.

— Причината, поради която не останахме за кафето, е, че... — Мат решително натисна копчето за горния етаж, — ... че току-що резервирах за нас апартамент.

— Мат! — Али осъзна, че е паникьосана. — Но ние нямаме никакви вещи!

— Точно това е забавното — той отвори вратата на най-големия и богато украсен асансьор, който бе виждала през живота си.



— Не знам защо ти е притрябвал апартамент! — възкликна впечатлената Али. — Можехме просто да се разкарваме нагоре-надолу с асансьора.

Мат я взе в обятията си.

— Но нямаше да можем да правим това, което имам предвид.

Али хвърли поглед на момчето, което обслужваше асансьора, но то гледаше безизразно напред. Сигурно бе обучен като гвардейците за кралския парад да устоява на шеги, обиди, подкупи и вероятно дори на клиенти, решили да се любят в асансьор.

Стигнаха втория етаж и той се отмести, за да им даде път. Момчето на етажа ги чакаше, за да им покаже техния апартамент. Когато той отвори вратата, Али буквално занемя. Цялата стая бе обзаведена в нежнорозово, със сложни гипсови орнаменти, корниз, гирлянди от рози и декоративни пана и паравани в бяло и по-тъмен нюанс на розово. Мебелите бяха френски, от осемнадесети век, а над камината имаше прекрасно аранжирани благоуханни лилии. Прозорците, които се спускаха до пода, бяха оброчени с коприна и през тях се откриваше прекрасен изглед към реката. През отворената врата на дневната съзря спалнята с огромно легло, застлано с бели колосани чаршафи. Бутилка шампанско стърчеше от сребърна кофичка с лед. Беше великолепно, ароматно, прекрасно, възбуждащо. И то посред бял ден!

За нейно невероятно облекчение, пиколото въобще не спомена за липсата на багаж. Мат му даде голям бакшиш и той тихомълком се изниза навън. Али полагаше огромни усилия, за да не избухне в смях. От жестовите и погледите му си направи извода, че и за миг не си е помислило, че тя е съпругата на Мат.

Мат най-сетне се обърна към нея. Очите му искряха от възбуда и смях.

— А сега, госпожо Бойд...

---

[1] Касъл — замък (англ.). — Б.пр. ↑

[2] Ведически химни (инд.) — Б.пр. ↑

[3] Улицата на всички най-големи печатни издания в Лондон. — Б.пр. ↑

Али се бе отпуснала в огромната вана и отпиваше от шампанското.

— Идеята ти беше чудесна — въздъхна тя. — Не мога да измисля нищо друго, което бих вършила с по-голямо удоволствие в четири без десет в сряда следобед.

Бяха правили великолепен секс, прекалената познатост и навикът бяха заличени от изненадата заради непривичната обстановка. Мат пристъпи към нея гол.

— Не можеш ли? — той започна да сапунисва гърдите ѝ, после се плъзна надолу в пяната, от което водата преля през ръбовете и намокри пухкавото бяло килимче. — Аз мога — каза той и тя с изненада установи, че пак я желае. От години не бяха правили любов два пъти последователно.

— Извади запушалката — промълви тя с вечната си практичност — или пожарната команда ще довтаса и ще разбие вратата.

Мат се ухили.

— Сигурно са свикнали — увери я той, плъзгайки ръка между топлите ѝ мокри бедра. — В рекламната брошура прочетох, че ваната се пълни за дванадесет секунди — тя простена от удоволствието, което ѝ доставяше нежната му милувка. — И прелива на тринайсетата.

След това въобще не забеляза колко вода се изля на пода. Беше заета с друго.

— Два чая със сметана, ако обичате. Апартамент 5516.

— Мат, как можеш да искаш чай? Нали току-що обядвахме?

Мат се обърна към Али, която тъкмо попиваше следите от удоволствието с пухкава снежнобяла хавлия.

— Недей да се държиш като домакиня от предградията — той започна да смъква хавлията, а тя отблъскваше ръцете му. — Чаят със сметана може да се използва за много неща.

Али започна да оправя измачканите чаршафи.

— От теб никога не би станала куртизанка — подкачи я Мат, — все ще си заета да оправяш леглото.

Тя се отпусна на опънатите чаршафи и започна да чете рекламната брошура.

— Тук пише, че в „Савой“ винаги се стараят да бъдеш обслужен от познато лице.

На вратата на дневната се почука и техният приятел — пиколото, се появи с двата чая със сметана, като умишлено въобще не погледна към спалнята, преди да си тръгне с поредния приличен бакшиш.

— Кому е притрябвало познато лице? — прошепна Али. — Не проумяват ли очарованието на анонимността?

— Не всички са поели по лошите пътища като нас.

— Както и да е. Така човек не може да си свърши работата спокойно.

Мат се засмя. Изглеждаше толкова отпуснат и привлекателен, че този път тя посегна към хавлията му и я развърза.

— Та какво каза за стоте и един начина да се употреби чай със сметана?

Тя намаза малко ягодово сладко по устните си и изкусително се плъзна надолу. Усмихна се, като видя възбуденото му очакване.

— Никой ли не ти е правил забележка? — Мат затвори очи в благословена наслада. — Не се говори с пълна уста.

През последните пет минути Белинда кръстосваше апаратната в тиха ярост. Вече беше пет и петдесет и девет и до ефир оставаше не повече от половин час. Какво, по дяволите, щеше да прави, ако Мат не се появеше?

Но Мат се появи след по-малко от пет минути. Влезе, без да бърза, в спокойно и ведро настроение и разби с чара си гостите, които го очакваха.

— Къде, по дяволите, беше? — поиска да знае Белинда. — А ние се поболяхме от притеснение тук и вече започнахме да се чудим дали режисьорът да не води проклетото шоу вместо теб.

— Белинда, успокой се — Мат бе вбесяващо хладнокръвен. — Появяването ми никога не е било под въпрос. Досега не съм пропуснал шоу.

— И къде беше? Не може да си обядвал до шест часа.

Мат бавно разтегна устни в усмивка.

— Обслужването бе много мудро.

— В „Савой“? — тя впи поглед в него. Имаше нещо в изражението му... И преди го беше виждала в дяволско настроение, но тогава бе обладан от зъл демон. Този дявол бе всичко друго, но не и зъл. Беше весел, забавен и невероятно привлекателен. И тогава проумя. Той е бил в леглото с жена си.

Белинда се обърна с гръб, защото болката бе толкова силна, че със сигурност щеше да се изпише на лицето ѝ. Въпреки че съзнаваше абсурдността на чувствата си, изпита заслепяваща, ледена ярост. Би трябвало жена му да ревнува от нея. Тя бе младата и красивата. Но защо? Тя нямаше претенции към Мат. Досега винаги бе избягвала да се забърква с женени мъже. Бе се заклела над своя екземпляр на „Космополитън“, че няма да позволи да ѝ се случи. Твърде много нейни приятелки бяха минали по този път и тя ги бе съжалявала. Следобеди в хотели с пет звезди, предплатени за шест месеца напред, последвани от самотни коледи. Обаждания по телефона посред нощ, докато те си лежат там и се опитват да убедят себе си, че, разбира се, той не се чукал със съпругата си. С Мат дори не би имала тази утеха за гордостта си.

И все пак точно днес, когато най-сетне бяха получили зелена улица от Ричи Пейдж! Чувстваше се предадена. Но вината не беше у Мат. А у Али. Тя бе тази, която нахълта в офиса и поиска той да не се отделя от полата ѝ. Без нея днешният ден щеше да си е толкова хубав, колкото трябваше.

Белинда наблюдаваше как Мат прекосява студиото и очарова всяко живо същество по пътя си. Изведнъж видя постъпката на Али в друга светлина. Това бе предизвикателство. Али Бойд ѝ бе казала: „Той е мой. Долу лапите!“

Белинда седна в креслото си, като напълно изключи от заобикалящата я действителност. Е, добре, помисли си. Чудесно. Щом като ще воюваме, да видим кой ще спечели. Извъртя се със стола си така, че никой в апаратната да не може да види лицето ѝ, и затвори очи за момент. После се обърна. Въодушевлението бе озарило красивите ѝ черти.

— Хайде, всички! — тя се усмихна в микрофона на контролния пулт. — Нека направим едно незабравимо шоу.

— Какво ги е прихванало дъртите? — Джес сръга с лакът Джейни, когато майка им и баща им влязоха, смеейки се. — Да не са се чукали?

Джейни се задави и замалко да изпусне томчето от събраните съчинения на Чосър<sup>[1]</sup> с „Търпеливата Гризелда“, което четеше, като същевременно хвърляше по едно око и на „Топ Попе“ по телевизията.

— Какви ги приказваш? — тонът ѝ бе пропит от възмущение. — Тъкмо се опитвам да си хапна от лазанята по рецепта на Линда Маккартни.

Вече дни наред Али и Мат се държаха, според експертното мнение на Джес, като двойка тийнейджъри, потънали до ушите в любов. Оттегляха се към спалнята при първа възможност, държаха се за ръце. Таткото дори започна да се обажда на мамчето след всяко шоу, за да я пита как е минало според нея!

— Направо е като огледален образ на „Синдромът Портной“<sup>[2]</sup> — оплака се Джес. — Портной се бавил толкова дълго в банята, че майка му започнала да се пита какви ги върши там. И аз изпитвам същото заради мама и татко.

— Защо? Нали си имаш персонална баня?

— Не е в това въпросът. Как бих могла да изразя протеста си чрез откриването на секса, когато собствените ми родители не могат да се оставят на мира един друг?

— Може би именно затова го правят. За да ни отстранят.

— Е, ами май наистина има ефект — Джес хвърли поглед към преддверието, където Мат и Али още не бяха съблекли палтата си. — Не знам още колко влюбеност ще мога да понеса.

— Не бих се тревожила — отбеляза Джейни, без да отмества очи от топ класацията, — предполагам, че няма да продължи дълго.

— Здравсти, мамо, татко. Как върви животът в бляскавия свят на телевизията? Или сте прекалено влюбени, за да забележите?

Али се престори, че иска да замери Джес с брачната си халка.

— Отлично, благодаря. Как е животът в „Хил Хол Скул“? Написахте ли си домашните?

— Не питай нея! — извреця Джейни. — Тя обича да си пише домашните, гадината.

— А ти? — Али се наведе и целуна по-голямата си дъщеря. — Как върви четенето?

— Горедолу. Томас Харди<sup>[3]</sup> като първия феминист си го бива, но Търпеливата Гризелда. Пфу! — тя хвърли книгата с отвращение. — Как е могъл Чосър да си въобрази, че е идеалът на женствеността? Тя е най-бедното момиче в града, преди ужасният лорд да реши да се ожени за нея. И само за да провери силата на любовта ѝ, убива децата и превръща Гризелда в прислужница. И добричката стара Гризи приема всичко това търпеливо, докато старчокът не ѝ разкрива, че това била някаква перверзна средновековна „скрита камера“ и те живели в сговор и съгласие до края на дните си. И Чосър я нарича *цвете на съпружеското търпение*.

— Толкова прилича на теб, мамо! — Джес стисна ръката на майка си.

— Вече не, малка драко — Али се усмихна на Мат. — На това цвете на съпружеското търпение вече са му пооскубали листенцата.

Джейни и Джес избухнаха в тайнствен кикот.

— Ти го каза — извикаха те в хор.

Откакто Пейдж се беше съгласил да участва в предаването, атмосферата в офисите на „Шоуто на Мат Бойд“ бе неописуема. Коледа беше чак след месец, но в кипящото остъклено студио на десетия етаж на сградата на Сенчъри празниците сякаш бяха настъпили.

Даже Стивън Картрайт го усети, когато отиде да поздрави и двамата, че са убедили Ричи Пейдж да участва. Докато прекосяваше огромната зала с напрегната от трескава работа атмосфера, с непрестанен телефонен звън, е хора, които хвърчаха напред-назад целеустремено, и е компютри, които мъркаха неспирно, Стивън бе обзет от носталгия по дните, когато самият той бе работил в програмен екип. Знаеше, че това бе често срещано у шефовете заболяване. От време на време копнееха да се върнат на старите си работни места, да забравят стреса, дългите часове, изнервящата несигурност, които бяха

свързани с дейността на изпълнителния продуцент. Но нещо в царящото тук въодушевление наистина беше заразно.

Стивън поспря и си сипа кафе, за да удължи моментното настроение още за миг, и видя как един млад колега отиде при седящия зад бюрото си Мат за съвет. На хората им се искаше да зарадват Мат. И преди Стивън често беше забелязвал същото. Той притежаваше невероятното умение да им създава удовлетворение от собствената им работа. Това бе прием от учебниците по мениджмънт, но Мат го правеше по инстинкт. По най-добрия начин.

Когато Стивън пристъпи към кабинета на Мат и Белинда, младият колега тъкмо излизаше с усмивка на уста. Очевидно само една дума от водещия бе достатъчна за ведрото му настроение през целия ден.

Мат съзря Стивън и се изправи.

— Това е рядка чест за нас.

— Дойдох да те поздравя! — Стивън се отпусна на стола, който издърпа за него Мат. Взе черновата на новия сценарий, върху който Мат работеше в момента, и избухна в смях. Даже само във встъплението имаше две от прословутите забождащи реплики на Мат Бойд. Той поклати глава. — Откъде ги взимаш?

— Крада ги от други хора — Мат се ухили и си взе обратно сценария, — после ги шлифовам.

Стивън бе залят от вълна на облекчение. Очевидно духовитият Мат Бойд щеше да присъства и в новото шоу. Но с допълнителна острота.

— Предполагам, че си се чудил защо пожелах точно Ричи Пейдж да участва — тонът на Стивън, отбеляза мислено Мат, е пресилено нехаен.

— Чудехме се защо именно той оглавява коледния ти списък.

— Отговорът е прост — Стивън направи пауза. — Той се опитва да купи Биг Сити Телевижън.

— Не може да бъде! — Мат не повярва на ушите си. — Та този тип е порнограф!

— Шефовете на Биг Сити не се притесняват много от този факт. Те са във финансова криза и им трябва рицар на бял кон. Пейдж им предлага двадесет и един милиона лири. Сега разбираш защо са готови да си затворят очите пред малкото петно в репутацията му.

— Но те не биха се продали на някой като него, нали?

— Напротив. Изглежда, сделката е в процес на доуточняване — Стивън стана на крака и се загледа през прозореца. Стотина метра по-надолу по сивата повърхност на водата се плъзгаха съвсем малко лодки. Обърна се към Мат: — Освен ако интервюто ти не го спре.

Али стоеше в гардеробната и се опитваше да диша дълбоко. Въпреки или може би именно заради вниманието, което бе привлякла, днес се чувстваше два пъти по-нервна от обикновено.

Вчера дори си беше купила всички списания за жени, които бе открила по рафтовете на вестникарите, за да види и чуе всички останали добри съветнички. Джейн Спенсър бе отзивчива и земна. Али се смая от неутралните ѝ коментари даже и на най-ужасяващите истории, които ѝ сервираха хората. Дорийн Брук бе майката-закрилница, но говореше празни приказки. Ив Браун, вероятно защото беше най-млада, изпробваше подхода „какви са тези глупости“ и „я стига сте хленчили“. А каква щеше да е позицията на Али Бойд? Подходът „държи се като пън, ами изхвърлете го навън“ нямаше да бъде приложим във всяка ситуация.

И въпреки това Али от собствен опит се бе убедила, че всяко действие, независимо колко незначително е то, бе градивно за самочувствието и помагаше в повечето случаи. Колко е хубаво, помисли си тя ненадейно, да имаш възможност да се опиташ да накараш жените да бъдат по-уверени, да повярват в себе си.

Я стига, каза си тя, щом ще помагаш на другите хора, не можеш да се превръщаш в нерешителна медуза всеки път, преди да застанеш пред камерата. Както бе казал Бърни, не се притеснявай от уязвимостта си, а заложи на нея. Това е, което те приобщава към другите хора. Използвай го.

На вратата се почука и влезе Ники, за да ѝ каже, че е време да влезе в студиото. Ники, отбеляза Али мислено, вече с по-голяма увереност излагаше своите идеи, откакто работеше с нея. И поглъщаше по-малко шоколадови блокчета „Марс“.

Вероятно наистина върша нещо полезно, каза си Али, докато прекосяваше залата. Изведнъж откри, че с нетърпение очаква какво ще ѝ поднесе днешната върволица от нещастни зрители.



— Не мислиш ли, че е крайно време да поспиш? — Али нежно издърпа изрезките от вестници за Ричи Пейдж от ръцете на Мат. Голямото интервю бе на другия ден и тя знаеше колко нервен е той и как възприема новата насока на шоуто като изпитание за способностите си. Никога преди не го бе виждала да се подготвя толкова дълго за едно интервю. Вече дни наред бе потънал в доклади от служители, извадки за финансовото състояние на Биг Сити и купища от изрезки за кариерата на Пейдж.

Али изгаси лампата и се пхна под завивките. Навън избуха бухал, а някъде отдалеч се чуваше и компактдиск плейърът на Джейни, който бълваше някакво умопомрачително подобие на музика, но вече бе прекалено сънена, за да стане и да я накара да го намали. Чу изщракване от другата страна на леглото — Мат бе светнал нощната си лампа. Заслони очите си с ръка срещу ярката светлина.

— Всичко наред ли е, любов моя?

— Али? — Мат я хвана за ръката. — Ами ако не се получи? Ами ако публиката си иска стария Мат Бойд?

— Ще бъдеш неотразим — тя вдигна ръката му към устните си и я целуна. Обичаше слабостта му дори повече от силата. А най-много това, че той не я криеше от нея. — Как ще разбереш дали няма да харесат новия Мат Бойд, ако не го видят?

— Обичам те, Али.

— Аз също те обичам.

Мат отново изгаси лампата, а Али се притисна плътно към него. Въздъхна от задоволство. Усещаше, че вече ги свързва нещо повече от дома и децата. И в това, че той споделяше с нея тревогите си, усети някаква особена тръпка. Докато се унасяха, тя осъзна, че въпреки предстоящите изпитания, сега бе щастлива както никога в живота си.

Белинда седеше в кабинета и четеше „TV Таймс“. Лицето на Мат й се усмихваше от корицата, познато като това на премиера или на членовете на кралското семейство — с искрящи сини очи, с чара, който почитателите му винаги очакваха от него. Как ли щяха да

реагират на новия рязък стил на интервюиране, който Мат щеше да разгърне тази вечер?

Белинда погледна листовите до списанието на иначе празното бюро. Бяха планирали всеки ход поне по десет пъти, бяха премислили всеки възможен обрат в интервюто. Тя бе изненадана от бързината, с която Мат бе схванал триковете на конфронтацията, след като години наред бе разчитал на чар и духовитост.

Стана, отвори вратата и забеляза, че Мат се бе появил и в момента разговаряше с една от асистентките в другия край на залата.

— Мат — извика тя, — ела да се видиш на корицата на „TV Таймс“.

Мат влезе в кабинета, взе списанието и се вгледа в снимката. Когато лицето му се бе появило за първи път в печата, бе изхвърчал навън и бе купил пет екземпляра за майка си. Сега вече даже не си правеше труда да брои снимките си.

— Волева челюст — изкоментира той, защото знаеше, че има склонност към двойна брадичка. — За мъж е много важно.

Белинда закричи из стаята, неспособна да сдържи неуморната си натура.

— Днес е големият ден, Мат.

— Забелязах — засмя се той.

— Ако се справим както трябва, ще докажем на всички, че Мат Бойд струва поне колкото десет като Дани Уайлд — тя седна на края на бюрото си, а Мат взе сценария, за да направи няколко промени в последната минута. — Как се чувстваш?

Мат вдигна поглед към нея и се усмихна.

— Обзет от див ужас, по дяволите!

---

[1] Чосър, Джефри (1340–1400) — авторът на „Кентърбърийски разкази“ — Б.пр. ↑

[2] „Синдромът Портной“ — издаден през 1969 г. роман от Филип Рот, съвр. амер. писател. — Б.пр. ↑

[3] Харди, Томас (1840–1928) — англ. писател и поет, „Тес от рода Д’Ърбървил“. — Б.пр. ↑

Мат погледна часовника. Вече трябваше да слиза долу при гримьорката. Ричи Пейдж беше предпазлив и рязък и Мат не беше правил нищо подобно през живота си. Знаеше какво точно се налага да постигне с интервюто — ясна декларация, че Пейдж няма да сложи ръка на Биг Сити Телевижън. Но това, което не знаеше, бе какъв е шансът му за успех. Погледна се в огледалото, пое дълбоко дъх и си заповяда да запази самообладание.

В апаратната режисьорът на пулт преглеждаше екраните, а Белинда инструктираше Рой, проучвателя, който трябваше да се погрижи за Пейдж, какво да прави при появата му. След продължително обсъждане със Стивън бяха решили да не издават предварително на журналистите промените в посоката на шоуто. Днешният ден щеше да бъде пълна изненада.

— Прави каквото щещ, но ги дръж далеч оттук и от останалите гости — Белинда говореше тихо, за да не ги чуят. — Не искам нито Пейдж, нито някой от антуража му да разбере какво става тук. Искам той да влезе спокоен.

Рой се запъти към вратата, щастлив, че ще се измъкне от напрежението, което струеше от всички — от асистентката, та чак до отговорника за гостите.

— Той няма ли да се запита какво става?

— Не и ако го убедиш, че това е обичайната процедура тук.

Рой сякаш се съмняваше.

— Измисли нещо — тросна му се Белинда, нервите си казваха думата. — Нали си журналист в края на краищата.

Белинда погледна часовника си. Половин час до ефир. Най-дългият половин час през живота ѝ. Останалите гости вече бяха в гримьорната. Мелъди Фрийд, примадона на комедията, и Дейв Макгил, футболен мениджър от Севера с интересно, суховато чувство за хумор.

— Чаша чай? — попита Джоан, асистентката, след като бяха прегледали позициите на камерите.

— Джоан — въздъхна Белинда, строполявайки се на стола, най-сетне осъзнала нервното изтощение, в което се намираше. — Боготворя земята, по която стъпваш. Може ли две чаши? — Джоан се усмихна. — И един „Туикс“.

— Я виж ти — удиви се Джоан, — шоуто май наистина ще бъде страшно.

Белинда полагаше усилия да се успокои. Чу гласове зад гърба си и като се огледа, видя, че Стивън настанява група наблюдатели в остъклената галерия зад апаратната. Мама му стара! Само те им липсваха. Тя яростно замаха с ръце към него.

— Стивън, какво става тук? Не си избрал най-удачния момент, за да доведеш приятелчетата си от „Ротъри Клуб“ да наблюдават как се прави „Шоуто на Мат Бойд“ — тя тръсна глава в посока на галерията. — Не можеш ли да ги настаниш някъде другаде?

— Не — настоя Стивън, — защото те не са от „Ротъри Клуб“, а са най-доброто от Флийт Стрийт. Всеки драскач, който си заслужава огромния хонорар, е тук.

— Те знаят ли какво ще става тук?

— Знаят, че са дошли да видят някои нови номера на Мат. Но за чия сметка — не знаят. Как се чувства Мат?

— Горещо-долу. Малко е нервен.

— Не съм изненадан — той взе екземпляр от сценария. — Ще бъда в апаратната за звука — Стивън посочи към малката стаичка до главната контролна зала, която се виждаше през стъклената стена. — С адвокатите. Доведох със себе си най-квалифицираните, в случай че Пейдж реши да ни съди.

След като той си отиде, Белинда потъна в огромното кресло така, че почти не се виждаше. Зяпачи. Адвокати. Ричи Пейдж и веселящите от рекламния му екип. А си бе въобразявала, че е твърда натура. Господи, нищо не можеше да се сравни с напрежение като сегашното. А какво ли му беше на Мат?

Вратата в дъното на апаратната се отвори и Мат влезе. Поспря, за да запали един „Камел лайт“ от Джоан.

— Не знаех, че пушиш — Белинда му подаде картонена чиния вместо пепелник.

— Не пуша — той напълни дробовете си с опасния за здравето дим. — Ммм — затвори очи, — прекрасно. Къде е Пейдж в момента?

— В гримьорната с Рой.

В този миг се появи разпоредителят на етаж.

— Време е да почваме, Мат.

— Късмет! — извика Белинда. — Какво е последното ти желание?

— Това проклето шоу да е свършило вече.

Тя погледна часовника си.

— След четиридесет и три минути ще се сбъдне.

Докато прекосяваше студиото, Мат си представи Ричи Пейдж, седнал на стола, който той бе освободил преди броени минути в гримьорната, отпуснат, нищо неподозиращ, облегнат назад, за да може Елен да напудри загорялото му гладко лице. Бе забелязал по снимките, че Ричи Пейдж е от типа мъже, които използват женски атрибути, като кремове, сешоари, златни бижута, но дори и бухналата прическа и гривната с паспортни данни не можеха да скрият твърдостта му.

Ала Мат реши да не се поддава на тези мисли. Пейдж може и да беше труден, но на страната на Мат бе изненадата. Щом отвори вратата, той хладнокръвно се усмихна на техническия екип. Не му беше сега времето да си изпуска нервите.

В гримьорната Елен се суетеше около Ричи Пейдж, сякаш на стола седеше Уорън Бийти. Тя го посъветва какъв крем да използва и откри, че той е истински експерт в тази област. После го попита какъв нюанс пудра предпочита.

— Какво използвате обикновено? — попита Елен със сладък глас. Без да е необходимо някой да ѝ го казва, тя знаеше, че трябва да се държи подкупващо мило с него.

Пейдж се засмя.

— Не знам. Аз съм един вид девствен. Досега не са ме снимали. За първи път ми е, така че бъдете нежна.

Рой слушаше изумен. Ричи Пейдж никога не се е снимал по телевизията! Какъв коз за шоуто! А след тази вечер вероятно никога нямаше да се появи отново на екрана.

Щом Елен остави гъбичката, Пейдж скочи на крака.

— Добре. Откъде мога да гледам шоуто сега?

Като се опитваше да запази спокойствие, Рой се извини:

— Съжалявам много, но не ни е позволено да влизаме след започване на излъчването.

— Тогава искрено се надявам, че имате телевизор тук, по дяволите.

Рой и Елен се спогледаха.

— Да — каза невинно тя, — но се опасявам, че съм изгубила дистанционното.

— Господи — каза Ричи Пейдж и отпи от виното, което му бе поднесъл Рой, гледайки ги подозрително, — и вие наричате това място телевизионна компания?

А на не повече от тридесет стъпки разстояние, в студио три, Мат полагаше усилия да се отпусне и да представи по най-добрия начин първите двама гости. Мелъди Фрийд и Дейв Макгил си пасваха чудесно. Неговата лаконична острота бе идеален контрапункт на многословното чувство за хумор на аристократичната еврейка. Първото прекъсване за реклами мина и изведнъж неусетно дойде второто. Времето бе напреднало.

— Три и четиридесет за рекламна пауза — обяви асистентката.

В другия край на студиото Мат зърна Пейдж, който бе въведен от Рой. Вече беше до него.

— Мат, да ти представя Ричи Пейдж.

Мат се изправи с надеждата, че страхът и нервността му не са очевидни за всички и го представи на останалите гости.

— Няма ли да заснемете влизането ми? — попита Пейдж изненадан и седна на мястото, определено за него. — Мислех, че всичките ви гости влизат в студиото в кадър.

— Заснемането на влизането вече е прекалено изтъркано — увери го Мат, докато звукооператорът закачаше микрофона на Пейдж. После го помоли да каже нещо — за определяне на нивото. С периферното си зрение Мат с облекчение видя, че координаторът държи вдигнати три пръста и че червеният индикатор на камерата вече свети. Нямахше време за по-нататъшни разговори.

В апаратната Белинда напрегнато седеше на края на стола си.

— Успех, Мат — прошепна в микрофона, — това е голямата риба.

Мат ѝ отговори без думи с вдигане на палец. Познатата мелодия ги въведе в част трета. Отново бяха в ефир. Мат започна с познатия на

всички елегантен чар.

— Следващият ми гост... — усмихна се и направи пауза — ... вероятно е мразен от татковците и майките надлъж и нашир в страната, без да броим и консервативните европейски „теге“ и „реге“. И всичко заради това малко приятелче, мечока Фред.

— Покажете рисунката на камера три! — извика Белинда.

— Мечокът Фред, водещата фигура в „Кидс Клъб“, е сензация и именно заради него родителите са уведомени, че няма да получат джобните си пари, ако не купят сателитна антена за децата си. Благодарение на Фред тази година вече са продадени над 150000 сателитни антени. А това е човекът, който стои зад „Кидс Клъб“, видеоманът Ричи Пейдж.

Ричи Пейдж се усмихна на публиката в студиото, която започна да ръкопляска.

— Ричи, кое според вас прави този малък сладур любимец на децата в цяла Европа?

В галерията репортерът от „Дейли Нюз“ с мимики се престори, че ще повърне. Със сигурност не бяха ги подлъгали да дойдат тук с мазни приказки само за да слушат как Мат Бойд прави безплатна реклама на такова лайно като Ричи Пейдж.

— Да ти призная честно, Мат — Пейдж бе започнал да се отпуска, подозрителността му беше приспана, — мисля, че родителите харесват Фред дори повече от децата си — вдигна плюшено копие на анимационния герой пред камера три, за да го хванат в едър план. Ако трябваше да плаща за рекламата, този кадър щеше да му струва пет хилядарки. — Мечокът Фред работи на две нива. Грубо и още по-грубо.

В приемната съветниците на Пейдж избухнаха в циничен смях.

— И така, Ричи, вие сте във видео бизнеса открай време. Докато всички ние току-що прокождахме и се чудехме как да програмираме проклетите машини, вие правехте милиони, като ги давахте под наем.

— Само няколко милиона — Пейдж бе самата чаровност. — Купих видео магазин, после го разширих до верига магазини и накрая ги продадох — златният му часовник „Ролекс“ проблесна под светлината на прожекторите.

— Не правехте ли и собствени видеофилми по едно време? — гласът на Мат бе изключително приятелски и окуражаващ.

Очите на Пейдж се присвиха. Не му хареса посоката, в която пое разговорът.

— Не, нищо сериозно. Любителски неща.

Мат си помисли за купчината порнофилми, натрупани на бюрото на Белинда.

— И тъй, отначало видео, после сателитна програма за деца. А по-нататък? Едно малко птиче ми пошушна, че смятате да се захванете с телевизия.

Раздразнението на Пейдж този път стана по-явно. Усмихна се неубедително, очевидно притеснен.

— Слуховете за моите интереси са изключително преувеличени.

— Така ли? — Мат вече бе сериозен. Ролята на приветливия водещ бе зарязана. Мелъди, която бе останала с впечатлението, че я пренебрегват и тъкмо щеше да каже нещо, реши да си държи езика зад зъбите. В галерията зяпачите замряха. — Чух, че сте искали да купите една телевизионна компания преди известно време, но сте се опасявали, че ще отхвърлят предложението заради репутацията ви — очите на Пейдж се бяха смалили до тесни цепки на загорялото му лице. — Решили сте да изчакате, докато променят процедурата, както и стана миналата година — гласът на Мат бе нежен като коприна. — За да можете да купите телевизионна компания, без да бъдете подложен на публично проучване.

— Това е възмутително — извика адвокатът на Пейдж. — Клевета!

— Това е страхотно — каза редакторът на „Дейли Нюз“. — Смятате ли, че е вярно?

— Процедурата се промени, нали? И сега сте взели на мушката Биг Сити Телевижън, нали, господин Пейдж?

Пейдж забележимо се стегна, опитвайки се да не реагира.

— Господин Бойд, това са измислици.

— Искате да кажете, че няма да купувате телевизионна компания?

Пейдж не отвърна нищо.

— Виждате ли, имам въпрос. Считате ли себе си подходящ кандидат за собственик на телевизионна компания?

В приемната адвокатът на Пейдж скочи на крака и хукна да търси телефон.



— Щом се налага да отговоря — да, господин Бойд. Това е обичайното хленчене, присъщо за хората в телевизионния бизнес, щом усетят, че собствеността им е застрашена. Как го беше казал онзи приятел? Няма нищо по-смешно от англичанин в един от периодичните си пристъпи на морализаторство. Същото важи и за хората от телевизията.

— Да, вие сте истински експерт, що се отнася до морала, нали, господин Пейдж? Виждате ли, запитах се какви ли програми ще показвате, ако притежавате телевизионна компания — Мат посегна към дистанционното. — Ще излъчвате ли, питам се, неща от този род?

Трета камера показва стопкадър на двойка в порнографска поза. Местата, които биха възмутили общественото мнение, бяха почернени, за да може да се излъчи в едно семейно шоу.

Ричи Пейдж се засмя.

— О, господин Бойд, това ли е вашето доказателство, че не съм приемлив като собственик на телевизионна компания? Дори и в училище вече показват по-неприлични неща.

Мат усети как го обзема ярост от безграничното лицемерие на този тип.

— А какво ще кажете за това, господин Пейдж?

На телевизионния екран зад Мат се появи момиче на не повече от дванадесет-тринадесет години, облечено с кукленска нощница. В кадъра заплашително пристъпи някакъв мъж и започна да я съблича.

— И това ли е включено в училищните програми, господин Пейдж?

Пейдж изглеждаше, сякаш претегля наум кое би било по-лошо — да напусне залата или да остане до края. Мат разкри помислите му.

— Няма смисъл да си тръгвате, господин Пейдж. Така или иначе ще довърша историята докрай. Това момиченце ще бъде доста грубо насилено, нали?

Пейдж седеше, пребледнял и безумно ядосан.

— Бих искал пак да ви попитам, господин Пейдж, ще купувате ли или няма да купувате Биг Сити Телевижън?

В апаратната дори и асистентките едва седяха по местата си. Зад гърбовете им драскачите припряно пишеха по бележниците си или уведомяваха шефовете си директно по портативните телефони.

Белинда скочи на крака и вдигна победен юмрук като Силвестър Сталоун в „Роки“.

— Спипа го! Спипа го, неговата кожа!

— Повтарям въпроса си: ще купувате ли или няма да купувате Биг Сити Телевижън?

За миг настъпи тишина, която за всички в контролната зала сякаш продължи цяла вечност. Пейдж студено изгледа Мат.

— Няма да купувам Биг Сити Телевижън.

Мат се обърна към камерата.

— Това е всичко, за което имахме време тази вечер. Благодаря ви, че бяхте с нас.

Щом потекоха надписите, настана истински ад. Без да каже и дума, Ричи Пейдж отскубна микрофона си, хвърли го на стола и се устреми към прегръдките на адвокатата си.

Човекът за връзките с обществеността на Пейдж безуспешно се опитваше да отстрани журналистите, които се устремиха след него с включени касетофони и отворени бележници.

— Уха! — възкликна Мелъди Фрийд. — Ама това интервю си го биваше. А аз си мислех, че гостувам на приятно семейно шоу.

Мат се обърна и съзря Стивън.

— Поздравления, Мат. Чудесно се справи с него. В Биг Сити сигурно в момента отварят шампанско.

До него стоеше Белинда с широка като резен от пъпеш усмивка.

— Успяхме, Мат! Наистина успяхме!

Заразен от настроението ѝ, Мат отметна назад глава и се разсмя. Толкова много бяха заложили на днешната вечер и ето че усилията им се бяха върнали с лихвите! Той с облекчение я взе в прегръдките си и я завъртя.

— Знам! — радостният му вик потъна в дългите ѝ коси. — Заклахме го! Заклахме го като прасе!

Извън студиото Ричи Пейдж най-сетне се отскубна от наобиколилите го журналисти, като се опита да обърне случилото се на шега. Съзнавайки, че не е много убедителен, той се вмъкна в ройса си. Удари с длан по седалката — обичайният му знак за шофьора да потегля.

Щом се отдалечиха от тълпата преследвачи, Пейдж се облегна на кожената тапицерия и затвори очи. Адвокатът му и рекламният агент

се спогледаха. От опит знаеха, че щом Ричи се вгълби в себе си, положението е от лошо по-лошо.

— Добре — очите на Пейдж рязко се отвориха, мятайки искри като нажежена стомана. — Ще го спипам това копеле. Може и да казах, че няма да купувам Биг Сити — той удари с юмрук облегалката за ръце. — Но нищо не съм споменавал за проклетата Сенчъри Телевижън.

— Я виж, татко е навсякъде! — Джес вдигна един брой на „Сънди Пост“ със заглавие: „Бойд отвърща на удара!“

И огромна снимка на Мат срещу тази на Ричи Пейдж. „Пост“ също провъзгласяваше с внушителен шрифт: „Мат показва ноктите си!“

Шоуто бе излъчено прекалено късно, за да попадне в съботните издания, и неделните, доволни от перспективата да свият голяма новина под носа на конкурентите си, не си поплюваха.

— Уха, татко! — Джейни бе зарязала обичайния си безразличен тон и звучеше впечатлена. — Не знаех, че можеш да станеш и по-известен!

Али се пресегна и стисна ръката му.

— Здравей, звездице! — нейното облекчение от успешния развой на събитията бе също толкова голямо, колкото и на Мат. — А по-нататък?

— Добър въпрос — ухили се Мат. — Не сме планирали нищо нататък. Оттук насетне започва истинското бачкане.

Щом Али се изправи, за да разчисти масата, Мат също стана.

— Дай, аз ще прибера нещата.

— Двойно уха! — Джес присмехулно ококори очи. — Успехът май ти е размътил мозъка.

Мат я замери с препечена филийка.

— И така — провъзгласи Али, — кой знае какъв ден сме днес?

Те я погледнаха недоумяващо.

— Неделята за коледна подготовка! Кой ще ми помогне за коледния пудинг?

— Мамо — протестира Джес, тръскайки глава, — вече съм почти на шестнадесет. Дори знам, че няма никакъв Дядо Коледа.

Всяка година, откакто бяха пораснали достатъчно, за да държат дървената лъжица, това се беше превърнало в семейна традиция. Али винаги бе обожавала коледните празници, но тази година

перспективата за огромното количество работа поохладяваше ентузиазма ѝ. Обикновено всички им идваха на гости. Родителите на Мат, майка ѝ, дори понякога по-малкият брат на Мат, с когото не бяха в много близки отношения от години. От време на време разбираше защо убийствата и самоубийствата така зачестяваха в сезона на празничните благопожелания.

— Добре — капитулира Джес, — но само ако избира какъв късмет да ми се падне. Не ща проклетата венчална халка. Смятам, че бракът е отживелица.

— Не можеш да избираш — отбеляза Джейни, която вярваше в тези неща. — Иначе няма да е късмет.

— Знам какво да направим — каза Мат, сякаш озарен от внезапно просветление. — Защо не отидем някъде за празниците?

Али остави продуктите, които беше измъкнала за пудинга, чудейки се дали Мат не притежава неподозирани от нея ясновидски способности.

— Къде бихме могли да отидем?

С широка усмивка Мат извади една брошура.

— Остров Ръм. Вчера направих резервации.

— Някъде на Карибите ли е? — попита Джес с надежда.

— Не — Мат поклати глава. — Шотландия. Вътрешните Хебриди<sup>[1]</sup>.

— О, татко! — Джес докопа една от фурмите, приготвени за пудинга. — Там даже няма да има видеомагазини.

— Точно така — Мат се усмихна блажено. — Точно затова го избрах.

Мат подаде на Али брошурата. Хотел „Мърдо Касъл“. Изглеждаше направо изключително. Като си помислиш само — никакво готвене, никакви гости, обслужван от някой друг в продължение на цели три дни. Истинска благодат. Дари Мат с въздушна целувка и продължи да измерва плодовете, подправките, кафявата захар, хлебните трохи и брендито.

— Така — Али посегна към шкафа, извади голямата дървена лъжица и я сложи в огромната купа. — Ще си го направим за Великден тогава. Кой иска да бърка и да си намисля желание?

Джес и Джейни минаха първи, после подадоха лъжицата на Али. Тя затвори очи. Докато бъркаше, от сместа се надигна чуден аромат на

карамфил и канела, аромат, напомнящ по нещо Индия или пък Средните векове. И Али нито за миг не се поколеба какво да си пожелае — да са така щастливи, както в този миг, през целия си живот.

Мат си тананикаше, докато завиваше към подземния гараж на Сенчъри. Джок от охраната отдаде чест и махна с ръка. Щом Мат излезе от колата си и се упъти към страничния вход, Джок се показа от будката и извика:

— Ти наистина го разби, Мат. Даде му да разбере, че трябва да държи мръсните си лапи далеч от телевизията, а?

Белинда правеше колаж от изрезките от пресата с отзиви за шоуто на таблото за обяви, когато Мат влезе. Щом го видяха, Рой и няколко човека от проучвателния екип избухнаха в спонтанни ръкопляскания.

Мат се ухили и се поклони с иронична тържественост. Май новоизказаното уважение започваше да му допада.

— Хайде — извика Белинда, подканяйки с жест членовете на екипа към кабинета им. — Да видим чия ще е следващата кратуна на дръвника.

Всички се изправиха на крака сред смях и закачки, облекчението след успеха ги бе замаяло. Ала Мат с удоволствие отбеляза и нещо друго — нещо, което до този миг не бе съзирал в екипа: целеустременост и въодушевление. Точно това усещаше и самият той.

Когато срещата приключи, Мат го чакаше съобщение, че Стивън желае да го види. Запита се за момент дали това не вещае лоши новини. Щеше ли Пейдж да ги съди в крайна сметка?

Но изражението на Стивън, когато влезе в офиса му, го успокои. Той беше широко усмихнат и юристът на Сенчъри, седнал до него, също се усмихваше.

— Просто исках да ти кажа — подхвана Стивън, измъквайки се иззад огромното си махагоново бюро, — че току-що се обади Алекс Уилямс от Биг Сити. Ричи Пейдж е оттеглил офертата си тази сутрин — стисна ръката на Мат. — Успяхме, Мат!

— И което е още по-добре — добави лаконично адвокатът, — все още не сме получили призовка. Готов съм да се обзаложа, че след като досега няма нищо, той въобще няма да действа по правен път.

Мат седна и качи краката си на дивана на Стивън. Усмивката му беше по-широка от Голдън Гейт Бридж.

Али се събуди от потракването на чаша за чай от любимия ѝ китайски порцелан, поставена до леглото. Отвори очи и се протегна доволно. Мат ѝ се усмихваше лъчезарно. Обгърна с ръце врата му и го целуна. През последните две седмици, след интервюто с Ричи Пейдж, той беше станал по-щастлив и по-енергичен от всякога. С възхищение загледа как Мат се метна на тренажора е гребла и я заля с фалшивата версия на „Какво да правим с пияния моряк“.

Отпусна се назад и отпи от чая. Затвори очи за момент. След по-малко от две седмици ще пазаруват за Коледа. Имаше хиляди неотложни неща за вършене. Миналата година бе преброила тридесет подаръка, които задължително трябваше да купи. Мат май мислеше, че коледните подаръци се появяваха готови и опаковани направо от „Хародс“, без да осъзнава колко време и блъскане по магазини и бутици бе необходимо за избирането им.

И все пак тази година щеше да е по-различно. Очакваше ги „Мърдо Касъл“.

— Какво ще правим с пияния моряк? — пропя Мат фалшиво и продължи, без да спазва повторенията: — Ла-ла-ла... ще го изхвърлим през борда — Али се разсмя и хвърли възглавница по него. Той загуби равновесие. Преструвайки се на ядосан, скочи от тренажора и тръгна решително към нея, а погледът му не предвещаваха нищо добро.

— О, извинявай! — закикоти се Али и се уви плътно със завивката.

Долу, в кухнята, Джейни, Джес и госпожа О'Шок, която вече се бе захванала с гладенето, ясно чуха писъците на Али и протестите ѝ към гъделичкащия я Мат.

— Родители! — промърмори Джес укорително. — Защо не могат да пораснат?

— В деня, в който това стане — отвърна госпожа О'Шок, посягайки към пулверизатора, — трябва да започнете да се притеснявате.

По-късно същата сутрин, на път към Сенчъри, в колата на Мат Али пусна радиото. Зазвучаха коледните записи на Фил Спектър и Джон Ленън с неговата „Честита Коледа“ поне за стотен път. Коледните празненства, изглежда, започваха все по-рано всяка година. Али си направи дупчица за гледане в замъгления прозорец. Тесният второкласен път, който ги отвеждаше от тяхната къща към магистралата, беше заскрежен и побелял, въпреки че беше девет и половина, а дърветата сякаш бяха покрити със снежна паяжина. Коледата бе толкова особено време. Дългоочаквана — понякога със страх, понякога с радост от някои и самотна за други.

Тогава ѝ хрумна нещо. Едва щеше да дочака мига, в който щеше да стигне до пишещата си машина, за да го изработи. При Милбанк целуна припряно Мат и бързо скочи в едно такси, за да може да стигне студиото на „Хелуо“, без да губи нито секунда.

— Бърни, защо не направим специално предаване за коледни проблеми? — Али беше толкова развълнувана, че още не бе свалила палтото и шала си. — Можем да поканим специалисти в студиото, за да отговарят на обажданията. Нали разбираш, като се почне от това какво да правим, когато имаме излишък от роднини, или ако сме се изпокарали с всички.

— Страхотна идея! — изписка Ники, която тъкмо минаваше покрай тях с огромна купчина писма за Али в ръце. — Може дори да включим някои закачки. Хората да се обадят и да споделят рецептите си за борба с махмурлука.

— И аз бих могъл да бъда полезен за последното — вмъкна Бърни и прегърна и двете. — Знаеш ли? От това може да излезе нещо, Али. Зарежи приказките за честита и весела Коледа. По-скоро да направим нещо под наслов: „Коледа — сезон на добра воля и напрежение в семейството.“

Можем да направим състезание за семейството, прекарало най-ужасен празник през живота си.

Али се засмя. По своя немногословен маниер Бърни бе огледал мислено идеята ѝ и я беше шлифовал и направил по-добра.

Като седна пред компютъра, за да нахвърли първите груби щрихи, Али се опита да възпре щастливата си усмивка. Не само че новата част с телефонните обаждания бе започнала да ѝ доставя удоволствие, ами вече разработваше и свои собствени идеи!



Следващите няколко дни се изнизаха незабелязано. Двамата с Мат бяха толкова заети, че се виждаха само в леглото. Но това не я тревожеше. От новия устрем в походката му и от нежното му отношение към нея беше уверена, че нещата между тях вървят отлично. Нищо, че прекарваше по-голяма част от времето си с Белинда, вътрешният инстинкт на Али ѝ нашепваше, че няма причини за тревога.

В този миг Ники се покатери на бюрото ѝ, за да закрепил знаме със златни пискюли и надпис: „Весела Коледа!“

— Защо никой не казва истината? — запита Маги Ман, седнала в другия край на стаята с „Дейли Мейл“ в ръце. — Защо не направят знаме с надпис: „Проклетата Гадна Коледа!“

Али се засмя. За нейна изненада, вместо да я намрази за успеха ѝ, Маги беше започнала да стопява леда. Може би причината бе в това, че шоуто като цяло вървеше към успех и Маги беше достатъчно мъдра да не си подлива вода.

— Къде ще ходиш за Коледа, Маги? — попита я Али.

— Ще заведа хлапетата при майка ми — Маги докосна брошката, която ѝ беше подарил синът ѝ, и се усмихна. Али разбра, че въпреки всичките си недостатъци Маги обичаше децата си. — А ти?

— Мат ни е запазил места в хотел, който се казва „Мърдо Касъл“ и се намира на един шотландски остров.

— Аха — въпреки сезона за благопожелания и добра воля, Маги не успя да възпре острия си език. — Значи няма да се трепеш да приготвяш вечеря за неблагоприятните роднини като повечето от зрителките си.

Али усети пристъп на вина. Типично за Маги — сол в раната.

— Не и тази година — знаеше, че звучи, сякаш се оправдава. — Но това ми е за първи път.

Стана. Време беше да започнат коледното предаване, за което беше хвърлила толкова сили и енергия. За първи път не беше нервна, а по-скоро развълнувана. Както, и очакваха, шоуто бе изключително успешно. Бърни Лонг седеше в апаратната и направо сияеше от удоволствие. Бяха свършени, особено рубриката с телефонните обаждания за Али. Номераторът едва не блокира от желаещите да споделят със зрителите най-ужасната си Коледа, а рецептите против махмурлук бяха направо умопомрачителни.

Но това, което впечатли Бърни най-много, беше приветливата и остроумна Али, която нито за миг не изпусна положението извън контрол. Дори самият той изпита разочарование, щом шоуто приключи. Като свърши музикалната тема на предаването, всички започнаха да се прегръщат с въодушевени викове. Ала Бърни не помръдна. Току-що му беше хрумнала идея. Нямахме да кара Али да тича, преди да се е научила да ходи, но днес бе прозрял истинските възможности, потенциала, който се криеше в малката рубрика на „Хелюу“. Всички в телевизионните среди търсеха британската Опра Уинфри<sup>[2]</sup>. А докато гледаше представянето на Али в днешното издание на „Хелюу“, Бърни бе обзет от въодушевление при мисълта, че може би вече я бяха открили.

И в „Шоуто на Мат Бойд“ същата вечер имаше вълнения. С невероятно умение Мат се справяше с невъзможната на пръв поглед комбинация от интервюта — един известен комик говореше за коледните празненства в средностатистическото английско семейство, следван от разгромяващо изобличение на някакъв мошеник, заел се с детска благотворителност.

В кабинета си Стивън гледаше шоуто, изумен от увереното представяне и професионализма на Мат.

После тръгнаха финалните надписи. По главата на Мат нежно се сипеше изкуствен сняг. Появи се и огромен хор, който запя: „Веднъж в града на крал Дейвид“.

Дядо Коледа изникна отнякъде и под грима се показа Франк Бруно, боксьорът. Коледа в света на телевизията. Но Мат бе успял да придаде на празника нещо свое — оригиналност и острота.

Въпреки това дори и удоволствието от представянето на Мат не можеше да заличи безпокойството, което бе предизвикало обаждането на един приятел на Стивън, работещ в Сити. Имал ли представа Стивън кой стои зад анонимния купувач, който събира дял след дял на Сенчъри на пазара?

Стивън продължи да гледа екрана, без да го вижда. В подсъзнанието му се таеше мисъл, която не искаше да признае пред себе си. Може би грешеше. Сигурно грешеше. Но едно знаеше с положителност — щеше да прекара абсолютно ужасна Коледа.

Али почувства облекчение, щом Мат отклони предложението за хеликоптер и решиха да се спрат на по-сложния, но определено живописен начин за придвижване. Стигнаха със самолет до Глазгоу и поеха с влака, който криволичеше из най-прекрасните природни пейзажи към Малейг, в Западните Хайлендс. Оттам можеха да прекосят проливите между островите към Ръм с ферибот.

Въпреки това пътуването беше много продължително и пристигнаха на острова по тъмно. Джейни и Джес хленчеха като тригодишни дечица. Щом се настаниха в хотела, веднага си легнаха, без да имат сили дори да вечерят, и Али се запита дали все пак не бяха сбъркали в избора си.

Като се събудиха на следващата сутрин, с изненада установи, че е доста късно. Измъкна се от леглото и изтича към огромния прозорец. Завесите бяха от тъмносин брокат и се наложи да употреби доста усилия, за да ги вдигне, после видя шнура за тази цел. Поклати глава при собствената си глупост. Дръпна го. Жестът бе театрален, а откритата се пред погледа ѝ гледка — така прекрасна, че спря дъха ѝ. Пред очите ѝ се дигнаха високи заснежени върхове и се потапяха в морето.

Обърна се към Мат и за първи път осъзна цялата прелест на стаята им. Беше огромна, с два широки прозореца, висок таван и колони около леглото, което също бе обградено от тежки сини завеси. Целият под бе покрит с мъхест килим и разхвърляни по него екзотични кожи, за да освежат ширналото се еднообразие. Към стаята имаше и баня, облицована с мрамор, а ваната беше с месингови крачета във формата на орлови крака.

Ала чарът на стаята не беше само в мебелите. Навсякъде бяха пръснати изискани дреболии, като семейни снимки в позлатени рамки, стари книги, свежа зеленина в керамични гърнета, сребърни тоалетни принадлежности. Сякаш някоя лейди от Двора на крал Едуард беше напуснала стаята малко преди те да се нанесат.

— Мат — тя седна на леглото до него и го целуна. — Това място е невероятно.

Мат отвърна на усмивката ѝ.

— Знаем. Хайде да ставаме. Надушвам наденички.

Али се разсмя, защото знаеше какво значение отдава той на обилната закуска, и отгърна кимоното си. Показа се съблазнителна презрамка на бельо.

— Не искаш ли... хм... — тя кимна към леглото.

— Всяко нещо с времето си, момиче — той нежно я загърна отново. — Ще изгърва пушената херинга.

Али се престори, че се цупи разочаровано и отвори вратите на огромния орехов гардероб, за да избере какво да облече.

— Радвам се, че знаеш кое е най-важно за теб.

— Винаги. Първо закуска. После лека разходка из планините. Обилен обяд. След това, преди чая, почивка, тогава можеш да ме нападаш колкото си щеш — усмихна се. — Може би дори ще пропуснем чая. Аперитив, после вечеря.

Али отвори широко очи.

— А като си помисли човек, че това е само Бъдни вечер.

— Не си играй с късмета. Най-вероятно утре няма да мога да се движа — Мат я загледа как се облича в бричове, кашмирен пуловер и намята шал с изрисувани по него седла. — Знаеш ли, не прекалявай — той стана от леглото, приближи се към нея и плъзна ръце надолу по панталона ѝ. — Някой може да си помисли, че умееш да яздиш, като те види така издокарана.

— Умея да яздя! — възкликна Али с негодувание и го плесна през ръцете. — Не забравяй пушената херинга.

— Но, Али... — на устните му играеше дяволита усмивка и тя усети пръстите му да се плъзгат под бикините ѝ. — ... Нали точно за това мисля.

Ръка за ръка, бавно се спуснаха по масивното стълбище, като разглеждаха портретите по пътя си и железния орел, който украсяваше междинната площадка.

Докато Мат обясняваше, че замъкът преди е бил ловна хижа на някакъв богат индустриалец и че къщата е запазена така, както си е била по негово време, Али се опита да не мисли за бедните работници в мините, които с труда си са заплащали този разкош.

В трапезарията на другия край на дългата двадесет стъпки махагонова маса седяха Джейни и Джес.

Джес поглаждаше полираната повърхност.

— Не е ли страхотно? Тази маса е била на яхтата им.

— Знаеш ли, мамо, нашата вана има седем различни функции! Сякаш си имаш собствена машина за вълни и сауна наведнъж, а е от времето на Виктория!

— Значи луксът започва да ти допада, а? — Али се усмихна на по-голямата си дъщеря. — Не се ли тревожиш за работниците?

Джейни се усмихна в отговор.

— Предполагам, че са били щастливи и са знаели мястото си.

— Хайде — намигна им Мат, — кой гласува за пушена риба?

Коледата в „Мърдо Касъл“ бе толкова очарователна, че даже Джес си наметна кариран шал за вечерята, който сякаш бе в противоречие с миниатюрната ѝ поличка, и пропусна коледното издание на Топ Тен Спешъл, за да чуе изпълнението на местния хор, чиито коледни напеви отекваха из цялата къща.

Беше почти полунощ, когато двете с Джейни се упътиха, препъвайки се от умора, към леглата си. Али и Мат решиха да извървят стотте метра в мразовитата нощ, за да чуят среднощната служба в малкия параклис на замъка. Простият ритуал събуди спомените на Али от детството, а щом зазвучаха акордите на коледната меса на малкия орган, едва сдържа сълзите си. Това бяха сълзи на щастие и надежда.

Като се върнаха в хотела, измъкна два коледни чорапа от куфара и се промъкна в стаята на дъщерите си. Нищо, че вече бяха големи и отдавна не вярваха в Дядо Коледа, все пак щяха да се разочароват, ако не откриеха подаръци сутринта. Прибирайки се в стаята си, смръщено констатира, че Мат е заспал. Новопридобитото ѝ самочувствие беше разпалило сексуалния ѝ апетит.

Мушна се в огромното легло и се заслуша в коледните камбани.

От другия край на леглото изникна главата на Мат.

— Здравейте, госпожо! — ръката му се плъзна под нощницата ѝ. — Какво ще кажете за един подранил коледен подарък?

На другата сутрин отвориха подаръците си пред огромната камина в стаята на Мат и Али, после отидоха до една малка хижа сред хълмовете. Земята скърцаше и пукаше под стъпките им. Наложиха се да спрат за момент, защото пред тях се появи голям елен, повел след себе си стадо сърни. Като се върнаха в замъка, умираха от глад. Госпожа Робертсън, съпругата на управителя, ги посрещна на прага и подаде на всеки чаша горещ пунш. После ги покани вътре и им сервира най-прекрасния коледен обяд, който бяха опитвали някога. Дори

вегетарианската версия на Джейни беше толкова вкусна, че тя едва възпря баща си да не ѝ я изяде.

Точно в мига, в който Али си помисли, че не може да сложи и хапка в устата си, се появи огромен поднос с тежък сребърен похлупак. Когато го вдигна, видя, че това е нейният собствен коледен пудинг. Разбра, че Мат навярно тайничко го е пренесъл чак дотук.

— Знаеш ли какво, Мат Бойд? — Али се наведе към него и го целуна, без да обръща внимание на подхилкването на Джейни и Джес. — Обичам те.

Мат повдигна вежди.

— Е, това вече е нещо. Не бих искал да съм пръснал толкова пари за нищо.

Когато напускаха замъка „Мърдо“ на другата сутрин, семейство Робертсън им махаше за довиждане, докато се изгубиха от погледа им. Госпожа Робертсън ѝ беше казала, че това си бил обичай в провинцията да изпратиш с поглед гостите си.

И те им махаха в отговор, докато замъкът се изгуби в далечината. Изпитваха и съжаление, и надежда, че скоро биха могли да дойдат пак. Нито Али, нито Мат подозираха каква бомба ги очаква в Лондон.

— Господи, Стивън, трябва да има нещо, което можем да *направим* — Мат разярено кръстосваше кабинета на Стивън Картрайт. Беше започнал да крачи в мига, в който Стивън му съобщи какво става. — Искам да кажа, че не можем да си стоим бездейни и да гледаме как Ричи Пейдж превзема Сенчъри. Не може ли бордът на директорите да направи нещо, за Бога?

— Те се опитват. Но Пейдж е атакувал всички обществени институции, които държат дялове на компанията по време на празниците — Стивън беше блед и уморен и сякаш не беше спал през последните дни. И той ясно съзнаваше, че бъдещето му е поставено на карта, също като на Мат. — Проблемът е в това, че той им е направил такова предложение, което не могат да откажат. Чух се с хората от застрахователната асоциация. Пенсионният им фонд притежава седемнадесет процента от Сенчъри. Казаха ми, че Пейдж предложил тройно повече от действителната им стойност. Не са могли да го отхвърлят. Офертата е била повече от изгодна.

— Но те сигурно не биха искали да продават на човек с репутацията на Пейдж, нали?

Стивън вдигна рамене.

— Очевидно Пейдж ги е уверил, че няма да прави драстични промени в състава и програмната схема на компанията.

— Естествено, че така ще каже. Нали иска да се докопа до проклетата компания. Ти не вярваш на нито една негова дума, нали, Стивън?

Стивън седна и зарови лице в дланите си. Мислеше за огромната си къща, БМВ-тата си, разклатеното си здраве и пенсионната си осигуровка.

— Как върви кампанията? — Али обгърна врата на Мат с ръце и го целуна по темето, докато той преглеждаше вестниците, за да види дали някъде пише нещо за Пейдж. Откакто се бяха върнали от Шотландия, беше нервен и загрижен. — С положителност „Пост“ или „Нюз“ ще направят нещо. Именно те публикуваха отзиви за интервюто ти с него на първа страница. Би следвало цялата улица<sup>[3]</sup> да се сплоти. Може да подемат лозунга:

СПАСЕТЕ НАШАТА ТЕЛЕВИЗИЯ ОТ ГОСПОДИН МРЪСНИК.

— Само ти така си мислиш! — Мат захвърли вестниците е отвращение. — На тях въобще не им пука. Едно е да изобличиш Пейдж, да го покажеш със свалени гащи като разпространител и производител на порнография, а съвсем друго да се ангажираш с мнение кой е подходящ за шеф на телевизионна компания. Прекалено много журналисти дават мило и драго да се вмъкнат в телевизията.

— А правителството и телевизионната асоциация? Със сигурност има закони, които не биха, позволили човек като Пейдж да притежава телевизионна компания.

— Пейдж хвърля доста пари в политиката. Освен това... — Мат се усмихна мъченически — ... навярно ще решат, че човекът проявява

добър предприемачески нюх. Той е известен с ударите си по профсъюзите. Правителството винаги поддържа такива хора.

— Горкият Мат.

— Не горкият Мат — той пое ръката ѝ и я целуна. — Ти също си за окайване. Нали работиш при нас.

Джес вдигна поглед от списанието, което четеше в момента.

— Това означава ли — попита тя с невинен гласец, местейки очи от единия си родител към другия, — че ще дават „Мечокът Фред“ по канала на Сенчъри?

Щом телефонът звънна почти посред нощ, Али предчувстваше, че новините ще са лоши. Мат вдигна слушалката. Беше Стивън.

— Здравей, Мат, извинявай, че звъня толкова късно — гласът му звучеше ужасно, безжизнено. — Опасявам се, че всичко свърши. Председателят на управителния съвет ми се обади преди малко. Подава си оставката. От понеделник Ричи Пейдж е притежателят на най-големия дял в Сенчъри Телевижън.

---

[1] Вътрешни и Външни Хебриди — група острови, западно от брега на Шотландия. — Б.пр. ↑

[2] Опра Уинфри — най-известната телевизионна журналистка в САЩ. — Б.пр. ↑

[3] Има се предвид Флийт Стрийт. — Б.пр. ↑



Ричи Пейдж барабанеше с пръсти по новото си бюро в току-що освободения от шефа на Сенчъри кабинет на шестнадесетия етаж и беше дълбоко умислен. Инстинктивната му реакция при встъпването във владение на Сенчъри бе да уволни ръководството на компанията. Когато някой те е прецакал, както направи Стивън Картрайт, трябва да си полудял, за да не го изхвърлиш. Ала Сенчъри не бе съвсем типична телевизионна компания. Тя бе фрашкана със заваяни таланти, които сякаш не съзнаваха, че са на служба. Живееха с мисълта, че работодателите им са задължени. Ричи възнамеряваше да им покаже колко суров е животът в действителност. Но може би не веднага. За момента му се щеше да се притаи и да не дава повод за отрицателни отзиви в пресата.

Замисли се за миг за Стивън Картрайт. В ума му се беше загнездило подозрението, че Стивън е слабохарактерен човек, който трепери за заплатата си и за своя дял в компанията, за натруфения си дом в стил „Тюдор“ в Ешър. До този момент досието му в Сенчъри не беше безупречно и понеже вече беше прехвърлил петдесетте, трудно щеше да си намери работа. И ако Ричи бе отгатнал правилно, той самият го знаеше. Мат Бойд, от друга страна, имаше принципи. Но Стивън беше прагматик. Ако получеше достатъчно добро предложение, щеше да остане. Вероятно дори щеше да се разсипе в жалки благодарности.

А можеше да му бъде от полза. Пейдж щеше да го накара да свърши мръсната работа. Интересно ще е да се види докъде би стигнал Картрайт, за да запази начина си на живот в Съри и личния си плувен басейн. Когато приключи с неговото участие, щеше да успее да го замени без проблеми.

Пейдж се замисли върху някои цифри. Петдесет хиляди лири май щяха да подсладят добре живота на Стивън и да го направят по-сговорчив. Удовлетворен от решението си, Ричи Пейдж натисна бутона на бюрото и поръча кафе.

— И, Лорийн, би ли помолила Стивън Картрайт да ми се обади?  
Пейдж погледна часовника си. Времето, което ще трябва на Стивън да се свърже с него, щеше да го ориентира в ситуацията.

Лорийн влезе, носейки в ръце порцеланова чашка в черно и златно.

— Кафето ви, господин Пейдж — тя постави чашката на бюрото.  
— Господин Картрайт е на втора линия.

Ричи Пейдж се усмихна и зачерта цифрата в бележника си. Май въобще нямаше да има нужда от подсладане.

— Как ще се отрази това на нас? — Белинда взе табла и се нареди на опашката зад Мат в стола на Сенчъри.

— Бог знае, но не бих бил оптимист. Когато се върнем в офиса, може вече да са ни разчистили бюрата.

Избраха си ястия и седнаха на маса до прозореца.

— Ти ще останеш ли?

Точно този въпрос си задаваше и Мат вече дни наред.

— Не си отивай! — възкликна тя, когато той забави отговора си.  
— Ако го направиш, все едно сме хвърлили усилията си на вятъра. Той ще е спечелил.

Преди да успее да отвърне, се появи Бърни Лонг с бутилка червено вино и чаша в ръка.

— Здравейте, деца! Сега ли ще се самоубиваме или по-късно? — седна на тяхната маса, без да чака покана, и отвори бутилката. Не използва предимствата на чашата и отпи направо от шишето.

— Мислех, че напоследък си на сух режим — отбеляза Мат.

— Бях. Два гадни месеца без капка алкохол — Бърни засия.

— Вие сте свидетели на първото ми падение — вдигна бутилката до устните си. — Но може да се каже, че съм бил провокиран, нали?

Когато излязоха от стола и се упътиха към асансьора, бяха пометени от оживена тълпа, устремена в противоположна посока.

— Къде отиват всички? Да няма противопожарна тренировка? — попита Мат един колега.

— Към трето студио. Стивън ни събира на съвещание.

Всеки сантиметър от площта на залата бе претъпкан със заинтригувани хора. На подиума, където по-късно щяха да поставят

столовете за „Шоуто на Мат Бойд“, стоеше Стивън Картрайт.

— И така, навярно всички сте разтревожени от обрата на събитията, обаче аз току-що идвам от среща с Ричи Пейдж и той ме увери, че няма място за притеснения.

Мат слушаше и не вярваше на ушите си.

— Получил е тлъст чек — прошепна нарочно високо Бърни.

Стивън не го удостои с внимание и продължи:

— Той ме помоли да ви предам, че нито един човек няма да загуби работата си.

— Особено пък ти, кучи сине — вметна Бърни и отпи още един гълток.

Мат слуша достатъчно дълго проповедта на Стивън за безкръвната революция и накрая не издържа. Проправи си път през тълпата и стигна до подиума.

— Стивън е наясно, също като мен... — Мат сграбчи микрофона от ръцете му, — ... че току-що ни наговори куп щуротии. Ричи Пейдж е мошеник и порнограф и ако остане в тази сграда, аз ще я напусна.

Думите на Мат бяха удавени в оглушителни аплодисменти.

От мястото си на платформата видя, че някаква жена си проправя път към него. Тя излезе отпред. Беше Елен от гримьорната.

— Почакай малко, Мат — каза Елен, кипяща от гняв. — Реакцията ти е типично мъжка и безотговорна. Оттегляш се и бягаш и обираш лаврите, а сигурно и някое и друго интервю за Би Би Си, докато ние, малките труженици с ипотеки и деца на ръце, се погребваме тук с Ричи Пейдж. Тук си ни нужен. Да си тръгнеш не е проява на смелост, трябва да останеш и да се погрижиш той да изпълни обещанието си!

— Браво, Елен! — извика Бърни. — Кажи му го. Нали точно заради него Пейдж купи Сенчъри.

— Благодаря ти, Бърни — промърмори Мат. — Много ти благодаря, приятелю.

Погледна надолу към разтревожените лица и се запита дали Елен все пак няма право. Може би трябваше да остане. Да остане и да се бори.

Без въобще да го е грижа за страха и омразата, които беше предизвикал, Ричи Пейдж се свърза с Лорийн и я помоли да му донесе договора на Мат Бойд. В продължение на половин час чете ситно изписаните страници и накрая го затвори с въздишка на раздразнение. За проклетия договорът изтичаше чак след две години. Уволнението на Мат би му струвало почти милион. А имаше и друг проблем — не беше отчел популярността на Мат Бойд. Ако изхвърлеше Мат, беше го уверил Стивън Картрайт, можеше и да има масово напускане на служителите.

Пейдж погледна написаната на ръка страница, която беше получил същата сутрин, с надпис: „Лично и поверително“.

Прочете я за трети път.

Писмото беше от Джак Солтъш, доайена на агентите, който му предлагаше да се срещнат неофициално, за да поговорят за клиента му Дани Уайлд. Ричи Пейдж замислено разбърка кафето си. Въпреки че беше новак, що се отнася до работата с театрални агенти, Ричи беше достатъчно прозорлив, за да схване подтекста. Това можеше да означава само едно. Дани Уайлд се интересуваше от възможността да работи за Сенчъри Телевижън.

Ричи Пейдж се усмихна. Това беше идеалното решение. Дани Уайлд не беше толкова популярен, колкото Мат Бойд. Но беше с десет години по-млад и за разлика от Мат Бойд, не беше от този тип хора, които биха отхапали ръката, която ги храни. При подходяща подредба на програмната схема и с малко рекламен шум Дани Уайлд щеше да стане звезда като Мат, дори и по-голяма. Пейдж само трябваше да намери начин да вкара Дани вътре. И да изкара Мат навън.

Сложи договора на Мат в куфарчето си. Имаше само един изход. Да го принуди да напусне. Но как, по дяволите.

— И какво ще става оттук нататък? — Белинда се отпусна назад в коженото си кресло и погледна внимателно Мат. — Вече стана една седмица, откакто е тук, и се е срещал с всички, като се почне от членовете на охраната, та чак до момчетата, които местят декорите. С всички, освен с нас.

— Ще продължим да си гледаме работата — Мат преглеждаше сценария за същата вечер и правеше тук-там някои промени. — Знаеш

много добре, че го прави нарочно.

Белинда се сети за тазсутрешното обаждане от бившия ѝ шеф в Би Би Си, който ѝ предлагаше да се заеме с ново предаване със злободневни интервюта. Замалко да приеме предложението му. Защо не го беше направила?

Озадачен от неочакваното ѝ мълчание, Мат погледна към нея през бюрото и се усмихна. Сините му очи се присвиха. Въпреки лошото си настроение, Белинда откри, че отговаря на усмивката му. Защо продължаваше да се самозалъгва? Беше мислила за Мат през коледните празници, като се измъчваше от мислени картини на семейно щастие и любов. По дяволите, прекрасно знаеше защо бе отхвърлила предложението тази сутрин. Както и това, че беше постъпила като истинска глупачка. Поне щеше да се измъкне от тази каша. Каша, която даже още не се беше забъркала. Но Белинда беше убедена, че ще се забърка. За момента Мат имаше право, трябваше да се съсредоточат над предаването. Погледна дебелия плик на бюрото си. Съдържаше цифрите на рейтинга на всички предавания, откакто бяха започнали. И най-отчайващото бе, че въпреки противоречивата, завладяваща нова насока на шоуто, то не печелеше зрители.

Чип, куриерът, избра точно този миг, за да внесе следобедната поща. Най-отгоре се мъдреше подобен плик. Белинда нетърпеливо го разкъса. Рейтингът за седмицата преди Коледа. Всичките издания на шоуто бяха добри и Белинда се надяваше, че са направили пробив.

Като ги видя, усети как стомахът ѝ се свива на топка. Не вървяха нагоре, а надолу. Нямаше нужда да поглежда къде отиват зрителите, но не устоя. Към шоуто на проклетия Дани Уайлд.

Белинда взе решение.

— Ето — тя ги подаде на Мат. Нямаше смисъл да го щади повече. — Май ще е най-добре да им хвърлиш един поглед.

Наблюдаваше го, докато ги четеше. Лицето му беше безизразно.

— Шоуто е страхотно — каза тя, почувствала нужда да наруши тишината, която се проточи прекалено дълго, — но не печелим публика.

Мат внимателно разучаваше цифрите. Докато ги гледаше, беше връхлетян от непознат до този момент пристъп на страх. Беше вложил всичко в новото шоу, а цифрите ясно показваха, че не бяха привлекли публиката. Проследи къде са отишли зрителите. Повечето от тях бяха

предпочели Дани Уайлд, някои Би Би Си, съвсем малко бяха изчезнали напълно. Както се беше загледал в графиката, погледът му попадна на едно от предаванията на Сенчъри, което с невероятното темпо печелеше популярност.

Провери в лявата колонка, за да види името. „Хелоу“. А най-рязък отскок имаше в единадесет часа в сряда и петък. Почуди се за миг какво, за Бога, излъчваха тогава. Анимация? Интервюта със суперзвезди? После му просветна.

Товага вървеше рубриката с директните телефонни обаждания, водена от Али.

— Как върви, любими? — Али целуна Мат по косата и седна на кухненската маса до Джейни и Джес. Мат се беше скрил зад разгърнатия „Таймс“.

— Как върви кое? — Мат долови неоснователното раздражение в гласа си и свали вестника.

— Шоуто ти — Али беше жадувала да му зададе този въпрос през цялата седмица, но Мат все измърморваше нещо нечленоразделно и избягваше да говори за работата си. Може би това се дължеше на факта, че появата на Ричи Пейдж го изнервяше, но за Али тази отчужденост беше много болезнена, особено след близостта, която се беше появила помежду им, след като беше започнала работа в Сенчъри. — Рейтингът вдигна ли се? — в старанието си да възстанови разбирателството помежду им Али не забеляза опасността.

— Всичко е наред — той я изгледа подозрително. — Защо питаш?

— Не мислиш ли, че би било по-добре да получите по-късно екранно време?

— И откога си станала такъв експерт? — сопна се Мат.

Али се почувства така, сякаш я бяха зашлевили през лицето. Джейни погледна смаяно Джес. Никога досега не беше чувала баща си да говори по този начин на майка им.

Преди, помисли си Али, щеше да му се извини и да се опита да приласкае егото му. Но защо, за Бога, щом ѝ държеше такъв тон? Особено пък пред децата!

— И от къде на къде ти хрумна това? — Мат не можа да устои и задълба в болезнената тема.

— Бърни спомена нещо.

— Бърни, царят на програмното подреждане! Като е толкова печен, защо ни се наложи да го сменим?

Али с изненада установи колко много беше нараснало уважението ѝ към Бърни за двата месеца съвместна работа.

— Може би точно това е била и първата ви грешка — тя си наля още кафе и въпреки че знаеше, че трябва да се въздържа, добави: — В крайна сметка Белинда май не свърши кой знае каква работа, нали?

Мат хвърли вестника на масата и изхвърча от стаята. Али устоя на изкушението да го последва и спокойно зареди миялната машина.

— Ела, Сокс! Хайде! — извика тя дремещото куче. — Да отидем да глътнем малко свеж въздух!

Сокс тръгна по петите ѝ, щом отвори вратата към градината.

— Ще се върнем след малко — каза Али, твърдо решена да прикрие пред дъщерите си факта, че е разстроена.

Щом вратата се затвори, Джейни мрачно изгледа сестра си.

— Е — взе чинията си и старателно я сложи в машината за съдове, — нали ти казах, че няма да продължи дълго.

Спокойни на малкия си остров в Ийст Енд, далеч от напрежението и несигурността, клюките и одумките в барчето и в дамската тоалетна, които се ширеха в сградата на Сенчъри, членовете на екипа на „Хелоу“ си извоюваха все по-голяма и по-голяма популярност. Дори Маги Ман продължаваше да скъсява дистанцията и за изумление на Али, потърси съвет от нея след едно от предаванията.

— Ти си добрата съветничка — подхвана тя, докато свалеше тежкия си грим. — Мислиш ли, че е редно една четиридесетгодишна жена да излиза с младеж?

Али, която тъкмо бършеше яркото червило, което носеше пред камерата, с тоалетен крем, моментално проумя, че зад този въпрос се крие много повече, отколкото личеше на пръв поглед. По-вероятно бе Мадона да започне да носи костюми на „Диор“, отколкото Маги да споделя проблемите си с някого.

— Зависи какво очаква от тази връзка. Секс, забавления или нещо трайно.

— Бих казала — първите две — Маги очерта устните си с кафяв молив и ги запълни с гланц. Али трябваше да признае, че напоследък тя изглежда много по-добре.

— Маги — главата на Ники се подаде иззад ъгъла, беше усмихната. — Имаш посетител.

Маги прокара език по устните си, от което те заблестяха още повече.

— Покани го да влезе.

Али придърпваше ципа на сивата си вълнена рокля и тъкмо ѝ оставаха само няколко сантиметра; когато някой го вдигна догоре вместо нея. Тя изненадано се обърна и срещна обезоръжаващия блясък на един зелен поглед, който принадлежеше на най-големия съперник на съпруга ѝ — Дани Уайлд.

— Здравей! — той ѝ подаде ръка. — Аз съм един от най-ревностните ти почитатели.

Славата на Дани Уайлд като свалач бе пословична и Али ясно съзнаваше този факт. При други обстоятелства сигурно щеше да го отреже присмехулно, но твърдо, както би постъпила с някого на възрастта на дъщерите си, но днес все още беше ядосана на Мат. Ето защо за първи път през живота си отметна кокетливо косата си назад.

— И продължаваш ли да си такъв? — тя задържа ръката му секунда по-дълго от необходимото. — В такъв случай ми е много приятно да се запознаем.

Почти три седмици след като беше пристигнал, Мат и Белинда най-сетне получиха съобщение от Ричи Пейдж да го посетят.

— Ще ни обезглави ли, как мислиш? — Белинда най-сетне зададе въпроса, който се въртеше в главата ѝ дни наред.

— Не знам нищо повече от теб — Мат натисна копчето на асансьора и те се издигнаха до шестнадесетия етаж в мълчание.

— Мат, Белинда, заповядайте, влезте.

Мат не знаеше какво държане да очаква от Ричи Пейдж — прикрито заплашително или отявлено враждебно, но въобще не беше подготвен за добродушния мечок, който ги посрещна на прага на



кабинета, подавайки ръката си със златен пръстен и предлагайки им джин с тоник.

Пейдж продължи да ги омайва с думите, че „Шоуто на Мат Бойд“ било пример за журналистика от най-високо качество и че бъдещето му не подлежало на съмнение. Всичко, което се очаквало от тях, било да продължават в същия дух.

— Питаме се — дръзна да започне Белинда, без да поглежда към Мат — дали шоуто няма да има повече успех в по-късен час. Девет и тридесет, да речем, след новините.

— Мило момиче! — Пейдж изглеждаше ужасен. — Имам нужда от вас там, където сте. Точно на това място зрителите очакват да видят Мат Бойд, а не скрит някъде. Хората ще си помислят, че съм загубил вяра в теб.

В думите на Пейдж имаше някаква логика, затова и Белинда не настоя на своето.

— И не се тревожете за цифрите на рейтинга — съобщи Пейдж, като ги изпращаше двадесет минути по-късно. — Истинската журналистика невинаги е популярна.

— Мама му стара! — прошепна Белинда, щом тръгнаха по коридора. — Това беше направо изумително. Той на практика ни даде картбланш.

— Или достатъчно дълго въже — вметна Мат подозрително.

— Какво намекваш?

— За да се обесим. Къде се е чуло и видяло... — Мат задържа отворена вратата пред Белинда — ... шеф на телевизионна компания с нюх към пазара да не се притеснява от отчета на рейтинга? Гадината е замислила нещо. Въпросът е — какво?

Докато Мат и Белинда чакаха асансьора, Ричи Пейдж установи, че срещата никак не беше минала зле. И дума да няма, щеше да е по-добре, шоуто да се излъчва в по-късен час. В такъв случай даже може би щеше да потръгне. И именно поради тази причина той нямаше никакво намерение да го премести.

Не и сега. Предната вечер планът се беше оформил в главата му. Щеше да остави шоуто в програмата до лятото. Дотогава то сигурно ще е ударило дъното на схемата за рейтинга. Ето защо щеше да бъде наложително да го спре от ефир и да го замени с някоя евтина вносна продукция. Но само за лятото. Поне така щеше да каже на Мат. На него

досега не му се е случвало да бъде снет от програмата. Би могъл дори да пробута в печата някои статии за безнадеждното падане на рейтинга само за да нажежи обстановката допълнително. Ако беше преценил правилно характера на Мат, в този момент той щеше да си подаде оставката. През септември, когато всички лансират новите си програмни схеми, той щеше да го замести с Дани Уайлд. Ричи Пейдж се усмихна. Смел, но напълно реален план. А той си беше оптимист по душа.

Погледна разписанието си. Утре щеше да се срещне с Бърни Лонг, продуцента на Алегра Бойд. Е, това се очертаваше да бъде интересно.

— Как мина обядът с Дани онзи ден? — Али и Маги седяха в гримьорната и очакваха Елен да приключи с прикриването на тройната брадичка на една знаменита дама.

— Прекрасно — отвърна Маги. — Отидохме в „Ла Каприче“. Абсолютно в негов стил. Той е толкова очарователен и модерен. Няма нищо общо с хленчещите младоци, които се чувстват потиснати пред една преуспяла жена.

Али, която нямаше никакъв грим на лицето си и чиято коса бе вдигната нагоре с лента, усети ненадейно бодване от ревност. Защо ли? — почуди се тя. Дани Уайлд беше толкова прозрачен и непридирчив. Защо иначе щеше да извежда Маги на обяд? Изведнъж, осъзнала циничната насока, която бяха поели мислите ѝ, Али се усмихна приятелски на Маги.

— Не се ли чувстваш странно, като излизаш с някой, който е толкова по-...

— Млад? Е, едва ли би могло да се каже, че е кърмаче. Той е на двадесет и осем, а аз на тридесет и девет... приблизително — тя ѝ намигна. — Пък и както забелязвам, той не си пилее времето, нали?

Али се разсмя при този откровен намек за сексуалните му подвизи.

— Дъщерите ми го обожават. Повтарят го често-често на баща си, за да го ядосат. И така, това началото на една хубава връзка ли е?

Маги изглеждаше малко оклюмала.

— Не знам. Телефонът не се е скъсал да звъни.

— Той сигурно е много зает с работата си — утеши я Али.

— И с жените си — въздъхна Маги. — Е, добре де — оптимизмът ѝ се поизпари. — Предполагам, че на моята възраст трябва да съм благодарна и на толкова.

— Маги! — възкликна Али укорително, поглеждайки известната актриса, която изглеждаше така, сякаш бе пила горчивка на закуска. — Какви са тези приказки, за Бога?

От другата страна на бюрото с размерите на игрище в Итън<sup>[1]</sup> Бърни Лонг гледеше как Ричи Пейдж пали пура, без да предложи на него.

Тц, тц. Лоши обноски. Но в този миг Бърни проумя. Когато си тръгнал от нулата, положението има особено значение. И двамата знаеха това. И двамата идваха от Бермондси и често погрешно ги наричаха кокни. Бащата на Ричи Пейдж се бе занимавал с разпродажби на стоки от втора ръка. Беше опразвал къщите на починали старици, съобщавайки на опечалените роднини, че цялата покъщнина е боклук, и после бе разпродавал стойностното на Бермондси Маркет, където всичко, дори и вещите, придобити по законен път, се смятаха за откраднати.

Бащата на Бърни навремето беше съдържател на гостилница и сега изживяваше дните си в старчески дом, поддържан от асоциацията на общественото хранене. Чичо му, известен надлъж и нашир като Веги<sup>[2]</sup> — по името на магазина си, продължаваше да работи някъде около Ийст Стрийт Маркет и се оплакваше, след петдесет години в бранша, че няма хляб в търговията със зеленчуци.

Бърни и Ричи говореха един и същи език. Бърни знаеше, че Ричи е лайнар и мошеник. Ричи, от своя страна, определяше Бърни като пиянде и циник.

— Дойдох тук... — Бърни не се и опита да прикрие неприязънта си, след като и двамата знаеха, че в техните отношения уважението няма място — ... с едно предложение.

— Кажи.

— Предполагам, че си видял рейтинга на „Хелюу“ — Бърни сложи няколко листа с цифри на бюрото, за да не бъде голословен. Пейдж махна с ръка, сякаш думата му беше достатъчна — като в

споразумение между джентълмени. — Така или иначе цифрите са изумителни. И най-добрата част от шоуто е рубриката на Алегра Бойд.

Ричи Пейдж продължи да пухти с пурата си.

— Смятам, че тя трябва да има свое собствено шоу.

Пейдж направи купчинка от пепелта. Въпреки непроницаемото му изражение, Бърни долови, че е възбудил интереса му.

— Това е сериозна стъпка. Сигурен ли си, че тя ще се справи?

— Да се справи? Брилянтно — Бърни се изправи и закрачи из стаята. — Просто похабяваме способностите ѝ с тази малка рубрика с телефонни обаждания. Тя ще бъде блестяща, като се изправи очи в очи със зрителите си. Може би дори ще стане най-голямата звезда, която тази компания някога е имала.

Пейдж замълча за момент и Бърни си помисли, че ще му откаже.

— И в случай че тя получи свое собствено шоу, как мислиш, че ще реагира Мат?

Мигновената пауза, с която се забави отговорът на Бърни, съобщи на Пейдж всичко, което искаше да знае.

Значи на Мат Бойд нямаше да му се отрази добре успехът на съпругата му? Я виж, я виж.

Бърни Лонг си подсвиркваше, докато вървеше по Милбанк, въпреки ледената февруарска лапавица. Господи, как мразеше английската зима! И все пак днес беше доволен. Пейдж беше откликнал благосклонно на идеята му Али да води собствено шоу. Сега оставаше само да подготви облика на предаването.

И да убеди Али, че ще се справи.

Али седеше в ресторанта на Тейт Гелъри и чакаше Бърни, като се чудеше какво ли е замислил. Потайността, с която беше организиран този обяд, напомняше романите на Джон льо Каре. Не казвай на никого, бе промърморил предния ден, като я покани. Може би Бърни щеше да я сваля. Ама че късмет! Маги Ман получава Дани Уайлд, а аз — Бърни Лонг. Тя се засмя и бе възнаградена с подозрителни погледи от другите хора в ресторанта.

Али улови погледа на една жена от съседната маса и ѝ се усмихна. Тя навярно си мислеше, че се познават отнякъде. Али осъзна, че беше точно в този стадий на известност, когато хората разпознават лицето ти, но не знаят името ти и често си мислят, че са те срещали на някое парти. Това беше приятно, без да е досадно и притеснително.

Нямаше нищо общо с голямата слава, с която се сблъскваше Мат. Запита се какво ли е усещането да те разпознават навсякъде и реши, че не би ѝ допаднало.

Съзря Бърни в другия край на залата. Изправи се, когато се доближи до масата ѝ, и го целуна по бузата. Ако преди три месеца някой ѝ беше казал, че ще станат приятели с Бърни Лонг, би се изсмяла в лицето му. Дори и сега не можеше да проумее как се беше получила тази близост. Сякаш беше станало постепенно. Беше открила, че под подобната на носорог външност се крие не точно златна душа — той беше егоист все пак, но определено имаше нещо ценно — остроумие, чувствителност и един вид закалена в битки човечност.

— Отдавна ли ме чакаш, Алегра?

— Може да се каже.

Той се засмя.

— Извинявай. Идвам от среща с порно краля, а не съм от хората, които биха отхапали ръката, която ги храни. Особено ако тя е от желязо, макар и покрита с овча кожа.

— И как ти се стори той?

— Пейдж? — Бърни разглеждаше менюто. — Твърде рано е за преценки. Като изпечен играч на покер той държи картите си близо до тялото. Да речем, че не мога да гарантирам за работното си място след две години — махна на сервитьорката. — Нали ме познаваш? За кратко време няма да е чак толкова зле. Изглежда възприемчив към нови идеи — все още не беше разкрил за какви нови идеи става дума. Това щеше да дойде по-късно. — Какво е казал на Мат?

— Че трябва да продължат в същия дух и да не обръщат внимание на рейтинга — Бърни леко повдигна вежди. — Мат така и не успял да го разгадае. Бил повече от любезен.

Сервитьорката пристигна.

— Бих желала лятната салата на Елизабет Кромуюел, каквото и да означава това — Али бе очарована от имената на ястията в менюто, които сякаш идваха от седемнадесети век. Може би точно с това Елизабет е гощавала Оливър<sup>[3]</sup> в края на тежките бунтовни дни.

— А за мен омар в масло и баница с бърбечета.

— Виждам, че се грижиш за холестерола си — отбеляза Али.

Бърни се ухили.

— Трябва все пак да ми остане някой и друг порок, след като пак съм на сух режим. В противен случай може и да доживея до сто години. Господи, можеш ли да си го представиш? Аз — на деветдесет и девет, в инвалидна количка, да пощипвам сестрите по задниците?

— Всъщност мога.

— Аз също — Бърни изглеждаше тъжен.

Наля й чаша бордо и я изгледа със завист. Разменяха безобидни клюки по време на целия обяд. Когато Али му каза за поканата за обяд на Дани Уайлд към Маги, Бърни се задави.

— Тук се крие нещо повече, отколкото се забелязва на пръв поглед.

— Та той просто я покани на ресторант.

— Слава богу.

— Не забравяй... — Али запърха с мигли иронично — ... поканата за обяд е винаги първата стъпка.

Бърни вдигна наздравица с газираната си вода.

— И сега ли е така? Ще ти го припомня някой ден.

— И така, Бърни — Али изведнъж се разбърза, като осъзна, че я чакат вкъщи. — За какво беше цялата тази секретност днес?

Бърни се засмя. А мислеше внимателно да подготви почвата за новините, които имаше да ѝ съобщава. Обаче Али Бойд беше прекалено умна и го разкри.

— Е, добре — подкачи я Бърни, — нали си чувала израза „шанс за милиони“?

На път към къщи в колата си Али се опитваше да потисне въодушевлението си, но не успя. Нейно собствено шоу! И това, което я впечатляваше най-много, беше, че всички я смятаха достойна за него. С нарастващата популярност на телефонната рубрика в „Хелюу“ тя често си беше мислила колко жалко бе, че не могат да използват всички обаждания. Хората се редяха на опашки, за да се свържат със студиото още преди да е започнало предаването. Сега вече, след като беше преодоляла нервността си, Али с удоволствие водеше рубриката. Някои от проблемите бяха толкова сложни, че дори и самият Фройд не би могъл да ги реши, особено в десетте минути екранно време. Но понякога, след края на предаването, тя усещаше, че нейните съвети са били полезни, че наистина е помогнала на хората. Опияняващо

чувство. Но десетте минути за четири обаждания бяха крайно недостатъчни.

За половин час може би наистина щяха да свършат по-добра работа.

Само едно я потискаше. Как щеше да реагира Мат? Дори и при новата насока на неговото шоу нещата не вървяха както трябва.

— По дяволите, по дяволите, по дяволите! — Белинда тресна телефона, благодарна на факта, че вратата бе затворена и никой от екипа не бе станал свидетел на унижението ѝ.

Джордан Рийд, американско сладурче със странни връзки с дясното крило в сената, току-що беше отменил участието си в предаването, за което се бяха разбрали преди седмици. Но не самият отказ я притесняваше толкова много. Можеха без усилие да си намерят друг участник. Тревожеше я причината. Той беше решил да отиде в „Шоуто на Дани Уайлд“. Агентът му откровено беше признал, че там щели да минат по-леко.

Как, за Бога, щеше да го съобщи на Мат? От няколко дни той непрекъснато се занимаваше с личността на Рийд. И което бе още по-лошо — вече бяха дали на пресата имената на участниците. Белинда посегна към телефона, за да отмени публикацията. После спря, пръстът ѝ замръзна над клавишите. Какви ли изводи щяха да си направят в редакцията, особено ако от Биг Сити им се обадят, за да кажат, че Рийд ще участва в предаването на Уайлд? Може би беше по-добре да си замълчи и да се престорят, че е станало някакво недоразумение. Но в такъв случай ще завалят порой обаждания от недоволни зрители. И все пак това нямаше ли да е за предпочитане пред отпечатването на статия „Мат Бойд губи пред по-младия си конкурент“? Само това им липсваше в момента.

Мат влезе и седна зад бюрото си.

— Рой изрови някои първокласни материали за връзките на Джордан Рийд с Ку Клукс Клан — обяви той.

Изглеждаше развълнуван и тя се намрази за това, че нейните думи щяха да пометат въодушевлението му.

— Мат — Белинда стана и се изправи пред него.

— Какво има, докторе? Да не би да ми съобщите, че ми остават само три месеца живот?

Белинда се усмихна измъчено.

— Всъщност става дума за Джордан Рийд. Страхувам се, че имам лоши новини.

Мат се обърна и излезе от общия им кабинет, без да каже и дума. Направо му идеше да повърне. Осъзна, че има само един човек, когото би желал да види — Али. Имаше нужда от топлото ѝ присъствие, от прегръдката на ръцете ѝ, за да може да си каже, и наистина да си го помисли, че даже и да бе ужасно, все пак беше само телевизия. Че истинско значение имаха само домът и семейството му. Беше чиста лудост да отива да я търси, знаеше го. Щеше да има време да прекара само половин час у дома и се налагаше да се връща бързо в студиото. Но си струваше, поне в днешния ден. Тя вече навярно се бе прибрала.

Пътищата бяха почистени и настроението на Мат се подобри. На една права отсечка на осем мили от дома стрелката на скоростомера докосна деветдесет. В далечината забеляза полицейска кола и намали. Потъна в пот и мислено се прокле, защото колата спря до него. Прекрасен край на прекрасния ден. За негово огромно облекчение, полицаят просто му кимна, защото го позна, и го пусна да си върви.

Мат се почувства така, сякаш бе получил скъп дар. Как го беше казал Скот Фицджералд?

„Щастието е мигът след преживяно неимоверно напрежение. Абсолютно точно.“

Като стигна отбивката към къщата им, облекчението му се примеси с вълнение при мисълта, че щеше да изненада Али, и се почувства далеч по-добре.

Но щом паркира в двойния гараж, се разочарова. Нейната кола не беше там. Тя навярно беше отишла някъде. Поседя неподвижно за момент и осъзна, че нейното присъствие беше центърът на живота му, опората на равновесието му. А досега винаги го бе приемал като даденост. До този момент. А тя вече не беше неизменно тук. Запита се дали да не обърне и веднага да се върне в студиото. Тогава чу лая на Сокс и Али се появи изпод навеса с цял наръч клони от ябълковите дървета, които беше окастрил късно през есента. Дъхът ѝ излизаше като бял облак пред лицето ѝ. От раменете му сякаш се смъкна огромен товар.



Като зави зад ъгъла на къщата, Али с изумление видя, че Мат слиза от колата си. Днес трябваше да бъде в студиото. Тя се усмихна. Удаваше ѝ се възможност да му съобщи добрата новина.

— Здравей, страннико! Какво те води насам? — подаде му ледената си гладка буза, порозовяла от студа. Никога преди не се беше появявал така неочаквано. В следващия миг се стресна. Очите ѝ се стрелнаха към неговите. — Мат?

— Да? — той пое клоните от ръцете ѝ.

— Да не си напуснал?

Мат се засмя безрадостно.

— Не ме изкушавай — тя му отвори вратата и го изчака да подреди клоните в кошницата до камината. — Този път е Джордан Рийд. Току-що оттегли участието си — небрежно хвърли няколко дървета в огъня, но тя отгатна по стойката му, че е много разтревожен от този факт. Той я загледа за момент. — Казал, че ще отиде в „Шоуто на Дани Уайлд“, защото там щял да мине по-леко.

— О, Мат! — протегна ръце към него. Бърни бе предсказал, че ще се случи нещо подобно. Докато го държеше в прегръдките си, Али осъзна, че за нищо на света не бива да споделя с него предложението за нейно собствено шоу точно в този миг. Разочарованието се стопи и се смени с нежност заради близостта им. Ако кариерата на Мат бе застрашена, дали въобще трябваше да се захваща с работата, която ѝ бе предложил Бърни?

Мат се сбогува с последния си гост и тръгна към приемната е намерение да се присъедини към екипа и да обърне няколко бири, може би много бири. Ала като си взе куфарчето от кабинета, го връхлетя чувство за вина. Следобед се бе втурнал презглава към къщи, защото бе имал нужда от Али, а сега смяташе да удави чувството си за малоценност тук. Трябваше да се стегне и да престане да се съжالياва. Защо да не купи бутилка вино и букет цветя и да не прекара вечерта с Али, вместо да си мисли колко е благодарен, че тя съществува, когато има нужда от нея?

Надраска бележка на Белинда, за да ѝ обясни, че се прибира у дома, и я залепи на огледалото до бюрото ѝ. Неминуемо щеше да погледне там.

В приемната Белинда поглеждаше часовника си и се питаше къде ли е Мат. Знаеше как се чувстваше той днес — нали в крайна сметка и тя споделяше тревогите му — и се чудеше дали сега не бе най-подходящият момент да направи своя ход.

В залата цареше невъобразим шум, както всеки петък. Работната седмица беше приключила и всички отпускаха коланите. Класическо време за започване на любовни връзки. Смъртоносен коктейл и край на напрежението. Динамит.

Белинда тихо се измъкна и се упъти към кабинета, за да провери дали Мат не е задържан там от някое телефонно обаждане. Но познатото куфарче не се виждаше никъде. Обърна се и съзря жълтото листче на огледалото. Беше отишъл вкъщи, при Али. Дръпна го и го захвърли в коша за боклук, после ядно закрачи към приемната, за да намери чаша вино, в която да удави разочарованието си.

Въпреки че беше след осем и половина и беше адски студ, цветарският магазин до спирката на метрото на Феърли Грийн беше отворен, както и Мат бе предположил. Продавачът май имаше ескимоска жилка, щом не беше затворил в такава мразовита вечер. Той спря колата и избра огромен букет рози. Продавачът добави към тях нежни бели стръкчета и зеленина и ги уви.

— Май нещо си се провинил, а, Мат?

Мат го погледна недоумяващо, после изведнъж проумя какво намекуваше старецът.

— Не е това, което си мислиш — той се усмихна и му даде банкнота от двайсет лири.

— Те прощават всичко заради букет цветя — раменете на стареца се затресоха от съзаклятнически смях. — Затова и работата като цветар е доста доходна. Но не забравяй... — огледа Мат, който подскачаше от крак на крак. — ... Те винаги са наясно защо ги получават — подаде му букета. — Какво щяхме да правим без тях, без жените де?

Мат се разсмя и скочи обратно в колата, която предвидливо бе паркирал наполовина на тротоара. Чу зад гърба си старческото мърморене: „Щяхме да сме си много по-добре я.“

Като изви по алеята пред къщата, се почувства удовлетворен. Повечето прозорци сияеха, а над комина уютно се виеше дим. Щом отвори вратата, усети вкусния аромат на свинско печено.

Вместо да влезе направо в кухнята, спря за момент на прага и ги загледа мълчаливо. Джес седеше на масата и четеше списание, а Али кълцаше някакъв зеленчук на плота. Радиото си бръмчеше като фон, долавяха се само най-високите тонове. На печката вряха картофи, от време на време водата изкипяваше навън и съскаше по нагорещената ѝ повърхност. Картина на идеалния домашен мир. Защо, за Бога, беше изпаднал в депресия по-рано през деня, след като у дома го чакаше такава прелест?

И двете вдигнаха очи и му се усмихнаха, като го видяха да влиза с букета рози.

— Мат! Здравей, скъпи! — Али пристъпи към него. — Не те чух да влизаш. Какви прекрасни рози!

Той ѝ ги връчи.

— Просто исках да ти благодаря, че си тук и ме чакаш.

— Вълшебни са — тя го целуна и ароматът им се смеси с лекия ѝ парфюм. — Искаш ли да пийнеш нещо? — Али му наля чаша червено вино и Мат седна до Джес на масата. Светлината на лампата се пречупваше в рубинено през стените на чашата. Това сияние сякаш отговаряше на разлялото се по вените му задоволство.

Телефонът в преддверието започна да звъни и Мат изруга.

Джес скочи.

— Не се притеснявай, аз ще вдигна.

След секунди надникна иззад ъгъла.

— От „Дейли експрес“. Искат да дойдат за интервю.

Без да вдига поглед, Мат отвърна:

— Нямам нищо против. Но им кажи да го уредят чрез прес групата на Сенчъри.

Джес се засмя.

— Не, не за теб, татко. С мама искат да говорят. Става дума за някакво нейно шоу.

---

[1] Едно от деветте най-стари престижни мъжки учебни заведения, основано през 1440 г. — Б.пр. ↑

[2] Веги — от vegetable, зеленчук. Собственик на зарзаватчийница. — Б.пр. ↑

[3] Оливър Кромвел (1599–1658) — водач на английската буржоазна революция, глава на английската република. — Б.пр. ↑

## 19

— Сюзи, Тревор, мога ли да ви помоля за една услуга? — Али взе бутилката шампанско, която Сюзи и съпругът ѝ бяха донесли, и я сложи в хладилника. — Не споменавайте новото шоу пред Мат.

— Почакай малко, Али, нека те питам нещо — Сюзи се отпусна на един стол в кухнята и си взе чаша вино. — А ако нещата бяха наопаки, ако *Мат* имаше ново шоу, щеше ли да шепне на приятелите си да не говорят за него пред теб?

— Знам, знам — Али говореше припряно, — но го направете все пак заради мен.

Обаче Сюзи не я слушаше.

— Защо мъжете не могат да понесат мисълта, че жените им са успели поне малко в живота? — тя набодне на вилицата един кренвирш и яростно го размаха.

Тревор озари жена си с ослепителна усмивка.

— Аз нямаше да имам нищо против, ако беше направила по-добра кариера от мен. С удоволствие бих си стоял у дома по цял ден.

— Да, скъпи — Сюзи го потупа по ръката. — От теб става много по-добра съпруга, отколкото от мен. Но ние знаем, че ти си изключение. Ние говорим за повечето мъже — тя се обърна към Али: — Какво щеше да каже Барбара, нашият учител по самоувереност?

— Нямам представа — Али затърси хватките, за да сложи тавата с рибния пай във фурната. — Но на нея не ѝ се налага да живее с Мат, за разлика от мен.

— Той как го приема?

— Продължава да твърди, че се радва за мен — Али замислено разбъркваше сместа в тенджерата, — после изпада в мълчание за два часа.

— Толкова зле? — проклети мъже. — Аз мисля... — Сюзи бавно отпи от виното, — ... че трябва да спреш да ходиш по терлици, да не би да настъпиш крехкото мъжко его. Защо да не можеш да преуспееш?

И щом това става, защо да не го извикаш на висок глас, вместо да се преструваш, че нищо не се е променило?

— Така е — каза Тревор.

Али седна до тях и заговори тихо:

— Но не е толкова лесно.

— Да, вярно. Ти си създадена за това и ако не му харесва, може да... — Сюзи търсеше точната дума.

— Си яде ушите? — предложи Тревор.

— Да се научи да го приема — поправи го Сюзи. — Скапа се от бачкане заради това и имаш талант и способности да го направиш.

— Да, обаче искам да съм талантлива и омъжена едновременно.

— И ако това изисква щадене на мъжкото его, си готова да го приемеш?

— Сюзи, аз съм реалистка — Али вдигна рамене. — А бракът е въпрос на компромиси.

— Абсолютно — Сюзи си взе още салам. — Ти правиш компромиси, а той не.

Али не можа да се въздържи и се усмихна.

— Виж, Али, всички знаем, че кариерата на Мат не върви на добре, а твоята тепърва започва. Вие двамата също сте наясно с това.

— Шт, Сюзи! Не говори така — изведнъж Али усети, че се ядосва заради Мат. Хората ставаха такива мръсници, щом човек с популярността на Мат изпаднаше в затруднение. — Не можеш да сравняваш моя успех с неговия — продължи тя остро. — Моят най-вероятно е мимолетен проблясък. Докато Мат се е задържал на върха по-дълго от всеки друг.

Огледа се. Беше готова да се закълне, че вратата зад тях се беше отворила. Стана и погледна в преддверието. Там нямаше никой. Мат навярно беше още в банята.

— Мамо! — извика Джейни от площадката. — Може ли Адам да остане тук тази вечер, ако спи в стаята за гости?

Тя се спусна тичешком надолу по стълбите. Беше облечена с черна минипола и черно поло без ръкави, въпреки че беше февруари. На краката си беше обула такива огромни обувки, които сякаш бе смъкнала от краката на някой полицай. Ала най-необичайното във външността ѝ беше лицето ѝ. Бяло като на мим, с черни устни, извити като дъга, и очи, удължени и очертани с молив в краищата. Али

трябваше да признае, че дъщеря ѝ изглежда зашеметяващо, макар и малко странно.

— Джейни, миличка, няма ли да замръзнеш с това елече?

— Мамо — каза тя търпеливо, — така е модерно сега. Въобще не ми пука, ако ще да умра от студ.

Али си спомни летата, в които Джейни беше носила високи до коляното ботуши по време на адските августовски горещини с аргумента, че всички ходели така.

— Изглеждаш изумително — тя обгърна с една ръка дъщеря си, горда от усета ѝ за стил, който липсваше на тях двете с Джес и който дори и в тази странна форма се долавяше ясно. Али винаги бе смятала, че кръстниците от приказките бъркат. Вместо да даряват децата с красота и богатство, би трябвало да им пожелават стил. Той беше по-дълготраен. — Добре — съгласи се Али. — Адам може да остане, при положение че наистина спи в стаята за гости. Иначе баща ти ще получи инфаркт — опита се да изиграе ролята на строгия родител и се провали. — Той все още си мисли, че си онова малко десетгодишно хлапе, което мъкнеше със себе си по мачове.

— Ура! Мерси. Мамо, ти си чудесна.

— Не, не съм. Май съм една глупачка, която сама си вкарва таралеж в гащите.

— Да го покания ли да вечеря с нас? Той в момента е у едни приятели в Гилфорд. Може да дойде дотук за не повече от половин час. Тъкмо и татко ще се запознае с него.

Али изобщо не беше сигурна дали Мат е готов да се запознае с Адам. Особено тази вечер. Затърси подходящ предлог за отказа си.

— Вегетарианец ли е? За вечеря имаме агнешко и нямам нищо друго.

— Не — Джейни изглеждаше малко объркана. — Яде месо. Любимото му нещо е печеното, приготвено от майка му. И все пак — лицето ѝ се поразведри — никой не е свършен.

Е, добре, поне тук щяха да имат допирни точки с Мат.

— Кой е Адам? — попита Сюзи шепнешком, щом Джейни изхвърча от стаята, за да съобщи добрите новини по телефона.

— Новото гадже, за което ти казах — Али извади още зеленчуци за гарнитура, тъй като щеше да има допълнителен гост. Облегна се на печката за момент. — И той е привърженик на готиката.

— Искаш да кажеш, че е от тези, дето се носят в черно от глава до пети и имат повече обици от Мадона?

Тревор потрепери.

— Слава богу, че нашите са още в ранна невръстна.

— И казваш, че Мат никога не го е виждал? Страхотно — Сюзи вдигна очи към небето. — Предстои ни наистина забавна вечер.

Час по-късно Мат влетя в кухнята.

— Кое е онова същество, дето се е настанило на дивана? — посочи с пръст към дневната, сякаш току-що бе имал среща с извънземни от третия вид.

— Това е Адам. Новият приятел на Джейни. Той е готик.

— Утеши се с тази мисъл — каза Сюзи, като му подаваше чаша вино, — можеше и да е вандал.

Щом Адам и Джейни се присъединиха към тях, Али реши да поднесе вечерята колкото се може по-скоро, за да разчупи леда.

— Адам, защо не седнеш до Мат? — Али разпредели хората около голямата кухненска маса. — Джейни, ти си от другата страна на баща си, а аз ще седна тук. Къде е Джес?

— А ти как мислиш? — Джейни вдигна очи.

— Иди и ѝ кажи, че ако не спре това „Нинтендо“, ще отида и ще отвъртя бушона.

— О, мамо — промърмори Джейни, — тя вече не използва „Нинтендо“. В момента се е заровила до уши в триизмерната интерактивна холография.

Сюзи се засмя.

— А къде отидоха сексът, наркотиците и рокендролът?

Али шеговито замахна към нея с лъжицата за сервиране.

— Тя още не ги е открила и слава богу — започна да реже агнешкото на порции. — Въпреки че понякога си мисля, че те не ни правеха чак толкова саможиви.

— И така, Адам — Мат погледна към дългнестото тяло, облечено в черна кожа, до себе си. Не можеше да повярва на очите си. — С какво се занимаваш? В колеж ли си или работиш?

— Нито едното, нито другото в момента — Адам направи внушителна купчинка от препечени картофи в чинията си, като откъсна и прегорелия, на който Мат беше хвърлил око. — Бях в

университета в Съри, но отпаднах миналия семестър. Йерархичните структури не ми понасят.

Мат положи огромни усилия, за да не реагира.

— И какво изучаваше?

— Американска литература.

И Джейни бе приета същата специалност в Съсекс. След като и само ако си вземеше изпитите успешно.

— Също като теб, Джейни. Ще можете да обсъждате бъдещето на съвременния американски роман — Мат напълни чашата ѝ с вино.

— Всъщност... — Джейни отпи такъв гълток от десетгодишния кларет, сякаш в чашата ѝ имаше кока-кола, и продължи: — Не съм сигурна, че искам да отида в университет. Понякога ми се струва, че това си е чиста загуба на време.

Мат и Али се спогледаха. Бяха достатъчно разумни, за да не спорят с нея в момента. Това навярно е под давлением на Адам, помисли си Мат с яд. Още откакто бе прочела „Спасителят в ръжта“ на четиринадесет години, Джейни беше решила да следва американска литература.

От дипломатически съображения смени темата.

— А родителите ти? — в мига, в който го каза, Мат осъзна, че звучи като викториански баща. — Къде живеят те?

— Разведени са. Аз живях при майка си, докато тя се омъжи повторно. Новият съпруг не ми хареса, затова се преместих в една комунална квартира в Нотинг Хил. Все още съм там.

Мат беше ужасен.

— Мислех си, че комуналните квартири отмряха след края на шейсетте.

— О, господин Бойд! Не сте много наясно с тези неща. Все още има стотици комунални квартири. Нали разбирате, общинското строителство съвсем е замряло напоследък.

Той естествено знаеше, че общините вече не строят жилищни сгради, нафукан младок такъв. Мат не можеше да повярва на ушите си. Някакъв деветнадесетгодишен хлапак се държеше снизходително с него.

— Всъщност... — Адам намигна на Джейни — ... комуналката си е направо шикозна, нали, Джейни? Хубава къща от времето на крал Джордж, течаща вода, електричество. Дори имаме ключалка на



външната врата — обърна се към Али: — Обожавам джорджианската архитектура, а вие, госпожо Бойд?

Единствената мисъл, която се въртеше в главата на Мат, бе, че Джейни е ходила в тази къща или както там я наричаха — комуналка, и че го беше зяпнала е обожание, сякаш всяка негова дума бе пословична мъдрост.

Мат усети остър пристъп на... какво? Раздразнение? Омраза към узурпатора? Джейни беше любимката му. Той обожаваше и Джес, но тя винаги се бе чувствала по-близка с майка си. А Джейни открай време беше татковото момиче. Навремето навсякъде ходеха заедно. На футболни мачове. Катереха се по дърветата. Правеха си дълги походи.

Мат стана, за да отсервира чиниите от зеленчуците, и щом се отдръпна от масата, Адам се наведе напред и взе ръката на Джейни в своята. Лицето ѝ направо светна от щастие. Мат застина. Изпита такава неприязън към Адам, че чак му се прииска да го удари.

*Ти ревнуваш, обвини той себе си. Ревнуваш жена си, защото ще стане звезда, и ревнуваш дъщеря си, защото се е влюбила. Какво, за Бога, ти става? Би трябвало да си достатъчно силен, за да можеш да понесеш някоя и друга промяна в живота си!*

След като подреди чиниите над машината за миене, Мат се опита да събере сили, за да седне отново при тях. За щастие не му се наложи.

— Привет! — Джес най-последно бе благоволила да се появи. Тя зае мястото на Мат и си сипа остатъка от картофите. — Ти сигурно си Адам. Аз съм по-малката сестра. Защо сте се умълчали така? — огледа насядалите около масата. — Нека отгатна. Току-що сте им казали, че вече спите заедно?

— Бихме искали и в новото шоу да запазиш тази интимност, която създаваш при телефонните обаждания — Бърни щъкаше из стаята пъргаво като яре, малките му очички горяха от въодушевление. — Нали разбираш, това е много важно, когато хората споделят с теб тайни, които са таили в себе си години наред. А този път искаме да го направят очи в очи срещу теб в студиото.

Али бе решила, че шоуто ще бъде просто удължена версия на рубриката в „Хелюу“, ала Бърни имаше по-грандиозни идеи.

— Естествено ще трябва да го организираме много по-добре от „Хелюу“. И да разработваме само по една тема в предаване, за да стигнем до същността. Аморалност. Алкохолизъм. Аборти.

— Давай, Бърни — изкикоти се Али, — сигурно има и други обществени проблеми, които започват с „А“.

Той я плесна шеговито с бележника си.

— Виж к'во, малката, я гледай по-сериозно на нещата. Защо и ти не дадеш някое предложение?

— Добре де — Али спря да се смее. — Сексът при малолетните. Ревниви бащи. Съпрузи, които не могат да приемат успеха на жените си.

— Браво, момиче! — намигна ѝ Бърни. — Виждам, че това шоу е точно като за теб.

— Не мислиш ли... — Али не знаеше как точно да формулира въпроса си, без да го обижда, — ... че такъв тип предавания вече са правени?

— С теб като водеща — не са. Тук предимството ни е в това, Али, миличка, че ти си тайното ни оръжие. Направихме някои проучвания. Знаеш ли, че деветдесет процента от зрителите, които се обаждат за твоята рубрика, никога преди не са звънили за телевизионно предаване?

Сърцето на Али заби по-силно от удоволствие, като слушаше Бърни. И представа си нямаше, че привлича нови зрители. Времето, когато смяташе, че ще я изхвърлят, сега ѝ се струваше безкрайно отдавна. Но трябваше да разсъждава трезво.

— Наистина ли мислиш, че ще се справя? Цяло студио, пълно с народ, и никаква авто лента?

— Повярвай най-сетне в себе си, Алегра Бойд! Ще го направиш дори и с вързани очи. Освен това... — той погледна часовника си, защото се сети, че след пет минути му предстоеше среща за новата шапка на шоуто. — ... така или иначе не те бива много с авто лентата, забрави ли?

На път към работното си място Мат реши, че е крайно време да се стегне. Въобще не се харесваше напоследък. Причината, поради която завиждаше на Али, бе в това, че неговото шоу не се ползваше с

такава популярност, както се бе надявал. Ала вината за това не беше нейна. А негова. Трябваше или да направи от шоуто хит, или да признае, че концепцията му е била погрешна поначало. Реши да вложи два пъти повече усилия и наистина да го направи хит.

Още с влизането в офиса забеляза, че нещо се бе променило. После проумя какво бе то. Белинда бе спряла да окачва отчетите за рейтинга на таблото, където ги виждаха всички.

Влезе в общия им кабинет.

— Белинда, отвън няма никакви цифри за зрителския интерес през последните две седмици.

Тя се опита да се оправдае:

— Това е, защото са толкова ниски. Не искам екипът ни да се отпусне. Щом започнат да си мислят, че имаме проблеми, те ще се удвоят и тогава наистина ще загазим.

Мат поклати глава.

— Подценяваш ги. Да не мислиш, че не знаят защо не излагаш цифрите? — той остави куфарчето си на бюрото. — Забрави проклетия рейтинг. Той убива самочувствието ти. Вече не взимаш решения, без да погледнеш гадните цифри. В телевизията не се получава така. Трябва да се доверяваш на инстинкта си.

— Да. Е, инстинктът ми казва, че ако не излезем от този батак, скоро ще сме на улицата.

Мат взе плика с отчетите и бавно го разкъса на две.

— Оттук насетне ще игнорираме цифрите и ще разчитаме на собствената си преценка.

— И какво ще ни каже собствената преценка? Да се върнем пак към Джейсън Донован?

Мат се ухили.

— Не. Не това. По-добре смърт, отколкото връщане назад. Но ни трябва малко блясък. Може би сме уплашили зрителите. Ще ги привлечем пак с някоя мегазвезда. Интересна мегазвезда. Звезда, която има какво да каже.

— Това не е ли несъвместимо? — мрачно промърмори Белинда.

Мат я потупа по гърба.

— Къде изчезна решителната борбена жена, която сдъвка Бърни Лонг и го изплю?

— Напоследък има лошо храносмилане.

Мат се разсмя.

— Хайде. Още не е късно. Имаме цяла тълпа талантиливи хора в екипа си. Ще се стегнем. Защо не свикаме събрание сега, в този момент?

Белинда усети как енергията и ентузиазмът на Мат ѝ се предават от разстояние. Изправи се, за да свика членовете на екипа. На прага се обърна въодушевена.

— Мат, сетих се! Шира Уейд!

— Черният изпълнител на соул? Той не е ли просто господин Мъжкар?

— Вече не. В Щатите са подхванали кампания да го „разобличат“, нали се сещаш, активисти карат известни хомосексуалисти да признаят публично сексуалните си предпочитания. Независимо дали го искат или не. Четох интервю с него във „Ванити феър“. Наистина много им е ядосан. Ще стане първокласно предаване. Пък и скоро ще идва тук.

— А какъв е отговорът на големия въпрос?

— Кой въпрос?

— Той педераст ли е?

— Не знам. Ще трябва да го попиташ, нали?

Мат усети, че въодушевлението му се засилва.

— Мислиш ли, че ще се разприказва?

— Нямам представа. Но познавам агента му. Да се опитам ли да разбера?

Косъмчетата на тила на Мат настръхнаха. Ако успеят да го убедят да участва, ще си спечелят голяма популярност. Ще се върнат на върха. И то със собствени сили.

— Нямахме ли някога родители? — Джес седеше в кухнята и се наслаждаваше на ранното пролетно слънце и на факта, че наблизко нямаше никакви родители, които да следят какво яде на закуска. Пред нея на масата имаше два пакета чипс и шоколад.

През последните няколко седмици Али излизаше рано, защото имаше проби при шивачката на студиото и репетиции за новото шоу, а Мат излизаше малко след нея.

— Не предизвиквай съдбата — Джейни с отвращение изгледа избора на сестра си. — Така е далеч по-добре, отколкото вечното мусене и мълчание.

— Мислиш ли, че всичко между тях е наред? — Джес пусна телевизора, за да хване няколко минути от любимото си предаване.

— Поне е по-добре отпреди няколко седмици — Джейни се опитваше да звучи небрежно и радостно. Не ѝ се искаше да тревожи Джес. Но подозираше, че отношенията между родителите ѝ съвсем не вървяха, както би следвало. Досещаше се, че баща ѝ е по-разтревожен за състоянието на шоуто си, отколкото показваше у дома. Пък и нямаше никаква вяра на Белинда, поне що се отнасяше до намеренията ѝ спрямо баща им.

Сети се за нещо, което бе дочула да казва една от учителките в училище по адрес на момиче от класа ѝ, чиито родители се бяха разделили. Такива егоисти, да се разделят точно преди матурата на детето!

Оставаха още три месеца. На Джейни изведнъж ѝ се догади от любимия ѝ шоколадов мус. О, Боже, не позволявай това да се случи в нашето семейство. Моля те.

Когато дойде денят за първите записи за предаването „Кажете го на Али“, всички усетиха облекчение. Трябваше да запишат шест половинчасови предавания — по едно на седмица. Все още никой не знаеше кога най-сетне ще излязат в ефир и Али осъзна, че това вероятно зависи от представянето им.

За начален тласък Бърни бе избрал темата за отмъщението, вдъхновен от постъпката на една дама, която, за да отмъсти на съпруга си и любовницата му, написала „прелюбодеец“ с червени букви, високи три стъпки, на фасадата на офиса му. Понеже в сградата се помещавали уважавани фирми от Сити, историята бе попаднала на първите страници на вестниците и бе вълнувала нацията в продължение на седмици.

Али се притесняваше да не би пренебрегнатата съпруга да се окаже жалка жертва и да ѝ се наложи да изнесе шоуто сама. Но само един поглед към патрицианските черти на Сюзан Клоуз, към перлите и бухналата ѝ пола от туид, както и искрицата в очите ѝ, бе достатъчен, за да успокои Али. Сюзан Клоуз бе борбена натура. От типа, който беше основал Империята.

И нещо, за което тя не смееше и да мечтае. Сюзан не бе просто чудесна. Беше блестяща. Забавна, жизнена и абсолютно пряма. Благодатна почва за първокласно телевизионно предаване. Беше по-добра и от съветниците по брачните въпроси, и от брачния терапевт, който проповядваше по-предпазлива тактика.

В края на шоуто, съдейки по оглушителните аплодисменти в залата, към които се присъединиха и отегчените телевизионни техници, Али със сигурност можеше да твърди, че са успели. За разлика от продуцентите и режисьорите, които имаха интереси, заложили в шоуто, публиката беше безпристрастен съдник и би задрямала, ако предаването ѝ се видеше скучно. Но не и този път.

Дори и да имаше някакви съмнения, те бяха пометени от Бърни. Щом Ники отведе Сюзан Клоуз, той буквално влетя в залата и я вдигна във въздуха.

— Върхът, момиче! — Али се разсмя и настоя да я пусне на земята. — Имаше всичко. Смях. Сълзи. Беше абсолютно, безумно страхотно!

— Благодаря, Бърни — Али се усмихна, щом Бърни я задърпа към асансьора, за да отидат на тържеството, което беше организирано в нейна чест. — Но ми се ще да кажеш и нещо мило за него.

— Скъпа, ти беше прекрасна! — дизайнерът на декора остави чашата си с минерална вода, за да я прегърне. Али огледа стаята и забеляза, че е пълна с телевизионни репортери и „ловци“ на знаменитости. И това ми било „скромно тържество“, както се беше изразил Бърни.

След като напрежението от първия запис отшумя, Али почувства, че може да се отпусне и да се забавлява. Спря сервитьора, за да си вземе чаша вино точно в момента, в който Маги Ман изникна от тълпата. Може ли едно парти да мине без Маги?

— И така, какво мисли Мат за звездното ти изкачване? — Маги остави празната чаша на подноса и взе две пълни.

— Няма нищо против — излъга Али.

— Така ли? — Маги тръсна къдриците, които костваха толкова усилия на Елен. — Мъжете понякога са толкова жалки. Щом започнах да ставам известна, мъжът ми издуха със секретарката си.

— Мат не е такъв. Той обича силните жени.

— Разбирам — Маги отпи от виното си и се обърна с усмивка към Али. — Това обяснява защо прекарва толкова време е Белинда Уайът напоследък.

Старата Маги се беше развихрила отново. Преди Али да успее да осмисли подтекста в забележката ѝ, Бърни почука по ръба на чашата си с вилица.

— Искам да благодаря на всички, че дойдохте да отпразнувате с нас лансирането на новото ни шоу и да се срещнете с новата звезда — Али Бойд. Познавам Али от петнадесет години, но не като звезда. Всъщност първите думи, които чух от нея, бяха за Мат — той ѝ се усмихна, докато тя нервно се питаше какво ли щеше да последва. — Тя каза: „Не знаете ли, че той има съпруга и семейство, което все пак трябва да го вижда понякога?“ Али съвсем неоснователно си мислеше, че Мат би следвало да има повече свободно време. Аз разбирах естествено, че тя е просто съпруга и майка, която няма представа от изискванията на работата в телевизията. Мислех, че това е нейна слабост. Сега знам, че в това е силата ѝ. Али не е една от нас, тя е една от тях, ето защо те отварят душите си пред нея. И бих искал да призная нещо — извади огромен букет бели рози иззад гърба си. — През последните няколко месеца се влюбих в нея.

— Е, ами май си позакъснял — Али се извърна рязко и видя Мат, който също държеше в ръцете си букет. Протегна му ръце с облекчение. Появата му тук можеше да означава само, че се гордее с нея.

Причината за държането на Мат напоследък бе, че шоуто му не вървеше както трябва, а сега, след като Шира Уейд бе дал съгласието си за участие, Мат отново бе заприличал на себе си. Забавен и остроумен, както винаги. Маги Ман грешеше. Между тях всичко щеше да е наред.

В другия край на залата Али забеляза Ричи Пейдж. Той обикновено бягаше от пресата като от огън. Мат също го съзря и се опита да се скрие заедно с Али в тълпата, но шефът се приближи към тях.

— Алегра, Мат, радвам се да ви видя — подхвана приветливо Пейдж. — Сигурно много се гордееш с нея, Мат. Али е истински талант. Направо бихме го пропилили, ако нямаше свое шоу.

Мат добре съзнаваше преценяващия поглед на Пейдж.

— Знам. Много се гордея с нея.

— Радвам се да го чуя.

Мат бе обзет от огромно желание да си тръгне. Проклетият кучи син не му вярваше.

— Чух, че сте поканили Шира Уейд за следващата седмица.

Али си отдъхна. Разговорът бе приел по-безопасен обрат.

— Да — отвърна Мат сковано. — Ще стане добро интервю.

— И аз така се надявам, Мат — тонът на Пейдж бе сприхав и неприятен. — Защото наистина ви трябва нещо свежо, нали?

Зад гърба на Пейдж Мат съзря Белинда, която си проправяше път към тях. Взе чаша от един поднос и ѝ я подаде, но тя отказа. Тогава долови неприсъщата за нея нервност и стомахът му се обърна. Белинда със знаци му сигнализираше да приключи разговора и да отиде при нея. Когато си намериха по-тихо кътче, тя се обърна към него.

— Става дума за Шира Уейд, нали? — започна Мат веднага.

— Не ми казвай, че се е отказал.

— Причината не е в него. Той много иска да участва. Искане да раздуха нещата до небето. Даже предложи да се появи от тоалетна за хомосексуалисти.

Мат се ободри. Може би играта още не беше свършила.

— А в звукозаписната му компания — Белинда потърка очите си с ръка, изглеждаше смазана. — Вдигнали страхотен шум, като разбрали какво е намислил. Поставили ултиматум — те или ние — опита се да се усмихне въпреки умората и яда си.

— Той решил да са те.

— Господи! — Мат се опитваше да запази самообладание пред всичките тези хора. Отскоро го отхвърляха, но май започваше да свиква. — Сигурна ли си, че не можем да го убедим?

Белинда вдигна рамене.

— Опитах всичко, за което се сетих.

— Той сега в Лондон ли е? — Мат бе твърдо решен да не се предава. — Хайде. Да опитаме още веднъж. Къде е отседнал?

— „Дорчестър“.

— Ще отидем там. Само да се обадя на Али, че тръгваме.

Проправиха си път през гъстата тълпа, която я беше обградила. Щом видя изражението му, Али моментално се измъкна от разговорите.



— Ши́ра Уейд се е отдръпнал — обясни той.

— О, Мат, не отново.

— Ще отидем до хотела му, за да се опитаме да го придумаме.

Али се загледа след тях. Защо не можеха поне веднъж нещата да вървят добре едновременно и за Мат, и за нея?

Тихомълком, като плъзгаща се змия, Пейдж изникна до Али.

— Надявам се, няма проблеми?

— О, не, разбира се — бодро се обърна към него тя. — Нищо, с което да не могат да се справят.

На рецепцията на „Дорчестър“ Мат моментално беше разпознат и момичето услужливо се обади в апартамента на Ши́ра Уейд. Заговори учтиво по телефона.

— Някой ще слезе веднага — на устните ѝ изгря дежурната усмивка. — Ако искате, изчакайте в бара, бих могла да ви поръчам нещо за пиене.

Мат въртеше чашата е минерална вода в ръцете си и прехвърляше наум аргументите, с които би могъл да убеди Ши́ра Уейд да прекара звукозаписната си компания. Щеше да е трудно, но трябваше да опита.

Не им се наложи да чакат дълго.

След по-малко от пет минути една елегантна негърка, облечена от глава до пети от Армани, тръгна през фоайето към тях.

— Господин Бойд? — гласът ѝ бе ясен и звънлив като на професионална певица. — Опасявам се, че е станало някакво недоразумение — тя се усмихна със съчувствие. — Господин Уейд вече отлетя за Париж.

Като излязоха от „Дорчестър“, Мат усети, че потъва в мрачните дълбини на отчаянието. Не можеше да повярва, че всичко се повтаря отново.

— Знаем от какво имаме нужда — Белинда махна на едно такси. — Да идем на някое тихо, дискретно място, където да се натряскаме.

От думите на Белинда Мат не знаеше какво да очаква и затова се почувства малко нервен, като влязоха в интимната, облицована с дървена ламперия обстановка на „Ту Бридж Палъс“. Но мястото въобще не беше такова, каквото бе очаквал. Нямахше шикозни жени на

петнадесет мартинита, които си търсят кой да ги откара вкъщи. Клубът по-скоро приличаше на първите кафенета<sup>[1]</sup> от осемнайсети век или на изискан клуб за джентълмени.

Но за Мат истинската изненада дойде от това, че при влизането им никой не помръдна. Момичето на бара дори не вдигна поглед от „Гардиън“ и когато Белинда го поведе нагоре по тесните стълби към една маса на втория етаж, никой от младите пияници не го позна и не го погледна втори път.

— Това е, защото си от телевизията — Белинда го гледаше, докато отпиваше от коктейла си „Блъди Мери“. — Тук е царството на актьорите, скъпи. Ти си никой, докато не направиш „Хенри V“.

Мат се засмя. Седейки тук, се чувстваше почти като обикновен човек и въпреки че знаеше колко относително беше това усещане, все пак се въодушеви. Шира Уейд и проклетото шоу започнаха да му се струват далечни и незначителни.

— Знаеш ли? — каза той, като изпразни чашата си и се изправи. — Може да направя нещо, което не съм правил от петнадесет години.

Белинда, която изстискваше резен лимон, облиза пръстите си.

— Което ще рече?

— Ще отида на бара и ще си поръчам питие.

— Съжалявам, Мат, но не можеш — тя избърса пръстите си в сакото като зле възпитано момиче. — Разбираш ли, ти не си член.

Мат я погледна в очите. Тя очевидно се наслаждаваше, че го е поставила в неизгодна позиция, напомняше му, че тук бе натрапник без име. И най-необичайното беше, че след като години наред всички се бяха отнасяли към него като към знаменитост, това в момента го интригуваше и му допаднаше. Сякаш беше на нейна територия и ще не ще, бе длъжен да играе по нейните правила.

Час по-късно, когато го попита дали би искал да вечеря в някой ресторант в Сохо, той прекалено бързо каза не. Истината бе, че не искаше да разваля магията.

Вечеряха там. Мат си каза, че не бива да се поддава на силната, но фалшива магия на вечерта. От другата страна на невзрачния вход, който приличаше повече на врата към нощен клуб със стриптийз, плаца за проститутки или свърталище на наркомани, светът си оставаше същият като в мига, в който бяха влезли вътре. Това беше реалният свят, светът, в който присъстваше Али. И Джейни. И Джес.

— Каква ужасна седмица! — Белинда вдигна чашата пред лицето си и червените отблясъци го озариха като египетски храм при залез-слънце. Жестът бе театрален и той го знаеше. Тя се опитваше да го омагьоса. — Но поне сме заедно.

Той задържа ръката ѝ в своята за секунда. После, сякаш ненадейно бе взел решение, се изправи.

— Време е да тръгвам. Али вече сигурно се е прибрала — постави името помежду им като разделителна ивица в средата на спалня.

— Добре.

Белинда знаеше, че трябва да се държи небрежно, изтънчено, хладно. Но не се чувстваше така. Нямаше да ѝ се удаде по-добър случай. Защитната стена на Мат се беше пропукала тази вечер и двамата го съзнаваха. Тя стана и мълчаливо го последва навън.

В мълчание слязоха по стълбището, което сякаш беше излязло от роман на Дикенс, толкова тъмно и тясно беше. Никой от двамата не се опита да подхване лек разговор, както обикновено. Точно преди да свърши алеята и да навлязат в ярко осветените улици, и двамата спряха инстинктивно.

Тя сложи ръка на рамото му и го погледна в очите.

— Вярно е това, което разправят, нали, Мат? — погледът ѝ беше завладяващо син. — Повече ти харесваше, когато жена ти си стоеше у дома. Сега, когато Али се промени, това не ти допада много, нали, Мат?

Това беше откровено предизвикателство към мъжествеността му, неподправено и просто, и имаше само един начин да му отговори.

За миг си припомни угриженото лице на Али по-рано същата вечер. Тя искаше нещата да потръгнат и при него. Али звездата. И Мат провалът.

Тялото му притисна Белинда към студените пръти на оградата и твърдите му устни се склочиха върху нейните.

---

[1] Тези кафенета, основани през XVIII век, са дали началото на съвременните английски клубове. — Б.пр. ↑

Мат се събуди рязко. За един миг премина от дълбокия сън в реалната действителност. Хвърли поглед към фигурата до себе си и с огромно облекчение видя, че това е Али, а не Белинда. И въпреки това, когато се обърна на другата страна и се опита да заспи, разбра, че не може. Мисълта му дълбаеше упорито все в една посока като куче, което търси заровения си кокал. Мисъл, която му носеше едновременно и безпокойство, и вълнение.

Беше целунал Белинда. Затвори очи и се опита да потисне спомена. Но той изплуваше отново и отново. Белинда, която го предизвика съвсем умишлено, както съзнаваше Мат, но това сякаш правеше провокацията още по-съблазнителна. Без прикрити прелъстителни погледи и случайни докосвания. Повече като заплаха, отколкото като покана. Начинът, по който устата ѝ се отвори като паст на лъвица под неговите устни. Не беше нежна, женствена и податлива. А завладяваща.

Али се размърда в съня си и се притисна към него. Мат се пресегна и повдигна разбърканите ѝ коси. Вгледа се в лицето ѝ.

През всичките години на брака им нито за миг не бе изпитал необходимост да доказва мъжествеността си, като спи с друга жена. Никога не бе отъждествявал силата със секса, както правеха повечето мъже. Иронията в момента бе в това, че сега, когато се бе усъмнил в способностите и таланта си, непрекъснато мислеше за Белинда.

Очите на Али се отвориха за момент. Все още сънена, тя сякаш изпита необходимост от успокоителното му присъствие и се притисна към него, гърдите ѝ настръхнаха и прободоха тялото му през тънката копринена материя на нощницата ѝ.

Когато тя започна да го гали и плъзна ръка между краката му, той усети, че реагира на милувката. Тя вдигна сънените си очи към него и му се усмихна. Проряза го остро чувство за вина, което попари ефекта от ласките ѝ, и ерекцията му спадна. Целуна я нежно и лекичко я отстрани от себе си, без да я поглежда в очите. Това не беше трайно. И

нищо не означаваше. Просто днес тя не можеше да възвърне поразклатената му вяра в мъжествеността му.

Без да се пробуди напълно, Али се мушна обратно под своята завивка. Но вместо да се отпусне в прегръдките на съня, очите ѝ рязко се отвориха. Нещо не беше съвсем наред.

Белинда се събуди и се протегна. Тази вечер трябваше да вечеря с един журналист, с когото се беше запознала на парти у приятели миналата седмица. Изведнъж почувства, че няма никакво желание да излиза с него. Знаеше, че през цялата вечер ще мисли за Мат.

Скочи енергично от леглото и дръпна тежките плюшени завеси на прозорците. Погледна надолу към улицата. Хората бързаха за работа. Любимото ѝ време на деня. Нищо, че работеха като луди в телевизията, поне никога не започваха толкова рано като отрудените служители с тъпите им часове за работа.

Белинда се усмихна. Хвърли поглед из спалнята си към обширното махагоново легло, покрито е дантелени завивки, които навярно са били част от чеиза на някоя сръчна булка, към тапетите, осяяни с букетчета виолетки, към палмите в красивите саксии, картините и другите прекрасни дреболии. Беше създавала в този апартамент малко кътче от света по времето на кралица Виктория. А най-голямата тръпка бе в усещането, че си оставаше съвременно момиче, свободно да прави каквото му се прииска в обстановка от епохата, в която жените не са имали никакво право на избор. Сама си беше господар, не беше ничия съпруга или любовница и така ѝ харесваше. Харесваше ли ѝ?

Отново се сети за Мат. Трябваше ли да продължи напред и да се обвърже? Той не би пожелал да напусне Али и децата си.

Затвори очи и си припомни усещането от целувката му и напрегнатото вълнение, което я беше завладяло, щом ръката му докосна гърдите ѝ в тъмнината на „Бриджис Палъс“.

Никога, дори и когато беше на петнадесет години и за първи път бе докосната изучаващо, не беше усещала такава тръпка. Можеше да долови рисковете, които поемаше. Мат не беше от типа мъже „чук-чук и дотук“. Една връзка с него би била началото на голямо приключение.

Или увертюра към разбито сърце, след която тя отново щеше да остане сама, отхвърлена в периферията на неговия живот.

И защо трябваше тя — жената, която винаги си бе падала по издигащи се мъже, да се влюби в Мат в момента, когато звездата му залязваше? Затвори очи и отново си представи лицето му, усмихнатите сини очи, острия му като бръснач ум и зад всичко това — нежната му душа. Осъзна, че е готова да се бори, за да го има.

— Добре. Да не сте забравили нещо? — Али стоеше на прага и махаше за довиждане на Мат, който щеше да закара момичетата в училище. — Джес, нотите за урока по пиано в чантата ли са? Ще дойда да те взема.

— Няма нужда.

— Знам. Но ми доставя удоволствие.

— Ами добре — увери я Джес, — щом това ти помага да приспиш чувството си за майчина вина...

Али я плесна през смях.

— Влизай в колата!

Наведе се и се усмихна на Мат през отворения прозорец, като се опитваше да забрави случката от предишната нощ. Никога преди не се бе получавало така. От време на време той биваше уморен. Тя понякога не беше склонна да правят любов. Но нищо подобно. Горкият Мат. Навярно напрежението в момента си казваше думата. А той все пак не искаше да сподели с нея проблемите си. И при най-общия въпрос отскачаше като попарен. Да я вземат мътните тази телевизия! Беше си въобразявала, че тя ще ги сближи, а вместо това сякаш се отдалечаваха.

В колата Джес бърбореше, както обикновено, но Джейни, която беше много чувствителна, седеше мълчаливо на задната седалка. Без да осъзнава защо го прави, беше започнала със страх да наблюдава родителите си внимателно от известно време насам. От седмици вече, откакто майка ѝ беше започнала да работи за новото си шоу, между тях нещата не вървяха добре.

Когато Мат спря колата на ъгъла до училището и Джес чевръсто се измъкна и хукна напред, Джейни остана на задната седалка, като се опитваше да събере кураж.

— Татко — наведе се напред и го целуна по бузата. — Обичам те — каза простичко.

Мат се обърна към нея и сърцето му заби по-бързо. В очите ѝ се четеше тревога, която никога не беше виждал преди. Тя не би могла да знае вече. Пък и нямаше какво да знае. Още не.

— Татко?

— Да, Джейни? — той взе ръката ѝ в своята и я стисна.

— Защо не вечеряте двамата с мама заедно тази вечер? Знаеш ли — продължи припряно, преди да успее да ѝ отговори, — че през последните три седмици сте прекарвали само една вечер заедно?

— Не си въобразявай разни глупости, скъпа — Мат се опита с усмивка да смекчи сериозния ѝ тон. — Сигурен съм, че са били много повече.

— Не, не са — настоя тя. — Джес проучи въпроса. Направи схема на компютъра. Вечеряхте заедно миналата сряда. Дори и госпожа О'Шок го е забелязала, въпреки че според нея отсъствията допринасят за продължителен и здрав брак.

Мат избухна в смях, като си представи госпожа О'Шок, която, облечена в черен халат и карирани чехли, очаква героя си да се върне от дългия си среднощен поход в местната кръчма.

Стисна отново ръката ѝ.

— Примамлива идея, Джейни. Ще го направим скоро.

— Защо не тази вечер?

Мат се трогна от нетърпението в гласа ѝ.

— Скъпа, та аз дори не знам какви са плановете на майка ти за тази вечер.

— Свободна е. Проверих в бележника ѝ. Татко? — тя докосна стърчащия си бретон. — Обещавах ли? Аз ще направя резервациите, в случай че забравиш.

Този път Мат не се засмя. И очите му тревожно проследиха отдалечаването на по-голямата му дъщеря. Кукувица ли му беше изпила мозъка, та си фантазираше разни работи с Белинда? Джейни му вярваше безрезервно. Как въобще си беше помислил, че може да ги предаде? Като стигне в службата, ще обясни на Белинда внимателно, но твърдо, че вчера бяха допуснали ужасна грешка.

— Какво се е случило, ангел мой? — Бърни наблюдаваше Али, която в продължение на пет минути се взираше в сценария, без да го вижда. Когато върху жълтия лист падна една капка, реши да проговори. Въпреки че се досещаше какъв е отговорът.

— Мат. Съвсем се е отдалечил от мен. Сякаш мислите му все витаят някъде другаде.

— Може би е така. Трудно му е напоследък.

Али вдигна очи, не беше сигурна доколко може да му се довери. Той я гледаше и тя видя загрижеността в малките му очи.

— Той вече не иска да се любим.

— Може би е съвсем обяснимо. Не би могъл да се чувстваш особено потентен, като гледаш как кариерата ти се проваля, нали?

— Бърни?

Без да има нужда да го пита, Бърни знаеше какво щеше да последва и се страхуваше от въпроса.

— Кажи, миличка.

— Той нали няма любовна връзка с Белинда?

Както и всички останали в Сенчъри, Бърни знаеше колко много време те двамата прекарват заедно. Но това едва ли беше неоспоримо доказателство.

— Не знам. Искаш ли да отида и да поговоря с него?

— Би ли го направил? — Али усети облекчение. Мат се затваряше в себе си при първия въпрос от нейна страна. Може би Бърни щеше да успее да открие нещо.

— Някой да е виждал Мат? — извика Бърни в офиса на „Шоуто на Мат Бойд“ по-късно същата сутрин.

— В кабинета им — каза Рой. Говореше едновременно по два телефона и друг звънеше на бюрото му. С глава му посочи затворената врата. Бърни долавяше разгневени гласове зад нея.

— Ще се отбия по-късно — врътна се на пети.

— Бърни, какво те води насам? — Мат отвори вратата на кабинета и очевидно искаше да се измъкне оттам час по-скоро.

Бърни се поколеба за момент. Едва ли би могъл да проведе сериозен разговор, ако Белинда се навърта наоколо. В този момент се появи и тя, хвана Мат за сакото и го задърпа навътре, преди да забележи, че Бърни стои пред него.



Бърни моментално разбра, че нещо се бе случило между тях. Отгатна по начина, по който избягваха да се гледат в очите и се опитваха да го прикрият с празнословие, което въобще не им беше присъщо при нормални обстоятелства. Беше го виждал стотици пъти, дори самият той го беше правил. Мат и Белинда се опитваха да му хвърлят прах в очите и за това съществуваше само едно възможно обяснение.

Али имаше право. Те бяха любовници.

В този момент една от секретарките подаде на Мат съобщение.

— От кого е, Сю? — попита той.

— Момичето не се представи. Просто каза да ти предам, че е запазила маса за двама за девет часа в „La Pomme d’Amour“<sup>[1]</sup>.

Мат се усмихна и Бърни изпита неистово желание да го удари. Да не беше откачил? Явно се беше забъркал с Белинда, а сега, изглежда, имаше връзка и с друга жена. Боже господи, горката Али. На ти сега приемане на успеха на съпругата ти. Провалите май се отразяваха прекалено добре на похотливостта му.

На връщане към студиото в Ийст Енд се позабави, спря за миг на Тауър Бридж. Резкият мартенски вятър къдреше водната повърхност. Бърни се питаше как, по дяволите, щеше да съобщи на Али това, което беше разбрал.

Като влезе в студиото, Али се усмихваше безгрижно и щастливо.

— Изглеждаш много радостна — Бърни не можеше да понесе лъчезарното ѝ изражение. Тя буквално сияеше.

— Така се и чувствам.

— И по какъв повод?

— Двамата с Мат ще вечеряме заедно по идея на Джейни — тя се засмя и взе сценария за следващото шоу. — Децата смятат, че не прекарваме достатъчно време заедно. Сама е направила резервацията в ресторанта.

— Нека отгатна — ухили се Бърни. — Става дума за „La Pomme d’Amour“ за девет часа.

— Как, за Бога, разбра?

— Никога ли не съм ти казвал — намигна ѝ, — че баба ми е била екстрасенс?

Взе ръката ѝ в своята и я погали. Много се беше привързал към нея. Може би всичко щеше да се нареди. Молеше се на Бога да се

нареди. И двамата му бяха много скъпи.

Али чакаше Мат в малкото барче на „La Pomme d'Amour“, заобиколена от пастелни рисунки, и се притесняваше, сякаш беше дошла на среща с непознат, уредена от някой приятел, и не беше сигурна дали нещата между тях ще потръгнат. Но в мига, когато Мат влезе и ѝ се усмихна, тя видя, че той е притеснен също като нея и се отпусна.

След като сервитьорът взе поръчката им и донесе на двамата по чаша „Кир Роял“<sup>[2]</sup>, Мат взе ръката ѝ и я целуна.

За миг се изкуши да ѝ каже за Белинда, но не беше сигурен какво точно да признае. Често признанията са по-лесни за този, който ги изрича, отколкото за този, който трябва да ги изслуша.

Като се измъкнаха от таксито по-късно, след две бутилки вино плюс чаша екзотично бренди, къщата тънеше в мрак. Даже Сокс спеше. Мат тихичко отвори вратата и се препъна в купичката с вода, която Джейни беше оставила в предверието за Сокс. Дватамата с Али избухнаха в сподавен кикот. Със съпружеска загриженост тя настоя той да седне на първото стъпало и да събуе мокрите си панталони.

На горния етаж Джейни леко почука на вратата на сестра си.

— Джес, това нали не са крадци?

Джес се изправи в леглото и се ослуша. Беше чула таксито отвън.

— Не, крадците не пристигат в таксита и не обират барчетата с алкохол в дневните на хората.

— Тогава значи са мама и татко — каза Джес.

— Да идем да видим.

Те весело се промъкнаха до площадката и надникнаха през перилата.

На най-долното стъпало седеше баща им без панталони и държеше в едната си ръка бутилка „Реми Мартен“, а в другата — майка им.

— Джейни, ти си гений — прошепна Джес. — Мисля, че нещата се пооправиха.

— Надявам се — Джейни прегърна по-малката си сестра, за да скрие сълзите, които се бяха събрали в ъгълчетата на очите ѝ. — Наистина се надявам, мама му стара.

Щом досадното слънце си проправи път през процепа на тъмните завеси в спалнята на следващата сутрин, Али се събуди и поглади косата на Мат с любов. За миг се почуди защо се въргалят на пода. После се сети и се усмихна.

Все още сънена, затегли Мат към леглото и придърпа завивката след себе си. Телефонът на нощното шкафче иззвъня и Али погледна часовника. Девет и половина!

— О, боже! — възкликна тя. — Това е майка ми. Обещах ѝ да я закарам до гарата — вдигна слушалката. — Толкова съжалявам, мамо, но ме връхлетя ненадейно пристъп на грип — излъга тя, а Мат започна да я гали от вътрешната страна на бедрата.

— Кажи ѝ — посъветва я той, докато устните му се плъзгаха надолу по тялото ѝ — да си хване такси, по дяволите!

Али полагаше нечовешки усилия, за да не простене. Майка ѝ не вярваше в секса след женитбата.

— Добре ли си, Алегра? Кой говори до теб?

— Не ти ли казах, мамо? Тъкмо ме преглежда докторът.

С лице, заровено между краката ѝ, Мат все пак успя да се засмее. Майката на Али се встрещи.

— Ами той май не взима работата си много на сериозно.

Този път Али изпъшка.

— Ох, не бих казала, че е така — гърбът ѝ се изви от сладко удоволствие. — Въобще не смятам така.

— Дочуване, Алегра. Надявам се скоро да се почувстваш по-добре.

— До... чуване... мамо. Сигурна съм, че това ще стане скоро.

След като правиха любов, Мат се отпусна до нея на леглото и започна да гали косите ѝ. Как изобщо му беше хрумнало да изневери на Али, след като беше толкова дълбоко свързан с нея и семейството си?

— Да сваля Мат от програмата Телетон? — Стивън Картрайт звучеше ужасен, сякаш Ричи Пейдж бе предложил да не излъчват коледната реч на кралицата. — Сигурно не говориш сериозно!

Вече повече от десет години Сенчъри Телевижън заедно е Телетон беше домакин на най-големия благотворителен бал на Асоциацията на телевизионните работници, в който участваше и Биг Сити Телевижън, техният най-голям конкурент. Това бе най-престижното и елитно събитие на годината, което се гледаше от дванадесет милиона зрители. За една вечер телевизионните компании забравяха съперничеството и сводките за рейтинга и се надпреварваха кой ще събере повече пари за благотворителни цели. Откакто бяха установили тази традиция, неин водещ бе Мат.

— А защо не? — Пейдж нетърпеливо почукваше с пурата си. — Дошло е време за промени — идеята му беше хрумнала предната вечер, както си лежеше във ваната.

— Но Мат винаги го е водил досега. Той е Телетон.

— На хората им е досадно да виждат все едно и също лице. Мисля, че бихме могли да открием някой друг.

Стивън се запита накъде биеше Пейдж.

— И кого предлагаш?

Ричи Пейдж се постара да звучи колкото може по-небрежно:

— Всъщност си мислех за Дани Уайлд.

Стивън студено изгледа Пейдж. Този път щеше да му се противопостави.

— Но той дори не работи за Сенчъри. Главният водещ винаги е бил от нашата компания.

— Това, което имам предвид... — Пейдж се усмихна — ... е да нарушим традицията. Двама водещи. Дани Уайлд като главна фигура и някой от Сенчъри като негов подгласник — направи пауза. — Може би жена.

Стивън беше объркан.

— Маги Ман ли имаш предвид?

— Не. Маги никога не би могла да бъде на нивото на Дани.

Личният факс на бюрото на Пейдж избълва лист хартия и след кратък поглед върху него шефът на Сенчъри го прибра в чекмеджето си. През това време Стивън се чудеше кой, освен Маги Ман бе достатъчно популярен, за да може да се справи с Телетон. След миг схвана намеренията на Пейдж.

— Нали нямаш предвид — попита той, като за първи път тонът му не беше раболепен — Алегра Бойд?

— Напротив.

— Но тя не е достатъчно известна от кратката си рубрика в „Хелоу“.

— Но скоро ще стане. Бърни Лонг твърди, че тя е бъдеща звезда. Пък и ще бъде само подгласничка. Смятам, че ще се справи прекрасно.

---

[1] Френски, ресторант „Ябълката на любовта“. — Б.пр. ↑

[2] Сухо бяло вино с няколко капки сок от касис. — Б.пр. ↑

## 21

През следващите няколко седмици Джейни наблюдаваше родителите си отблизо и със задоволство забеляза, че животът им постепенно навлиза в спокойното си русло. И двамата бяха заети, но поне намираха време един за друг.

— Надявам се, че главозамайващите кариери не са ви накарали да забравите важността на двадесет и първи април — каза тя една сутрин.

Али залепи длан върху устата си.

— Първият ден на пролетта! А аз дори не съм си изпрала карнавалното костюмче!

Джейни се засмя, сигурна, че майка ѝ много добре знае за какво става въпрос.

— Осемнадесетият ми рожден ден.

— Вярно бе — каза Али, сякаш току-що си е спомнила. — И как искаш да го отбележиш?

— Ами — започна Джейни с тържествен глас — бях решила да отида на кино и парите, които щях да спестя от партито, да ги даря на Грийнпийс.

— *Щяхме* да спестим — поправи я Мат и намигна на Али. — Обаче?

— Обаче вместо това реших да си направя парти.

— Аа, ясно — каза Али, готвейки се за неизбежното. — И какво точно имаш предвид?

— О, нали знаеш, нищо специално — оркестър, диско, ядене, пиене и голяма тента в градината за около триста души — забеляза ужасеното изражение на Али и бързо добави с надежда в гласа: — Или пък бих могла да наема някой клуб за една нощ.

Али си помисли за силно затъмнените и разноцветно боядисани дупки с оглушително думкаща музика, които Джейни обичаше да посещава, и реши, че все пак една тента в градината е по-малката беда. Поне всички са ти пред очите.

Влезе Джес със сутрешната поща.

— Сметки за татко — каза тя — и малко поща от почитателите на мама.

Постави пред майка си бял, надписан на ръка плик. Али установи с изненада, че той е от Сенчъри, но почеркът ѝ беше непознат. Сигурно от пресслужбата ѝ изпращат нещо.

Отвори го, а Джес, нетърпелива да узнае какво ѝ пишат почитателите, застана зад нея. За нейно учудване писмото се оказа от Ричи Пейдж. Али прочете половината и след това се опита да го сгъне и да го напъха в плика, но Джес вече бе схванала за какво става въпрос.

— Леле! — звънна гласът ѝ възбудено. — Няма да повярвате! Молят мама да води Телетон! И познай с кого, Джейни... С твоя любим Дани Уайлд!

Али стисна очи, почувствала прилив на гняв към Джес. Как може да е толкова глупава и нетактична? Настъпи тишина и времето сякаш спря.

— Няма да го направя — Али грабна писмото и го скъса на две. — Ще кажа на Пейдж, че и дума не може да става.

Лицето на Мат не изразяваше нищо.

— Това е чудесна възможност и е нелепо да се отхвърля.

Той събра пощата пред себе си, без да гледа към нея. После добави с глас, в който тя усети потиснат гняв:

— Освен това, ако го отхвърлиш, ще изглежда, като че ли предпазваш мен. Нямах никакъв избор. Трябва да го направиш.

Джес хвърли поглед на единия, после на другия и постепенно осъзна какво е направила.

Мат излезе от стаята и Али само го гледаше, не знаейки какво да каже от страх да не влоши ситуацията. Как можеше Пейдж да погажда такъв номер на нея и Мат? Какво, по дяволите, да прави сега?

Тя чу как входната врата се затръшва и Мат тръгна, без да каже довиждане, без даже да предложи на момичетата да ги откара до училище. Али с мъка удържа сълзите си и се почуди дали да не хукне подир него, но какво щеше да му каже? Напоследък каквото и да кажеше за работата си, все излизаше сякаш не на място. Или ще е снизходително, или фалшиво бодро.

Чу как Мат тресна вратата на колата си. Може би просто трябваше да му каже, че го обича? Но точно в този момент Джес

избухна в сълзи и седна на масата, стиснала главата си в ръце.

— О, мамо! — изплака тя. — Толкова съжалявам. Грешката е изцяло моя.

— Не, не е.

Неспособна да се сърди на Джес, гледайки я така съкрушена, Али я погали по косата. Чу как Мат пали колата и отчаяно ѝ се прииска да се спусне към него, но знаеше, че и Джес има нужда от нея. Ах, този гаден Ричи Пейдж!

Навън чакълът се разхвърча във въздуха, докато Мат обърна колата и с бясна скорост се отправи към смъртоносното кръстовище на тяхната алея с главния път. Когато наближи края на алеята, той вече се носеше с петдесет<sup>[1]</sup> и видя, че едва има време да се включи пред идващата кола, но въпреки това не я изчака.

Не можеше да си спомни да е бил по-ядосан или по-унижен. След десетгодишна съвместна работа нито Ричи Пейдж, нито Стивън не си направиха труда даже да го предупредят, че е решено той да се махне от Телетон. На това отгоре да слагат на негово място Дани Уайлд, който дори не работеше в Сенчъри, си беше нарочно премерен удар.

Мат отби по междуселски път и спря пред оградата на една нива. Излезе от колата и се облегна на портата. Трябваше да признае, че в реакцията му имаше нещо повече от това да го заместят с мъж, десет години по-млад от него. Е, добре, това ще го накара да се почувства с една стъпка по-близо до боклука, но телевизията трябва да се мени. Самата среда беше променлива. Дъвчеше хората, а после ги изплюваше, затова те бяха толкова добре платени. Телевизията непрекъснато искаше нови лица. И тази година едно от новите лица щеше да бъде Али. Той изобщо не се съмняваше, че тя ще бъде страхотна.

Но имаше още нещо, с което той трябваше да се справи — как наистина да се отнася към внезапния ѝ успех. Истината е, че той дълбоко нараняваше неговото его, чувството му за печеловник, глава на семейството. Едва ли Али щеше да има нужда от него.

Общоприето бе да се мисли, че мъжете са се променили, че са оставили жените да задоволяват амбициите си. Но дълбоко в себе си Мат съзнаваше, че той иска да е по-добър от жена си. Може за един съвременен мъж това да е неприемливо, но истината за него беше



такава. И не само за него — той беше сигурен, — а и за много други мъже.

Въпреки това не трябваше ли Али сама да се разпорежда с живота си, не трябваше ли да се възползва от дарбата си? И не се ли държеше той като егоистичен тъпанар? Мат затвори очи. Вече не знаеше кое е мъжко начало и кое — егоизъм. Без съмнение Сюзи би казала, че то е едно и също нещо.

За момент се сети за родителите си. При тях всичко беше толкова просто — баща му ходеше на работа, а майка му си стоеше вкъщи. Всеки петък баща му оставяше заплатата си вкъщи, а майка му, от своя страна, му заделяше джобни пари. Тя не работеше, но всички знаеха кой всъщност командва парада. Тя.

Но сега жените искаха да бъдат нещо повече от скрита зад трона власт и кой би могъл да ги упрекне за това?

Само на няколко инча от него се появи безучастно преживяща крава и насочи нос към него. Предполагам, че ти си следващата, помисли си той и я погали. Кравешко самочувствие. Ще ѝ писне да се разтакава насам-натам, да я доят и ще ѝ се прииска и тя да преживее нещо интересно.

Отправи се обратно към колата, осъзнавайки, че даже само с мисленето на такива работи прекрачва границата на приличието, а да ги изрече бе невъзможно. Може би даже бе нечестно. За Али, а и за другите жени, връщане назад нямаше. Той или трябва да приеме новата Али, или с брака им е свършено.

Докато стигне до паркинга на Сенчъри, си даде сметка, че е насочил гнева си в погрешна посока. Ричи Пейдж бе виновен за всичко, а не Али. Усмихна се бегло на Брайъни на рецепцията и се качи на асансьора за административния отдел.

Лорийн, секретарката, която Ричи Пейдж бе довел със себе си, изглеждаше смущаващо спокойна, когато той поиска да говори с шефа ѝ. Все едно че го бе очаквала. Вдигна телефона на бюрото и две минути по-късно Пейдж вече стоеше в рамката на отворената врата и се усмихваше широко.

— Мат, каква приятна изненада! — той протегна ръка като продавач, съзнаващ, че това е сделката, която не му достига до премията. — Какво мога да направя за теб?

— Много добре знаеш.

Мат мина покрай протегнатата му ръка и влезе в кабинета. Зад гърба му Ричи Пейдж намигна на секретарката и го последва.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш с намерението Дани Уайлд да води Телетон, като много добре знаеш, че вече десет години това е моя работа?

Пейдж му отправи подкупваща усмивка.

— А не ти ли идва наум, че след десет години хората могат да поискат да видят нещо ново? Че е време да се даде и на някой друг шанс и той да натопа човката си?

— Имам договор.

Пейдж отново се усмихна.

— В договора ти пише, че трябва да ти плащаме — бръкна в куфарчето си. Явно копелето се бе погрижило за всичко. — Но не и че трябва да те използваме.

— Какво си намислил, Пейдж?

Мат отказа предложението. Да седне означаваше да покаже, че се готви за приятен разговор.

— Защо се опитваш да въвлечеш и жена ми в това?

— Защото е талантива. Защото зрителите я обичат — той направи пауза, преструвайки се, че рови из книгата на бюрото си. — Защото мисля, че тя и Дани ще са чудесен отбор. В края на краищата Телетон не е създаден да задоволява егото на някого, нали, Мат? Предназначението му е да събира пари за болни деца.

Мат едва се удържа да не загаси пурата в гърлото на лицемерния мръсник.

— Щом го вземаш толкова навътре, има само едно разрешение, Мат — Пейдж седна в масивния, тапициран в сива кожа стол и го завъртя така, че да не гледа към Мат, а към реката. — Винаги можеш да подадеш оставка. Няма да те притесняваме с договора.

Значи за това била цялата работа! Без да каже дума, Мат се обърна и излезе от кабинета. За част от секундата Пейдж го бе изкушил да хвърли ръкавицата. Само че той изигра коза си твърде явно. Твърде ясно посочи, че иска Мат да си подаде оставката. Единственото нещо, което наистина би го нервирало, е, ако той остане.

И Мат щеше да направи точно това.

— Вярно ли е, Мат?

Белинда го сграбчи за ръкава и го дръпна в полутъмния коридор.

— Кое да е вярно? — попита раздражено Мат и си помисли, че трябва да свиква с това.

— Че Дани Уайлд ще води Телетон с Али?

— А не е ли по-добре да попиташ нея? — опита се да отговори Мат с безразличие, но не успя. — Или него.

Тя го хвана за ръката.

— Бедният Мат.

Съчувствието ѝ силното раздражни, но в същото време дълбоко го успокои.

— Мисля, че правят ужасна грешка. Дани Уайлд няма и една десета от твоя талант. Това е само номер на Пейдж. Опитва се да ти прави мръсно, Мат.

Без предупреждение тя се наведе напред и лекичко го целуна по устните.

Без да го е очаквал, Мат се почувства едновременно трогнат и успокоен от вярата ѝ в него. Напоследък това не му се бе случвало често.

— Благодаря ти много. Винаги съм мислил, че имаш добър вкус.

Това беше грешка, помисли си Белинда. А ако си изиграеше картите както трябва, тази история би могла да ги сближи още повече, като същевременно вбие клин между него и Али.

Чудеше се дали трябва да му каже, че един репортер от „Пост“ днес е звънил в администрацията и утре всичко ще бъде поместено на първа страница. Не ѝ се искаше да разваля момента. После си го представи как утре сутринта замира с вестника в ръка и колко по-болезнено ще бъде това за него.

— Мат — каза тя тихо, — има нещо, което трябва да знаеш.

Али лежеше в леглото само на два фута<sup>[2]</sup> разстояние от Мат, но все едно че бяха разделени от бетонна стена. Вместо обичайната топлина, тялото му излъчваше студенина и скованост.

Но това е нелепо. Тя дори не искаше да участва в проклетия им Телетон. Разбира се, беше невероятна възможност за добра кариера и при други обстоятелства тя би убила, за да може да участва. Но не и с

цената на гордостта и самоуважението на Мат. Може би сутринта трябва да се обади на Ричи Пейдж и да отхвърли предложението.

Тя спа само няколко часа и сънят ѝ бе неспокоен. Когато се събуди, Мат вече бе станал и се бе облякъл. Слезе долу за закуска с надеждата, че нещата може би са се успокоили, но по положението на раменете му позна, че нищо не се е променило. Той седеше на масата, затиснал с лакът цяла купчина вестници.

— Чудесно заглавие — изкоментира Мат, показвайки първа страница на „Пост“.

„През главата на любимия съпруг — крещеше тя — Али изтиква Мат от Телетон.“

— Ах, гадини мръсни! — кресна Али гневно. — А аз даже още не съм решила.

— Не си ли? — попита Мат с леден глас. — В такъв случай защо си им казала, че за теб това е фантастична възможност и че копнееш да работиш с Дани Уайлд?

За момент Али се загледа в него. Какво толкова е станало между тях, та е готов да повярва, че тя ще постъпи толкова безчувствено, само и само да продължи кариерата си?

— Всъщност аз въобще не съм говорила пред „Пост“.

— А с кого тогава си разговаряла? С останалата жълта преса? Без съмнение почваш вече да се учиш да даваш добри изявления, както и другите дребни знаменитости.

Той стана и излезе, оставяйки купчината вестници на мястото им. Няколко минути по-късно се чу шумът от колата му, по чакъла на алеята. Не каза даже и довиждане.

Али сграбчи купчината вестници и без да ги погледне, ги изхвърли в коша за боклук. Петнадесет минути по-късно повика момичетата и ги качи в колата, за да ги откара на училище. Докато се спускаше по алеята, в края ѝ тя видя събрана голяма тълпа. Спря колата и надникна навън. От другата страна на входа се бяха събрали двайсет-трийсет журналисти заедно с фотографите си. Глутницата бе дебаркирала.

Те също я видяха. Веднага проблеснаха десетина светкавици и до ушите ѝ достигнаха викове:

— Али! Али! Как реагира Мат?

Али устоя на изкушението да им каже истината — че той реагира като шестгодишен хлапак. Но вече твърдо бе решила. Ако той продължава да се държи по същия начин, тя ще приеме предложението и ще води Телетон.

Наложи се да телефонира на Сюзи да дойде и самоотвержено да пробие кордона, откарвайки децата на училище.

Когато най-накрая, закъснели почти с един час, те спряха пред училището, Джейни неспокойно се огледа да не би наоколо да се спотайват други журналисти. Достатъчно проблеми си имаше и с един знаменит родител, но когато и двамата са знаменитости, положението наистина се усложняваше. Сигурно всички бяха прочели вестниците и щяха да ѝ досаждат цял ден.

Джейни горещо си пожела родителите ѝ да оправят тази неразбория помежду си. Атмосферата по време на закуската беше отровна. В паметта ѝ с ужасяваща яснота изплуваха думите на учителката, дочути неволно от нея. Защо родителите проявяват такъв егоизъм и се разделят точно преди изпитите? А нейните изпити бяха след осем седмици.

Когато Бърни Лонг видя заглавията във вестниците, едно вдигна телефона и веднага поиска среща с Ричи Пейдж.

— Слушай, Пейдж, защо, по дяволите, не обсъди тези работи с мен? Алегра Бойд е моя звезда.

Пейдж впери безучастен поглед в него. Беше очаквал нещо такова.

— Не, не е, приятелю, тя е звезда на Сенчъри.

— Но тя не е готова за това. Допреди шест месеца никога не беше заставала пред камера, като изключим четенето на новините. А ти сега искаш да я направиш водеща на едно от най-сложните ни предавания.

— Сигурен съм, че ще се справи.

Разбирайки, че този спор не води доникъде, Бърни изигра последния си коз:

— Е, хубаво, щом си решил да правиш тая смехория, дай поне аз да я продуцирам.

Пейдж лекичко се люлееше в стола си.

— Добре, Бърни. Не виждам причина да не го направиш. Ти си продуцентът на Телетон.

През следващите няколко дни нещата между Али и Мат не се оправиха. Отстрани изглеждаше, че сякаш живеят в отделни къщи. Той гледаше да си разчете времето така, че прибиранията му да не съвпадат с нейните. И всяка вечер се връщаше по-късно от нея.

Така измина една седмица и на Али ѝ дойде много. Бе приготвила вечерята за осем и половина, а сега минаваше десет. Ядосано обра съдържанието от чинията на Мат и го изхвърли в боклука. Точно в този момент чу, че входната врата се отваря.

— Слушай, Мат, къде беше? — бе решила да не се прави на досадна съпруга, но пък проклета да е, ако се остави току-така. — Пак *c la belle*<sup>[3]</sup> Белинда, предполагам. Близала ти е раните, както винаги.

— Всъщност изпих няколко бири в Сенчъри — гласът му бе студен и неприятен. — Но не би било никак изненадващо, ако съм бил и с Белинда. Тя поне има малко човещина, съчетана с амбиция.

— А аз нямам?

Мат стоеше и я гледаше като враждебно настроен непознат и въпреки решението си да не се оставя, Али се почувства победена. Каквото и да кажеше, струваше ѝ се, че то не може да стигне до онзи Мат, когото тя обичаше.

Какво, по дяволите, ставаше с брака им?

За нейно огромно облекчение, беше твърде заета, за да страда. За предаването „Кажете го на Али“ имаха да правят още три записа, като единият от тях бе сложна едновременна игра на виновна съвест, където всеки от публиката имаше да изповядва различни тайни и Али трябваше да запомни всяка тайна на кого е.

Но сега, след като се ориентира в обстановката и се отърва от нервността поне в работата си, разбираше, че никога в живота си не се е занимавала е нещо по-приятно. Имаше енергия в „Кажете го на Али“, чувство на взаимно доверие и възбуда от размяната на тайни на хора, разбиращи, че са способни да се променят, и всичко това само я вдъхновяваше.

Бърни бе възторжен от шоуто и непрекъснато ѝ повтаряше, че са на път да направят голямо предаване. Единствената горчива мисъл, промъкваща се понякога в съзнанието ѝ, беше, че не може да изпита същото и в личния си живот.

А в малкото свободно време, което „Кажете го на Али“ ѝ оставяше, тя се занимаваше с безконечните приготовления за партито на Джейни.

Затова, докато дойде време за първото съвещание относно Телетон, тя почти го бе забравила.

Влизайки в приемната пред кабинета на Ричи Пейдж, Али е изненада установи, че всичко е коренно променено. Последният председател бе от старата гвардия — ловджийски графики по стените, персийски килими по пода. Пейдж не би могъл да бъде по-различен. Останал верен на репутацията си, този мъж наистина обичаше да е обграден от кожа. Само че в случая — от редки животни. Явно такива угризения, като избиването на редки животни, не пречеха на съня на Ричи Пейдж. Диванът срещу бюрото на секретарката му бе в леопардова кожа с черни възглавнички от чортова кожа, прецизно разположени на половин метър разстояние една от друга. До него имаше елегантен слонски крак и стъклена кафе масичка.

Когато Али пристигна, Лорийн, секретарката на Пейдж, се извини, че той и Бърни ще закъснеят.

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене, госпожо Бойд?

Тя отвори огромно полирано барче, разкривайки повече бутилки от бара на Стрингфелоу. Али отказа поканата за коктейл, въпреки че малко остана да помоли за една пиня колада само за да види дали на чашата ѝ ще има чадърче. Все пак помоли за сода, но и тя бе поднесена в чудновата чаша със златна пръчица за коктейл в нея.

Когато Лорийн я въведе в кабинета, тя наистина не успя да потисне ахването, изтръгнало се неволно. Имаше размерите на хале и всяка плоска повърхност бе черна и блестяща, дори подът и таванът. Единствените мебели тук бяха бюрото на Пейдж и трите огромни дивана, тапицирани с кожа от зебра, като всеки от тях бе осветен от лампион.

Бе толкова потискащо, че отначало Али не забеляза седналия зад бюрото човек и когато той проговори, тя подскочи.

— Вкусът не е силна страна на нашия Ричи, нали?

Али рязко се извърна и видя, че някой се вира в нея и отпива от бутилка бира, качил краката си на бюрото на Пейдж. Презрителна усмивка раздвижи познати черти на лицето. Беше Дани Уайлд. Тя

почервения, спомняйки си, че за последен път се видяха, когато той закопча роклята ѝ.

Лорийн се усмихваше на Дани всеопрощаващо. Явно в нейните очи той не би могъл да извърши нищо неприемливо, дори да седне на бюрото на шефа и да си вдигне краката върху него, цапайки интериора.

— Познаваш ли госпожа Бойд, Дани? — попита тя и Али забеляза как строгата Лорийн се превръща в кротко котенце в негово присъствие.

— Но разбира се. Среждали сме се вече. Имаме общ приятел — Дани скочи на крака, сякаш я посрещаше в собствения си кабинет. — Както ѝ казах последния път, като се видяхме, аз съм един от най-големите ѝ почитатели — тук гласът му се отърси от леко подигравателната нотка и изявлението му прозвуча съвсем искрено: — Докато участваше в „Хелю“, не пропуснах нито едно предаване.

Али слушаше смаяно как вторият по популярност в Англия водещ на тематични предавания се впуска в многословни излияния колко била добра. Той наистина бе гледал всяко предаване.

— А това, което ми хареса най-много — отметна той един тъмнокестеняв кичур назад, сякаш за да подчертае думите си, — бе начинът, по който им казваше да си вдигат задниците и сами да се погрижат за себе си.

На Али ѝ стана приятно, че той е разбрал това, което тя така добре се опитваше да прави. Освен това бе напълно сериозен, без капчица от онази снизходителност, която Мат често си позволяваше по отношение на нея.

— А сега чувам, че новото шоу е даже още по-добро. Новата ти говорителка по-рано работеше при мен и тя ми каза, че тези, които вече сте записали, са направо сензация. Кога ще ви пускат?

Али откри, че пресиленият му възторг ѝ е приятен.

— Е, все още не знаем.

— В най-гледаното време, надявам се, а не да ви забутат някъде.

Изведнъж той рязко се запъти към нея. Али, застанала до прозореца, неволно направи крачка назад, физическото му излъчване бе огромно. Някак си изпълващо пространството наоколо.

— Ти си опасна жена, Алегра Бойд — каза той, надвесен над нея.

Нямаше как да не вдъхне аромата на афгършейва му — „Л’Егоист“ на Шанел. Веднъж Сюзи го бе подарила на Мат за Коледа.



„Означава очарователно лайно“ — бе казала тя тогава, явно очаквайки някаква реакция. Мат само се бе засмял и бе добавил, че в такъв случай тя не го подарява на съответния мъж. Дани й се усмихна.

— Самият аз с лекота бих споделил тайните си с теб.

Смутена, Али разбра, че е подложена на влиянието на прочутия чар на Уайлд и той работи безотказно. Въобще не бе подготвена за таква мощно привличане. Начинът, по който говори, вперил поглед право в очите ти. Начинът, по който тръсва кестенявата си коса. Объркващата дълбочина на зелените му очи. Дани Уайлд бе наистина чаровник.

Нещо повече — той ясно показваше, че я намира за привлекателна. Тя усети, че застрашително растящият ѝ успех не плаши Дани, а точно обратното — привлича го към нея. Може би това бе така, защото той бе десет години по-млад. Ужасена, Али си даде сметка, че това ѝ харесва.

Вдигна поглед към него и видя, че той все още гледа към нея, задържайки погледа ѝ, като че ли се мъчи да види в нея онова място, където тя крие ключа към себе си. Опасно преживяване.

Докато той я гледаше, на Али ѝ се стори, че в ироничното пламъче, лумнало в зелените му очи, проблесна желание. Али, разумната и пряма Али, чийто брак сякаш бе разхвърлян на парчета около нея, усети в себе си ответния пламък.

И вътрешното ѝ чувство ѝ подсказа да спре веднага играта. *Нямаш нужда от това!*

Затова, когато вратата се отвори и Ричи Пейдж влезе в кабинета заедно с Бърни, Али забрави колко му бе обидена. Нещо повече — като го видя, усети как я залива вълна на облекчение, като че ли той идваше да я измъкне от опасния въртоп, в който тя изведнъж бе попаднала.

Когато два часа по-късно Али се прибра вкъщи, даде си сметка, че дори не бе помислила какво трябва да прави в Телетон. Какво щеше да каже, ако Мат или децата я попитаха за съвещанието? Тя постоя малко в тъмнината на двойния гараж, но колкото и да се мъчеше да си припомни какво е говорено на съвещанието, в съзнанието си продължаваше да вижда как Дани Уайлд отмята назад коса и се

усмихва с бавна и дълга усмивка. И въпреки нежеланието си, не можа да не се запита какво ли ще е да се люби с него.

Али поклати глава ужасена. Никога не бе мислила за секс. Не беше в характера ѝ да върти любовни романи. И изобщо не я биваше да лъже. Бе виждала приятелки как мамят съпрузите си и бе разбрала, че не би могла да живее с вината и непрекъснатия страх да не бъде разкрита. Някои от тях казваха, че даже било по-интересно, но тя не мислеше така.

И сега за първи път, откакто се помнеше, се страхуваше да влезе в къщата. Страхуваше се от напрегнатата атмосфера и от мрачното настроение на Мат. Да срещнеш някой, който ясно ти дава да разбереш, че си чудесна, било доста впечатляващо събитие. Тя си каза, че Дани сигурно на всяка жена влияе така. После си спомни, че той знаеше всичките ѝ предавания и чудесно разбираше какво е искала да каже във всяко.

Грабна чантата си, заключи колата и бързо се отправи към къщата, решително изхвърляйки Дани Уайлд от мислите си. Слава богу, че са децата. Може Мат да ѝ създава грижи понякога, но тя трябва да мисли за Джейни и Джес. Я си представи какво ще стане, ако надникнат в мислите ти!

Още щом влезе през градинската врата в кухнята, разбра, че нещо е станало. Когато тази сутрин изхвърча от къщи, паникьосана от претоварения ден, който би вкарал в лудницата даже и Маргарет Тачър, тя бе оставила стаята в пълен безпорядък. Сега бе оправена. Или почти оправена. Но днес госпожа О'Шок не идваше. Дали Джейни или Джес не са я оправили? Но все пак имаше нещо недовършено, което те не биха допуснали. На избърсаната маса бе останало самотно размазано мазно петно. Някой бе набрал букет нарциси от градината и ги бе поставил в бутилка от мляко в центъра на кухненската маса, докато шкафът бе пълен с вази. Отвори едно от чекмеджетата и видя, че всичко е подредено, само че не на мястото си. Тогава забеляза бележката.

„Съжалявам, бях отвратителен.

Мат“

Стиснала бележката в ръка, Али се почувства неизказано трогната. Това бе нещо, което вероятно стотици съпрузи вършат всеки ден, без някой да ги похвали за усърдието. Но от страна на Мат бе потрогателно, отколкото да я заведе на вечеря или да ѝ купи скъп подарък. За такива неща не се полагат никакви усилия. Али се отправи към всекидневната и всички мисли за Дани Уайлд бяха пометени от ударната сила на един прост, обикновен и всекидневен жест.

---

[1] 50 мили в час = 80 км/ч. — Б.пр. ↑

[2] 1 фут = 0,30 м. — Б.пр. ↑

[3] Красавица (фр.) — Б.пр. ↑

През следващите няколко седмици Али безжалостно изхвърли от главата си всякакви мисли за Дани Уайлд. Сюзи бе идвала на гости да си побъбрят и тя едва устоя на изкушението да ѝ разкаже всичко. Но какво толкова имаше за казване? Да ѝ каже, че е срещнала някой, който я е накарал да се почувства талантлива, умна и чудесна? Ами че нали ще прозвучи като изпаднала в критическата възраст домакиня, затънала до уши по учителя си по тенис? Глупави фантазии! В края на краищата какво повече би могла да каже на една от почитателките си, когато и тя е в същата ситуация? Не рискувай брака си, освен ако не си напълно сигурна, че повече нищо не може да се направи. Любовните истории връщаха вкуса към брачния живот, но в повечето случаи грубо го разваляха.

За щастие цялото ѝ време бе изтощително запълнено със записи на „Кажете го на Али“, подготовка за Телетон и за партито на Джейни. По-добре да получи нервен припадък, отколкото да позволи да бъде въввлечена в любовна авантюра.

Бърни Лонг гледаше как Али яростно натиска клавишите, набирайки телефона на доставчиците на вино за партито, увиснало на шията ѝ. През последните две седмици тя сякаш се опитваше да запълни всяко кътче от живота си с някаква дейност. Всяка вечер се прибираще вкъщи, натоварена с бумажки за „Кажете го на Али“, а когато не бе заета с това, затъваше до гуша в последните приготовления за партито — тента, малки хапчици пица, телефонни разговори с неуправляеми рок банди. Само като я гледаше, Бърни се уморяваше. Ако продължаваше в същия дух, щеше да припадне някой ден от изтощение. Той се изправи.

— Точно така. Време е за съвещанието за Телетон.

— Боже мой! — удивена, Али погледна часовника си. — Стана ли вече време?... Бърни — отпрати му една от най-милите си усмивки.

— Тази вечер няма начин да присъствам на това съвещание. Дали не би могъл да ме извиниш и да кажеш, че имам нещо спешно да правя по „Кажете го на Али“? Истината е, че съм претърпена с информация до гуша и повече не бих могла да поема нито дума.

Това изобщо не бе истина. Истината бе, че се ужасяваше при мисълта, че трябва пак да се срещне с Дани Уайлд.

Бърни я погледна с пронизателния си поглед, от който нищо не можеше да убегне.

— Това не е в твоя стил, Али.

За миг Али изпадна в паника и стомахът ѝ се сви на топка. Но едва ли Бърни би се досетил, че тя всъщност избягва Дани Уайлд.

— Знам, но днес съм направо затрупана и ми се струва, че няма да се справя.

Никак не ѝ харесваше да се прави на слаба, това бе толкова по женски, но нищо друго не можа да измисли, за да убеди Бърни.

Чертите на грубото му лице се смекчиха до нещо съвсем близко, но не точно подобие на нежност.

— Добре, но, за Бога, прибери се вкъщи и си почини малко.

— Обещавам. Само пет минутки, за да довърша някои работи за партито на Джейни, и се омитам.

— До утре в такъв случай.

Беше минал почти час, когато тя най-накрая се откъсна от телефона, прозя се и започна да прибира куфарчето си, представяйки си очакващата я гореща вана вкъщи. Докато си събираше нещата, един глас, прозвучал зад нея, я накара рязко да се обърне.

— Твърде спешно ще да е било това нещо, за да не се подчиниш на шефа си.

Тонът преливаше от насмешка и тя позна чий е гласът още преди да се обърне. Той стоеше на вратата, усмихвайки се с познатата си крива усмивка, и в зелените му очи проблясваше смущаващ намек, че се досеща за причината, поради която тя не присъства на съвещанието.

— Искаш ли да пийнем нещо? — колебанието ѝ сякаш задълбочи насмешката. — Просто като колеги, разбира се.

Али забави малко отговора си. Знаеше, че не бива да остава сама с него, но ако кажеше не, това щеше да означава, че в тази ситуация тя вижда нещо повече от обикновен разговор на чашка между колеги.

Усмивката му стана по-широка. С раздражение разбра: Дани си мисли, че я е заковал. И в този момент се сети как да се откачи и да му даде да разбере, че въобще не я вълнува.

— Страхувам се, че няма да мога — върна му тя усмивката без следа от флирт в гласа. — Но другата седмица дъщеря ми навършва осемнайсет и ще се радва много да те види на партито.

За пръв път през краткото им запознанство Али имаше удоволствието да види Дани Уайлд смутен. Но не за дълго.

— Ще ми бъде много приятно — каза той и галантно ѝ отвори вратата.

Минавайки покрай него, старателно избягвайки погледа му, тя се запита как ли ще реагира Мат. Но Мат нямаше нищо против него като личност, а Джейни наистина щеше да бъде на седмото небе. Той щеше да бъде гвоздеят на партито ѝ. Всъщност можеше и да не дойде.

— Колко души очакваш утре? — попита Мат и издърпа списъка от съпротивяващата се ръка на Джейни. Напечатаният списък изглеждаше цяла миля дълъг. — Преписала си половината телефонен указател на Лондон.

— Всъщност са само около триста души — каза тя и направи неуспешен опит да си върне списъка.

Джейни отново е щастлива и усмихната, забеляза Али, за това, че ако не друго, то поне разговаря с баща си.

— Плюс навлеците — отбеляза Джес.

Джейни ѝ отправи предупредителен поглед. Ама и тя да очаква подкрепа от Джес!

— Едно парти не може без навлеци. Те обикновено са най-интересни — добави бързо Джес.

— Мамо — усмихна се Джейни победоносно, — трябва ли наистина да разреждаме текилата с вода? Та това е питието на годината!

— Да, трябва. Ще стане пунш и ще мога да сипвам в него много портокалов сок, когато не ме гледате. Не мога да позволя приятелите ти да влязат с колите си в басейна на съседите.

— О, мамо, но това е ставало през шейсетте.

— А, не. През шейсетте ние се държахме прилично, ако не възразявате — намеси се Мат.

— А нещо да ни кажете за свободната любов? — попита невинно Джес.

— Навремето доказаха, че сексуалната революция засегнала само шестима души от Челси — Мат си взе още една препечена филийка. — И аз не съм бил между тях. Даже на двайсет и първия ми рожден ден татко с фенер в ръка търсеше прояви на неприлично поведение.

— Намери ли?

— Само приятеля ми с едно момиче в бараката с инструментите.

— Сигурно са си търсили палтата.

Мат се престори на шокиран.

— Слава богу, че вече не съм млад.

— Какво ще облечеш утре, мамо?

Въпросът на Джес върна Али към действителността. Напоследък бе толкова заета, че даже нямаше време да помисли за това.

— Нещо непретенциозно — отговори тя неопределено. — Не е хубаво да се засенчва рожденичката.

— Е, няма да имаш никакъв проблем — засмя се Джес с хрипков глас. — Видяла ли си какво ще облече тя?

Докато Джейни слизаше по широкото стълбище, украсено от декоратора с цветя и зеленина по случай събитието, Мат загуби дар слово. Бе облечена в най-късата черна копринена рокличка, която бе виждал. Лицето ѝ бе бяло от грима, устните — черни, а дългата ѝ коса бе вдигната високо и увенчана с отворено ветрило на върха. Вярно, че изглеждаше поразително, но за ревнивото бащино око твърде много приличаше на слязла от витрината на китайски сексшоп кукличка.

— Слава богу, че не се налага да излизаме — промърмори той, като се съвзе. — Щяха да те арестуват някъде.

— Адам я избра — обяви Джейни гордо.

— Аха — преглътна Мат с усилие, — затова пък сигурно е евтина. Материалът ѝ не е повече от половин ярд<sup>[1]</sup>.

— Понякога външният вид мами — усмихна се Джейни меко и положи звучна целувка на бузата на баща си. — Не се чуди. Минах я по сметката ти в „Харви Никълс“.

Мат затвори очи в престорено примирение и в това време от кухнята се появи Али, току-що проверила дали доставчиците са изпълнили поръчката. Той се опита да я привлече като съюзник в битката срещу екстравагантните им дъщери, но тя бе твърде заета да дава инструкции на един сервитьор.

Когато застана на стълбището до Джейни, за да се възхити от облеклото на дъщеря си, сърцето на Мат се обърна, като я видя така фина и изискана до екзотичната външност на Джейни. И което още повече му хареса — тя не го осъзнаваше.

Тъкмо се канеше да ѝ го каже, когато звънецът на вратата иззвъня.

Първите гости бяха пристигнали.

Оттам нататък настъпи истински хаос. Дойдоха не само официално поканените. От паметта на Али се бе изтрил споменът за пристрастеността на тийнейджърите към нахалството да идват без покана. Като се започне от равнодушното подхвърляне: „О, приятелката на третия ми братовчед му бе на гости и знаех, че няма да имате нищо против да я доведе“, до грубата фронтална атака на градинските стени с въже. Мат даже хвана един да се промъква през прозорчето на тоалетната на долния етаж.

— Приятел съм на Адам — бе обяснил жизнерадостно облеченият в кожа младеж.

Всъщност, помисли си Мат, всички изглеждащи не на място типове бяха приятели на Адам. Явно критерият му за отблъскващ външен вид бе твърде висок.

Затова пък Джейни се забавляваше чудесно и особено ѝ допаднаше майордомът, когато Али бе наела да обявява имената на пристигащите гости.

— Мистър Мохо Уилямс — обявяваше той гръмогласно. — Мистър Стинг Едуардс... Мис Яз Макмахън-Уилсън.

Али гледаше и се смееше. Тя помнеше мистър Мохо Уилямс от времето, когато той се казваше Марк и носеше къси панталонки. Сега обаче косата му бе дълга до раменете, на носа си имаше обица и под сякаш взетата назаем жилетка имаше тениска с лика на „Зодиак Майндуорп“<sup>[2]</sup>.

За най-голямо удоволствие на Али един-двама от гостите загубиха ума и дума, като застанаха пред Мат, и го помолиха да им



даде автографи на етикетите на бирата им.

Когато обявиха появата на Бърни Лонг, Али с облекчение се хвана за него. Не само защото се радваше да види каменното му лице сред тази феерия на младостта и красотата, но и щеше да прави компания на Мат.

Бърни бе донесъл и един албум на „Кюър“ с автографи за Джейни.

— Ауу! Мамо! Виж! — и Джейни се спусна да го покаже на Адам.

— Как става така, че ти умееш да вникнеш в тийнейджърското мислене, а пък ние — не? — попита го Али, подавайки му чаша Перие.

— Как няма да вниква, като прави пари от това.

Али се обърна и видя Мат, застанал зад нея. Бърни се засмя.

— По-важна причина от тази надали може да се измисли.

Под тентата музиката продължаваше да гърми. Всички изглеждаха щастливи. Скоро щеше да стане време да се сервираат хотдогът, пицата и бургерите, които Джейни бе избрала като връх на кулинарното изкуство в нейното социално обкръжение. Мат тъкмо бе допълнил чашата на Али от скритите под масата резерви за лично ползване, когато майордомът zakрачи обратно към вратата, забелязал няколко окъснели посетители.

— Мистър Зит О'Брайън и мис Манди О'Брайън — издекламира той, успял с усилие да надвика музиката, и двете противни деца на съседите влязоха с небрежна крачка.

За момент оркестърът спря да свири за кратка консултация с какво още да оглуши присъстващите и в настъпилата тишина майордомът обяви още двама души.

— Мис Петронела Харви.

Появи се анемична блондинка, увита в черно повече от четиридесетдневна вдовица.

— И Мистър Дани Уайлд.

За част от секундата в залата настъпи пълна тишина. После Джейни се втурна към майка си с писък:

— Мамо, защо не ми каза, че Дани Уайлд ще дойде?

— Да — откликна като ехо и Мат с гневна нотка в гласа. — И на мен не каза.

— Поканих го така, между другото, защото знаех, че Джейни ще се зарадва — каза Али, без да поглежда Мат. — Мислех, че няма да дойде.

Дани Уайлд, с паднал над очите тъмен перчем, се приближи към тях.

— Здравей, Алегра! Какво чудесно парти!

— Здравей, Дани! — Али реши, че най-безопасната линия на поведение се крие в желязната официалност. — Познавате ли се с мъжа ми — Мат?

— Само от ефира — усмихна се Дани обезоръжаващо. — Радвам се, че те виждам, Мат. Съжалявам за тази глупост с Телетон. Мисля, че правят огромна грешка.

— Няма нищо.

Мат взе една чаша, наля му малко шампанско и добави:

— Телевизията иска нови лица, а ти си хитът на месеца.

— Дани, вие с Бърни се познавате, разбира се — побърза Али да промени темата, знаейки, че последното нещо, което Мат желае на този свят, е съчувствието на Дани.

— Разбира се, но не съм казал колко съм очарован, че вие ни продуцирате. Вие бяхте един от великите.

Мат едва се удържа да не избухне в смях, като видя изражението на Бърни.

— Трябва да си побърбим някой път за бъдещето на тематичните предавания — добави Дани.

*Тук е само от две минути, помисли си Мат, а успя да вдигне кръвното и на двамата. Ама че маниери.*

— Хайде, Бърни, давай ние, бившите величия, да идем и да му цапнем по едно перие в оранжерията, където ни е мястото.

Бърни затвори вратата, така че музиката стана относително поносима, и седна на плетения диван.

— Ти наистина ли си така настроен? Наистина ли не ти пука?

— Донякъде — Мат седна срещу него. — Телевизията наистина се нуждае от нови лица.

— Глупости! Пука ти и още как!

— Това, което ми харесва най-много у теб, Бърни, е, че умееш да четеш между редовете.

— А това, което аз мисля — каза Бърни, вперил поглед в Мат над ръба на чашата, — е, че според теб той не е нищо друго, освен един глупак с някой и друг добър лаф в речника.

Бърни протегна ръка за още една чаша и продължи:

— И ти отчаяно се надяваш той да се провали с гръм и трясък, за да могат всички да видят какъв професионалист си.

Мат отвори шумно минералната вода и му наля.

— Пия за това!

После се загледа към дансинга под тентата. Явно Дани бе хит. Той бе танцувал с Джейни и почти всичките ѝ приятелки. Само един човек не се поддаде на чара му. Адам. Мат го видя как гледа Дани Уайлд с презрение. Момчето имаше по-добър вкус, отколкото Мат предполагаше.

Когато Али най-накрая намери време да погледне часовника си, беше вече почти полунощ. Тя се огледа със задоволство и видя Джес и Джеръми, прилепени един до друг като сиамски близнаци, да се клатят бавно на дансинга. Вечерта, изглежда, мина успешно, слава Богу. Една ръка я докосна леко по рамото. Тя подскочи, сякаш я бяха допрели с нажежен ръжен. Беше той.

— Върховно парти. Но времето си върви. Страхувам се, че вече сили не ми останаха.

Али бе благодарна, че трябваше да играе ролята на домакиня.

— Много любезно от твоя страна, че дойде. Къде е палтото ти?

— Някаква личност, облечена като френска камериерка, го отнесе горе.

Али се огледа да види някого от прислугата, но наоколо не се виждаше никой.

— Аз ще ти го донеса. Какво е то?

— Камилска вълна. Това е палтото, с което се опитвам да изглеждам баровец.

Али се засмя и се заизкачва по украсеното с цветя стълбище. На половината път се усети, че той върви след нея и че са сами. Всички бяха или вън под тентата, или на долния етаж. Усети как задиша учестено, мъчейки се да запази спокойствие.

Палтото му беше най-отгоре на една купчина дрехи и докато го взимаше, усети колко близко е той до нея. Цяла секунда никой от двамата не помръдна. После съвсем бавно той взе ръката ѝ. За миг тя

си помисли, че той ще я целуне и затаи дъх. Вместо това, със странно официален жест той я разтърси, сякаш току-що се запознаваха.

— Благодаря за хубавото парти — наметна палтото на раменете си. — Ще намеря изхода сам.

Тя стоеше, без да помръдне, срамувайки се да признае обхваналото я разочарование, което бе толкова силно, че чак я заболя. Той се бе държал перфектно, да го вземат дяволите! Но пък какво и очакваше? Че ще я хвърли върху палтата и ще я обладае сред фалшивите кожи, и то точно на рождения ден на дъщеря й?

Стори й се, че не може да се появи на ярката светлина и да погледне радостните лица долу. Вътре в нея вреше и кипеше ярък и опасен огън. Изгаси лампата и седна на тъмно в крайчеца на леглото.

Долу, в залата, Мат посегна да извади още една бутилка шампанско изпод масата, където го беше скрил от мародерстващите приятели на Джейни. Затова успя добре да види лицето на Дани Уайлд, докато слизаше по стълбите, широко усмихнат. Само няколко минути преди това се бе качил нагоре с Али.

Мат замря, изтръпнал от болка. Това изражение му бе познато. Това бе безпогрешното мъжко чувство на завоевание.

---

[1] Един ярд = 0,9144 м. — Б.пр. ↑

[2] Популярна хевиметъл група. — Б.пр. ↑

На третата сутрин след събитието Али се събуди със съзнанието, че днес е най-важният ден в кариерата ѝ, но ѝ се искаше той да не е настъпвал. Отправи поглед към спящия до нея Мат и се зарече, че колкото и да е очарователен, колкото и да я разбира и харесва, тя ще устои на Дани Уайлд.

Измъкна се тихо от леглото, взе набързо един душ и прерови гардероба си. При нормални обстоятелства, готвейки се за тежък ден на репетиции, тя обличаше обикновен работен костюм, знаейки, че ако се наложи, Елен и отговорничката на гардероба в Сенчъри ще я облекат за отрицателно време, както това е сторила с Пепеляшка приказната ѝ кръстница. Но днес се улови да търси нещо по-секси. Усмивайки се на собственото си лекомислие, тя си наложи да остави плетения си кашмирен блузон и си избра обикновен работен костюм.

В кухнята имаше време само за една чаша кафе набързо, но тъй като Джес, с помощта на микровълновата фурна, бе превърнала шест кроасана в много близко подобие на гранитни павета, за да ознаменува случая, тя реши да я уважи и да си вземе един.

Звънецът на вратата иззвъня, за да я подсети, че таксито е пристигнало, а Мат още никакъв не се виждаше. Али се запита дали не го прави нарочно, за да не се налага да ѝ пожелава успех. Е, какво ли друго да очаква?

— Довиждане на всички — изфъфли Али с уста, пълна с трудносмилаемия кроасан. — Трябва да бързам. Ще се видим довечера.

Тя вдигна чантата с костюма, грабна куфарчето си и се отправи към вратата.

Тъкмо излезе, затвори след себе си и Мат се появи, като че ли точно подбрал момента.

— Няма ли да пожелаеш на мама успех? — попита го Джес.

Съвестта на Мат и без това бе почнала да се пробужда. Той последва Джес навън, но беше вече късно. Таксито на Али тъкмо

завиваше и се включваше в главния път. Когато се върнаха в кухнята, Джейни вече бе там.

— Къде е мама? — попита тя.

— Тръгна. Днес е големият ѝ ден, забрави ли?

— Напоследък май всички имат големи дни.

Джейни усети горчивината в гласа си и се опита да я смекчи с усмивка. Просто ѝ се струваше, че напоследък майка ѝ изглежда толкова странна и толкова погълната от работата си, че не забелязва хората около себе си. А и това напрежение между родителите ѝ бе продължило твърде дълго.

— Знаете ли какво ви трябва на вас двамата?

— О, боже! — Мат стисна главата си в престолен ужас. — Две хленчеци лели в семейството са твърде много.

— Да прекарате един уикенд заедно. Защо не отидете някъде, когато тая тъпа програма свърши?

— Барбара Картланд казва, че поне веднъж в годината трябва да излизате някъде сами — отбеляза Джес поучително. — Влияело добре на отношенията.

— Защо не резервираш някъде места? — Джейни прегърна баща си през кръста и се гушна в него. — Без нас. Да преоткриете удоволствието на следобедния секс.

— Или поне удоволствието от следобедната телевизия — поправи я Джес, хващайки го за другата ръка.

Мат се засмя.

— Е, щом Барбара Картланд казва така, какво друго ми остава да направя? — наведе поглед към по-голямата си дъщеря. — Знаеш ли, Джейни? Ти си абсолютно права.

И наистина — когато оставаха сами с Али, нещата сякаш се оправяха от само себе си.

— Точно както беше и за вечерята — продължи той. — Ти си много умно момиче.

— Нищо чудно — Джейни вдигна ръка и го докосна по бузата. — Един чудесен мъж ме научи да мисля.

Любовта и възхищението в гласа ѝ почти го сразиха. Мат усети как гърлото му се свива. Той и Али напоследък бяха загубили допирните си точки и бяха забравили колко много това се отразява на Джес и Джейни. Грешката май бе негова. Бе лудост от негова страна да

се чувства заплашен от Али. Е, трудно се преглъща фактът, че тя се справя така добре, когато той си има собствени проблеми, но бе достатъчно силен, за да застане над тези дребни предразсъдъци. На това отгоре на партито на Джейни дори бе допуснал мисълта, че тя може да има нещо с Дани Уайлд. Какво да говорим — параноя. А и така да е — държането му бе под всякаква критика и нищо чудно да ѝ е дошло до гуша от съпруга ѝ.

— Щом е така — усмихна се той на дъщерите си, решен да се вслуша в съвета им, — знае ли някоя от вас къде е добрият „Хотелски справочник“?

Каквото и неудобство да изпитваше Али да види Дани толкова скоро след партито, то се изпари веднага щом само хвърли поглед на работния график. Програмата бе толкова сложна, че запълваше всяка секунда от работния ден и не оставяше време за никакви странични разговори.

Имаше предварително записани заявки за вмъкване на живо от близо дузина местни станции, с всичките ги съпровождащи рискове от загуба на картина или звук, които Али или Дани трябваше веднага да запълват. Али трябваше да знае имената на всички участници от региона, и то достатъчно, за да може да каже по няколко думи за тях, ако се наложи. На всичко отгоре предстоеше и интервю в студиото с шест различни групировки, както и да събира информация от цялата батарея телефони за връзка със зрителите.

— Помни — каза Бърни, подавайки ѝ най-големия сценарий, който бе виждала в живота си, — че най-важното в случая е да събереш пари за фонд. Искаме да съберем над двайсет милиона лири и как ще стане това — много-много не ни интересува — той я стисна за лакътя. — Знаеш колко много публиката обича оперените.

От този момент нататък нямаше даже време за мислене. Огромното студио бе окъпано в светлина, трима помощник-режисьори непрекъснато сипеха команди към нея, броят на движенията, които трябваше да запомни, растеше главоломно, а садистът-режисьор я накара цели десет минути да се упражнява в произношение на реклами, когато една от видео машините блокира. Но дори след два плътни часа, въпреки далечните признаци на главоболие, Али разбра,

че всичко това ѝ е приятно. Самата програма бе толкова обширна и сложна, че сякаш те понася със собствената си енергия.

За голямо нейно облекчение единственият поглед, който двамата с Дани размениха, бе, когато една от лампите над главата ѝ внезапно експлодира и за част от секундата той я обгърна с ръка, предпазвайки я от падащите стъкла. Преди да успее да се огледа, той вече беше я отдръпнал. Я се стегни, каза си Али. *Между вас двамата няма нищо и трябва да си благодарна за това.*

Мат се усмихна на нещо свое и затвори телефона. Току-що бе позвънил на красивия „Маноар О Катр’Сезон“ и се оказа, че имат една свободна стая. Това бе добър знак. Мина му през ума да се обади в Телетон и да остави съобщение, но знаеше, че сега са много заети. Ще каже на Али, като се върне.

Предстоеше му една свободна сутрин и той реши да се възползва от нея. Бодро се запъти към градината, за да се погрижи за нарцисите.

— Хайде стига толкова. Край на репетицията. Почивка за чай — предаде посланието на Бърни помощник-режисьорът от пулта за управление.

Али въздъхна с облекчение. Отдавна не бе имала такъв тежък ден.

— С колко време разполагам?

Усещаше как главоболието ѝ се надига и копнееше да полегне малко в стаята си.

Помощник-режисьорът отвърна в микрофона:

— Бърни те иска тук, готова и натъкмена, точно след четиридесет и пет минути.

Али изстена, разбирайки, че мечтата ѝ за почивка се разбива на пух и прах.

— О, Али, Бърни каза, че се справяш добре. Репетираш като стар актьор.

— Казвай, Алегра! — каза Елен, настани я да седне на гримьорския стол и я покри с бяла кърпа. — Какво мога да направя за теб?

— Ако можеш да ми направиш една нова глава, ще е чудесно.



Али преглътна две хапчета „парацетамол“ и се погледна в огледалото. След като снощи бе стояла толкова до късно, сега изглеждаше като излязла от филмите на Хамър. Годеницата на Дракула може би. Не, твърде ласкателно звучи. Тъщата на Дракула май ще е точно.

— Просто ме направи да изглеждам друг човек — каза тя на Елен. — Например Мерил Стрийп.

Елен се засмя, забради главата на Али с бяла кърпа и я помоли да се облегне назад и да си затвори очите. Изтощена от тежкия ден и от неизвестността какво я очаква по-нататък, Али се предаде изцяло на удоволствието да се грижат за нея и само след секунда заспа. Когато се събуди, изпита странното усещане, че от огледалото я гледа непознатата личност. По-стройна, по-свежа и далеч по-малко уморена, отколкото беше.

— Елен, ти си истинска чародейка! Откъде дойде тая жена?

Елен огледа резултатите от работата си. Али наистина изглеждаше смайващо. Експериментът на Елен с използването на убити цветове вместо обичайните яркочервени устни беше свалил годините от нея. Тя просто сияеше.

— Като си помисли човек — каза Елен, наслаждавайки се на очевидната радост на Али — какви чудеса могат да се направят само с едно моливче.

Али се върна в стаята си и погледна часовника. Божичко, още десет минути само! Съблече се бързо и хвърли дрехите си на дивана. Къде, по дяволите, се бе дянала гардеробиерката с костюма ѝ? Тя изруга. В тая стая нямаше телефон. Не можеше даже да се обади на Ники и да я помоли да накара гардеробиерката да побърза. А пък и не вървеше да хукне гола по коридорите да я търси.

Опитвайки се да запази спокойствие, извади от чантата си чифт черни чорапогачи и бавно ги навлече. Сърцето ѝ бясно биеше от нерви и тя задиша дълбоко, мъчейки се да се успокои.

Чу как отвън някой натиска автоматичната ключалка. Слава богу, това сигурно е гардеробиерката с костюма ѝ.

Вратата се отвори точно когато Али вдигна крак на стола, за да оправи гънките на чорапогачите. Последвалата неочаквана тишина я накара да вдигне глава и да погледне в огромното осветено огледало пред себе си.

На вратата стоеше Дани Уайлд и спокойно я наблюдаваше. С рязко движение на ръцете Али се прикри.

— Толкова съжалявам — каза Дани без капчица съжаление в гласа. — Сигурно съм натиснал погрешна комбинация.

Той бавно затвори вратата, оставяйки Али с бясно тупкащо сърце и плъзваща червенина по врата и голите ѝ гърди.

Тя затвори очи, опитвайки се да възстанови самообладанието си, внезапно разбрала, че главоболието ѝ е минало изцяло.

Десет минути по-късно Али седна в галерията зад пулта за управление, доволна, че вече не трепери и че никой не я вижда в хладния полумрак.

Беше преживяла шок — и какво от това? Бе грешка и нищо повече. На кого ли не може да се случи, особено сега, когато в Сенчъри измислиха тая система е автоматичните брави по стаите. Най-хубавото, което можеше да стори, е да го забрави и да се приготви за шоуто.

Тя запали лампата и взе сценария, сложен до нея. Започна да го преглежда, търсейки първите си реплики пред камерата.

— Али? — Кен, един от помощник-режисьорите, проверя глава през отвора на вратата. — Виждала ли си сценария на Дани? Загубил го е, а има някои бележки по него, които му трябва.

Али го съжали. Ужасно е да загубиш сценарий, върху който си нанесъл забележки. Прелисти купчината хартия, но не откри нищо.

Седнала на пейката, тя отново прелисти сценария. Тогава видя, че върху заглавната страница бе надраскано нещо. Тъкмо отвори уста да извика на Кен, когато видя какво е. В едното ъгълче, с почерка на Дани, бяха написани цифрите 3215. Али прехапа устни. 3215 бе номерът с комбинацията на нейната стая.

Отново загаси лампата и остана в пълна тъмнина почти цяла минута. Знаеше, че трябва да се ядоса, че трябва да покаже колко много е възмутена, задето надничат в личния ѝ живот. Вместо това усети как по цялото ѝ тяло се разлива топла вълна. Веднага позна какво е. Бе неповторимата вълна на желанието.

— В колко часа започва, тате?

Джейни внезапно се бе появила от стаята си и бе обсебила дивана.

Мат заряза опитите си да нагласи видеото на запис — умение, което за толкова години работа в телевизията така и не можа да усвои, за свой срам. Тъй като Джес бе на купон, бе го помолила да свърши тая работа и сега Мат се питаше дали ще успее да го запише тази вечер, а утре да го изгледа заедно с нея. Някак си щеше да е по-малко болезнено. И все пак знаеше, че не би могъл да го направи. Трябваше да го гледа на живо — заради Али.

— Мислех, че си излязла — усмихна се той, чудейки се дали присъствието ѝ прави задачата му по-трудна или по-лесна.

— Адам отиде при майка си, затова си помислих, че няма да е зле да се пожертвам и да дам своя дял в гледането.

— Голям жест.

Той седна до нея, внезапно усетил, че присъствието ѝ му е приятно, и натисна копчето на дистанционното.

Въпреки опасенията си, след пет минути Мат вече бе погълнат от предаването. Само едно нещо го озадачи. Всичките номера, които Дани Уайлд прилагаше — нахакания поглед към камерата, непредвидените духовити забележки, самоунищожителните шеги, начина, по който правеше всичко да изглежда невероятно лесно, докато всъщност бе страшно трудно, — му напомняха за някого. И той се сети за кого. Похватите на Дани Уайлд бяха чисто Мат-Бойдови.

Няколко минути по-късно се появи и Али, облечена в розов костюм, който той никога не бе виждал. Бе поразително хубава, но не с направения и пресилен блясък, прилаган обикновено на жените-водещи. Али изглеждаше истинска.

И когато започна интервюто с майката на едно дете, болно от левкемия, Мат просто забрави, че разговорът се води по телевизията. За негово учудване, когато завърши, Али се изправи и без излишна показност прегърна жената — бяха просто две майки. Мат почувства как в ъгълчето на видялото какво ли не и загрубяло професионално око се събира сълза и си даде сметка, че той никога не би могъл да направи този жест. Колкото и мек да беше, никога не би могъл да изрази чувствата си по този начин. И разбра, че тайната на успеха на Али се състои именно в това. Тя се вживяваше.

Мат седя и изгледа Телетон от начало до край. Ричи Пейдж бе прав да сложи Али и Дани заедно. Помежду им сякаш прехвърчаше видима искра на разбирателство. Даже успяха да накарат него —

човека, водил тази програма десет години — да забрави това и да гледа програмата с очите на обикновен зрител.

За голямо удоволствие на Джейни, той даже се обади по телефона след интервюто на майката с болното дете и направи дарение, тайно надявайки се, че никой няма да разбере кой е тоя М. Бойд.

Джейни се прозина и погледна часовника си. Беше вече десет и половина.

— Мисля, че ще си лягам.

— Няма ли да изчакаш общия сбор?

Джейни поклати глава.

— Не е за мен. Но така или иначе, мама бе върховна. Останалото ще го видя утре с Джес.

Тя го целуна по бузата и се отправи към стълбището.

Докато шоуто приближаваше края си и общият сбор се покачи от петнайсет милиона на двайсет и накрая спря на двайсет и три, Мат забеляза в един кадър как Дани Уайлд намига на Али и как в другия тя му отвръща с усмивка. Някъде дълбоко в подсъзнанието му звънна тревожно звънче и той си спомни усмивката на Дани от онази вечер.

Тържествуващото кресчендо на титулната мелодия отбеляза края на програмата и надписите започнаха да се въртят. Общият сбор непрекъснато проблясваше и тълпата шумно изразяваше възторга си.

Мат видя как Дани се навежда и целува Али по бузата. Това би могло да бъде просто жест на одобрение от един водещ към друг, но с внезапно прозрение разбра, че този случай не е такъв. Усетът му не го бе излъгал.

Между Али и Дани се зараждаше любов.

— Скъпа, ти беше прекрасна! — режисьорът се спусна към Али и я разцелува по двете бузи. — Прегръщането на майката с болното дете беше страшно вдъхновение.

— Това се нарича спонтанен изблик на чувства — назидателно се обърна към него Бърни. — Но тези емоции не са ти ясни, скъпи.

Али се засмя. Все още се опитваше да се нагоди към острия език в шоубизнеса. В момента обаче просто се чувстваше доволна, че Телетон мина, без тя да се провали. Около тях навсякъде пукаха тапи

от шампанско, хората се смееха и се прегръщаха — както от професионална гордост, че са успели с умението си да съберат милиони лири, така и от облекчение, че с една от най-сложните програми всичко е приключило успешно.

Изведнъж в другия край на залата се чу нещо, което на Али ѝ заприлича на детски плач. Тя се обърна и видя, че Дани Уайлд е повел към нея малко момиченце на не повече от шест години, плачещо сърцераздирателно. За първи път от инцидента в стаята и извън камерите тя се обърна към него и почувства, че се изчервява. Чувствителността ѝ обаче скоро се изпари, когато видя натъженото детско лице.

— Искала да направи дарение с джобните си пари — обясни ѝ Дани, — но не могла да дойде навреме.

— О, милата!

Али вдигна малката на ръце и я притисна към себе си, мислейки си колко много прилича на Джес, когато бе на нейните години.

— Нищо, миличко! Ще ги дадеш на нас. Ние ще ги прибавим. Колко пари имаш?

— Петдесет пенса.

Али остави детето на земята и запляска с ръце. Всички се обърнаха.

— Чуйте! — обяви тя важно. — Имаме промяна в общия сбор. Двайсет и три милиона и двеста хиляди лири и петдесет пенса.

Отвсякъде се чуха одобрителни възгласи и аплодисменти и под техния шум майката на момиченцето влезе, сияеща от гордост, и отведе дъщеря си.

Али се обърна и погледът ѝ попадна право на усмихнатото лице на Дани Уайлд.

— Знаеш ли, че си чудесна? — гласът му бе тих и нежен. — Казвал ли ти е някой, че си чудесна?

— Напоследък — не — отговори тя и през ума ѝ мина, че трябва да промени темата на разговора, но не знаеше какво да каже.

Без да иска, една от скриптерките ѝ се притече на помощ. Весело и обично момиче на име Сали, почти цялото покрито с лепенки и ваденки на Телетон, се спря пред тях.

— Али, Дани, идвате на вечерята, нали? — лепна една лепенка на костюма ѝ. — Сенчъри черпи с шампанско и торта Телетон.

Али поклати глава със съжаление. За първи път чуваше, че ще има вечеря. Оглеждайки заобикалящите я щастливи лица, тя си даде сметка колко много ѝ се иска да отиде. Ако каже не, щеше да означава, че не влага сърце и душа в радостното събитие. Но съществуваше Мат. Знаеше, че той в момента се чувства отвратително и затова трябваше да се прибере.

— Съжалявам, страшно ми се иска да дойда — поне в гласа ѝ прозвуча истинско съжаление, — но трябва да се прибирам.

— Да не би Мат да очаква такаото си заедно с утешенията ти? — Али бе смаяна от сарказма на Дани. — Съжалявам — извини се той почти веднага. — Не трябваше да го казвам. Просто не можах да понеса мисълта, че ще се прибереш, както обикновено, докато това за теб е пълен триумф. Всички мислим, че беше блестяща.

Али се усмихна, поласкана, въпреки желанието си, от очевидната му ревност.

— Трудно му е, че загуби Телетон заради теб.

На Али не ѝ се искаше да прозвучи, като че ли Мат се нуждае от съчувствие, но все пак трябваше да се даде някакво обяснение.

— За мен пък е още по-трудно да загубя теб заради него.

Али бе доволна, че не ѝ се налага да отговаря, защото Сали отново се появи и ги поведе към чакащите таксита.

Нерешителността ѝ трая само няколко секунди, докато накрая разбра, че изборът ѝ е правилен.

— Съжалявам, наистина ужасно съжалявам, деца, но трябва да се прибирам — застаналите наблизо нададоха разочарован стон. — Приятно прекарване.

Али излезе по най-бързия начин от залата и се отправи към стаята да си събере багажа. Само за пет минути успя да се приготви и да извика колата си. След час щеше да си бъде вкъщи.

Мат седеше, загледан във все още работещия телевизор, без да вижда картината. Чувстваше се съвсем ненужен. Не само за програмата, но и в живота. Разумът му все още настояваше, че една целувка по бузата не означава абсолютно нищо, но шестото му чувство крещеше нещо съвсем друго.

След толкова години в телевизията той знаеше как стават тези работи. Събрани сте заедно. Вълнувате се за едно предаване, в което и двамата вярвате. Работите до късно. Хората около вас — също. То не е нещо, което трябва да търсиш, не, то само те намира. Беше ужасяващо лесно да се предскаже.

Изключи телевизора. Трябваше да се вземе в ръце. Всичко бе въпрос на сила. И Мат за първи път разбра, че онзи, който си представя най-лошото при дадена ситуация, е слаб, защото обикновено той има най-много да губи.

Внезапно ядосан на самия себе си, Мат направи съзнателно усилие да си представи как след един час Али ще влезе през онази врата, той ще се надсмее над глупавите си подозрения и ще ѝ каже за уикенда — и всичко ще бъде наред. Чувствайки се по-оживен, той отмести главата на Сокс от коляното си и отиде да си направи чаша кафе.

Когато десет минути по-късно вратите на асансьора се отвориха, Али с изненада установи, че във фойето все още има малка група от екипа на Телетон. Всички отпразвиха погледи към нея и един от тях избута Сали, най-шумната от екипа, към нея.

— О, Али, моля те, ела! Няма да е същото, ако не си с нас — Сали знаеше, че изнудва, но наистина не можеше да понесе мисълта, че могат да отидат без нея. — Помисли си само колко труд хвърлихме. Даже сме ти приготвили и подарък.

Али усещаше кога е победена. На Дани тя устоя, защото така трябваше, но на такава фронтална атака не можеше да устои.

— Окей — каза и се усмихна. — Но трябва да се обадя на Мат.

— Кажи му да ти остави чехлите до огъня, а вечерята — във фурната — обади се още едно момиче от екипа, стиснало бутилка под мишница.

Али отиде до телефона на рецепцията. Дани никакъв не се виждаше. Или е тръгнал по-рано, или се е прибрал къщи. Али се запита кое от двете ѝ се иска да е вярно.

Още щом телефонът звънна, Мат се сети веднага кой може да е. Толкова пъти е бил на нейно място. Вълнението от самото шоу. Еуфорията след това. После няколко пътиета набързо и някой неминуемо ще предложи вечеря. Колко пъти, изпаднал в същата

ситуация, си е спомнял за жената и децата, вежливо отклонявайки поканата?

— Здравей, Мат! Али е — той усети виновна нотка в гласа ѝ и чу момичешкия смях наблизно. — Всички отиват на вечеря да празнуват. Събрахме двайсет и три милиона лири!

— Знам — каза той с разбиране. — Гледах ви.

Али бе изненадана и трогната. Не очакваше това от него.

*Отивай* — накани се да каже той, — *забавлявай се.*

Дани Уайлд се появи, изникнал сякаш изпод земята.

— Хайде, звездата на шоуто — каза той малко по-силно от необходимото, — всички вече тръгнаха.

От другия край на линията Мат постави слушалката и затвори очи, обхванат от ревност. И застанал така в полутъмната стая, усети още едно чувство — силно и непознато: че той повече никому не е нужен.

На тротоара пред Сенчъри Али разбра, че Сали и шумната компания мистериозно са изчезнали да търсят таксите или собствените си коли и че те двамата с Дани са сами. Виждайки едно минаващо такси, Али вдигна ръка.

— Не се безпокой, ще отидем с моята кола.

Той посочи към паркирания само на няколко ярда от тях старомоден роувър.

Али се изненада, като разбра, че Дани кара четиридесетгодишна кола, и почувства облекчение, защото това щеше да ѝ даде тема на разговор по пътя към ресторанта. Той ѝ отвори вратата, заставайки мирно и поглеждайки я с онзи разбиращ поглед, с който шофьорите в порнофилмите поглеждат съпругите на шефовете си, преди да се вмъкнат подир тях на задната седалка.

— Не е ли чудесна? — засмя се Али, нервна като ученичка, избягвайки погледа му да не би случайно да успее да прочете нещо в нейния.

А колата наистина беше изключителна. Тя си спомни, че един път чичо ѝ я бе возил в подобна. Само че онази беше „Уолсли“ с табло от полиран орех и тя си го спомняше много ясно — с жабка, която се отваряше със сребърна ръкохватка като на чекмедже. От едната си



страна откри старомодна облегалка за ръката и я свали, доволна, че седалките са толкова широки, че опасност от случайно докосване няма. Но дори и така усещаше присъствието му с всичките си сетива.

Тръгнаха към ресторанта, обаче тя не забеляза, че един човек ги наблюдава от тъмнината на рецепцията. Белинда бе работила до късно и бе слязла долу да си извика такси. Променила намерението си, тя пак се отправи към асансьора и се върна в кабинета си. Този разговор трябваше да се проведе на спокойствие.

За късмет на Али, пътуването се оказа краткотрайно. Десет минути по-късно вече бяха отвъд Даун Мексико Уейд.

— Ето, виж — посочи тя оживено, мъчейки се да скрие облекчението си. — Ето я Сали, излиза от таксито и точно пред ресторанта има място за паркиране.

Но Дани ги подмина, зави зад ъгъла и тя ги изгуби от погледа си. Двайсет ярда по-нататък видя познатата жълта табела на подземните паркинги.

— Не обичам да я оставям на улицата — Дани свали стъклото на ръка и взе билетче. — Твърде много съм привързан към нея, за да се оставя да ми я свият.

Спуснаха се в бетонните дълбини на подземния паркинг и Али почувства облекчение в настъпилия полумрак. Отчаяно се мъчеше да скрие вълните на опасното чувство, заливащи я все по-силно с всяка изминала секунда.

Веднага щом спря колата, започна трескаво да търси дръжката за отваряне на вратата. Да, но в тия стари коли тя просто не беше там, където трябваше. Усмиввайки се с бавната си и мързелива усмивка, Дани Уайлд се наведе към нея, вдигна облегалката отстрани и я натисна. После, без да каже думичка, се обърна и я целуна силно и дълго по устата, притискайки тялото ѝ към хладната кожа на старомодната седалка.

Останал сам в тъмното, Мат разбра, че или трябва да поговори с някого, или ще полудее. В такива моменти жените винаги бяха по-напред от мъжете. Ако това се бе случило на Али, досега сто пъти да е позвънила на Сюзи и вече да са изпразнили бутилката шардоне и да са го прекарвали поне десет пъти през трошачките на устите си. След

общо две празни бутилки те както винаги, щяха да заключат, че всички мъже са мръсни копелета, а след това без усилие, със справедлив гняв в гласа, щяха да подложат на дълбокомислен анализ известната неспособност на мъжете да устоят на съветите на другата си глава.

Той се опита да си представи как се обажда на Бърни и как споделя с този заклет циник, че между жена му и Дани Уайлд има нещо. Бърни вероятно ще му се изсмее и ще каже да вземе да изкупи правата на „Кажете го на Али“.

Мат стисна главата си в ръце. Никога не бе чувствал такава болка. Посегна и извади бутилката бренди от барчето зад гърба си, но след една глътка отново я върна на мястото ѝ. Каква ще е ползата от това? Ако изпиеше цяла бутилка, а в такова настроение неминуемо щеше да го направи, всички неприятности от тази вечер щяха да бъдат забравени, но утре сутринта махмурлукът щеше да е убийствен, а проблемът пак щеше да застане пред него. Затова стана и се качи горе. Вратата на Джейни бе леко открената.

Видя, че е отхвърлила завивката и много внимателно пак я зави. Тя спеше спокойно — бялата ѝ кожа приятно контрастираше с черните чаршафи. Забеляза, че спи с тениската, която той ѝ подари за Коледа. *Попитай тийнейджър* — гласеше надписът върху нея, — *те знаят всичко*.

Той тихо коленичи до леглото и нежно я погали по косата. Толкова ги обичаше и двете! Но тази вечер за първи път изпита неприятното предчувствие, че ще ги загуби.

Чу, че долу телефонът звъни и се запита кой ли може да е по това време — минаваше единайсет.

Загледан в пристигащите пет минути по-късно от другите Дани и Али, Бърни се зачуди. На няколко пъти днес се бе запитал дали между тях двамата няма нещо. Едни такива странни мигове, когато ги усещаше как се споглеждат. Опитът на Бърни му подсказваше, че има един-единствен сигурен начин да се познае — колегите, които имат нещо помежду си, винаги се пренебрегват на публични места, понякога даже стигайки до точката на грубостите, само и само да хвърлят прах в очите на другите.

Дани седна сред виковете за добре дошъл, взе едно меню и мексиканската сервитьорка тръшна пред него миниатюрна чаша е текила, допълнена догоре с лимонада. Тя се пенеше в чашата и той я изпи на една глътка. Момичето взе друга чаша от кожения калъф, окачен на рамото ѝ, и повтори жеста. Тази година пиенето на текила беше на мода.

Мястото до Дани беше празно. Другите свободни места бяха далече, в края на дългата маса, до приличащия на дракон продуцент. Без никакво колебание Али обърна гръб на Дани и избра точно това място. От другия край на масата Бърни повдигна учудено вежди, като си наля още една чаша минерална вода.

Храната беше приятна, особено когато Али бе наградена с пластмасов мини Оскар и парче кейк за вкъщи, третирана като дете на рожден ден, но тя все още очакваше с нетърпение първата удобна за измъкване възможност. Нуждаеше се от малко време за размисъл.

Когато се изправи, за да каже довиждане, всички направиха същото, но за нейно облекчение никой не я последва. Толкова ѝ се искаше да подиша чист въздух, че когато излезе и откри, че няма дребни, направи удоволствието на гардеробиерката и ѝ остави петарка.

Бърни не се изненада, когато Дани Уайлд стана пет минути по-късно. Ех, какви ли не чудеса прави страстта! Тя убеждаваше хората, че никой не ще забележи тяхното странно държане, въпреки че всички бяха наясно за какво става въпрос. Бърни видя как Дани подава жетона

за гардероба и си взема палтото от камилска вълна. Той не беше сигурен дали е прав за това развитие на нещата. Али беше толкова земна и здраво стъпила на краката си. Мат не беше идеалният съпруг. Той я беше взел такава, каквата е, по-късно започна да се дразни от успехите ѝ, да не споменаваме и това, че изхвърли Бърни от собственото му шоу. Освен това съществуваше и Белинда. И все пак за негова огромна изненада, Бърни разбра, че Мат е този, на когото съчувства. Може би защото Дани Уайлд започна да се перчи като новия Голям, раздавайки снизходителното си съчувствие наляво и надясно. Но доколкото Бърни разбираше от тези работи, под външното лустро се криеше изпечен гадняр.

Мат вдигна телефона чак на десетото позвъняване. Отчасти очакваше това да е Али, обаждаша се да каже, че е променила намерението си да ходи на вечеря и се прибира. Последният човек, когото очакваше, беше Белинда.

— Здравей, Мат. Сам ли си?

— Като изключим Джейни, която си легна, да. Защо?

— Така си и мислех. Току-що видях Али... — Белинда замълча многозначително.

Очакваше, че Мат моментално ще налага въдицата и не се излъга.

— Къде?

— Пред Сенчъри. Качваше се в колата на Дани Уайлд.

— Знам. Тя ми се обади. Отиват на вечеря с останалия екип.

Мат усети как се оправдава и се ядоса на себе си.

— Не ми изглеждаше на такова нещо.

— А на какво ти изглеждаше?

— Изглеждаха като млади влюбени на първата си среща.

Сърцето на Мат се сви. Значи не само той си го представя. Болката бе толкова силна, че не можа да чуе какво му казва Белинда.

— Мат! — тя прекъсна мислите му, които отново се върнаха към онази целувка. — Слушай, Мат, защо не дойдеш насам? Не бива да си сам тази вечер.

— Ти видя ли ги? И какво си помисли?

— Мисля, че Дани не може да ти се качи на малкия пръст.

Мат нямаше предвид това, но не каза нищо.

— Но Али беше добра — продължи Белинда. — Според мен иска просто да те ядоса, умее ги тези работи тя.

Мат се усмихна. Ако не друго, Белинда поне бе честна. И както я слушаше, разбра, че това, от което се нуждае в момента, е тя да го успокои с честната си преценка, че го е вършил по-добре.

— Хайде, Мат. Няма да преспиваш. Само един час. Можеш да се върнеш преди нея, ако искаш.

Съпротивата на Мат изведнъж отслабна.

— Окей. Но само един час. Хайде, след малко ще се видим.

Белинда затвори. За десет минути си е вкъщи и трябва да сложи бутилка вино да се изстуди. Даже може би две.

Сгушила се в палтото, Али стоеше на пресечката между Виктория Стрийт и Воксхол Бриджи Роуд, потръпвайки от хладния вятър, духащ откъм реката. Предстоеше ѝ незавидната участ да убеди някой таксиметров шофьор, че си струва да я закара чак до Съри, но все пак тая рецесия бе увеличила малко шансовете ѝ да го стори. Преди няколко години, когато Англия процъфтяваше, дори и при най-малко неудобство в маршрута шофьорите веднага обявяваха, че е извън шестмилевия лимит. Времената обаче се промениха.

Само дето тази вечер нямаше таксита. Тя даже отиде към реката, надявайки се да хване някое, търсещо клиенти, решили да похапнат след вечерното представление в театъра, но и там нямаше нищо. Започна да се чувства неудобно, стърчаща по тротоарите по този начин, и тъкмо се чудеше дали да не се върне обратно към гарата, когато една кола се доближи до бордюра и намали. Тя ускори крачка. Много щеше да ѝ дойде, ако някой се опита да я прибере от улицата.

Първото нещо, което забеляза в приближаващата кола, беше, че стъклата са свалени и отвътре гърмеше любимото изпълнение на Джес със съвсем подходящото за ситуацията заглавие — „Хайде да си поговорим за секс, маце“. Страшен късмет! Не просто уличен сваляч, ами и малолетен на това отгоре.

— Да ви откарам ли, госпожо?

Тя моментално позна гласа.

Той се наведе и подканващо отвори вратата на роувъра. Беше ѝ студено, чувстваше се уморена и всичко това оказва влияние на

решението ѝ. Но седнала в колата, тя се опомни.

— Ще ме оставиш на Виктория Стейшън. Там сигурно има таксита.

Две минути по-късно той спря пред гарата и я погледна, усмихвайки се със смущаващата си усмивка, от която пламваше цялата. Този път не направи опит да я целуне, но това не означаваше, че смята да се предаде лесно.

— Наистина ли не мога да те изкуша да отидем до топлия ми апартамент и оттам да позвъним за такси?

Малко остана да каже да. Представи си как сяда на дивана и вдига телефона, а той в това време се пресяга и бавно разкопчава блузата ѝ, галейки я по гърдите, докато си забрави и името, и адреса, и всичко останало, съсредоточила цялото си внимание върху вълнуващото изживяване.

— Не, благодаря — каза Али, надявайки се, че той няма да усети нерешителността в гласа ѝ.

— Там можем да пийнем истинско кафе с по един кроасан — каза Дани с подканващ шепот. — Сутринта.

— Вкъщи също имам истинско кафе и кроасани.

— Да, но никога не си опитвала моето кафе — усмихна се той мързеливо. — Прочуто е в цял Лондон.

— Сигурна съм, че е така — отвърна тя сухо. Вече се бе оправила. Всичко щеше да е наред. — Само че аз предпочитам чай — добави Али, отвори вратата и излезе.

Той се наведе и затвори вратата след нея, после свали стъклото.

— Знаете ли какво, госпожо?

От другата страна на улицата Али видя едно такси със запалени светлини и се приготви да хукне към него.

— Предпочитам ви без дрехи.

Без да отговори, тя претича през Виктория Стрийт. Седна в таксито и изведнъж почувства такова силно желание, че не можа да каже нито дума.

— Къде да карам, скъпа? — попита шофьорът.

Дани Уайлд, реши тя, не е безопасен. Никак не е безопасен.

Дани поседя малко, без да помръдне, наблюдавайки как таксито прави забранен обратен завой и се отдалечава по посока на реката. Не му се случваше често да изпитва истинско разочарование, но точно

това изпитваше в момента. Напоследък, при тая слава и пари, почти нямаше жена, която да му устои. Но Али го бе направила. И той се питаше какво го кара да я желае толкова силно — това или нейната привлекателност.

Запали, подкара към празния си апартамент и чак тогава се сети за телефонния разговор с Ричи Пейдж, проведен преди два дни. Ричи Пейдж бе повикал него и агента му, Джак Солтъш, на тайна среща, за да обсъдят заменянето на „Шоуто на Мат Бойд“. Дани нямаше и представа дали това е блъф, предназначен да стресне Мат, или истинско предложение. Но и в двата случая щеше да е по-добре да не се обвързва емоционално с жената на Мат, в противен случай можеше да се получи неприятен обрат.

Докато завиваше по Хайд Парк Корнър, Дани си спомни прекрасните ѝ гърди и колко безпомощна изглеждаше в опита си да ги прикрие. И се запита дали вече не е станало късно и за двамата.

Шофьорът се съгласи да откара Али у дома без обичайния отегчен поглед към тавана и дълбоката въздишка. Както се разбра, той смятал вече да приключва и случайно живеел в същата посока.

Али се отпусна. Умората от шоуто и най-вече умората да се съпротивлява на атаките на Дани си казваше думата. Без дори да го осъзнава, тя се остави приятната отмала да я обхване и заспа.

— Пристигнахме, госпожо — шофьорът плъзна прозорчето на разделителната стена и се обърна към Али. — Двайсет и пет лири.

Али се стресна, учудена, че вече са стигнали, след като си бе затворила очите само преди десет секунди.

Изпита странно чувство, щом отвори входната врата. Лампите бяха угасени навсякъде и къщата изглеждаше непривично спокойна. Даже Сокс мълчеше. Хвърли поглед на часовника си. Минава един. А тя какво очакваше — духова музика?

Мина през хола, очаквайки, че ще намери Мат, заспал на дивана, както често се случваше, но него го нямаше. Сигурно си е легнал.

Горе се отби в стаите на момичетата, за миг забравяйки, че Джес я няма. Джейни бе легнала на една страна, събрала цялата завивка под брадичката си като малко момиченце, а до нея се виждаше един от учебниците ѝ, прикрит от романче на Джили Купър. Али коленичи до

нея, усещайки как я залива вълна на облекчение, че не е направила нищо глупаво, че си е спомнила за тях тъкмо навреме, за да не се поддаде на изкушението, застрашаващо брака ѝ, както и сигурността на тези деца.

Пристъпвайки тихичко по дебелия килим в коридора, тя се отпрати към тяхната спалня и отвори вратата полуусмихната, очаквайки да види познатата поза на Мат под завивките.

Но Мат не се виждаше никакъв. Тя слезе долу на пръсти. Палтото му го нямаше. Отвори входната врата и претича през осветената от луната площадка към гаража. Колата на Мат не бе там.

*Сигурно има съвсем разумно обяснение за това — каза си тя. — Просто не го знам.*

Мат бавно се връщаше към действителността и точно в този момент усети цепецата го болка в главата, както и че се намира в белоснежното легло на Белинда, но без дрехите. Нещо повече — знаеше със сигурност, че той не си ги е свалял. Бяха сложени така старателно сгънати на плетения стол, сякаш се намираха по щандовете на „Бенетон“. Това не можеше да го направи трезвен, а какво остава пиян. Отново се зави под ухаещите на чисти чаршафи. Не беше сигурен дали е подготвен за такова развитие на нещата.

— Добро утро — подсказа му гласът на Белинда от вратата.

Исусе, сутрин ли е? Имаше намерение да се прибере, а не да прекарва нощта тук. Какво ще каже Али, като не го намери вкъщи?

— Съжалявам, че трябва да те питам за такова нещо — каза той изпод завивките, — но какво стана снощи?

Белинда се загледа в него, питайки се кое ще го обезпокои повече. Да му каже, че са се любили пет пъти или да му каже истината. А истината бе, че изобщо не бяха правили любов, защото Мат се бе чувствал или много пиян, или много виновен, за да му стане. Разбираше, че за нея ще е по-добре да излъже, но неочакван порив да бъде честна я накара да му каже истината. Седна на края на леглото и го хвана за ръката.

— Искаш да кажеш какво не стана? — усмихна се тя кисело.

Мат подаде глава изпод завивките.

— Искаш да кажеш, че сме се опитали?



— Аз опитах — поправи го тя. — Но нищо не се получи.

— А как така съм съблечен?

— Гледай на мен като на медсестра.

Мат преглътна остроумната забележка, която бе на устата му, и реши да ѝ се довери.

— Мисля, че това между Али и Дани Уайлд започва да ме притеснява.

Белинда не искаше да изпусне такава удобна възможност.

— Слушай, Мат, щом тя се държи така на обществени места, според мен няма да изглежда като изневеря, ако се преместиш при мен — поне за известно време.

Мат изпита благодарност от това предложение и от скритото зад него чувство. Той нежно я погали по ръката и се опита да събере в себе си кураж да ѝ каже, че въпреки Дани Уайлд, Али все още бе жената, която обича, и че възнамерява да се бори за нея.

Али седеше в кухнята на масата, гледаше как часовникът на бюфета отброява отминаващите минути и се мъчеше да смели истината, че за първи път в брачния им живот Мат не се бе прибрал, без да остави обяснение. От седем часа бе на крак, сега минаваше девет, а Мат все още никакъв го нямаше. Обикновените в такива случаи страхове, че може да е прегърнал с колата някое дърво и да лежи в канавката, бяха минали и сега, пиейки четвъртото си кафе, тя чувстваше само студен гняв. Бе прорепетирала безброй варианти на това какво щеше да му каже, като си дойде, знаейки, че няма да използва нито един.

Отначало бе решила да позвъни на Бърни или на някой друг от Сенчъри, но се сети каква глупачка ще изглежда. Потрепери от унижение само като си представи болезненото мълчание от другата страна на линията, докато Бърни си мисли: Бедната овчица, нищо ли не знае? А истината бе, че тя знаеше. Знаеше, както и всички други, къде е Мат. Горчивата истина бе, че докато тя се е мъчила да отбива атаките на Дани Уайлд, той спокойно се е предал на Белинда. Единственото хубаво нещо в случая бе, че нито Джейни, нито Джес се бяха появили още да питат къде е.

После вратата към градината се отвори и Мат застана на прага със смутена физиономия. В целия му необичайно недодялан вид и в отпуснатите му рамене имаше нещо, което й каза всичко интересуващо я.

Али го погледна право в очите.

— Къде беше снощи? — попита го и се ядоса на баналността на въпроса си.

— Бих могъл да те попитам същото.

Загледан в нея, Мат видя, че тя все още е с грима от снощното шоу и сякаш бе плакала. Почувства се адски виновен. Знаеше, че трябва да се извини и затърси подходящи думи, но Али започна първа.

— Значи най-накрая ти се предаде на прекрасната Белинда. Ами хубаво. Все пак заслужава висока оценка за това, че не се отказа — гневът в гласа й го опари. — Не можеш да го преживееш, нали?

— Какво да преживея?

— Мислех, че стоиш над тези работи. Мислех, че ще ми позволиш и аз да си взема моя дял от успеха.

— Това и направих.

— Хайде, Мат. Винаги си бил егоист. Да оправяш кухнята не означава равенство в брака! Мислех си, че ще се промениш, но съм сбъркала. Ти си щастлив само когато цялата къща се върти около теб. Спра ли да те гледам в очите, не можеш да го понесеш и хукваш при Белинда.

Чувството за справедливост у Мат поведе борба с мъжката му гордост и последната победи. В гърдите му се надигна справедлив гняв. Как смее да го обвинява, когато самата тя е забъркана в някаква история?

— А ти си намерила мъжко рамо да си поплачеш — той си помисли за Дани Уайлд и за потиснатия копнеж, който бе забелязал в очите й. — Носи ли ти чай в леглото, след като се чукате?

На Али й прилоша. Откъде Мат е научил за Дани?

— Той ме кара да се чувствам добре. Уважава таланта ми, което е повече, отколкото ти си направил.

Мат не можа да понесе болката. Тя даже не си направи труда да отрече!

— Разбира се, че го уважава! Нали иска да те завлече в леглото си — Мат беше толкова разярен, че вече не се чуваше какво говори. —

А защо е искал да те завлече в леглото си? Защото си прекрасен човек? Или защото си моя жена? — Разбра, че отива твърде далеч, но вече не можеше да се спре. — Не виждаш ли накъде бие? Взе ми шоуто, а сега иска да се хвали, че е чукал и жена ми.

Още като го изрече, и съжали. Може би защото някъде дълбоко в себе си бе очаквал тя да отрече, макар и просто проформа. Но тя не направи опит.

— Такова нещо само ти можеш да си помислиш.

Али се почувства дълбоко наранена. Не вярваше на ушите си.

— Мислиш си, че целият шибан свят се върти около Мат Бойд — тя вече набираше обороти. — Изобщо не може да ти мине през ума, че са предложили Телетон на Дани Уайлд, защото има талант.

Твърде късно усети намека в думите си.

— А аз съм вече изтъркан, искаш да кажеш — довърши той. — Е, в такъв случай май ще трябва да те освободя от второстепенното си присъствие, за да дам път на големия талант Дани Уайлд.

Вън, в коридора, Джейни свали слушалките на уокмена, взет назаем от Джес. Никога не бе чувала родителите си да крещят така. Открехна лекичко вратата на кухнята и спря смаяно.

Нито Али, нито Мат, обхванати от гняв и чувство за собствена правота, я забелязаха.

Али беше вбесена от мъжката гордост на Мат, която му пречеше да види факта, че някой може да я хареса не заради ефекта, който ще има това върху него, а заради нея самата. Разбра, че ще трябва да го поразтърси малко. Точно в този момент това не бе мъжът, с когото би желала да сподели живота си.

— Може би си прав. Може би е по-добре да се разделим, докато все още всеки от нас знае какво иска.

— Не се притеснявай — Мат вече се бе отправил към вратата. — Аз си тръгвам. Оставям ти на разположение всичкото време, което ти трябва, за да разбереш какво искаш.

Али затвори очи, чувайки как входната врата се затръшва. Наистина ли искаше той да си тръгне? И двамата си казаха твърде неприятни неща. Защо не хукне подир него и не му каже истината? Да му каже, че никога не е лягала с Дани Уайлд, че му е отказала, защото обича семейството си. И него.

Взела решение, тя се обърна към вратата и видя Джейни, пребледняла и разтреперана, застанала на прага по чорапи и с тениска. Приличаше на шестгодишно момиченце.

— Здравсти, Джейни, малка моя! — Али се опита да се престори на спокойна. — Искаш ли да закусиш?

Вън се чу шумът от хвърчащия изпод гумите чакъл, докато Мат потегляше, излизайки от нейния живот.

Джейни извърна глава. Вместо да прекарат един романтичен уикенд, родителите ѝ жестоко се скараха.

Мат караше бързо по шосе А 3 към Лондон, мъчейки се да прогони гнева си с нервно подсвиркване към неделните участници в движението и с бясно преминаване през светофарите на жълто. Дойде на себе си чак като видя как едно такси и един куриер с мотоциклет се бяха блъснали, защото единият бе отнел предимството на другия. Разбирайки, че поведението му на пътя е неразумно като на тия двамата, той намали на трийсет и се върна в средната лента.

Намали още, защото пътят пред него се разделяше на две. Едното разклонение водеше към околоръстното, което би го отвело обратно, откъдето бе тръгнал, и евентуално към дома му и Али. Другото водеше към Централен Лондон и апартамента на Белинда в Батърсий.

Все още можеше да обърне на следващото кръстовище. Но защо да го прави? Али изобщо не се опита да отрече, че има някакъв роман с Дани Уайлд. Стискайки волана с побелели кокалчета, той си даде сметка, че това далеч повече го наранява, отколкото професионалното съперничество.

После се сети за Джейни и предстоящите ѝ изпити. И за Джес, опитваща се да изглежда твърда, но без особен успех. И разбра, че не може да си отиде просто така, без да каже даже и довиждане.

Настроението му малко се подобри, той свърна по околоръстното и пое към дома и семейството си.

Когато Мат се събуди на другата сутрин, откри, че е много приятно човек да се събужда в собственото си легло. Али може и да не го бе посрещнала с разтворени обятия — всъщност те доста трудно постигнаха примирие, — но Мат се убеди в едно нещо: че не толкова успехът ѝ, колкото собственият му неуспех пречеше на брака им. А да направи нещо по този въпрос бе, разбира се, във възможностите му.

Снощи, както си лежеше в леглото, му дойде блестяща идея за шоуто. Това, което трябваше да направи, бе да вдигне телефона и да убеди и Белинда. Но като се вземе предвид как реагира снощи, като ѝ се обади да ѝ каже, че остава при Али, това можеше да се окаже доста трудна работа.

Бърни Лонг бе седнал в монтажна зала номер три в Сенчъри Телевижън и гледаше как редакторът монтира заключителните акорди на последното издание на гузната съвест от „Кажете го на Али“. Това бе, казано с простички думи, най-вълнуващото телевизионно произведение, което бе виждал.

— Какво мислиш? — попита той редактора, който с посивяло лице и навити ръкави бе погълнат от работата си. Видео редакторите бяха потайни хора. Когато Бърни започна да се занимава с телевизия, повечето програми се снимаха все още на филмова лента. Старият редактор беше колоритна личност и според Бърни — малко по-свободен. Но видео редакторите никога не даваха мнението си. Трябваше да им вадиш думите с ченгел от устата.

— Ами аз...

— О, хайде, Крис, един път поне кажи какво мислиш — прекъсна го Бърни нетърпеливо.

— Ами... аз... мисля, че е направо смайващо.

— Благодаря ти, Крис.

И наистина беше смайващо. Али бе успяла да накара участниците да забравят, че са пред камерите и те наистина се отпуснаха. Резултатът беше смайващ.

Имаше още едно нещо, в което бе напълно сигурен. Нямаше да позволи на Ричи Пейдж да погребее всичко това из някоя от дневните програми. То трябваше да намери място в най-гледаните часове. И доколкото инстинктът му подсказваше, „Кажете го на Али“ щеше да се превърне в помитащ хит.

— Чуй сега, Белинда, мисля, че е време да си призная, че направих някои грешки.

Мат и тя вървяха един до друг по един от безкрайните коридори на Сенчъри, на път към студиото.

— Няма защо да ми напомняш, Мат — остротата в забележките на Белинда само подсилваше факта, че тя в никакъв случай не му е простила.

— Окей, окей, знам, но аз говоря в професионален смисъл. Тъй като сме ограничени от времето за излъчване и Пейдж не ни позволява да го променим, шоуто стана твърде тромаво. Това, от което има нужда, е да го направим по-живо и по-различно, като в същото време си остане и забавно.

— И как предлагаш да стане това?

— Като променим изцяло формата. Вместо да каним трима посредствени събеседника, ще поканим някоя суперзвезда и ще направим задълбочено интервю. Обаче ще ги каним специално, а не да чакаме някой от тях да мине случайно през страната.

— Но те идват само за да предизвикат шум около себе си. Как ще ги накараш да идват, ако те не искат това?

— Ще ги привлече мащабът на предаването. Ще им правим нещо като реверанс. Даже бихме могли да караме публиката да им задава въпроси.

Тя усети убедеността в гласа му и въпреки че му бе сърдита, задето реши да остане при Али, се зарази от нея. Не беше лоша идея. Освен това наистина имаха нужда от нещо ново.

— Окей. Можем да опитаме. Имаш ли някого предвид като начало?

— Всъщност... — усмихна се той подкупващо — ... мислех да поканим Мередит Морган.

— Но тя не дава интервюта.

Легендарната холивудска сексбогиня в момента бе на около осемдесет, живееше с осмия си съпруг и разправяха, че имала проблеми е пиенето.

— Ще даде — увери я Мат, спомняйки си как веднъж случайно се сблъска със звездата на едно парти в Холивуд и я измъкна от компанията на някакви отегчителни въздържатели, споделяйки с нея тайните ѝ запаси от уиски. Тогава тя се закле, че вечно ще му бъде признателна — на него и на неговото шоу. — Щом разбере, че съм аз!

За неудоволствие на Бърни, Ричи Пейдж трябваше да отиде, до Ню Йорк за две седмици и можеха да разчитат на среща чак когато се върне. Затова пък това им даваше шанса да снимат и монтират още две предавания. От общия им брой Бърни би могъл да сглоби една касета, съдържаща най-ярките моменти, защото хората от типа на Ричи Пейдж имаха търпението и вниманието на едно десетгодишно дете, затова не можеха да очакват от него да изгледа цяло едно шоу.

— Той е като президента Рейгън — осведоми ги веднъж Стивън Картрайт относно изкуството на новия председател да пише резолюции. — Не обича много да обръща страниците.

Бърни се замисли за момент за Стивън. Напоследък той изглеждаше много по-щастлив. Разправяха, че го били назначили за шеф на „Връзки с обществеността“ и че вместо да си подаде оставката, както всички очакваха, той решил да приеме парите и да започне лек живот. На някои това им е достатъчно.

Бърни отново се замисли за предстоящата работа. Преди да покаже на Ричи Пейдж каквото и да било, трябва да чуе какво мисли самата Али за това. Почти бе уверен, че идеята ще я заинтригува. Вдигна телефона.

— Слушай, миличка. Трябва да дойдеш и да видиш лентата, преди да сме я изпратили горе. Кога ти е удобно?

— Какво ще кажеш за вдругиден?

— Чудесно — гласът му прозвуча малко разочаровано, че тя не пожела да скочи в колата и да дойде веднага. — Между другото кога е рожденият ти ден?

Гласът на Али прозвуча озадачено:

— През ноември.

— Не, не е. Вдругиден е. И по-добър подарък не би могла да си пожелаеш.

Когато Али седна да изгледа записва, бе уверена, че няма да го хареса, както Бърни очаква. Но разбра, че е нямало нужда да се безпокои. От самото начало я грабна и бе изцяло погълната от шоуто.

Когато свърши, настъпи кратка тишина и Бърни, широко ухилен, зачака реакцията ѝ.

Али не можа да намери думи. После стана и прегърна Бърни.

— Бе толкова хубаво, че забравих, че съм аз!

— Ти, скромната ми суперзвезда, ставаш вече много желана собственост.

Али се усмихна и го притисна към себе си. Най-накрая бе направила нещо, с което да се гордее. Само да успееш да накарат Ричи Пейдж да я вмъкне в добро време.

Когато най-сетне дойде моментът да се срещнат с Пейдж, Али намери събитието доста изнервящо. Пейдж, отпуснат от току-що погълнатия обяд, бе явно отегчен. Али даже видя как очите му се затварят посред ентузиазирания хвалебствия на Бърни. Вълнението ѝ се изпари и ѝ дойде до гуша.

— Вижте какво, мистър Пейдж — изправи се тя, слагайки сякаш край на срещата. — Защо не ви оставим лентата да я изгледате сам покъсно, тъй като в момента явно сте твърде зает, за да можете да прецените правилно? — гласът ѝ, грапав като гласпапир, май успя да го раздвижи.

— Не, не. С удоволствие ще я видя сега. Сложете я във видеото.

Докато я гледаше, Али забеляза как изражението на лицето му постепенно преминава от пресилено-вежливо внимание към почти същия ентузиазъм, какъвто те двамата с Бърни изпитвах.

— Но това нещо е възхитително! — той седеше в стола си в напрегната поза, като амбулантен търговец, на когото току-що са продали един камион фалшиви часовници. — Направо е смайващо.

— Точно това се опитвах да ти кажа — натърти Бърни. — Възхитително. Смайващо. Прекрасно. Хората ще приказват за него из кръчмите в цялата страна, ще се натискат да споделят тайните си. Таблоидите ще излизат с двойни притурки. Това ще е мегаселър. Ако,



ако му намериш една добра пролука да го вмъкнеш. Въпросът е дали имаш такава?

Пейдж замръзна в позата на сфинкс. Току-що му бе хрумнало такова перфектно решение, че отначало не можа да повярва. Това шоу заслужаваше най-доброто време. Отдавна бе запланувал да свали Мат Бойд от ефира през лятото и да го замени с евтино купени материали от други програми. Защо не — той почти еякулира при красотата на схемата, — защо да не го замени с „Кажете го на Али“? Би могъл да го вмъкне в петъците, а за другите два дни да измисли нещо друго.

— Скоро ще има една такава пролука.

Той вдигна крака на бюрото си с добре премерен спокоен жест.

— И тя е?... — попита Бърни.

— Седем часът в петък. И се отваря след шест седмици.

— Хей! — Бърни скочи, мислейки трескаво.

Това бе едно от най-гледаното време в седмицата. Сърцето на Али подскочи от радост, но после се сети и погледна Пейдж право в очите.

— Това е времето на Мат.

— Исусе! — поклати глава Бърни. — Вярно! Десет години продуцирах проклетото шоу и пак забравих!

Значи ето какво било! Копелето му мръсно!

Пейдж намести краката си и каза със спокоен и делови глас:

— Да, но реших да сваля „Шоуто на Мат Бойд“ от ефира през лятото. Лудост е да се държи цяла година. Никоя друга ТВ компания не го прави.

Али кипна, слушайки спокойните му обяснения.

— Мат знае ли?

Но тя нямаше нужда от отговор. Ако Мат знаеше, щеше да й каже досега.

— Още не. Ще му кажа, когато подготвя всичко.

— Не — Али отчаяно се нуждаеше от добро ефирно време, но не и на такава цена. — Съжалявам, мистър Пейдж, но не мога да направя това на Мат.

Пейдж вдигна рамене.

— Решил съм да сваля предаването му, независимо от това дали ще го заместя с вашето или не, така че не променяте нищо.

Бърни стоеше като хипнотизиран, разкъсван между съчувствието си към Али и очакваната почти цял живот добра възможност. Това бе такъв прекрасен случай!

— Какво друго можеш да ни предложиш, ако не се съгласим?

Пейдж се пресегна и извади от чекмеджето на бюрото си огромна таблица. Огледа я набързо и каза:

— Може би ще изчистя вторниците в три и половина, ако, разбира се, успеем да се споразумеем с Планов отдел.

— Но това е боклук! Мамчетата ще са излезли да прибират децата си от училище и къщи няма да останат даже кучетата, за да гледат телевизия.

Бърни знаеше, че е безполезно да стори. Това беше краят на шоуто им. Пейдж ги искаше в петъците от седем часа и всичко друго, предложено от него, щеше да бъде боклук.

Пейдж вдигна отново рамене.

— Изборът е ваш.

— Дай да поговорим малко по този въпрос — предложи Бърни и започна да си събира бумагите.

— Няма какво да говорим, Бърни — тонът на Али бе непреклонен.

Независимо от това колко много искаше шоуто ѝ да види бял свят, тя не можеше да предаде Мат по този начин.

— Виж какво, Алегра — Пейдж свали крака от бюрото и се усмихна с една от ония белозъби усмивки, така безупречни, че изглеждаха като заплашителни. — Време е да разбереш, че вече ти си наред. Мат е свършен. Рейтингът му е направо отвратителен. Това ново шоу е пълен провал. Ако беше някоя по-незначителна звезда, преди месеци да съм го свалил от ефир, но исках да бъда честен. Да му дам шанс. Е, дадох му го.

Али затвори очи. Не искаше да чува всичко това. Беше все едно да слушаш как някой крещи мръсотии по адрес на човек, когото обичаш. Всичко бе толкова нечестно! Защо успехът ѝ винаги сякаш зависеше от неуспеха на Мат?

— Хайде, Бърни. Да тръгваме.

Тя го хвана за ръката и почти насила го измъкна от стаята, мъчейки се да възпре сълзите си на гняв, отвращение и мъка към себе си и Мат.

— Мислите, че всичко е приключено?

Пейдж реши да остави една малка вратичка, независимо от това какво може да каже Али. Стана и се надвеси над бюрото си, отново усмихнат.

— Между другото — промълви той — знаете, че вашето съгласие не ми трябва. Вашата работа е да правите програми. Никой от вас няма глас при включването им в плана.

Веднага щом вратата на Пейдж се затвори, Али се обърна към Бърни:

— Това не е вярно, нали? Не може да ни измъкне „Кажете го на Али“ без наше съгласие, нали?

— Опасявам се — Бърни я притисна към старата си груба жилетка в рядък жест на нежност, — че истината е друга. Той може да прави каквото си иска.

— Исусе, Бърни! — Али се облегна на успокояващото му рамо. — Какво, по дяволите, ще правя?

Бърни се замисли. Ако си траеха, Пейдж щеше да осъществи плана си и много вероятно бе програмата им да получи едно от най-гледаните времена, но това щеше да коства брака на Али. Ако ли пък възразяха, щяха да ги захвърлят в някой от следобедните часове.

Той я погледна. Знаеше решението ѝ.

— Мисля, че трябва да говориш с Мат, преди Пейдж да го е сторил.

Ричи Пейдж отпиваше от капучиното си и се усмихваше. Нещата се развиваха по-добре, отколкото бе очаквал. Преговорите с Дани Уайлд относно заместването на Мат през есента вървяха задоволително, а сега Алегра Бойд му бе дала в ръцете чудесен начин да прекара съпруга ѝ. Нещо повече — шоуто бе толкова добро, че никой нямаше да го заподозре в нечестна игра. Той изпусна дълбока въздишка на задоволство и се наведе да натисне бутона на интеркома.

— Лорийн, би ли могла да намериш Мат Бойд и да му кажеш да дойде веднага при мен?

Въпреки че етажът на Мат кипеше от трескава дейност, когато Али отиде да го търси там, той никакъв не се виждаше. Белинда излезе

от кабинета, който двамата с Мат деляха, и отбеляза присъствието на Али със студена усмивка.

— Търся Мат. Да знаете къде е?

Белинда знаеше, но проклета да е, ако ѝ каже. Нека сама го намери.

— Страхувам се, че не. Допреди малко бе тук, но сигурно е излязъл навън.

Сърцето на Али заби силно.

— Бихте ли ми казали, че искам да говоря с него, като се върне? Нека ми се обади. Няма да си тръгна, докато не ми се обади.

Белинда я загледа как се отдалечава и се почуди какво ли има.

Десет минути след това секретарката ѝ прекъсна срещата, на която тя присъстваше, за да ѝ каже, че Ричи Пейдж също иска спешно да види Мат.

— Той е долу в апаратната. Пробва нови слушалки.

Белинда бе толкова заинтригувана, че привърши срещата преди определеното време. Нещо ставаше наистина.

— Мат — викна звукооператорът, прикрил слушалката с длан. — Порно кралят иска да те види моменталически. Секретарката му те вика да се качиш веднага.

Мат се изправи с досада.

— Кажи ѝ, че съм зает. Ще му позвъня, като се освободя.

Звукооператорът бе впечатлен. Ричи Пейдж здравата го беше наплашил. Ама че смелчага беше тоя Мат.

— Казва да се качиш веднага щом се освободиш. Мистър Пейдж те чака.

Мат неохотно свали слушалката, която пробваше, и в съзнанието му нахлуха противоречиви чувства — радостно очакване, примесено със страх. Пейдж никога по-рано не бе го измъквал така от дупката. Той се вмъкна в мъжката тоалетна извън апаратната и наплиска лицето си със студена вода, после се изправи пред огледалото и се опита да се стегне. Каквото и да е, него чакаше. Снощи двамата с Белинда решиха да се заемат с интервюто с Мередит Морган колкото е възможно по-скоро — ако, разбира се, Морган се съгласи да го даде. А Мат бе сигурен, че тя ще се съгласи.

Чувствайки се по-оптимистично настроен, Мат отвори вратата и се отправи към асансьорите. Вратите се затвориха зад него и в същия

момент на етаж на апаратната се появи Али. Трябваше ѝ половин час, докато разбере къде е Мат. Не ѝ достигнаха пет минути.

В блестящия си черен кабинет на шестнадесетия етаж Пейдж чакаше, предвкушвайки момента, когато секретарката му ще въведе Мат.

Когато на вратата се чу почукване, той седна зад бюрото.

— А, Мат. Влизай. Съжалявам, че те откъснах от жизненоважната проба.

Значи копелето през цялото време е знаело къде съм.

— Няма нищо.

Без да чака покана, Мат се настани на един от диваните, тапицирани с кожа от зебра. Наистина бяха шик.

— И така, Ричи, какво мога да направя за теб?

Пейдж вдигна поглед раздразнено. Не обичаше да му се месят как да води разговорите си.

— Става дума за твоето шоу.

— Така си и мислех — в гласа на Мат прозвуча едва доловима иронична нотка.

— Прочистването му от празното дърдорене беше смел експеримент, но нека признаем, че не даде резултати.

— Знам.

Пейдж замълча озадачено. Очакваше, че Мат ще отстоява яростно всяка педя своя земя.

Мат се възползва от паузата и започна:

— Изцяло съм съгласен с теб. Предаването стана тромаво — и двамата го знаем. Затова сме решили да се заемем с напълно нова схема. Задълбочени интервюта е наистина големи знаменитости. Първото вече сме го набелязали — интервю е Мередит Морган.

— Съжалявам, Мат — Пейдж се наведе напред и погледна Мат право в очите, — но се страхувам, че няма да е възможно.

— Защо не? Това е чудесна идея и ти гарантирам, че старият ни рейтинг ще се върне заедно с лихвите, особено ако ти се согласиш да му направиш представяне на живо.

— Мисля, че не ме разбра. Реших това лято да сваля „Шоуто на Мат Бойд“ от ефир.

Мат слушаше невярващо. На всеки друг този план би се сторил разумен. Сенчъри и без това бе единствената ТВ компания, която

продължаваше тематичните си предавания и през лятото, но е Ричи Пейдж нищо не можеше да бъде сигурно. Като го гледаше така — излъскан и измамно благоразумен, — някакво шесто чувство подсказа на Мат, че ако шоуто му бъде свалено от ефир, то повече никога няма да види бял свят.

— Изхвърляш шоуто, така ли да разбирам? — сините очи на Мат се бяха превърнали в ледени късчета.

— Глупости, Мат. Просто на негово място поставям нещо подходящо за през летните месеци.

— Сигурно пак някоя тъпа сапунена опера. Публиката няма да я приеме, знаеш го.

— Може би само едната вечер. А на другата — някое хубаво полицейско филмче. Винаги съм казвал, че по телевизията показват твърде малко насилие — засмя се той на шегата си.

— Да не ти казвам как ще реагира публиката, ако ѝ пускаш боклуци.

— Не мисля, че ще остане разочарована — Пейдж направи пауза. Както в секса, така и тук се налагаше да задържаш, за да можеш да се насладиш докрай.

— Имам нещо, което ще пожъне страхотен успех и същевременно ще стане огромен хит.

— И какво е то?

Мат знаеше, че Пейдж блъфира. От години Сенчъри не бе правила нищо подобно.

— „Кажете го на Али“. Тази сутрин Бърни и жена ти дойдоха и ме помолиха да им осигуря ефир в най-гледаното време и аз им обещах твоето. Само за през лятото, разбира се.

Мат слушаше, без да каже дума. Чувстваше се като отнесен от мощно течение. Сякаш някой го бе ударил с все сила в стомаха. Как можа да му скрои такъв номер, като знае много добре колко упорито е работил по новата концепция, колко оптимистично е гледал на това?

— Не се разстройвай, Мат — мълчанието беше му подсказало, че е победил, че Мат се огъва под натиска на събитията. — Пак можеш да опиташ с новата схема. До края на юни няма да те свалям. Може би това ще ни даде някои идеи, като те включим отново през есента.

Мат се изправи. Знаеше много добре, както и Пейдж, че ново включване през есента няма да има. Кариерата му в Сенчъри

привършваше, но точно в този момент това не го интересуваше. Защото днес в тази стая завършваше не само кариерата му. Под формата на добри намерения Пейдж хвърли и брака му в огъня.

— Мат, какво има?

Белинда тъкмо се канеше да запознае един от продуцентите с предстоящото шоу, но само един поглед към лицето на Мат я накара да го отпрати набързо.

— Какво толкова е станало? — повтори тя.

Мат тежко се отпусна на дивана.

— Имах аудиенция при порно краля.

— И?

— Сваля шоуто ни от ефир за през лятото.

— Ама всички предавания са планирани!

— Ще ги излъчат. Дават ни време до края на юни.

Белинда се строполи на дивана до него. Не можеше да се каже, че бе ужасно изненадана. От доста време рейтингът им бе много нисък. Тя отправи поглед към Мат.

— Толкова ли е страшно? Като си помисля, не е лошо човек малко да си поеме дъх. Да имаме малко време за нови и интересни предавания.

— Ако въобще има такива.

— Какво искаш да кажеш? Той не би отменил шоуто ни завинаги, нали?

— Той може да прави каквото, по дяволите, си поиска, както недвусмислено ми даде да разбере.

— В такъв случай нека през останалите няколко седмици му покажем, че още сме много добри и да го накараме да промени намерението си. Какво ще кажеш?

Оптимизмът ѝ го накара за миг да се усмихне. Но Белинда го бе опознала добре през последните няколко месеца.

— Има още нещо, нали, Мат?

— И така може да се каже — каза той и тя усети горчивината в гласа му.

— Какво е то?

— Никога не би се сетила с какво ни заменя Ричи Пейдж.

Тонът му се промени и в него прозвуча фалшива весела нотка. Белинда чакаше.

— „Кажете го на Али“, за Бога! Пейдж е извикал Бърни и Али тази сутрин и им е съобщил добрата новина.

Значи затова Али търсеше Мат така енергично. Да омекоти удара.

— О, Мат, какъв ужас! — възкликна Белинда, ядосана на Али заради Мат. — Сигурно се чувстваш предаден. Как е могла да го направи?

Тя се обърна и започна да рови в огромната платнена торба до бюрото си и с радостно възклицание, също като хлапе, извадило късметче, измъкна каквото търсеше. Беше връзка ключове, закачени на ключодържател „Барт Симпсън“. Мат извърна поглед за момент. Миналата година Али бе пуснала подобен ключодържател в чорапа на Джес.

— Вземи ги — подхвърли тя ключовете на бюрото. — И без това не ми трябва. Имам си други — видя мъката, изписана по лицето му. — Не е необходимо да ги използваш. Дръж ги просто така, да се чувстваш сигурен.

Тонът ѝ бе преднамерено лек и весел, въпреки че отчаяно се молеше той да дойде.

— Всеки трябва да има някаква вратичка при нужда.

Мат ги погледна нерешително. После ги взе и ги сложи в джоба си.

— Благодаря, Белинда — извърна поглед, уплашен, че ако не се стегне, ще се пречупи. — Благодаря ти много. Мисля да се прибера вкъщи. Има за какво да си поговорим с Али.

Тя го гледаше как си събира нещата и бавно излиза от кабинета. Белинда прехапа устни. Беше абсолютно уверена, че това е най-добрият ѝ шанс. Този път сигурно ще реши, че му е дошло до гуша и ще дойде при нея.

Когато се прибра у дома, Мат със задоволство установи, че къщата е празна. Почти цял час стоя в кабинета си, вперил поглед в празното пространство, мъчейки се да измисли начин да излезе от тази ужасна бъркотия. Най-сетне се изправи. Всички разрешения на



проблемите бяха болезнени. Щеше да нарани семейството си, ако го напусне, щеше да нарани и себе си, и семейството си, ако остане. Истината бе, че те с Али отдавна бяха започнали да увеличават дистанцията помежду си. Тя прекарваше все повече и повече време, погълната от програмата си, избутвайки Мат някъде по-назад в живота си. Най-важният въпрос бе как да го направи, без да наранява Джейни и Джес повече от абсолютно необходимото. Погледна часовника си. Още поне час нямаше да се върнат. Дотогава трябва да е занесъл куфара си в колата, така че да не го видят.

Бавно и болезнено се отправи към тяхната спалня, отвори гардероба и започна да събира нещата си. Нямаше нужда от кой знае колко. Просто му трябваха няколко дни далеч от Али, далеч даже и от Джейни и Джес. Твърде много му дойде, за да може да остане и да се преструва, че всичко това не го засяга. За миг се запита дали няма да е по-добре, ако остави бележка, но това бе признак на страхливост, а Мат не беше страхливец. Внимателно сгъна няколко ризи, няколко чифта панталони и два работни костюма. После отиде в банята да си вземе гъбата.

Затова не чу скърцането на чакъла от колата на Али, която свърна по алеята пред тях изтощена, с тупкащи слепоочия. Главоболието, с което се бе борила цял ден, накрая бе победило.

— Мат, какво правиш, за Бога?

Мат рязко се извърна и видя Али, застанала на вратата. Бе гледал такава сцена в толкова много филми. Сега обаче това се случваше на него и той не знаеше какво да каже.

— Ще се махна за известно време. Последния път се върнах, защото не исках да те наранявам, но явно нещата не вървят. Просто не вървят. На цели мили сме един от друг. Даже и нощите си не прекарваме заедно.

Али го гледаше, без да каже дума, разкъсвана между желанието си да избухне или да направи последен опит да спаси брака им. Тя приседна на леглото до куфара, спомняйки си, че последния път бе видяла този куфар, когато бяха ходили до Шотландия — един от най-щастливо прекараните мигове в живота им. Тя протегна ръка към него, внимателно подбирайки думите си.

— Мат, не мислиш ли, че това е просто несъвпадение на времето? Единият се чувства на върха, докато другият е направо убит. Не е ли това, което всъщност ни пречи?

Но видя, че той не е убеден. Лицето му се затвори в гнева си и по него не остана и следа от веселия и ироничен Мат, когото тя обичаше.

— Не ме успокоявай, Али! — сопна се той. — Не ми трябва съчувствието ти.

Студенината в гласа му подпали искрата на дълбоко спотаения й гняв.

— Махай се тогава! Защо просто не се махнеш! — каза тя със същата студенина. — Твърде дълго време ти трябваше да стигнеш до едно тихо и мирно решение. Повече не мога — до гуша ми дойде!

Мат я изгледа и затръшна капака на куфара с неумолимия финален жест на падаща гилотина.

— Сбогом в такъв случай. Ще ти звънна, за да се уточним кога да идвам при Джейни и Джес. Искам да им разкажа моята версия.

Али кимна, без да вдига поглед. Искаше ѝ се да се махне и все пак не можеше да понесе гледката как Мат излиза през вратата. Затова когато той я затвори след себе си, тя се търкулна на леглото и впери поглед в стената.

Белинда отмени последната си среща и се прибра вкъщи. Не можеше да се съсредоточи. Вълнуваше се като малко момиченце, отпредило се за първата си среща. Беше си чиста лудост, знаеше го. Въпреки това се отби в магазина и купи бутилка хубаво вино. Последва опустошителен рейд из „Маркс и Спенсър“. От витрината на фризера подканващо я гледаха две половинки от омар. Бяха върхът на екстравагантността, но това не ѝ попречи да ги сложи в кошницата. Ами ако не дойде, глупава крава такава? За парите, хвърлени тук, можеше да си купиш чифт хубави панталони.

— Празник ли имате? — попита младичката касиерка.

Белинда се усмихна.

— Надявам се.

Вкъщи разопакова покупките, набута виното в хладилника и тъкмо мислеше да влиза в банята, когато на вратата се позвъни.

Тя пристегна хавлията, давайки си сметка изведнъж, че радостта ѝ може да се окаже ненавременна. Ако това е Мат, той би могъл да влезе, като си отключи сам, а не да звъни. Сигурно е някой друг.

Сложи веригата и отвори вратата само няколко инча. Подпрял се на касата, там стоеше Мат с колеблива усмивка на лицето.

— Здравсти — каза Белинда и твърдите черти на лицето ѝ се разляха в широка триумфална усмивка. — Защо не използва ключовете?

— Стори ми се малко нахално.

— Няма нищо — тя докосна лицето му със светнал от предчувствие поглед. — Обичам нахалните мъже. Не се налага ти да вземаш решенията.

Мат остави куфара на пода, притисна я към стената и я целуна.

След няколко минути Белинда затвори вратата, хвана Мат за ръката и го отведе горе в спалнята. Преди да му дойде наум да промени намерението си.

Без да каже нито дума, тя започна да го разсъблича, давайки си сметка, че трябва да е търпелива, че точно сега той може да има нужда от добра дума, а не от секс. И за първи път в живота си разбра, че е готова да дава, а не да взема.

Мат разбра и се трогна от това, че тази корава и праволинейна жена може да бъде нежна и внимателна. Някак си бе очаквал да бъде така груба, както бе на работа. Претенциозна дори и в страстта си. Вместо това той срещаше топло съчувствие. За миг му се стори, че ще се пречупи и ще ѝ признае ревността и чувството за провал, които се опитваше да погребее дълбоко в себе си. Но може би и в това щеше да се провали.

Но щом тя нежно прокара устни по врата му, той усети как се втвърдява и когато погледна в очите ѝ, видя зениците ѝ да се разширяват от желание. И — благословено облекчение — той също я желяеше, веднага, още сега, с копнеж, който помете от съзнанието му всякакви други емоции.

Те паднаха заедно на леглото и трескаво задърпаха дрехите си е унищожителна страст, изтрила всяка мисъл за съжаление от негова страна и всяка мисъл за бъдещи неприятности — от нейна.

Когато на другата сутрин Белинда стана от леглото, умираща от глад, отвори хладилника и си спомни, че планът ѝ не бе стигнал чак дотук. Нямаше кроасани, очакващи да бъдат притоплени, нито пък кифлички с топено сирене и пушена съомга, каквито въображението ѝ бе нарисувало. Ако ги бе купила, щеше да ѝ се види като предизвикателство към съдбата. Двата омара я гледаха нахално от хладилника, но те не ѝ приличаха на закуска. Освен тях нямаше нищо друго. Белинда не беше много по готвенето. Понякога си изрязваше онези менюта — „Вечеря за шестима за трийсет минути“ — от „Космо“, но те бяха просто за подхранване на въображението, както би било и присъствието на списание „Плейгърл“ например. Напоследък даже нямаше време и едно яйце да си свари.

За щастие току зад ъгъла имаше закусвалня, която приготвяше чудесна храна, само за влюбени. Италиански хлебчета, маслини, мариновани с толкова много подправки, че човек се двоумеше какво да прави с благоуханната марината, останала на дъното на бурканчето, индийски зеленчуци и най-различни мезета от Гърция. Гастрономически пир, специално сякаш измислен за пикник в леглото.

— Мат? — смушка го леко тя. — Хладилникът е празен и затова трябва да отида до закусвалнята да понакупя туй-онуй.

— Чудесна идея — отхвърли той завивката. — Идвам с теб.

В закусвалнята на Де Дженаро Мат бе удивен от безбрачната атмосфера, царяща наоколо. Навсякъде се виждаха двойки, които явно се бяха срещнали едва предната вечер и пълнейки кошниците си с руска салата и италианско сирене с преднамерено спокойни движения, отчаяно се мъчеха да си спомнят имената. Въздухът бе пълен е голи надежди и изживени разочарования.

Той си помисли за Джейни и Джес. Какво ли им е казала Али? Може би ги е замотала нещо, тъй като и тя като него не знае какво да прави. Какво, по дяволите, да прави той сега?

Мислите му бяха прекъснати от Белинда, която го попита дали иска спагети. Несъзнателно Мат свали тъмните си очила и в същото време иззад полиците се показва жена със сресана назад коса, скрила очите си зад огромни слънчеви очила и бутача пред себе си количка с две бутилки вино и един хляб в нея.

— Здравей, Белинда! — жената комично се стресна, като видя кой е с нея. — Няма ли да ме представиш на приятеля си?

Белинда загуби дар слово — нещо съвсем несвойствено за нея, и смотолеве нещо за съвместно писане на сценарий. Бързо повлече Мат към касите.

— Лайна, лайна, лайна! — прошепна тя, ровейки в конопената си торба за портмонето.

— Защо лайна? — попита Мат, разтоварвайки кошницата и избягвайки погледа на касиерката, която го позна. — Коя беше тази?

— Глория Мизи — каза мрачно Белинда и подаде парите. — Пише за клюкарската хроника в „Сънди Стар“. И никога няма да ни прости, че сме я видели без изкуствени мигли. Слушай, Мат! — изведнъж стана сериозна по пътя за апартамента си. — Трябва да ги оправиш тези неща. Ако с Али сте се разделили, трябва да отидеш в пресцентъра на Сенчъри и да им кажеш. Таблоидите само да надушат нещо и ще изпълзят от храстите с лупи като тепсии в ръцете.

Докато разопаковаха покупките в кухнята, Мат си даде сметка, че тя е права и мислено се наруга, че името му бе такова, че хората обичаха да го срещат по страниците на вестниците, докато си хапваха пуканките. Той седна на масата, чудейки се как, по дяволите, да

постъпи. Не искаше да прави публични изявления относно брака си. Та той даже още не знаеше какво ще стане с него. Ако беше някой друг, щяха да му оставят малко време, преди да го хвърлят на медиите. Но Белинда все пак бе права. Само след пет минути вестникарската глутница щеше да се изсипе върху Али, а може би и върху Джейни и Джес. Трябваше да ги предупреди.

На другата сутрин Али бавно се изправи в леглото, забелязвайки необичайната тишина в спалнята. Нямаше ги внезапните песни на Мат, нямаше го спокойното утринно бърбене, нямаше ги споровете за това, че на закуска той искаше да гледа телевизия, а тя предпочиташе да слуша радио. А и снощи едва успя да заспи. Спомни си как по-рано се радваше на кратките му отсъствия — с удоволствие заемаше цялото легло, а за вечеря си вареше яйца и ги хапваше с препечен хляб. Но сега, след като си бе отишъл завинаги и въпреки че го отпрати, заслепена от гняв, ѝ липсваше топлината на тялото му, чувството, че до теб в леглото има още едно човешко същество, наистина дълбоко заспало, но някак си даващо ти кураж, че не си сам в тази вселена.

Успя да заспи чак когато бутна зад себе си една възглавница и опря гръб в нея, сякаш беше Мат.

Сега, застанала в банята, тя видя, че той е забравил малко шише афтършейв. Отвъртя капачката и го помириса. Острата и приятна миризма я накара да затвори очи. Толкова ярко ѝ напомняше за Мат, че почти го усети до себе си. Тя бързо затвори шишето и го хвърли в кошчето. Колко от всичко това, запита се тя откровено, е свързано със самия Мат, а не с навика или съвсем обикновения страх от самота? Вместо отговор бръкна в кошчето, извади шишето и го скри зад лекарствата в шкафа.

След като се изкъпа за две минути, Али си направи кафе и се запита какво беше това драскане откъм страничната врата. Възбуденият лай на Сокс ѝ напомни. Бе поканила майка си, преди всичко това да се случи. Али ужасена впери поглед във вратата и се почуди дали няма начин да се престори, че я няма. Но Сокс вече безсрамно драскаше по дървото и лицето на майка ѝ се появи, надничайки през стъклото и викайки я по име.

Али въздъхна. Имаше едно нещо, без което спокойно можеше да мине, и това бе задълбоченият и неодобрителен анализ на майка ѝ за това защо бракът ѝ се е разрушил. За нея това беше просто още едно нещо, в което Али се бе провалила, увеличавайки дългия списък на разочарованията. И доколкото познаваше майка си, тя вероятно щеше да изпита някакво нездраво задоволство от това. Али накрая доби навик да очаква всичко. Успехът и щастието бяха само една задънена улица към провалите и разочарованията. Единствената ѝ надежда бе, че майка ѝ ще бъде в обичайното си състояние на самонаблюдение и няма да забележи нищо.

Тя се стегна и отвори вратата с изкуствена весела усмивка на лицето.

— Мамо, колко се радвам да те видя!

Елизабет се вгледа любопитно в нея, мъчейки се да попречи на Бицър да скочи върху Сокс.

— Много бодра ми се виждаш.

— Забравих, че ще дойдеш — каза Али и отстъпи назад, за да пропусне майка си.

— И само като ме видя на вратата, ти светна пред очите, нали?

Али я погледна в лицето да види дали не се шегува. Не, сериозна беше.

— Седни. Закусвала ли си?

— Малко е късничко, нали? Къде е Мат? Не вярвам да спи още.

Преди Али да успее да отговори, появи се Джейни. Кимоното покриваше тениската ѝ наполовина, беше надянала уокмена на Джес, тъй като нейният бе счупен, а Джес още спеше. Али беше благодарна, че не стана нужда да отговаря.

— Здравсти, бабче. Не знаех, че ще идваш — Джейни целуна баба си и погали Бицър зад ушите.

— Май никой тук не знае — отбеляза Елизабет кисело. — Всички още спите. Даже Мат.

— Не, той не спи — поправи я Джейни. — Току-що надникнах в спалнята ви за вестник — тя се обърна да включи чайника. — Да не би пак да е отишъл на работа в събота?

Дланите на Али се навлажниха. Не можеше да каже истината на Джейни. Не и в присъствието на баба ѝ. Трябваше да замаже положението някак и после да ѝ каже.

— Откриват някакъв увеселителен център или нещо подобно — промърмори тя. Това бе първото нещо, което ѝ хрумна.

Без да заподозре каквото и да било, Джейни прие версията, но Елизабет подуши неодобрението ѝ.

— Колко е грижовен! Не печели ли вече достатъчно, за да може да си почива по празниците?

Джейни улови погледа на майка си и се усмихна.

— Може ли да изведе Сокс и Бицър да потичат малко?

— По пеньоар ли? — опита се Али да отвърне на усмивката.

— Само в градината. Хайде, Биц, Сокс!

Двете кучета изскочиха от френските прозорци, лаейки весело, и Джейни ги последва с развети коси.

Пет минути по-късно тя се втурна обратно, хукнала подир Бицър.

— Бицър, лягай долу, момче! — викна му тя, опитвайки се да му попречи да постави калните си лапи на белия панталон на Али. Тъкмо го бяха накарали да легне, телефонът иззвъня.

Али скочи, надявайки се, че е Мат. Може би тя трябва да остави вратичката между тях леко открената, макар и само няколко инча.

Но Джейни първа се добра до телефона. Усмивката на лицето ѝ угасна.

— Теб търсят, мамо — каза тя и рязко се извърна към майка си, подавайки ѝ слушалката. — Някаква жена от „Сънди Стар“ пита дали можеш да потвърдиш или отречеш, че татко се е преместил при продуцентката си, госпожица Белинда Уайът?

Али затвори очи за секунда, поемайки удара на истината, която се помъчи да скрие. Тя тресна слушалката върху вилката, без да я е грижа какво ще си помисли мръсницата от другата страна.

Как можеше човек да е толкова безсърдечен?

— Мамо — обърна се тя към Елизабет, която бе застанала на вратата на кухнята и слушаше ужасена, — би ли откачила дериватите в кухнята и в дневната? Аз ще се заема със спалнята.

Не направи опит да потвърди или отрече, а се спусна след Джейни.

Горе тя откачи деривата в спалнята и този в кабинета на Мат и веднага се отправи към стаята на Джейни. Джес още спеше. Слава богу, че тийнейджърите обичаха да поспиват. Още преди да влезе, тя чу хлипането на Джейни и прокле журналистите за грубата им



настойчивост, за начина, по който ти поднасяха лошите новини, за да видят как ще реагираш, та да могат после да опишат страданието ти.

Джейни не вдигна глава, когато тя влезе, а продължи да хълца, забила лице във възглавницата.

— Вярно е, нали, това, дето го разправя тая жена?

— Не знам — каза Али. — Може би. Снощи се скарахме и той изхвърча разярен навън. Не каза къде отива.

— Заради това, че поемаш Телетон, нали? — Джейни вдигна поглед, внезапно подозрително спокойна.

Али я хвана за ръката. Може би щеше да ѝ е по-лесно, ако повярва на това.

— Да, в известен смисъл.

Джейни издърпа ръката си.

— Защо въобще се съгласи? Сигурно си знаела, че това ще го обиди.

Али затвори очи, обхваната от болка. Джейни донякъде бе права. Само че не дотам, докъдето си мислеше. Тя го бе обидила — сега вече виждаше.

— Грешката е твоя. Ти си тази, която е променена!

Али залитна под яростните обвинения на дъщеря си. Но тя винаги е била по-близо до Мат.

— Бяхме щастливи, докато ти не започна тази глупава работа в телевизията. А сега я ни виж! Всъщност какво ли да ни гледаш, кои сме ние, та да ни обръщаш внимание, нали?

Али не можеше да повярва на ушите си. Осемнайсет години си бе стояла вкъщи, за да бъде близо до тях и приемаше това не като мъченик, а защото то я правеше щастлива, както и тях, а накрая започна да си търси работа, защото двамата с Мат започнаха да се отчуждават, защото имаше нужда да повиши самочувствието си, да запази разума, а също и брака си. Мислеше си, че ако е независима, може би отношенията им ще се обогатят. А се оказа, че е катастрофална грешка. Но Джейни бе ли разбрала въобще нещо от това?

— Джейни, но това не е честно. Започнах работа, защото вие двете заминавате. След една година вече няма да сте тук. Отивате да следвате в университета.

— О, така ли? — горчивината в гласа на дъщеря ѝ я нарани болезнено. — А какво ще стане, ако ме скъсат на изпитите, а? Което като нищо може да се случи, и то благодарение на теб.

— Джейни, как можеш да кажеш такова нещо? Та аз винаги съм била зад теб!

— Да, когато не си заета да осведомяваш напълно непознати хора за това какво става в собственото ти семейство.

В очите на Али се появиха сълзи на гняв от несправедливите обвинения. Бе започнала работа, защото и двете ѝ дъщери вече нямаха нужда от бавачка, а и защото това щеше да им се отрази добре. Джейни току-що с един замах разруши тази илюзия.

— Ти съсипа семейството ни! Махай се!

Джейни пак заплака. Вдигна томчето на Т. С. Елиът и го запрати на пода.

— Махай се от стаята ми! Мразя те!

Болката стана непоносима. Можеше да възприеме насочения към себе си гняв на Мат. Даже можеше да го разбере защо се маха. Но не и децата ѝ да я обвиняват и да я мразят за това.

Съкрушена, тя излезе от стаята и затвори вратата. Поне научи нещо от всичко това. Веднага след като се пооправи, щеше да отиде и да каже на Джес истината. Преди някой друг да го е направил.

Прегърбен над телефона в миниатюрния кабинет на Белинда, Мат се опитваше да се свърже с Али и да я предупреди за десанта на вестникарската глутница.

Бе въртял номера девет пъти, благодарен, че телефонът на Белинда има устройство за запомняне на последния номер, но у тях телефонът винаги даваше заето. След десетия път се обади на телефонистката и я помоли да провери линията. Пет минути по-късно тя му позвъни.

Никой не говорел, каза му тя. Сигурно има повреда или телефонът е оставен отворен.

— Здравсти, мам.

Все още в леглото, Джес играеше с електронната си игра и както всички играещи такива игри, бе придобила онова съсредоточено изражение, което така подлудява родителите. Най-сетне вдигна поглед. Виждайки лицето на майка си, тя веднага изключи играта.

— Какво ѝ става на Джейни? Да не би Адам да си е намерил друго маце?

Али се усмихна въпреки нежеланието си. Ех, ако това бе проблемът, Джейни щеше да се оправи бързо.

— Опасявам се, че е по-сериозно, скъпа — каза Али и седна до нея. — Татко е. Изнесе се от къщи, за да може да премисли нещата на спокойствие.

— О, мам! — тя протегна ръце към нея, но не изглеждаше особено изненадана. — Отдавна се готвеше такова нещо — Джес я прегърна и продължи: — Не е отишъл при Белинда, нали?

Али се смая от схватливата си дъщеря.

— Не се безпокой. Ще му прилошее от нея — тя потупа покровителствено майка си по рамото.

Али бе съвсем близко до сълзите и само чувството, че е по-възрастна и че Джес може да се мъчи да превъзмогне собствената си болка, ѝ попречи да заплаче.

— Джес, Джейни казва, че грешката е моя.

Знаеше, че не трябва да казва това и да въвлича Джес в тази бъркотия само защото се нуждае от малко подкрепа, но не можа да се въздържа.

— Джейни винаги е мислела татко за безупречен.

— А ти — не?

— Аз го обичам от дъното на душата си, но той трябва да ти даде възможност да се изявиш. През всичките тези години ти винаги си ни слагала на първо място. Сега вече е твой ред. Така е честно.

— И ти си мислиш, че той ще разбере?

— Не знам, мам — каза Джес и стисна ръката ѝ с любов. — Знаеш поговорката: „Зад всяка велика жена има по един мъж, който се опитва да я спре.“

— Благодаря на Бога за едно нещо — Али притисна дъщеря си силно към себе си, усмихвайки се през сълзи. — Че поне имам вас двете.

Когато слезе долу, Али бе почти забравила, че майка ѝ е все още тук. Следваха контраобвиненията.

Но за нейна изненада Елизабет дискретно се бе изнизала в дневната. Когато Али влезе, тя се изправи.

— Бедната Алегра, колко ужасно е това за теб! — протегна тя ръце към дъщеря си.

За първи път от детските си години насам Али се хвърли в прегръдките на майка си и изплака сърцето си.

— Мъже — промърмори майка ѝ тихо, потупвайки я нежно по рамото. — Винаги едни и същи. Дори и най-добрите.

Те седнаха заедно на дивана и майка ѝ я погали по обляното със сълзи лице.

— Искаш ли той да се върне? — попита я тя. — Винаги съм харесвала Мат, трябва да ти призная. Може и да е егоист, но е добър. Повечето са егоисти.

Али се усмихна слабо.

— Не знаех, че си феминистка.

— Животът е такъв — усмихна се и Елизабет. — Животът те прави феминистка.

— Да, сигурно е така — вдигна поглед към майка си. — Не знам какво искам. Напоследък нещата между нас не вървяха добре.

— Но това достатъчна причина ли е да се прекъсне един брак? — Елизабет се поколеба, че думите ѝ може да прозвучат банално. — Сигурно му е било доста трудно, когато си разперила криле така внезапно.

— Но какво лошо има в това? Не съм ли и аз свободна личност?

— Да, но всичко стана толкова бързо и толкова публично. Мисля, че той малко ти завижда за таланта.

— Мат да завижда на моя талант? — засмя се Али горчиво. — Мамо, не ставай смешна! Мат е най-добрият в телевизията.

— Не съм сигурна дали той се чувства вече такъв. Мисля, че не е много сигурен в това. Поел е голям риск и този риск не дава резултати. А твоята кариера цъфти.

Али затвори очи и покри лицето си с длани. Наистина ли е била толкова омаяна от успеха си? Истината бе, че вече в нищо не бе сигурна.

— Слушай, скъпа — гласът на майка ѝ бе почти смирен. — Искаш ли да си тръгвам? Сигурно ти се ще да останеш сама.

Али погледна майка си в очите. Как само се бе мъчила да се отърве от опеката на майка си и от проклетите ѝ съвети! Но сега изведнъж отчаяно ѝ се прииска, тя да остане.

— О, мамо — каза, опитвайки се да спре сълзите, безпрепятствено стичащи се по бузите ѝ. — Прави каквото искаш, само не си отивай, моля те.

Майка ѝ я притисна към себе си, без да каже дума, но гласът ѝ потрепери, като проговори:

— Знаеш ли какво виждам напоследък у теб, Алегра? — Али почти очакваше някоя от отегчителните проповеди на майка си, но днес тя бе пълна с изненади. — Ще оцелееш, каквото и да стане. И знаеш ли защо?

— Нямам представа.

— Защото си по-силна, отколкото си мислиш.

На другата сутрин Елизабет слезе долу първа и тананикайки нещо под нос, си направи чаша кафе. За първи път от години насам се чувстваше нужна. Седна на огрения от слънцето барплот, стиснала купчина вестници в ръка. Тъй като бе на една пенсия, тя си позволяваше само „Сънди Телеграф“, а когато искаше да бъде малко разточителна, прибавяше и „Мейл он Сънди“. Тук бяха всички скандални хроники. Елизабет се настани удобно и предвкушайки удоволствието, протегна ръка към „Новини от света“, оставяйки останалата купчина на Али. Затова не можа да види огромното заглавие в „Сънди Стар“.

— Мисля, че не е зле да прочетеш това.

Белинда подаде „Сънди Стар“ на Мат, протягайки се през бялата покривка на масата. Сърцето ѝ биеше учестено. Знаеше, че това рано или късно ще стане и когато то наистина стана, тя разбра колко много болка ще предизвика.

Без да вдига поглед от „Относителни ценности“ — любимата си неделна вестникарска рубрика, Мат взе вестника и му хвърли бегъл

поглед.

— Исусе Христе, тя го е написала! — възкликна той и усети как стомахът му се свива. — Без грам доказателства.

Той бързо прегледа статията и после хвърли вестника на масата.

— Ужасни са тези журналисти. В статията няма нито един факт. Всички тия анонимни колеги, които са виждали как отношенията ни „стават по-близки“ — той продължи да чете. — О, страхотно! Ето и в „А Стар из Борн“. Докато звездата на Али изгрява, моята явно залязва. Грешката обаче е моя, защото не мога да се примиря с нейния успех и собствения си падащ рейтинг. Страхно ти благодаря, Глория Мизи!

— Никой няма да повярва.

— Джейни може. Джес може. Трябва веднага да им се обадя.

Той отново отиде до телефона, но за негово разочарование, пак не можа да се свърже. Али сигурно е оставила телефона отворен. Но дали е видяла „Стар“ или не? С чувство на отчаяние той си спомни, че те го получаваха.

Първото нещо, което Али усети, като се събуди, бе непознатото чувство на самота в леглото. Преодолявайки страха си от това, че трябва да се изправи срещу негодите на деня, тя дълго се къпа в банята, заслушана с удоволствие в предаването „Стрелците“, опитвайки се да не мисли какво ще прави по-нататък.

Отпуснала се в галювната вода, реши, че може да не прави абсолютно нищо. Ще чака и ще види. Твърде рано бе да мисли за последиците от един развод завинаги, а и без това те бяха твърде ужасяващи, за да мисли за тях. Ефектът им върху Джейни и Джес. Разделяне на принадлежностите. Напускане на Феърлоунс. Засега ще се остави по течението. Тази мисъл някак си я успокои.

Измъкна се от ваната, избърса се енергично, наплиска гърдите си със студена вода и се уви в хавлията.

Забеляза, че ролката тоалетна хартия е свършила и отвори шкафчето да вземе нова. По средата на движението се спря и се разсмя. Животът ѝ се бе обърнал с краката нагоре, а тя сменяше шибаната тоалетна хартия, като че ли нищо не е станало! Да, но не беше ли точно в това силата на жената? Способността ѝ да се

придържа към ежедневните привички? Понякога даже си мислеше, че именно сменянето на тоалетната хартия поддържаше разума у жените.

Когато слезе долу, майка ѝ се кискаше на пикантните историйки за травестити-викарии и корумпирани млади момчета от църковни хорове — истории, които поддържаха милионния тираж на „Новини от света“.

Али се пресегна за една от цветните притурки и откри „Сънди Стар“, който бе отдолу. В нея се втренчи собственото ѝ лице, поставено под огромно заглавие, което гласеше: „Бракът на Али и Мат в руини“.

Али изстина. Беше си помислила, че ако не им дава никакви изявления, те няма да пишат нищо. Да, но те написаха. Глория Мизи даже пишеше как Али е треснала телефона и бе счела това почти за доказателство за раздялата.

Седна, чувствайки непреодолимо желание да разкъса тоя парцал на малки парченца, но и хипнотизирана от паяжината инсинуации и клюки, която бе омотала брака ѝ до такава степен, че заплашваше да го разруши. Опита се да потисне чувството на унижение и трезво да прецени доколко статията би могла да навреди на Джейни и Джес, в случай че някои от съученичките им са я прочели. И тогава стигна до най-болезнения цитат от „близки колеги от Шоуто на Мат Бойд“. Тези колеги, казваше се в статията, въобще не били изненадани от разкритията.

„Мат и Белинда отдавна са влюбени. Всички го знаехме. Беше само въпрос на време.“

Али грабна вестника и го запрати на пода, стряскайки майка си и двете кучета. Твърде много бе съчувствала на Мат, хвърляйки вината за всичко върху своя успех. Дори и половината от това да бе вярно, то е почнало месеци преди това. Дори и Джес го е разбрала. Забравила унижението и страха от реакцията на момичетата, Али усети как я поглъща бесен, изпепеляващ гняв.

Дани Уайлд и агентът му, Джак Солтъш, се чудеха дали да се радват, или да се възхищават от разточителството, с което Ричи Пейдж бе решил да запази неделната среща, свикана от него, в тайна. Закараха ги до „Локсли Грийн Кънтри К्लъб“ с личния му хеликоптер, а след това ги въведоха през страничен вход в един уединен кабинет. Дани започваше да се чуди дали Пейдж не работи за МІ5.

— Добро утро, господа — Ричи Пейдж се разтапяше в усмивки, застанал сред разкоша наоколо. Изглеждаше някак си не на място, като



че ли да си почиваш бе някаква много тежка работа. — Видяхте ли това?

Той подаде един брой от „Сънди Стар“ на Дани.

Дани го прочете бързо. Бедната Али. Изобщо не бе споменавала, че Мат има някаква връзка с жена. Даже може да не е знаела. Исусе, ама че начин да разбереш!

— Да, да, да — изкоментира Джак Солтъш. — Перфектният брак рухва. Това зле ли ще повлияе на бизнеса?

— Точно обратното — усмихна се Пейдж. — Драскачите ще хукнат на тумби да разберат как двамата реагират на това.

— Мислите ли, че е вярно? — Дани се опита да изглежда безпристрастен. — В края на краищата това е само от „Стар“. Може да са го измислили.

— Както се казва, няма дим без огън — Пейдж изглеждаше така, сякаш утре е Коледа. — Открай време се сваля с Белинда Уайът, ако питате мен.

— В такъв случай това не е нещо ново, нали? — Дани се опита да се покаже безразличен, но не можа да не се запита дали тая работа с Телетон не е послужила като катализатор.

— Един Бог знае — каза Пейдж, внезапно загубил интерес, и бутна вестника настрана. — А сега на работа. Както знаете, опитвам се да махна Мат Бойд и да сложа вас на негово място.

— И как ще стане тая работа? — Джак Солтъш се напрегна, изгарящ от желание да разбере как Пейдж ще заобиколи договора с Мат, който, както той бе осведомен от надежден източник, изтичаше чак след години. — Ще му платите неустойката ли?

— Не, ако мога да го избегна. Всъщност аз съм си изработил малък план. Надявам се да го накарам да си подаде оставката.

— Значи затова ме помолихте аз да поема Телетон — на Дани Уайлд започнаха да му се изясняват много неща, за които само се бе досещал. — С всичкото уважение... — Дани забеляза как лицето на Пейдж доби отегчено изражение — от опит знаеше, че след тези думи обикновено следва някаква обида. — Защо се опитвате да изритате Мат? Е, вярно, че рейтингът му не е на ниво, но на някое друго място може да е много добре — Дани Уайлд не искаше да реже клона, на който седи, но все още не можеше да разбере каква цел преследва

Пейдж. — В края на краищата той все още е най-популярното лице в телевизията.

— Но освен това — каза Пейдж бавно, наливайки прясно изстискан кървавочервен сок от портокал в три чаши и допълвайки ги с марково шампанско — той е и лайното, което ме изработи пред осем милиона души. Купих Сенчъри, за да го изхвърля — подаде на всекиго по чаша. — И точно това смятам да направя.

— Разбирам.

Брей, че мръсно копеле бил този Пейдж! Дани го проклинаше, но вътрешно изпитваше нещо като уважение към упоритостта му. Все пак не бе расъл в саксия.

— И какво ще предложиш на приемника му? — попита той.

— Би ли проявил интерес? — Пейдж махна една невидима пращинка от кашмирената си жилетка.

— Може би — отвърна Дани и двамата с Джак Солтъш се спогледаха. Агентът му го бе предупредил да не казва нищо определено на този етап. — Договорът ми с Биг Сити изтича след около два месеца, а нов още не съм подписвал — той се усмихна широко. — Изчакам.

— В такъв случай не подписвай — Пейдж вдигна чаша към Дани. — Дай ми един месец. Дотогава ще намеря начин да го изгоня, повярвай ми.

Дани, инстинктивно изпитващ неприязън към всеки, който казваше „повярвай ми“, вдигна рамене.

— Е, ще хвърлям по едно око насам в такъв случай.

— Точно така — Ричи Пейдж отиде до вратата. — Доста случки му предстоят на Мат Бойд.

Дани вдигна вестника от бюрото.

— От всякакъв характер — добави.

Той незабележимо мушна вестника под сакото си. Али не бе излязла лошо, но с лице като нейното вероятно никога не би могла да излезе лошо.

Крачейки към хеликоптера, за първи път му мина през ума, че може да се забърка в голяма каша.

Али и Елизабет тъкмо хапваха от приготвения с общи усилия обяд заедно с Джес — Джейни все още отказваше да излезе от стаята си, — когато на задната врата се почука.

Али подскочи.

— Мамо, би ли отворила? Ако е някой репортер, кажи му да изчезва.

Елизабет предпазливо отвори вратата и в стаята се втурна Сюзи, плътно следвана от мъжа си Тревор.

— Божичко, навън е страхотия! Най-малко двайсетина са и всяка минута идват още! — Сюзи отметна косата от очите си, тръшна се на масата и без да чака покана, си наля чаша вино. — Али, толкова съжалявам. Още щом видяхме „Стар“, решихме да дойдем.

— Бедната Али! — потупа я Тревор по ръката. — Доста неприятности понесе от Мат, нали?

Али почувства нелогичното желание да скочи в защита на Мат. Особено пък срещу обвиненията на Тревор. Тя си спомни как на родилните консултации Тревор спечели награда за най-правилно дишане. До раждането Сюзи бе живяла в страх, че той е схванал техниката на раждане по-добре от нея, но по щастливо стечение на обстоятелствата кръстът му се секна, като се протягаше да вземе флакона със спрея, и останалата част от родилните ѝ мъки бе прекарал, проснат по гръб в коридора на болницата. За Сюзи това бе огромно облекчение.

Какво бе прочела оня ден? Цитат от една лекомислена феминистка, която подчертаваше, че ако кастрираме мъжете, няма да можем да правим горещ секс с тях. Али се помъчи да скрие усмивката си. Невъзможно ѝ бе да си представи горещ секс с Тревор. А ѝ секс изобщо. Непрекъснато ще те пита какво да прави по-нататък. Мат поне имаше няколко собствени идеи.

— Както и да е — прекъсна го Сюзи. — Другата причина, за да дойдем, е да ти кажем, че той се обади у нас. Не могъл да се свърже с теб, защото телефонът ти не работел, така че не би ли му позвънила ти? Ето ти номера. Каза, че дори и да не искаш да разговаряш с него, той искал да обясни някои неща на Джейни и Джес.

— Али — Тревор се наведе напред услужливо. — Твърде рисковано ми звучи. Искаш ли аз да говоря вместо теб?

— Не, благодаря ти, Тревор — Али се опита да си представи как ще протече разговорът. — По-добре аз да говоря с него.

Тревор и Сюзи не направиха опит да си тръгнат, надявайки се, че тя ще проведе разговора в тяхно присъствие. Но тъй като Али ясно даде да се разбере, че няма намерение да го прави, те си тръгнаха.

Веднага щом ги изпрати, тя се качи в спалнята и набра дадения ѝ номер. За нейно облекчение отговори Мат. Не би могла да понесе разговор е Белинда.

— Али, съжалявам. Опитвам се да се свържа с теб, откак видях статията в „Стар“. Как го понасят Джейни и Джес?

Тя замълча, опитвайки се да не се поддава на изкушението да използва децата като оръжие срещу него, но не успя.

— Тъкмо Джейни говори е Глория Мизи, когато тя се обади да пита можем ли да потвърдим, че ти си се преместил при Белинда.

Казвайки това, тя разбра, че от тази новина много ще го заболи. А защо пък не? Нека и той да се поизмъчи малко. Тя как се мъчи?

— Така че доста е потресена — завърши тя.

— О, боже мой! — Али долови вината в гласа му и за миг изпита злорадство, но само за миг. — Бедната Джейни!

— Джес изглежда окей. Знаеш я.

— Али?

— Да?

— Поне ми позволи да ги видя. Лично да им обясня как стоят нещата.

Независимо от гнева си, Али знаеше, че не може да му забрани това.

— Добре. Ако искат.

Но тя знаеше, че ще поискат. Това, което усложняваше ситуацията, бе, че те обичаха баща си. Може би твърде много.

Не за първи път Али изпитваше благодарност от утешението, което намираше в усилената работа. Все още ѝ предстоеше да запише последното предаване на „Кажете го на Али“. И по ирония на съдбата — темата бе разводът.

Слава богу, добре поне, че вестниците се отегчиха от историята на Мат и Али. Броят на вестникарите пред тях намаляваше с всеки

изминат ден.

— Такава загуба на време — въздъхна Сюзи, помагайки ѝ да си подбере дрехи за последното шоу. — Толкова време тия нещастници висят пред вас, а ти нито веднъж не спря да поговориш. Защо не изплачеш сърцето си пред тях? Ще се получи страхотна реклама за шоуто ти. Освен това — тънко се усмихна тя — така би могла и да бръкнеш в здравето на Белинда. Всеки ще е на твоя страна.

Али трябваше да признае, че идеята беше изкусителна. Тя си спомни, когато известен драматург остави жена си заради една красива писателка.

„Той нямаше нужда да взима обувките си — бе подчертала със змийска ирония изоставената съпруга. — Стъпалата ѝ са направо огромни.“

Сюзи за първи път забеляза, че очите на Али са зачервени.

— Добре ли си? — прегърна тя приятелката си през кръста. — Да не ти липсва тръпката? — погледна Али в лицето. — Да не се надяваш, че ще се върне?

Али се втренчи в огледалото. Въпрос за шейсет и четири хиляди долара.

— Това няма да промени нещата. Белинда тук няма нищо общо. Става въпрос за мен и за това какъв човек съм станала.

— Знам. Вече не си малката женичка, слава Богу.

— Аз се промених, а Мат — не.

— Мъжете не се променят — каза Сюзи и лекичко я притисна към себе си. — Помниш ли какво казваше Натали Ууд?

„Единственото време, когато можете да промените мъж, е, когато той е в пелени<sup>[1]</sup>.“

Али се засмя.

— Големият въпрос обаче е — продължи Сюзи — защо жените са по-добри от мъжете? Достатъчно е да си го помислиш и настроението ти се оправя. Почти.

Али се спря на един костюм. В него изглеждаше чудесно и знаеше, че няма защо да се измъчва за външния си вид.

— Отслабнала си — забеляза Сюзи.

— Много грижи. Чудесни са за талията — тя отново се вторачи в огледалото и заговори е професионален тон: — Да, драги зрителю,

горещо препоръчвам едномесечна бракоразводна диета на всички. Просто го зарязвате и почвате диетата веднага.

— Как е мама?

Мат нямаше намерение да пита за Али още в началото на разговора — тъкмо бяха седнали на масата в „Джо Алън“ и бе решил да поговорят малко за неутрални работи, — но въпросът някак си му се изплъзна. Около тях, забеляза той с болка, бе пълно с неделни бащи, опитващи се да създадат изгубената интимна атмосфера с децата си точно както и той. И това само за две седмици отсъствие. А след две години пак ли така щяха да се срещат? Прогони неприятната мисъл от главата си.

— Добре е — отвърна бързо Джес, не желаейки да представя майка си като пострадалата страна. — Заета е, както обикновено, да се прави на звезда.

Сервитьорът спря до тях и предложи на Джес менюто. Тя го обърна с лице върху масата. Често идваха заедно тук и тя винаги си поръчваше едно и също нещо.

— Ще взема яйца „Бенедикт“ с повечко холандско сирене, моля, а после орехов пай. И една диетична кока-кола.

Мат се усмихна. Нещастие то поне не влияеше на апетита ѝ.

— А ти, Джейни? — обърна се той загрижено към по-голямата дъщеря, която едва бе промълвила няколко думи досега.

— Една салата „Уолдорф“, моля — каза тя и пак млъкна.

Мат реши, че точно сега е моментът да говори.

— Искан да ви кажа и на двете... — направи пауза и затърси подходящи думи.

— Че все още ни обичаш, въпреки че не живееш при нас — прекъсна го грубо Джес.

— Всъщност да.

Язвителната забележка на Джес проби като киселина внимателно премислената му защита.

— Тате, хайде да ни направиш една услуга — Джес плъзна поглед по околните маси, по хората, застанали на бара, изобщо гледаше навсякъде, но не и към баща си. — Ако наистина ни обичаше, нямаше да се повлечеш с Белинда, нали?

— Джеси, това няма нищо общо с Белинда. Това е между мен и мама.

— Искаш да кажеш, че мама все още те смята за егоистично лайно, а ти не се признаваш за такова и не се опитваш да се промениш?

— Не съм егоистично лайно — Мат започна да се оправдава и това го ядоса. — Майка ти е тази, която се промени.

— Искаш да кажеш, че престана да те чака, както кученце господаря си. Ти обикновено не си мърдаше пръста. Тя пазаруваше, готвеше, грижеше се за къщата. Но ти стана безинтересна, нали, защото тя беше просто домакиня, а не вълнуващ телевизионен продуцент като Белинда. И когато накрая самата тя се сдоби с интересна професия, ти и това не можа да понесеш. Ставаш патетичен, тате!

За секунда с болезнена яснота Мат почувства, че Джес е права в обвиненията си. После се сети за Дани Уайлд.

— Слушай, Джеси, не е така просто, както изглежда.

— О, точно така е. И ако обичаш — добави тя, докато сервитьорът пристигаше с колата й, — не ни обяснявай колко сложно нещо е бракът.

— Върни се, тате.

Мат вдигна поглед. Откакто бяха седнали тук, Джейни за първи път вземаше участие в разговора.

— Без теб не е същото.

Сърцето на Мат се сви от болка и чувство за вина. Те не бяха виновни в нищо. И нямаше никакъв начин да им обясни всички тънкости на обтегнатите си отношения с Али.

— Не мога, скъпа. Наистина не мога.

Грабвайки палтото от облегалката на стола, Джейни се изправи и избяга от ресторанта. Мат също се изправи и подхвърляйки портфейла си на Джес, се спусна след нея.

В този момент поръчките им пристигнаха. Сервитьорът погледна към столовете — единият празен, а другият обърнат на земята. Бе един от онези симпатични американчета, най-вероятно безработен актьор, с които ресторантът на Джо Алън бе пълен.

— Хм! — изхъмка той без особена изненада и постави подноса с храната на масата. — Типичен резултат от семеен диспут, а? Добър

апетит! — пожела той и вдигна стола.

Вън, на улицата, Мат установи, че Джейни никаква не се вижда. Сигурно е потънала в пазара на Ковънт Гардън, помисли си той. Толкова са различни. Джес — с нейния груб маниер да слага веднага пръст в раната, и Джейни, мъчеща се да прикрие емоциите си. Но имаха и нещо общо. Болката, която той им бе причинил. Чувствайки се точно като лайно, за каквото го бе обявила Джес, Мат се върна, за да получи още една порция от безмилостната ѝ критика.

*Благодаря ти, Господи, че си създал работата,* повтаряше си Али. Поглъщаща, напрегната, уморителна — работата ѝ действаше като балсам на обърканите емоции. Дори Маги Ман бе добра към нея — работното заглавие даваше простор на действие — „Мъже: Струват ли си те усилията?“

Освен това имаше нужда от помощ. От обета с Мат насам Джейни въобще спря да говори с нея. Между тях се издигна стена на мълчание, която Али не можа да пробие. Това я ужасяваше особено сега, когато изпитите на Джейни започваха след две седмици.

Тя взе сценария и се отправи към студиото. Предстоеше ѝ трудно шоу, в което щеше да има конфронтация между една разведена против волята си жена и бившия ѝ съпруг, който я напуснал, защото се влюбил в друга, както и интервю в студиото с децата им.

Али се надяваше, че ще се справи.

Първата част — между мъжа и жената, мина чудесно. За нейно облекчение, не можа да изпадне в пристрастие. Те и двамата бяха трудни хора и биха имали същите проблеми — с когото и да встъпят в брак. Но нещата коренно се промениха, когато дойде времето на децата. По-малкото беше момченце на шест годинки и според Али бе десет пъти по-умно от родителите си. То направи трогателно интервю с Али, описвайки разрива от своя гледна точка. После като гръм от ясно небе се обърна към родителите си с треперещ от емоции гласец, молейки ги да се съберат отново.

Сълзи заслепиха очите ѝ и когато на екрана се появи номерът на камерата, в която трябваше да гледа в момента, тя дори не можа да го прочете.



— Съжалявам, Бърни — прошепна в микрофона, — но се страхувам, че трябва да спрем за малко.

Бърни веднага дойде в студиото и я отведе настрана.

— Знам, Али, мила, знам — погали я той несръчно. — Разбрах, че всичко това ти се отразява зле, но ако ще ти прозвучи като утешение, така си много по-убедителна. И те те разбират — притисна я леко към себе си. — Само още няколко минути.

Али се усмихна през сълзи на иронията, съпътстваща работата в телевизията, където най-ценната валута бяха емоциите. Колкото повече болка чувстваш, толкова по-добре играеш. С нейните сълзи и с молбата на малкия това сигурно щеше да се превърне в най-силния момент в сериите.

— Добре, Бърни, ще се оправя.

Как да е успя да докара шоуто до края и се довлече до стаята си като убита. Пет минути по-късно се появи Бърни с чаша горещ сладък чай.

— Като стара леля си — скара му се тя.

Бърни се засмя и очичките му потънаха в набръчканата му кожа.

— Грижа се за теб, Алегра Бойд. Не само заради цялата тази работа — той махна с ръка по посока на студиото, — а и защото се чувствам отговорен за раздялата ви с Мат. Ако не бяхме говорили с Пейдж...

— Не се притеснявай, Бърни, работата отдавна бе тръгнала натам. Няма нищо общо е теб.

Бърни се усмихна с тъжна усмивка, не съвсем убеден.

— В такъв случай най-важният въпрос за тази вечер е готова ли си за вечерята по случай края на сериите?

Последното нещо на света, което ѝ се правеше тази вечер, бе да отиде на партито по случай края на сериите. Но щеше да бъде нечувано събитие, ако не отиде. Затова се примири с един бърз душ в Сенчъри и се преоблече в черната си копринена рокля. Бе отслабнала с половин стоун<sup>[2]</sup>, откакто се бяха разделили, и изглеждаше чудесно.

Запита се дали ония слабички манекени, които те караха да се чувстваш на сто години, не страдат вътрешно. Мисълта я ободри.

Желязно правило бе партито по случай края на серия да се прави на някое необичайно място. Това парти също не правеше изключение. В необясним изблик на тема морски приключения Бърни бе наел бойния кораб от кралската флота „Белфаст“. Въпреки че бе закотвен недалеч от Тауър Бридж, бяха го забутали на такова място, че Али го търси половин час.

Най-накрая се качи на борда, а там вече се бяха събрали стотина души, всичките в празнично настроение. Докато Бърни ѝ помагаше да слезе от последните три стъпала, всички се обърнаха и спонтанно я аплодираха. Тя устоя на изкушението да види дали не ръкопляскат на някого зад гърба ѝ, после се отпусна. На нея ръкопляскаха. Дори и да бе в обичайното си състояние, тя щеше да се трогне, но като се вземе предвид колко бе изстрадала просто само за да се държи на ниво, това ѝ дойде малко в повече.

Бърни ѝ тикна чаша шампанско в ръката и я побутна към тълпата.

— Давай, забавлявай се. Скоро ще почнат и танците.

Ники, застанала само на няколко крачки от тях, я дръпна в тяхната компания. Тъкмо разказваше как Маги Ман, след като интервюирала една поп звезда за „Хелю“, го завела у тях.

— И после го пита: „Искате ли да ви събудя с фелацио?“ А той отговаря: „Обикновено мама ми носи чаша чай.“

Али се засмя заедно с другите. Всички, изглежда, се забавляваха. Нищо не можеше да се сравни с партито, отбелязващо края на серия, която е приключила блестящо.

— Али, питах се... Дали не би искала да потанцуваш малко?

Али се обърна и видя един от новоназначените млади стажанти, застанал зад нея, очевидно досега събирал кураж да я покани.

Първият ѝ порив бе да му откаже. Но после се усмихна, кимна и той я отведе на претъпкания дансинг. Отначало се чувстваше неудобно, сетне си каза, че трябва да се отпусне и да остави шампанското, гръмката музика и удоволствието да се намира на борда на този необичаен боен кораб под фееричните светлини на приказната тъмносиня нощ да си свършат своето. Наистина не бе танцувала... Не можеше да си спомни откога. Дори и на партито на Джейни не ѝ остана време. Ники ѝ махна, тя отговори, облекчена, че от страна на партньора ѝ не я заплашва нищо. Той просто се забавляваше.

Оглеждайки се наоколо, забеляза всъщност колко близки ѝ бяха станали всички от екипа. Бяха се превърнали в истински приятели.

Половин час по-късно, със стичаща се между гърдите пот, Али се извини със смях. Отдавна не се бе забавлявала така. Огледа се за Бърни, но той никакъв не се виждаше, затова си наля още една чаша и тръгна да се разхожда към другия край на кораба, покрай спасителните лодки и дулата на оръдията, където бе тихо и тъмно. Облегната на перилата, се загледа в спокойните води, после зарея поглед към другата страна на Темза, към светлините на лондонското Сити. Депресията внезапно отново я обхвана, промъкна се непоносимото чувство, че нещо си е отишло, че заради провала на брака им Джейни и Джес страдат. Мат си бе отишъл завинаги. Скоро трябваше да мислят за развод и какво да правят с къщата.

Имаше обаче едно нещо, на което тя бе благодарна — поне вече можеше сама да си изкарва хляба. Въпреки това, щяха ли да бъдат още заедно, ако не бе получила работата в „Хелюу“? Потръпвайки, тя се опита да си внуши, че съжалението е безпредметно и само къса нервите. Но това можеше да го направи само силна и волева личност. Насили се да се отправи обратно към живота и музиката. Трябваше да гледа напред.

Този път Бърни стоеше на бара, вирайки се мрачно в чашата портокалов сок. Той веднага я видя и само с един бърз поглед усети болката под напрегнатата ѝ усмивка.

Сложи ръка на рамото ѝ и каза:

— Изглеждаш малко напрегната под тая бойна маска.

През последните няколко седмици той я бе наблюдавал отблизо и бе обезпокоен, особено днес, след случката в студиото. Мамка му на тоя Мат! Мамка му и на живота! Това трябваше да бъде един от най-прекрасните моменти в живота ѝ, а не да слабее и да ходи с тъмни кръгове под очите и с нещастен вид.

— Заради Джейни е. Трудно го понася. Обвинява мен за раздялата.

— Това, което ти трябва, е малко почивка. И чичо Бърни знае къде.

— Къде?

— Оздравителен център. Малко разтриване, малко масаж на лицето, плувен басейн. Точно от каквото имаш нужда.

Али се усмихна с благодарност. Какво щеше да прави без него? Той бе чудесен. Но въпреки това не можеше да отиде.

— Бърни, не мога. Изпитите на Джейни са след две седмици.

— Али, скъпа, безпокоя се за теб.

— Е, аз... — тя спря. По стълбичката се изкачваше позната фигура в шикозен костюм. Червенина заля лицето на Али. Беше Дани Уайлд. Бърни я гледаше с любопитство, спомняйки си как Дани бе излязъл след нея от ресторанта онази вечер след Телетон. Явно имаше нещо между тях, но както изглеждаше, нещата не бяха стигнали твърде далеч. Стана му неприятно. Не вярваше на Дани Уайлд. Подозираше, че под очевиден чар и тенденциозното внимание, което отделяше на слабия пол, Дани бе самотник, избягващ неудобствата, съпътстващи по-трайните връзки и брачния живот. Точно както и той ги избягваше.

В този момент ги видя. Веднага се измъкна от компанията, при която се бе спрял, и се запъти към тях.

Али се стегна, за да изглежда нормално, но въпреки това се чувстваше смешна в смущението си. Толкова много неща се бяха случили от онази вечер в колата, че тя бе забравила ефекта, който предизвикваше у нея близостта му.

— Дани, здравей! — Бърни му подаде питие. — Специалист си по изненадите.

Дани се ухили.

— Всъщност Ники ми звънна и ме покани, а пък и такива хубави неща чух за вашето шоу, че реших да намина и да ви поздравя.

*Четка ни, помисли си Бърни.*

Дани се обърна към Али с преливащ от съчувствие глас:

— Алегра, толкова съжалявам за вас с Мат.

*Съжаляваш, друг път, помисли си Бърни.*

— Тъкмо казвах — Бърни го погледна преценяващо, — че Али е уморена и би трябвало да прекара някой и друг ден в отпуск.

Дани я погледна.

— Бърни е прав — каза той с гальовен глас. — Ти наистина изглеждаш уморена.

— Е, добре, добре — вдигна Али ръка, сякаш за да ги спре да настояват. — Предавам се.

Може би ако я няма една нощ вкъщи, Джейни ще се почувства по-спокойна.

— Горещо ти препоръчвам Лангдън Хол — каза Дани. — Аз самият често ходя там. Караш един час по М1, излизаш на изход осем, свиваш вляво и ето те в рая.

— Благодарим за напътствието — гласът на Бърни прозвуча незаинтересовано, сякаш не му се искаше да се вслушва в съветите на Дани, и Али се запита защо. — Мисля да накарам секретарката си Мари да звънне на някой от хотелите в понеделник.

— Добра идея — съгласи се Дани, отбелязвайки си наум да провери при Мари на кой точно са се спрели.

Мат четеше факса от агента на Мередит Морган, който Белинда току-що му бе подала. Беше пределно ясен и учтив. В него просто и ясно се казваше, че поради претрупания си график госпожица Морган не може да участва в никакви телевизионни предавания. Била го помолила да предаде благодарностите ѝ за поканата.

— Може би трябва да потърсим някой друг.

Напоследък Белинда бе свикнала с отказите, та даже не се изненада.

— Глупости! — Мат вече ровеше в куфарчето си за тефтерчето с адресите. — Искаш ли да се обзаложим, че тоя педал дори не е питал почитаемата си клиентка дали е съгласна?

— Но той е неин агент.

— Какво от това?

Мат погледна часовника си. Сега в Бевърли Хилс е някъде в средата на сутринта. Приемливо време. Мередит сигурно вече е на второто си мартини. Набра номера, който тя му бе дала на партито.

Обади се мъжки глас. Вероятно съпруг номер осем.

— Ало? Обажда се Мат Бойд от Лондон. Бих ли могъл да говоря с госпожица Морган?

— Опасявам се, че в момента тренира. Какво да ѝ предам?

Мат се поколеба дали да остави съобщение — винаги имаше опасност при това положение другата страна да се почувства по-силна, или да се обади по-късно. Мередит Морган би могла да даде телефона си на всеки и после да се престори, че не знае за какво става въпрос. Мат реши да се довери на инстинкта си.

— Да. Моля ви да ѝ предадете, че бих желал да направя едно възпоменателно предаване за нея някъде през юни. Кога според вас би могла да дойде в Лондон?

Гласът на младия мъж прозвуча колебливо:

— Графикът ѝ е много претрупан.

— Въпреки това бихте ли я попитали?

— Окей, ще ви се обадим, щом госпожица Морган се освободи.

Мат помисли дали да не му каже, че ще почака на телефона, но реши да се откаже, докато е време.

— Чудесно. Предайте ѝ, че очаквам с нетърпение да си попеем пак „Дивият Роувър“.

Мередит Морган имаше ирландско потекло и приключиха онова парти, пеейки бунтовни песни, седнали на ръба на един плувен басейн в Бел Еър.

През следващия половин час Мат и Белинда се преструваха на много заети всеки със своята работа. Когато телефонът извънтя и секретарката на Белинда вдигна слушалката, те се спогледаха, но не казаха нищо.

— Мат — викна момичето. — Обажда се съпругът на Мередит Морган. Щяло да ѝ бъде много приятно да участва в шоуто.

Мълчание, докато секретарката слушаше по-нататък.

— И казва, че не иска да чува за никакви възпоминания. Още не била умряла.

Мат извика и обиколи три пъти бюрото на Белинда, без да спира. Най-сетне тя го хвана за ръката и го накара да спре.

— Мат! — бе изгризала нокътя си до такава степен, че от мястото висеше кожичка. — Нали не мислиш, че се опитваме да разбием с глави бетонна стена? И че Пейдж не е решил да свали шоуто, независимо от това какво ще правим?

Всъщност и на Мат му бе идвала тази мисъл в главата, но бе я отхвърлял. Просто трябваше да се борят.

— Глупости, момичето ми, какви ги говориш? Когато види интервюто, сам ще ни моли да се върнем есента.

Белинда се усмихна, ободрена от заразителния му оптимизъм.

Време бе да се ходи в студиото и Мат се изправи. Дойде му наум, че оттогава Пейдж не бе говорил нищо за това, че ще ги сваля и ще ги заменя с „Кажете го на Али“. Дори само от мисълта за това и за

предателството на Али го заболяваше. Спря се за момент и отправи поглед към окъпаната от лъчите на залязващото слънце река и се запита какво ли прави тя в този момент.

Легнала на твърдата маса на масажистката, Али придърпа пухкавата хавлия плътно около себе си. Е, това е блаженство! Никога не бе ходила в оздравителен център. Винаги бе изпитвала смътни подозрения към заведенията от този род заради издигането на тялото в култ и не можа да се отърве от предразсъдъците си — в края на краищата за същите пари би могло да се отиде на плажа и там също ще ти сервираат някое и друго питие. Но този път ѝ се наложи да ги преодолее. И сега, легнала тук, тя разбра. Оздравителните центрове не служеха толкова на тялото, колкото на душата.

— Никога не са ви правили масаж на лицето? — запита масажистката с невярващ глас, когато Али ѝ призна, че това ѝ е за първи път, шокирана и смаяна, сякаш току-що ѝ бе казала, че е травестит. — Е, тогава ще видите какво е.

И тя видя. От момента, в който момичето постави влажните марли на очите ѝ и насочи парата към покритата със запушени пори кожа, тя започна да се отпуска. До края на следобеда бяха ѝ направили маникюр, педикюр, бе прекарала половин час под кварцовата лампа, почина си в джакузито и преплува двадесет пъти басейна, наблюдавана с безразличие от имитацията на гръцки статуи около него. В шест часа се върна в стаята си, уморена, но и приятно отмаяла — така не се бе чувствала от месеци насам.

Тананикайки, Али пъхна ключа във вратата, предвкусвайки удоволствието от една спокойна вечеря в стаята си в тази ранна вечер. Но отваряйки вратата, разбра, че вътре има някой. Сърцето ѝ се преобърна от страх и тя се загърна плътно с хавлията.

На двойното легло, облечен в хавлия, подобна на нейната, с предизвикателна усмивка и слънчев загар, приятно открояващ се на фона на белите чаршафи, лежеше Дани Уайлд и четеше „Гардиън“.

---

[1] Игра на думи — английското change означава променям, но и преобличам. — Б.пр. ↑

[2] Английска мярка за тежина — 1 стоун = 6,35 кг. — Б.пр. ↑

Али подскочи.

— Как, за Бога, си влязъл тук? — запита тя рязко, опитвайки се да бъде колкото се може по-гневна.

— С измама — каза той без сянка от смущение. — Добър съм в тия работи. Тази способност ме е измъквала от доста сложни ситуации. Още ли не са ти правили масаж?

— Не — отвърна Али и остави списанието, което носеше, разбирайки, че той нарочно иска да отвлече вниманието ѝ. — Ако исках, щях да помоля да ми направят. А сега ми обясни какво, по дяволите, правиш в стаята ми?

— Успокой се. Затова си тук — да се отпуснеш. Това, което аз ти предлагам, е истински, *истински* масаж. Даже не е необходимо да се събличаш. Легни сега тук, бъди добро момиче.

Али знаеше, че трябва да откаже. Че веднага, в тази минута, трябва да го изхвърли от стаята си — присъствието му тук бе върхът на нахалството. Но откакто Мат си бе заминал, тя се чувстваше толкова самотна — даже Джейни се бе обърнала срещу нея, — че не можа да устои на предизвикателната нежност в гласа му.

Отпусна се послушно на хавлията, постлана на леглото, пулсът ѝ учестено биеше в слепоочията, с леко помръдване на раменете си отмести хавлията от тях, мъчително усещаща близостта му, но бе завладяна от внезапното желание да забрави всичко и да усети загорялата му кожа по нейната, ръцете му да се плъзнат по тялото ѝ. Все пак имаше граници, до които човек може да устои.

Легнала на леглото, затвори очи, докато Дани втриваше ароматните масла в стегнатите ѝ рамене. Резултатът бе чудодееен. Започна да усеща как цялата болка от изоставянето, от предателството, провала и съжалението някак си се трансформира и се събира в нервните окончания на гърба ѝ, за да бъде изцедена и измъкната оттам от изкусните пръсти на Дани.



Продължи да държи очите си здраво затворени и изцяло се остави на магическото въздействие на тези силни пръсти, галещи гърба ѝ с такова умение, докато сладката болка не я накара да изстене нежно от удоволствие и облекчение.

— Моля всички да се събудят. Магическото шоу на доктор Уайлд бе дотук.

Тя отвори очи и се усмихна почти със съжаление — чудесното усещане свърши.

— Но ти го направи! — каза тя изненадано. — Ти наистина можеш да масажираш.

— Мога много работи, за които и представа нямаш — съвсем лекичко прокара устни по шията ѝ. — Все още.

Тя извърна глава и го погледна през рамо, вперила очи в прочутата му крива усмивка. Дани се наведе и я целуна по гърба. После много нежно я обърна по гръб и бавно започна да развързва хавлията, увита около нея.

— Честно ти казвам, Али Бойд — коленичи до нея и започна бавно, инч по инч, да смъква хавлията надолу, докато накрая тя се плъзна на пода, — никого не съм чакал толкова дълго, колкото теб.

Ричи Пейдж се отпусна назад в дълбокото си кожено кресло и се усмихна. Разривът в брака на семейство Бойд не бе вписван в схемата, но това само му помогна. Защото имиджът на Мат Бойд пред общественото мнение бе паднал още, след като бе изоставил жена си заради друга жена. Фактът, че пресата бе описала Белинда като безскрупулна кариеристка, също не му навреди. Дори някои от верните членове на екипа от предаването мърмореха срещу това, че Белинда и Мат работят и живеят заедно.

Нещата вървяха чудесно. Пейдж посегна към пощата на бюрото си, отхвърляйки с пренебрежение важни писма, и извади рейтинга на „Шоуто на Мат Бойд“. Беше паднал с още една точка.

Пейдж знаеше, че по коридорите се шушука за новата идея на Мат, която според Бърни Лонг била голяма работа. Но бе твърде късно. Ако това е така, идеята щеше да я доразвие някой друг.

Вече нищо не можеше да го спаси.

Али се събуди, протегна се с удоволствие и посегна към другата част на леглото. Ръката ѝ напипа празно пространство и тя рязко отвори очи. Дани го нямаше. Само чувството ѝ за самота и това, че се е провалила някъде, я накараха да реагира така стреснато. Сигурно е отишъл да поплува малко.

Две минути по-късно вратата се отвори и Дани се появи с широка усмивка, понесъл още една хавлия. Той я повдигна и отдолу се показаха две бутилки бяло вино и два пакета замразени моркови.

Али избухна в смях.

— Откъде взе всичко това? Нали внасянето на алкохол в помещенията е забранено.

— От кухнята. Това е вино за готвене. Казах на готвача, че ще го интервюирам за следващото шоу.

— И ще го направиш ли?

Дани ѝ намигна.

— Нали следващата седмица няма да има предаване.

— А морковите за какво са?

— Да изстудим виното, разбира се. А ти какво си помисли?

Али отново се засмя. Вече не знаеше дали в това, което правят, имаше капчица разум или не. Знаеше само, че отчаянието у нея бе изчезнало. Дани остави морковите.

— Хайде, измъченото ми лелче. Имам проблем, който трябва да разреша.

— Виждам — отвърна тя, развързвайки колана на халата му. — Голям проблем, нали?

Той протегна ръце към нея.

— Никога не съм получавал оплаквания.

Карайки към къщи след нощта, прекарана в оздравителния център, Али си даде сметка, че на лицето ѝ е застинало блажено глуповато изражение и че е готова да се разкиска и при най-малкия повод. И двете бяха далеч неподходящи за жена в нейното положение. Паркира колата в двойния гараж, насили лицето си да придобие поне далечно подобие на сериозно изражение, после излезе и извади чантата от багажника.

Джес я чакаше на стъпалата.

— Мамо! Ауу! — Джес грабна чантата от ръцете ѝ и я понесе пред нея. — Сякаш се връщаш от отпуска.

— Голяма работа са това кварцовите лампи — излъга Али. — Къде е Джейни?

Отчаяно се надяваше, че Джейни вече няма да е толкова сърдита и наранена.

— Седнали са отзад и четат „Мидълмарч“<sup>[1]</sup> с Адам.

— Това ми звучи добре. А иначе как е — готви ли се?

Тя говореше тихо, защото знаеше, че Джейни мрази да я проверяват.

— Не особено. Непрекъснато говори, че и без това не иска да следва.

Али въздъхна и я прегърна.

— Хайде да отидем да ги видим.

Те се бяха изтегнали на поляната в задния двор и Адам, за голямо учудване на Али, все още бе облечен в кожени дрехи, въпреки чудесното време. Той я видя и се изправи.

— Здравейте, госпожо Бойд. Изглеждате чудесно.

— Здравей, Адам! Наистина беше отморяващо.

Джейни засенчи очи с ръка и огледа майка си.

— Здравей, мамо! Добре ли прекара?

Това бе изречено без усмивка, но откритата враждебност липсваше. Определен напредък.

— Трябва да призная, че наистина изглеждаш прекрасно — каза Джес, наблюдавайки я с любопитство. — Сигурна ли си, че не си срещнала някого във ваната?

Въпреки волята си, Али усети, че се изчервява и се опита да промени темата.

Но малко закъсня. Без да каже нито дума, Джейни скочи и изтича в къщата.

— Да не би да съм казала нещо лошо? — погледна Джес майка си разстроено.

— Разбира се, че не си — каза Адам и се отправи подир Джейни. — Джейни си е Джейни. В момента е малко чувствителна.

Лежейки в леглото с Дани три дни по-късно, на Али започна да ѝ става ясно колко трудно ще бъде да запазят отношенията си в тайна. Вместо да се срещат на обществени места, тя бе дошла в апартамента му след гласовия запис за последното ѝ шоу и възнамеряваше скоро да си тръгне. Нямаше начин да остане и през нощта заради Джейни и Джес.

— Знаеш ли? — каза Дани, галейки я по гърба. — Ти си първата жена, с която лягам, без да знам телефона ѝ. Ще ми го дадеш ли?

Али се усмихна.

— Разбира се. Но, за Бога, не казвай кой си. Джейни ще се усети.

— Окей — целуна я Дани. — Ще кажа, че съм Кумчо Вълчо, ако искаш.

Али се изкиска.

— Просто кажи, че си от шоуто.

— Знаеш ли, Али... — лицето му изведнъж стана сериозно. — Трябва да решиш какво искаш. Ако продължим да се виждаме, трябва да им кажеш, преди някой друг да им е казал.

Докосна я нежно по бузата.

Тя се сгуши в рамото му смълчана. Изведнъж си помисли, че това се отнася и за него. Кога щеше да ѝ каже, че води преговори с Ричи Пейдж да го сложат на мястото на шоуто на Мат. Трябваше да го направи, преди да е разбрала по някакъв друг начин.

Но колкото и чаровен да беше, Дани си бе страхливец и го знаеше. Не му се искаше да разваля момента. Затова се сгуши и той в нея и след малко и двамата заспаха.

Али скочи, стресната от пълната тъмнина в стаята. Исусе, ами че часът е два! Изхлузи се от леглото и навлече дрехите си. Отправи поглед към заспалото лице на Дани и реши да не го безпокои. После си спомни чувството на изоставеност, когато се събудиш и очакваш да намериш някого в леглото, а него го няма. Разтърси го лекичко.

— Трябва да тръгвам. Оставила съм ти телефона си на нощното шкафче. До скоро виждане.

Той се надигна сънливо на лакът.

— Хей, това ми изглежда като „Събуди се, малка Сузи“, само че пусната обратно. Ти си тази, която се страхува децата ѝ да не разберат, че цяла нощ я няма.

Изпрати ѝ въздушна целувка и изчезна под завивката, благодарен, че не се налага да я кара до дома ѝ.

Али паркира по възможно най-тихия начин, мислейки си, че не е трябвало да застилат алеята с чакъл, а с нещо по-меко. Изгаси фаровете и се отправи на пръсти към къщата. Ако е малко късметлийка, Джейни и Джес ще са заспали отдавна.

В кухнята бе тихо. Проклинаше се заради опънатите нерви и реши да си подгрее чаша горещо мляко. Тъкмо бе поставила съда на котлона и чу вратата да се отваря. Замръзна, мислейки, че е крадец. Трябваше да заключи. В светлината на луната успя да различи най-късата поличка, която някога бе виждала, отчасти, но не съвсем, покрита от черно кожено яке.

— Джейни! — страхът накара гласа ѝ да прозвучи по-остро, отколкото искаше. — Къде, по дяволите, си била? Часът е три!

— У Адам. Той току-що ме изпрати.

Джейни пристъпи към майка си.

— И не е ли малко странно да го чувам от теб? — продължи тя със студен и оскърбителен глас. А никога не бе я чувала да говори така. — Искам да кажа, от чие легло си се измъкнала?

Жестоко наранена от истината, Али вдигна ръка и я зашлеви през лицето. Звукът отекна остро и звучно в празната кухня и в същия миг млякото изкипя.

Джейни се обърна и хукна разплакана към стаята си.

Али свали млякото от котлона и седна, стиснала главата си в ръце. Никога досега не бе удряла Джейни, дори и като беше дете.

Най-сетне, двацет минути по-късно, тя се повлече като убита по стълбите. Уморено се търколи в леглото и зарови лице във възглавницата. Трябваше да се справя не само с разбития си брак, пазенето на връзката си в тайна, както и да отпъжда нахалната преса и да работи напрегната работа, но към това се добави и презрението на дъщеря ѝ. Тъкмо се бе унесла в неспокоен сън, телефонът до нея започна да звъни.

Без да отваря очи, Али го напипа, побесняла от яд, сигурна, че това е Дани с някоя от неговите глупави шеги.

Но не беше Дани. Беше майката на Мат, Мона. Никога не я бе чувала да говори по друг начин, освен с олимпийско спокойствие. Но не и тази нощ. Джо бил приет по спешност в болницата в Бристъл и

никой не знаел още колко му остава. Явно Мона знаеше за раздялата, но не знаеше къде е Мат. Али я усети как се разкъсва между такта и паниката, питайки я за телефона му.

Знаеше го наизуст. Докато го диктуваше на Мона, съвсем не на място си помисли колко е несправедливо, че в такъв тежък момент до него ще бъде Белинда.

Докато Мона повтаряше номера, Али усети как в гласа ѝ се надига истерия.

— Искаш ли аз да му позвъня вместо теб?

— Али, мила, ще го направиш ли? — прозвуча облекчено гласът на Мона. — Трябва веднага да се връщам при Джо.

— Разбира се — тя се опита да прикрие неохотата, която почувства. — В кое отделение е?

— Клифтън. На втория етаж.

Али каза довиждане и затвори. Изчака секунда и набра номера на Белинда. Отговори тя.

— Да?

Гласът ѝ бе едновременно сърдит и сънлив.

— Може ли да говоря с Мат? Али се обажда.

— Боже всемогъщи! — сърдитата нотка в гласа ѝ надделя. — Знаеш ли колко е часът?

— Да, знам колко е часът. Баща му е в болница.

Обади се Мат с разтревожен глас:

— Али? Какво каза за татко?

— Майка ти току-що се обади и каза, че бил в болницата в Бристъл. Отделение Клифтън. Можеш ли да отидеш?

— О, боже! Какво е станало? — по гласа му разбра, че едва може да говори спокойно.

— Не каза. Беше малко разтревожена — Али се чувства виновна, че не знае повече подробности. — Просто се безпокоеше, че никой не знаел още колко му остава. Искаш ли да дойда с теб?

Мат помълча за секунда.

— По-добре да отида сам. Но ти благодаря за предложението. Ще те държа в течение. Трябва да тръгвам.

— Мат... — Али замълча, търсейки подходящи думи. През последните години отношенията между Мат и баща му бяха охладнели. — Знам, че ти е трудно да отидеш, но той те обича.

— Знам — гласът на Мат омекна. — Просто се надявам да отида навреме, за да му кажа същото.

Заслушана в разговора от другата страна на леглото, Белинда се почувства отхвърлена и ненужна. Та те отново ѝ приличаха на брачна двойка, като ги слушаше как разговарят по телефона! Сърцето ѝ се сви от ревност.

Мат затвори и Белинда малко остана да каже: „А шоуто утре?“, но навреме се усети. Ако се наложи, някой друг щеше да го замести. Вместо това го попита дали не желае да го придружи. Бързо почваше да се учи. Но той поклати глава. По-добре щяло да е, ако е сам.

Мат стана и почна да рови в гардероба за подходящи дрехи. Още не се беше съмнало и въздухът дори вътре в стаята бе студен и влажен. Сърцето му биеше ускорено, докато навличаше чифт дънки. Боже, помогни ми да стигна навреме!

Застанала пред вратата на майка си, Джейни трепереше в тъмното. Тъкмо се канеше да почука и да се извини за думите си, когато чу, че телефонът звъни. После чу и разговора за дядо си.

Изглежда, всичко в нейния свят се рушеше. Цялата тази сигурност, която ѝ бе изглеждала като дебела бетонна стена, се разпадаше — родителите, които се обичаха, сега баба ѝ и дядо ѝ. Всичко това сега се срутваше в краката ѝ, оставяйки я сама и трепереща в тъмното. После ще ги последва и Адам. Ще я скъсат на изпитите и ще трябва да се прости с университета в Съсекс. Знаеше, че така ще стане. Хукна обратно към стаята си и се пъкна разплакана под завивката.

От другата страна на вратата на Али ѝ се стори, че чува някакъв слаб звук, но го отдаде на въображението си. Помисли си дали да не стане и да провери, но бе дяволски уморена и не би могла да изкара още едно спречкване с Джейни.

Седнала в леглото и заслушана в тъмнината, Али взе решение. Трябваше да спре да се вижда с Дани, докато Джейни не се оправи. Не можеше да рискува тя да разбере за тях. Оставаха само две седмици до изпитите ѝ. Щеше да прояви невероятен егоизъм, ако не почака дотогава. Тя легна отново и разбра, че решението ѝ е правилно.

Ще му обясни, че трябва малко да почакаат. Но затваряйки очи, чувството за загуба отново я обхваща. В края на краищата мъж като Дани може и да не иска да я чака.

Освен това имаше още едно нещо, което трябваше да направи. Да отиде и да види Джо. Винаги бе харесвала Джо заради добрите му обноски и ако нещо наистина се случеше с него, тя никога нямаше да си прости, че не му е казала сбогом и това щеше да тежи на съвестта ѝ до края на живота.

Карайки по пустата магистрала и настигайки само няколко големи камиона, Мат се разсъни окончателно. Нетърпението му да пристигне навреме и да успокои душата си граничеше с отчаяние. Толкова често бе чувал за хора, разделящи се със сърдити реплики и повече никога нямащи случай да се видят — сърдечен удар, катастрофа или нещо от този род. Особено пък за деца и родители, точно като него — отчуждили се е годините, носещи в себе си много неизречени неща и твърде много изречени.

Отби в една бензиностанция да изпие набързо чаша кафе. Спретнатата възрастна жена, метяща пода, му напомни за майка му.

За повече от четиридесет години брачен живот тя се бе превърнала в скала, чиято опора всички търсеха, а най-вече баща му. Чудесна съпруга и майка, нейната надежда бе да даде на децата си неща, каквито самата тя никога не бе имала. И доколкото Мат можеше да прецени, те бяха щастливи. И макар думите „обичам те“ никога да не са били изречени, те бликаха от всяка дума под формата на: „Още чай, момичето ми?“, или се криеха под предлагането един на друг на последното парче от кейка.

Внезапно Мат почувства, че се задушава от емоции и побягна към колата. Само след час щеше да е там.

Спря да зареди малко преди Бристъл и да купи цветя. Жената го позна и му даде най-хубавия букет, обръщайки се към него просто с „Мат“. Харесваше тази откритост в отношенията по западните краища на страната. Никакви лакти в ребрата или заговорнически шепот — просто „добро утро, Мат“. Гласът ѝ носеше мекия изговор на думите, характерен за Бристъл, където поздравът и между мъжете, и между



жените, независимо дали са приятели или непознати, бе: „Как е, пиленце?“

Мат се качи в колата. До болницата имаше още десет минути път. Погледна часовника си. Седем и петнайсет. Зачуди се дали ще го пуснат.

Чакалнята бе празна. Това им беше охраната на болниците! Над асансьорите имаше цял ред надписи, показващи разпределението на отделенията. Мат влезе в един от тях.

Когато най-после намери отделениято Клифтън, то вече кипеше от оживление. Разнасяха закуската и подменяха бельото. Мат потърси някой да го упъти. Висока и добре сложена сестра от Шри Ланка го забеляза и пристъпи към него.

— Съжалявам, но времето за посещение е от девет часа. Трябва да почакате отвън.

Лицето ѝ обаче комично се промени, когато разбра с кого разговаря.

— Мистър Бойд! — гласът ѝ вече не бе раздразнен, а мек и спокоен. — Не знаех, че сте същият мистър Бойд. Тук всички сме ваши почитатели. Между другото аз съм старшата сестра на отделениято. Баща ви е ей там.

Мат с облекчение разбра, че няма да му се налага да преодолява ничия съпротива, за да види баща си. Добро преимущество бе да си известен. Той я последва и изведнъж се почувства неспокоен от това какво ще види.

— Как е той?

Мат заобиколи една количка, отрупана с бъркани яйца и приличащи на гума кренвирши. От миризмата им му се доповръща.

— Какво е станало? — повтори той въпроса си.

— Удар — сестрата се спря и понижи глас: — Още не е дошъл в съзнание, така че не знаем какви са пораженията. Майка ви е при него — тя отново закричи. — Надяваме се, че скоро ще се съвземе. Може би това, че сте тук, ще му подейства — тя се огледа и Мат за първи път усети, че всички го гледат. — Във всеки случай на останалите действа.

В края на отделениято Мат видя малка и крехка фигурка, почти детска, подпряна на възглавницата на високото легло. Очите му бяха затворени и по лицето му нямаше признаци на живот. До леглото седеше Мона, спокойно плетейки, и докато Мат се мъчеше с усилие да

потисне сълзите, си спомни как по време на всички детски болести, прекарани от него навремето — магарешка кашлица, грип, настинки, отвореше ли очи, винаги виждаше до леглото майка си с неизменното плетиво в ръце.

Майка му също го видя.

— Мат, скъпи, успя да дойдеш!

Мат я притисна до себе си и сестрата дръпна завесите около леглото и скръбта им.

— Разбира се, че ще дойда, мамо. Как е той?

Лицето на майка му бе отслабнало.

— Още не знаят. Трябва да се събуди.

Мат седна до леглото и хвана баща си за ръката, воден от абсурдната мисъл, че присъствието му ще върне баща му към живот.

— Здравей, тате — каза той и стисна леко ръката му. — Аз съм, Мат.

Нищо не се случи. Чудото не стана. Животът в края на краищата не бе Холивуд даже и за Мат Бойд.

От съседното легло долетя шум от пристъп на кашлица и един свадлив глас поиска уринатор.

Мат се изправи, чувствайки се безпомощен да промени нещо.

— Трябва да го сложат в отделна стая. Ще се погрижа.

— Не, скъпи — майка му го накара да седне. — Ние сме обикновени хора. Вярваме в системата на народното здраве. Баща ти няма да иска да е в отделна стая. Лечението е едно и също. Винаги сме се гордели с това — тя го хвана за ръката. — А и когато се събуди, ще му е по-добре тук. Има какво да гледа. Да сподели с хората кой какви симптоми има. Прикован към леглото в отделна стая, единствената му разтуха ще бъде само телевизорът.

Въпреки ситуацията, Мат се разсмя. Само телевизорът. Това му напомни за неуредиците около собственото му предаване и мрачните перспективи пред него. Майка му бе права. В края на краищата точно това си беше — само телевизор.

Внезапно умората и стресът започнаха да вземат връх и очите му се затвориха.

— Трябва да отидеш и да си легнеш. Скоро никаква промяна не се очаква. Опитай се да се свържеш и с Тим.

Тим бе по-малкият брат на Мат, който работеше за „Шел“ и повечето време бе във въздуха, обикаляйки света.

— Опитват се да го намерят — продължи Мона. — Надявам се, че ще дойде навреме.

— Хайде, мамо, не говори така. Татко ще се справи.

Майка му се усмихна уморено и го потупа по ръката. Мат с копнеж си помисли да отседне в петзвезден хотел, но знаеше, че ще обиди дълбоко майка си.

— Вкъщи има ли свободна стая за мен?

— Разбира се. Оправила съм и леглото — майка му се усмихна. — Просто така, за всеки случай. Мат?

— Да, мамо?

— Съжаляваме за теб и Али.

Прободе го силно чувство на вина. Имаше намерение да дойде и да им обясни всичко лично, а не да им праща краткото писмо, което бе написал преди няколко седмици.

— Не се притеснявай, скъпи. Ще ни разкажеш, когато можеш.

Погледът ѝ неволно се насочи към леглото. Така бе свикнала да са все двамата! По бузата и се плъзна сълза и тя я бръсна леко с пръст.

— Отивай. Ще се върнеш, като се напиш.

— Не, Али, *не мога* да те разбера — лицето на Дани не бе загубило озадачено киселото си изражение, откакто отвори вратата и пусна Али да влезе. — Не мога да разбера защо не искаш да продължим и не мога да разбера защо хукваш след Мат чак до Бристъл.

Али въздъхна и седна на дивана със смешни облегалки. Явно до този момент безоблачният живот на Дани не е бил засенчван от такива сложни въпроси като споделена вярност. Думи като „дълг“ и „семейна отговорност“ не фигурираха в речника му. Както самият той казваше, не бе виждал семейството си от пет години. Семейството според него бе нещо, от което по-добре да се държиш на разстояние.

— Слушай, Дани — тя си даваше сметка, че сигурно говори като майка му, но какво от това, по дяволите! — Аз имам задължения. Не мога просто да им обърна гръб и да се престоря, че те не съществуват. Ако Джейни пропадне на изпитите, това ще е моя грешка. Не мога да

рискувам да разбере за нас. И освен това — не хуквам подир Мат. Свекър ми вероятно умира. Искам да си взема сбогом.

Дани я гледаше скептично.

— В такъв случай по-добре тръгвай — той си спомни с раздражение, че бе сменил чаршафите, когато тя му се обади. — Но не искай от мен да те чакам, като се върнеш.

Али отпи една последна глътка от виното, с което той я бе почерпил. Твърде стара бе за такива работи. Ако беше на осемнайсет, такова поведение би я накарало да се самоубие. Сега то просто звучеше дразнещо.

— Довиждане, Дани.

— Довиждане, Али.

Докато я гледаше как си тръгва, дойде му наум, че може да е за добро. Работата се бе задълбочила твърде много за неговия вкус. И освен това нямаше да му се налага да ѝ казва, че ще измести шоуто на Мат.

Мат лежеше в тясната пластмасова вана със залепен за нея противополозгащ слой, който неприятно го боцкаше по гърба. Банята бе студена и леко миришеше на „Изал“ — препарат, който той не знаеше, че все още се произвежда. Разбра колко много му липсва банята до стаята му с дебелия и мек килим. Само дето вече не бе негова.

Долу телефонът започна да звъни. Мат изскочи от ваната и свали малката груба хавлия от закачалката.

Беше майка му и думите ѝ го накараха да забрави всички дребни несгоди в живота.

— Дойде в съзнание! — гласът ѝ преливаше от радост. — О, Мат, той се събуди и е добре!

— Мамо, но това е чудесно! — вдигна ръка със свит победно юмрук и кърпата падна на пода, но Мат не усети. — Идвам веднага.

Докато половин час по-късно крачеше по коридорите на отделението, пхнал под мишница брой от „Дейли Мирър“ — любимия вестник на баща му от време оно, и понесъл поне шест пакета с различни плодове, Мат усети, че изпитва радост, но и малко нервност. Отношенията между него и баща му винаги са били трудни.

Никога не разговаряха много и успехът на Мат само бе разширил пропастта помежду им.

— Тате — Мат се наведе и го целуна. — Слава богу, добре си.

Джо го потупа по ръката, оглеждайки се смутен. Мона ги погледа малко и реши да ги остави сами. Знаеше, че ако остане, те ще разчитат на нея да поддържа разговора, вместо да се вслушат в гласа на собствените си чувства един към друг.

— Мисля да отида да видя дали са отворили барчето и да ви донеса по чаша чай.

Мат седна, ужасен, че именно той, известният телевизионен водещ, не може да измисли нищо, с което да започне. Неволно се пресегна и хвана баща си за ръката. Докато я държеше в своята, мина му през ума, че всъщност е правил това много рядко. Спомни си грубата и напукана кожа. Животът на баща му бе минал по скелетата с мистрия в ръка. Ръкавиците не бяха практично нещо за един зидар. Но той нито веднъж не се оплака — просто когато понякога ръцете му почваха да кървят, той ги топеше в студена вода и това бе всичко.

Джо сведе поглед към ръката си, здраво стисната от ръката на сина му, и наруши неловката тишина:

— Винаги съм се срамувал от ръцете си — опита се да я измъкне, но Мат не я пусна. — Ръце на зидар. Не съм държал твоите често. Мислех си, че ще ти е неудобно да докосваш моите.

Мат усети, че очите му се насълзяват. През цялото това време се бе питал защо баща му не го докосва. Мислеше го за необщителен и корав човек.

— О, тате! — Мат вдигна ръката на баща си и я целуна, а сълзите потекоха безпрепятствено по лицето му.

Добре че има параван, помисли си той. Каква загуба! Колко време са загубили, когато са могли да проявят малко нежност един към друг.

— Дръж се, момко! — потупа го Джо по ръката. — Още не съм умрял. Оправям се!

Мат погледна баща си в лицето и се усмихна. Вярно. Той можеше да си отиде, без изобщо да им даде възможност да си поговорят така откровено с него. Но не го направи.

— Обичам те, тате.

— И аз те обичам, сине — воднистосините очи на Джо, откопирани от Мат съвсем точно, се усмихваха. — А сега, за Бога, дай да променим темата.

— Първа или втора?

Разпознал Али в следващия миг, билетопродавачът на гара Падингтън веднага продупчи първокласен билет. Обикновено не пътуваше първа класа, но откакто бе започнала да се появява в Телетон, някои хора я разпознаваха и бързаха да завържат разговор с нея. Точно сега обаче не й бе до разговори. В първа класа поне нямаше такава опасност.

— Трети перон, след десет минути.

Тя се измъкна от гишетото, избягвайки да гледа хората в очите, и се отправи право към влака. Там поне би могла да се скрие зад вестник. Въпреки че с нейния късмет сигурно ще седне до някой сладкодумец, който без задръжки, че разговаря с напълно непознат, щеше да почне да й разправя историята на живота си.

Веднъж седнала във влака, вместо да чете вестника, тя се унесе в сън, мъчейки се да си представи лицето на Мат. Може би Дани бе прав. Трябваше да реши кого предпочита.

— И така, какви са тия глупости, че вие с Али сте се разделили?  
— Джо изпи чая си с удоволствие, докато жена му бърбеше със сестрата от Шри Ланка в другия край на коридора. — Получихме писмото ти, а Мона ми показа и една статия в „Сън“. Разбира се, аз не вярвам и на една дума, написана от торите.

Точно от този въпрос Мат се боеше най-много.

— Страхувам се, че е вярно, тате. Живеем разделени. Опитваме се да разберем какво да правим по-нататък.

— Но защо, Мат? Винаги сме си мислели, че сте щастливи.

— Бих искал и аз да знам, тате — въздъхна Мат, съзнавайки колко неубедително звучи това за баща му, от четиридесет години женен за една и съща жена. — Някак си се отчуждихме. Май всичко тръгна наопаки, когато тя започна работа в телевизията. И двамата бяхме толкова заети. Мисля, че съм свикнал да я виждам само у дома.

— Искаш да кажеш, че ти вече не си на първо място в съзнанието й, така ли?

Мат погледна бързо баща си, търсейки признаци на ирония. Но баща му бе сериозен човек. Джо погледна през коридора към жена си.

— Женени сме с майка ти от четиридесет и три години и повечето от тях са щастливи.

— И?

— Само едно нещо не може да ми прости.

Интересът на Мат нарасна. Никога не бе забелязал никакви пукнатини в брака на родителите си.

— Когато ти беше на единайсет години, тя реши да става учителка — Джо изпи последните остатъци от чая и остави чашата на шкафчето до себе си. — Не искаше да бъде просто прислужница в детска градина. Искаше да бъде истинска учителка. Искаше да преподава математика. В гимназията. Но й трябваше по-висока квалификация.

Мат слушаше смаян. Майка му никога не бе споменавала подобно нещо.

— За да я добие обаче, трябваше да учи в специално училище за учители — Джо придърпа изгърканото болнично одеяло.

— Да?

— Аз казах *не*.

На Мат започна да му става ясно.

— Защото ти вече нямаше да бъдеш на първо място за нея, нали? Джо извърна поглед, мъчейки се да намери нужните думи.

— Не, не за това. С това бих могъл да свикна.

Мат се усмихна на намека, че той не е могъл.

— Казах *не*, защото мислех, че тя ще ме остави.

Мат бе поразен от откритието, че всъщност той и баща му не са толкова различни, колкото си бе мислил, те просто говореха за едно и също нещо — несигурността. Нуждата да бъдат в центъра на семейната вселена не защото това ги правеше по-сигурни в себе си, а защото там се чувстваха стабилни. Но на каква цена? Не беше ли изпаднал и той в почти същата ситуация, както баща си — някой непрекъснато да се върти около теб, както и Али му бе казала? Само че, за разлика от баща си, той нямаше доблестта да си го признае.

— И знаеш ли какво? — баща му още не бе свършил. — Това бе единственият облак, засенчил брака ни. Ако утре ме попита, ще й кажа: „Добре, върви, ще се оправим някак, разпери си и ти малко крилцата. Искаме да си до нас, но повече искаме да си щастлива, а не цял живот да имаш чувството, че си пропуснала нещо. Че животът някак си те е подминал.“

И двамата видяха, че Мона бодро крачи към тях, с обикновеното си делово изражение. През всичките тези години той си бе мислил, че тя е щастлива с това, което животът ѝ е отредил, че да бъде винаги около тях е именно онова, което тя иска да прави. Сега се оказа, че и мечтата ѝ е била друга, но никога не бе имала възможност да я осъществи.

— Мат — Джо отново взе ръката му в своята и снижи глас, за да не го чуе Мона. — Не прави същата грешка като мен. Не разбивай брака си само защото не можеш да надвиеш себе си и да позволиш на Али да осъществи мечтите си.

Мат седеше, затворил очи. Баща му бе поставил пръст точно на най-чувствителното място в брачните им отношения.

— Знаеш ли, тате? — каза, отваряйки очи. — Мисля, че мога да те послушам.

Джо се усмихна леко.

— Ще ти е за пръв път.

— За какво си говорите вие двамата? — попита Мона и ги погледна с любов.

— Мъжки приказки — каза Джо рязко.

— О, и това ли е всичко? — Мона се обърна да оправи плодовете в купата и Джо му намигна зад гърба ѝ. — Поне веднъж си поговорете за нещо по-интересно.

Докато Али слизаше от влака на гара Темпъл Мийдс и хващаше такси, завеждащият отделението уверяваше Мат, че баща му ще бъде изписан след няколко дни. Това бе огромно облекчение.

На неколкостотин ярда от болницата таксито на Али мина покрай магазин за продажба на телевизори и тя зърна лицето на Маги Ман, показвано едновременно на осем екрана. Внезапно ѝ хрумна една идея.

— Бихте ли спрели за момент, моля?



В един от ъглите на витрината тя видя мъничко телевизорче, достатъчно малко, за да го носиш със себе си — чудесно за гледане на телевизия от болнично легло. Точно такава неща му трябваше на Джо.

Али имаше вяра в Джо. Въпреки че бе спокойна натура, той бе борец. Купувайки телевизорчето, тя изразяваше вярата си в скорошното му оздравяване.

За изненада на Али, продавачът ѝ обясни, че това е не само телевизор, но и видео, нещо като видео-уокмен. Чудесно! Тя си представи гордостта, с която Джо щеше да го показва на съседите си по легло.

Седнал в колата, Мат си спомни думите на баща си. *Не прави същата грешка като мен.* И за първи път призна пред себе си колко много са му липсвали домът и семейството му. Изведнъж те му се сториха невероятно ценни — нещо, което не може да бъде заменено. И той взе решение. Ще си отиде вкъщи. Ще се извини на всички — на Джейни, на Джес, а също и на Али. Ще си признае, че грешката е негова. Ще обърне нова страница и ще се превърне в нов човек. Изкара колата от паркинга и подкара към околоръстния път, който щеше да го изведе от града към Съри и към къщи.

Шофьорът на таксито свирна на лекаря, който паркираше обозначения си с тънки ивици „Рейндж Роувър“ толкова егоистично, че никой повече не можеше да доближи до входа на болницата.

— За някои значи може, а? — викна грубо шофьорът.

Миналата седмица тук му бяха сложили прангите, защото бе паркирал на служебния паркинг и бе влязъл само за две минути да му платят. Затова сега бе особено саркастичен.

Спокойно, сякаш мястото бе негово, което до известна степен си беше и вярно, лекарят намести колата, без да му обръща внимание.

Минаха още пет минути, преди Али да стигне до входа на болницата. Тъй като не можа да намери кого да пита за отделението на Джо, тя хукна нетърпеливо по стълбите, после се залута по безкрайните болнични коридори, докато най-накрая намери този, който ѝ трябваше.

За нейно облекчение, Джо бе седнал в леглото и бърбеше със съседа си.

— Али, каква приятна изненада! — по лицето на Джо се изписа широка усмивка и неподправено удоволствие.

— Джо! — тя се наведе и го прегърна. Стори ѝ се крехък и безпомощен и сърцето ѝ се изпълни с жал. — Но ти въобще не изглеждаш болен.

— Той само искаше да ни изправи на нокти — Мона стана и топло я целуна. — Искал е да ни припомни колко много ще ни липсва.

Джо се усмихна.

— И май е успех.

— Донесох ти нещо да се занимаваш — Али му подаде кашона с подаръка. — Знаех си, че ще прескочиш трапа.

Щом го отвори, лицето на Джо светна като на дете, получило коледния си подарък.

— Но това е телевизор! По дяволите, никога не съм виждал толкова малък!

— И не само телевизор — Али се засмя и извади няколко миниатюрни касети. — И видео.

— Боже мой! — засмя се Мона. — Надявам се, че не си му купила нищо стряскащо. Ще вземе да получи и сърдечна атака.

— Мисля, че от „Двеста най-големи гола“ нищо няма да ми стане.

— О, не знам — Мона поклати глава със съмнение. — Няма ли „Съвети за гълъбари над шейсетте“?

Джо потупа мястото до себе си.

— Благодаря ти, скъпа. Има разлика. Всичко, от което имам нужда, е Джефри Арчър и малко поезия — отпрати той обвинителен поглед към Мона.

— Мисля, че трябва да си оправи малко мозъка — докосна го тя по бузата. — Доста поле за действие има в тая насока.

Али ги гледаше как се задяват един друг и чак сега ѝ направи впечатление, че не вижда Мат.

— Къде е Мат? Мислех, че е тук.

Мона и Джо се спогледаха.

— Той си тръгна, мила. Щом разбра, че няма да ритна бакъра, и се омете. И трябва да ти призная — Джо се опита да не се покаже твърде информиран, — че според мен тръгна да те търси.

Али бе озадачена. Джо се пресегна и взе ръката ѝ в своята.

— Имаш чудесни ръце, мила — той вдигна поглед. — С Мат всичко е наред, не се безпокой. Понякога може и да върши глупости, но по принцип е добър човек.

Потупа я по ръката, питайки се дали тя се сеща за какво става въпрос, после добави:

— Това за мен е нещо много повече от тъпата му слава.

Али го погледна в избледнелите сини очи, навремето остри и будни точно като на Мат, и Джо разбра, че всичко ѝ стана ясно. Тя се усмихна, сещайки се за блестящите сини очи на Мат.

— Мисля, че за него също — каза тя и внезапно я обзе вълнение. — В такъв случай май е по-добре да се прибирам.

Усмихна се на свекър си и се изправи.

Дани Уайлд крачеше неспокойно из стаята си. Когато се сбoguва с Али, почувства известно облекчение. Работата бе започнала да става твърде сложна за неговия вкус. А не му хареса и това, че той бе този, който бе избутан в периферията на живота ѝ. В другите си връзки бе свикнал да бъде център на внимание. Но днес перспективата, че въобще няма да я има повече, не му се понрави. И постепенно Дани с неохота реши, че не може да си позволи да я изтърве толкова лесно.

Проблемът с Али, заключи той, е, че тя не може да направи избор. Искаше Дани да ѝ е подръка, но не изключваше и Мат от картинката. Това несигурно равновесие можеше да продължи до безкрайност.

И Дани реши да направи нещо, за да го наруши.

Почти с неохота вдигна телефона и набра номера на Али.

---

[1] Роман от английската класичка Джордж Елиът. — Б.пр. ↑

Докато излизаше от магистралата и до къщи му останаха само още двайсет мили, обхвана го чувство на съмнение. Съмнение, защото нищо не му даваше право да мисли, че Али е променила становището си. Може би оздравяването на баща му и чувството, че животът е толкова ценен, бяха изместили тези мисли от главата му. Освен това — трябваше най-сетне да си го признае — беше направо ужасен.

Само времето, изглежда, бе на негова страна. Отсъства само ден, ден и нещо, но сякаш че се връщаше в друга страна. Слънчевите лъчи на късния следобед заливаха в златна светлина нивите от двете страни на виещия се между тях път. От градинките пред къщите във Феърли Грийн се подаваха рози. За секунда завидя на хората, живеещи в спретнатите къщурки, за улегналия им и лесно предсказуем живот.

После си даде сметка, че това е абсолютно глупава мисъл. Зад спретнатите фасади сигурно имаше достатъчно страсти и проблеми, както и в неговия собствен живот.

Помисли за Али, седнала в градината на любимото си място под дървото. Може би е прекален оптимист. Може би тя ще го изхвърли, както направи последния път. След по-малко от половин час щеше да разбере.

Когато телефонът иззвъня, Джес бе в градината, а Джейни — горе в стаята, четейки разсеяно лекциите си. Джес стигна до него първа и вдигайки слушалката, забеляза, че телефонният секретар е включен. *Ало, каза гласът на Али, в момента не можем да отговорим. Моля, оставете съобщение след сигнала.* Джес усети, че отсреща се поколебаха и отвори уста да каже нещо, но в последния момент се отказа. Много ѝ харесваха тия телефонни секретари, които ти даваха възможност да избереш дали да отговориш или не.

— Али — обади се мъжки глас, толкова тих, че приличаше на шепот. — Явно няма да стане. Трябва да ми се обадиш.

Последва дълга пауза и Джес се запита дали непознатият ще се вмести в предвиденото време за съобщение.

— Обичам те.

Джес замря от удивление не само от съобщението, но и от усещането, че този глас ѝ е познат. Но чий беше?

— Джейни! — извика тя и се втурна по стълбите, вземайки ги по две наведнъж. — Ела да чуеш това.

Джейни неохотно се остави да я завлекат по стълбите долу до телефона. Каквото и да е, все е по-добро от преговора.

— Мама май си има ухажор. Познавам гласа, но не мога да се сетя чий е — говореше тя, превъртайки лентата и натискайки бутон на постъпилите съобщения. — А ти познаваш ли го?

Джейни слушаше и постепенно кръвта се отдръпна от лицето ѝ, сякаш щеше да припадне.

— Да, познавам го — постоя смълчана няколко секунди и после добави: — Това е Дани Уайлд.

— Не може да бъде! — извика Джес и впери поглед в сестра си.

Сигурно бърка. Не може Дани Уайлд да е влюбен в майка ѝ. Те едва се познаваха, а и той беше с десет години по-млад. Джейни сигурно бърка. Може би това бе някаква шега. Посегна да превърти касетата още веднъж и в същия момент звънецът на вратата иззвъня.

И двете подскочиха.

В Сенчъри Телевижън Белинда отвори бутилка шампанско и напълни пластмасовите чаши на всички от екипа. Обаждането на Мат определено бе свършило работа. Агентът на Мередит Морган току-що с неохота им бе пратил факс, потвърждаващ всички резервации по пътуването. Мис Морган очакваше да бъде настанена в апартамент в новия и супер скъп хотел „Лейнсбъро“ на Хайд Парк Корнър, но Ричи Пейдж можеше да си го позволи.

При последното си участие в телевизионно интервю, доколкото Мат си спомняше, бе обвинена, че в сметката на рум сървиса включила и една чанта от „Гучи“. Запитана за това, тя бе отговорила хапливо, че рум сървисът бил пълен с кучки и че тя предпочитала малко повече класа.

„Дейли Нюз“ вече бе чул новината за предстоящото предаване и искаше да ѝ отреди централно място по своите страници. Всичко вървеше чудесно. „Шоуто на Мат Бойд“ щеше да заеме полагащото му

се място в рейтинга. А нека след това Ричи Пейдж да се мъчи да го сваля от ефир!

Белинда затвори вратата на кабинета и се запита кога ли ще си дойде Мат. Нямаше го само една нощ, а вече бе почнал да ѝ липсва невероятно много. И само когато някой друг води шоуто, се разбира колко добър е Мат. Заместникът, който му намериха, бе много компетентен, но е присъствието си напомняше за разликата между умение и чар. Мат, по някакво щастливо хрумване на съдбата, имаше и двете.

Тя седна и се опита решително да изгони Мат от мислите си. Довечера ще излязат да вечерят някъде и тя ще му разкаже за шоуто. А може би после ще си легнат по-раничко.

Белинда се усмихна.

— Тате! — Джес обви шията на Мат и се притисна към него. — Джейни, татко си дойде!

Изведнъж другата му ръка също се оказа заета. Мат затвори очи и ги притисна към себе си, чувствайки същия прилив на любов, както когато бяха малки деца.

Останаха така почти минута, после Джес се отдръпна и го задърпа навътре.

— Защо звъниш? — попита го тя. — Нали си у дома! На това нямаше отговор. Той се огледа.

— Къде е Али?

— В Бристъл.

— Но аз току-що се връщам оттам.

Той се опита да скрие разочарованието си. Може би е отишла да види баща му. Напълно в стила ѝ.

— И какво прави там?

— Не каза — отвърна Джейни. — Каза, че ще се върне. Дядо добре ли е?

В този момент тя се сети, че майка ѝ даже не е счела за нужно да ѝ довери истината. Беше се отнесла с нея като с дете или като с невменяем възрастен.

— Добре е и наистина се оправя.

— А какво е станало с дядо? — попита Джес смутено. За първи път чуваше за това.

— Получи лек удар.

— Мама нищо не ни каза.

— Да — каза Джейни злобно. — А може и въобще да не е отишла в Бристъл. Може да е отишла да се види с любовника си.

Мат бе изненадан от горчивината в гласа на Джейни. Заболя го, а после го обхвана и разочарование.

— Какъв е тоя любовник пък сега?

— О, хайде, тате! — Джес отчаяно правеше знаци на Джейни зад гърба на баща си да я спре да не каже нещо, преди да е станало късно.

Обаче Джейни, наранена от майка си, почувства нужда и тя да нарани някого.

— Сигурно само ти не си чувал за мама и новата ѝ играчка.

Мат бе страшно потиснат, когато паркира колата в подземния паркинг на Сенчъри. Докато Джейни не го каза, бе живял с илюзията, че греша за Али и Дани Уайлд. В края на краищата в злобния и клюкарски свят на телевизията хората разбираха, че си се забъркал в любовна история още преди да си се облякъл. Въпреки това той не бе чул една-единствена думичка, свързваща Дани Уайлд с Алегра Бойд. Седнал в полутъмния паркинг, той си даде сметка, че се е надявал на най-доброто. И е грешал. Глупаво е да се мисли за примирие. Само страхът от смъртта на баща му го бе направил толкова нереалистичен.

Когато влезе в кабинетите на „Шоуто на Мат Бойд“, атмосферата видимо се ободри. Пристигането на Мат бе като светване на лампа. Всеки искаше да сподели с него добрите новини за ангажирането на звезди, препоръките от зрители, планове за специалното шоу.

Наблюдавайки от вратата на техния кабинет, Белинда се усмихна. Само когато отсъстваше, тогава тя виждаше най-ясно колко много хора го уважават. Виждаше ги как се събират около него, жадни за одобрението му, надявайки се на насърчителна думичка, защото от устата на Мат тя наистина означаваше нещо. Също като деца към баща.

Тя бързо отхвърли тази представа за него от съзнанието си и пристъпи напред да го посрещне, давайки си сметка, че също като

другите жадува за одобрението му.

— Ти си абсолютна тъпачка, Джейни!

Джейни захвърли списанието, което четеше, и остави емоциите, насъбрани в нея от излизането на баща им насам, свободно да се отприщят.

— Видя ли сега какво направи? Развали всичко! Ами че той щеше да се върне. Сигурна съм! А ти изгърси за Дани Уайлд. Ти си виновна! Ако не беше ти, те сигурно щяха да се съберат. Ти обаче развали всичко.

И спокойната флегматична Джес се хвърли на дивана и заплака. На Джейни ѝ дойде твърде много. От години не бе виждала Джес да плаче.

— Защо за всичко винаги аз съм виновна?

Тя изтича в своята стая и тръшна вратата зад себе си.

Наистина ли баща ѝ си тръгна заради нея? Тя се хвърли на леглото, внезапно обхваната от мъчителни съмнения. Та той всеки ден ѝ бе липсвал! Понякога, както ѝ се струваше, ѝ липсваше повече, отколкото на майка ѝ. Отчаяно ѝ се искаше да се върне.

Изведнъж болката от ужасното подозрение, че Джес може и да е права, се отприщи в разтърсващи хлипове и тя плака, докато гърлото я заболя, а очите ѝ се подуха и зачервиха.

Запита се дали не би могла да отиде и да го накара да промени намерението си. Но той сигурно ще я отпрати. И в този момент се сети за някого, при когото би могла да отиде. Някой, който наистина я обичаше.

Скочи от леглото и наду уредбата си до такава степен, че шумът заглуши даже собствените ѝ мисли, та дори и болката. После отвори гардероба, извади раницата си и започна да я тъпче с дрехи.

Докато Али се прибере от Бристъл, стана почти полунощ и тя се умори до смърт. След обясненията на Джо почти очакваше да види колата на Мат в алеята. Въпреки че приливът на възбуда се бе превърнал в нещо по-реалистично по време на тричасовото пътуване с



влак, тя си наложи да не бърза със заключенията, преди да го е изслушала.

Вместо това обаче завари Джес, потънала в сълзи, пред телевизора.

— Какво има, за Бога?

— Джейни — Джес се надигна от планината възглавници. — Заклучила се е в стаята си.

— Защо? Да не се е скарала с Адам?

— Не, с мен.

Али въздъхна с облекчение. Щом е между Джейни и Джес, значи не е много сериозно.

— За какво? Да не си й дала пак назаем твоя касетофон?

Джес се поуспокои малко.

— Всъщност заради татко. Той си идва днес и Джейни му каза за теб и Дани Уайлд. Затова й се разкрещях.

Али замръзна.

— Какво искаш да кажеш с това, че тя му казала за мен и Дани Уайлд? — Али отчаяно се мъчеше да отпъди паниката от гласа си. — Какво има да му казва?

— О, мамо, хайде стига! — Джес вдигна рамене и увеличи звука на телевизора. — По-добре иди и чуй телефонния секретар.

С лудо биещо сърце Али се отправи с престорено небрежна походка към хола. В апарата имаше три съобщения. Първото бе от майка й. До третото така и не стигна. Второто, както Джес й бе казала, бе от Дани Уайлд. Смаяна, тя изслуша краткото съобщение и застанала в тъмното, се запита дали то е било продиктувано наистина от любов или от нещо далеч по-разрушително.

В хладината на смълчания хол Али си помисли за Джейни, заключена горе в стаята си. Бедната, лежи горе и се упреква, че е развалила онова, което е желала най-много от всичко. Тялото на Али жадуваше за сън и бягство от емоционалната бъркотия, в която бе изпаднала, но внезапно разбра, че най-напред трябва да се опита да разруши стената от неприязън на Джейни — за добро и на двете. Обърна се и хукна нагоре по стълбите, не съвсем сигурна, че ще е добре дошла, но сигурна, че Джейни ще й припише още един грях.

Заровена дълбоко във възглавниците на дивана, Джес чу стъпките на майка си и усети горчива болка на ревност, че майка й

отива при Джейни. Това, което се бе надявала да стане, бе майка ѝ да изключи апарата, да се върне при нея и със смях да отхвърли невероятната идея, че има нещо с Дани Уайлд.

Джес си даде сметка, че се сърди не само на Джейни, че изтърси всичко на баща им. Тя се сърдеше и на майка си. Истината, зад всички тези остри забележки и премъдрости, които сипеше, бе, че тя отчаяно искаше баща ѝ да се върне. Без него къщата бе празна, сякаш застинала в очакване. Приличаше на взета под наем, а не собствена, като че ли законните ѝ обитатели се бяха изнесли заедно с Мат. О, боже, тате, прошепна разплакана тя в дебелията и бездушна възглавница. Моля те, върни се!

Когато Джейни чу, че някой се качва по стълбите, се досети, че това сигурно е майка ѝ и бутна раницата под леглото.

На вратата се почука. Джейни намали музиката. Сега, след като вече бе взела решение, чувстваше себе си по-силна и напълно спокойна. Отначало бе решила да тръгне утре, но после се сети, че утре е събота и родителите ѝ можеха по-лесно да я проследят. Не. Ще почака няколко дни. Когато бе специалното предаване на баща ѝ. Изпитите ѝ бяха по-другата седмица. Ако въобще се яви на тях. Другата седмица бе тъкмо подходящо време. Тогава шансът да се измъкне бе най-добър.

— Джейни! — усети как гласът на майка ѝ се мъчи да прозвучи успокоително, а не осъдително. — Може ли да вляза?

Отваряйки вратата, Али се стъписа при вида на дъщеря си, легнала на неоправеното легло и е „Тес от рода Д’Ърбървил“ в ръка.

— Добре ли си, скъпа? — запита я Али и изведнъж си даде сметка, че от една седмица не е влизала в стаята на Джейни и не бе разговаряла с нея повече от пет минути. Отчасти това бе така с повечето тийнейджъри, но въпреки това почувства вина.

— Добре съм — усмихна се Джейни с безразличие, сякаш ѝ бяха задали глупав въпрос. С тази изкуствена усмивка заприлича на куклата Барби, но все пак усмивката си беше усмивка.

Али се запита дали да каже нещо за Дани Уайлд. Може би сега моментът не беше подходящ. И двете бяха напрегнати. Наведе се и я целуна по челото.

— Просто исках да ти кажа, че те обичам.

— Така ли? — вдигна поглед тя за част от секундата. — Колко мило!

Али седна на леглото. Тези пресилено учтиви отговори не бяха в характера на Джейни. Тя винаги е била емоционална. Когато като малка ѝ казваха, че я обичат, тя винаги питаше: *Повече от Джес ли?* Тази хладна и далечна личност въобще не бе Джейни.

Но нямаше смисъл да се насилват нещата. Утре пак ще опита. Трябваше да остави повече място в живота си и за Джес, и за Джейни. Какво представлява издигането ти, когато си загубил близостта на децата си?

Почувствала се успокоена, Али се изправи. Очите ѝ се затваряха, а тялото ѝ копнееше за почивка, затова когато се спъна в раницата на Джейни, подаваща се изпод леглото, не ѝ отдаде никакво значение.

За дълбоко облекчение на Али, през последните няколко дни животът се върна в относително нормалното си русло. Често звънеше на Мона и бе очарована да чуе, че положението на Джо непрекъснато се подобрявало и скоро щял да се върне у дома. И двете момичета ѝ се сърдеха за това, че не им бе казала за дядо им, но поне привидно приемаха обяснението, че имат достатъчно за какво да мислят и да не се тревожат излишно.

Въпреки че си остана резервирана, Джейни продължаваше да учи и нито веднъж не помоли майка си за колата или пък да закъснее, както Али очакваше. Изобщо бе образцова ученичка. Ако продължаваше все така, май щеше да си вземе изпитите и в края на краищата до октомври щеше да е в университета.

Джес явно също въздъхна с облекчение, че не я карат да си плати за избухването. Сега, когато нещата се бяха успокоили, на Али ѝ предстоеше още едно изпитание — да не загуби самообладание с Дани за държането му, с което едва не нанесе непоправима вреда на семейството.

— Но аз просто казах истината — Дани пусна най-чаровната си усмивка, стиснал слушалката в ръка, и съжали, че Али не е до него, за

да я убеди лично в дълбоките си чувства към нея. А истината бе, че и сам е изненадан. — Аз наистина те обичам.

Въпреки яда си, Али също се усмихна. Блъфът в гласа му бе едновременно и трогателен, и издайнически. Дани Уайлд явно не бе способен да изпитва такива чувства към никого, освен към себе си. И от колебанието в гласа му можеше да се разбере, че и на него не му харесва да го казва.

И все пак, напомни си тя строго, любовта му не го е спряла да извърши нещо, което е потенциално опасно за щастието ѝ. Понякога любовта може да бъде разрушителна като динамит. Това обаче бе тънкост, с която Дани, чужд на това чувство, не беше се съобразил.

— Радвам се, че ме обичаш — каза тя и спря.

Радваше ли се наистина? Дали това нямаше да усложни живота ѝ още повече?

— Но не биваше да оставяш съобщението — продължи тя. — Дъщерите ми са го чули и едната го казала на Мат.

Дани нищо не каза.

— Дани, не бива да се държиш така. Това наистина разстрои Джейни — Али направи пауза. — Освен това пак не можем да се виждаме, така че е било напразно.

— Али, моля те — в гласа му прозвуча обида. *Също като дете, на което си отнел играчката*, каза си тя. *След пет минути ще забрави.* Няма да се подведе толкова лесно. — Не слагай край по този начин. Нека поне се видим да си кажем сбогом.

— Но това не е край. Става въпрос само за две седмици.

Али знаеше, че трябва да откаже. Щеше да е по-безопасно. Но бе толкова самотна, толкова уморена да се прави на силна, че желанието да бъде ухажвана от мъж, който я мисли за чудесна, надделя. А Дани Уайлд, по някаква непонятна причина, май наистина я мислеше за чудесна.

— Добре — веднага се почувства глупаво, като добави: — Но само за последно.

— Страхотно! — гракна Дани като гарван. — Този уикенд?

— Не, не мога да оставя момичетата.

— Понеделник?

Тя не можа да се въздържи да не се усмихне на нетърпението му.

— Вторник.

— Добре, вторник. Няма да съжаляваш.

Дали? — запита се тя, оставяйки слушалката. Имаше чувството, че няма да е толкова просто.

— И така, Ян, скъпа, осветли ме за клюките. Кой е кого се чука в бляскавия свят на шоубизнеса?

Маги Ман се отпусна удобно на червения плюшен диван в кабинета на своята агентка и зачака, наслаждавайки се на удоволствието да бъде представяна от един от най-костеливите посредници в Лондон.

Ян Грийн бе около петдесетгодишна, руса и шикозна. Понякога у нея се забелязваше и нещо момичешко, но само когато се налагаше да скрие факта, че умът ѝ щрака като вълчи капан. Още в самото начало на кариерата си бе открила, че продуцентските остри умове проявяват тенденцията да се притъпяват в нейно присъствие. Оттогава насам, тъй като бе умно момиче, тя се дегизираше с десет пласта грим, солидна доза перхидрол и няколко ярда дантели. Това се оказа изключително ефективно и сега Ян притежаваше вила в Марбела, бял мерцедес и някои много известни клиенти. Миналата година тя обедини усилията си с Джек Солтъш, който представляваше повече звезди дори от нея. Самото споменаване на тяхната агенция всяваше страх в сърцата на счетоводителите и костваше на продуцентите една нула повече от бюджетите им.

— Какво да ти кажа, знаеш, че Соня Шоу спи с Тим Уинтърсън — смехът на Ян изпълни кабинета, щом спомена името на известната водеща на новинарско предаване и шефа на забавните програми на една от големите компании. Можеше да си позволи да бъде малко недискретна спрямо Соня. Беше клиентка на Джек, а не нейна. — И Соня е почнала да го кара да ѝ проверява всичките договори, преди да ги подпише.

Ян завъртя очи към тавана и вдигна рамене.

— Така че наложи се Джек да ѝ каже: „Виж какво, моето момиче, ако си го искаш за любовник, добре, но не забравяй, че аз съм твой агент, чаткаш ли?“

И двете се разсмяха.

— Кафе, скъпа? — секретарката на Ян тъкмо бе провряла главата си през полуотворената врата и чакаше заповеди.

— Прекрасно. Чисто, без захар.

Ян ѝ отправи изучаващ поглед.

— Между другото мисля, че в последното предаване на „Хелоу“ миналата седмица страните ти изглеждаха малко отпуснати — тя се направи, че не вижда гримасата на Маги. На клиентите трябва да се казват тези неща, особено ако са прехвърлили четиридесетте. Това си беше бизнес за млади хора. — Трябва да започнеш ония упражнения... Юритмикс или нещо такова... Не, така се казваше съставът. Дето Синди ги прави.

Тя нарочно подхвърли името на една руса клиентка, която изглеждаше двайсет години по-млада, отколкото заслужаваше, и продължи:

— Освен ако това не се дължи на оралния секс. Чувала съм, че това се отразява добре на скулите — тя се потупа по бузите като потвърждение.

Маги се изкиска. Няма да е зле да пробва.

Докато секретарката отваряше вратата и внасяше кафетата, Маги погледна към нея и видя как от отсрещния кабинет излиза със забързана крачка Дани Уайлд. Маги леко почервеня и се дръпна назад в стола си, така че да не я види. Откакто Дани я ритна само след няколко срещи, тя гледаше да го избягва.

— Не знаех, че представляваш и Дани Уайлд.

— Джак го представлява — Ян се наведе напред. — Канят се да правят нещо голямо.

— С кого?

— Скъпа, устата ми е заключена — усмихна се заговорнически, — но една от едрите риби трябва да си отваря очите.

— Да не намекваш за Мат Бойд?

Усмивката на Ян се увеличи едва забележимо. Маги отпи от кафето си. Запита се дали някой въобще си е направил труда да каже на Мат.

— Не мислиш ли, че се отнасяш към майка си малко студено?

Джейни бе развълнувана, когато Адам ѝ се обади от уличен телефон, за да види как е, но посоката, към която тръгна разговорът, почна да не ѝ харесва.

— Имам впечатлението, че тя наистина те обича — добави той.

Адам бе харесал Али още от самото начало и по очебийни причини не виждаше, за разлика от Джейни, нищо лошо в това тя да бъде утешавана от един атрактивен млад мъж.

— В такъв случай го показва по твърде странен начин. Като ходи с Дани Уайлд.

— Може би е твърде самотна, откакто баща ти си отиде.

— Божичко, дори не ми се мисли за това. Отвратително е! — потрепери Джейни.

— Джейни, парите ми са вече на привършване. Защо не си отидеш къщи, докато не приключат изпитите? След това, ако искаш, можеш да дойдеш при мен. Може би трябваше да поговориш с майка си и да ѝ кажеш какво мислиш за нея и Дани Уайлд. Не смятам, че бягството е правилното решение. Ти просто проваляш живота си така.

— Окей.

Тя се надяваше, че той не я залъгва с празни приказки. Но до края на изпитите имаше само още две седмици.

Щеше да даде на майка си един последен шанс. Когато мама се върне довечера, тя ще се помъчи да ѝ се извини и да поговори с нея. Може би Адам е прав. Малко нечестно се бе отнесла към нея.

— Мат, може ли да поговорим малко?

Уилф Стийл, най-популярният продуцент-мениджър в Сенчъри, влезе в кабинета, който Мат споделяше с Белинда, и с облекчение забеляза, че нея я няма. Носеше дебел топ хартия.

Уилф Стийл работеше в Сенчъри от самото ѝ начало, но въпреки че бе издържал по-дълго от повечето служители, никога не успя да стане човек на компанията. По природа бе твърде потаен. Днес Уилф — пълничък, бодър и склонен да загуби самообладание, когато някой го подцени, беше необичайно сериозен.

— Питам се просто... — Уилф направи пауза. Той винаги бе имал време за Мат и не му харесваше това, което ставаше с него. — Дали си видял програмата за лятото? — подаде му я.

Мат я огледа с любопитство. Обикновено не обръщаше много внимание на програмата. И тогава разбра какво имаше предвид Уилф.

Значи Ричи Пейдж съвсем не е блъфирал. След около четири седмици „Шоуто на Мат Бойд“ слизаше от ефир. Въпреки че Пейдж го бе заплашвал с това, Мат не вярваше да го изпълни. Но ето че го държеше в ръцете си — написано на компютърна разпечатка. Нямахше вече „Шоуто на Мат Бойд“. Той пак впери поглед в листовете. Вярно беше. Програмата, която излизаше на негово място в петък, бе „Кажете го на Али“.

След като Уилф затвори вратата след себе си, унието у Мат се превърна в гняв. Даваше си сметка, че водещите нямаха никаква реална власт да кажат кога да спират и кога да пускат предаванията им, но сигурно е имало нещо, което тя е можела да направи. И ако не тя, то поне Бърни. Сигурен бе, че можеха да направят нещо, ако искаха.

Мат се изправи. Искаше му се да разбере дали поне се е опитала.

Когато той влетя в кабинета на Бърни, Али и Бърни тъкмо провеждаха среща със служителите от отдел „Връзки с обществеността“, за да обсъдят идеи за премиерата на шоуто. Али рядко го бе виждала толкова ядосан. Очите му святкаха гневно и тя почувства как стомахът ѝ се сви. Хората от „Връзки с обществеността“ му хвърлиха по един поглед, инстинктивно си събраха нещата и се приготвиха да си тръгват.

— За Бога, Мат — сопна се Бърни, — не виждаш ли, че имаме съвещание.

— Няма да ви отнема много време.

Изчака другите да си тръгнат и да затворят вратата след себе си, хвърляйки по един последен поглед към Бърни. След пет минути ключката щеше да е обиколила цялата сграда.

— И така — Бърни изглеждаше не по-малко бесен от Мат, — какъв е тоя голям проблем?

— Проблемът е вашето шоу — размаха Мат програмата. — Знаете как яко се борихме за живота си, а сега ни свалят от ефир заради скапаното ви предаване.

Той се обърна към Али:

— Как можа да го направиш? До такава степен ли искаш да станеш звезда, че вярност не означава вече нищо за теб?



Малко остана Али да се изсмее с пълен глас. Иронията на думите, изречени от човека, който току-що е напуснал жена си и семейството си след деветнайсет години брачен живот, ѝ дойде твърде много.

— Вярност! — тя скочи вбесена. — Какво знаеш ти за верността? Верността ли те накара да обърнеш гръб на чудесния си брак само защото вече не си център на внимание? Верността ли те накара да се преместиш при Белинда и да ме унижаваш по първите страници на жълтата преса?

С твърда крачка Али се отправи към вратата, благодарна, че има извинение — трябваше да прави озвучаване. Ако останеше още малко, можеше и да го удари. Все пак не можа да се сдържи да не подметне ехидно:

— Минавало ли ти е през ума, че единственият човек, на когото някога си бил верен, е шибаният Мат Бойд и тъпото му предаване?

С отмерена крачка тя излезе, доволна, че има смелостта просто да стане и да си тръгне.

— Е... — обади се Бърни, загледан в изчезващия зад вратата гръб. — Здравата оцапа положението. Интересното, обаче, е — той изправи един кламер и започна да си чисти ноктите, — че си женен за Али от толкова време, а я познаваш толкова малко.

— Значи сега ти си този, който я познава най-добре, а? — Мат се вторачи неприязнено в Бърни, чудейки се как е могъл да го смята за приятел от толкова време. — А кой постоянно ми дрънкаше за малко селския ѝ манталитет? — попита го той язвително.

— Това беше, преди да я опозная. Ти нямаш същото извинение.

— О, повелителю на стихииите! Каж ми какво не разбирам? — попита го Мат саркастично.

Неспособността на Мат да признае, че може и да греши понякога, започна да дразни Бърни.

— Али. Собствената ти жена. Наистина ли си помисли, че тя може да те предаде заради някакви амбиции? Дори и като я остави заради тая твоя змия? Слез на земята, Мат! За Бога, отърси се веднъж завинаги от тая твоя мнителност. Пейдж ѝ го предложи, вярно е. В едно от най-гледаните времена — безмилостно впи в Мат малките си очички. — Само си помисли какво чудесно отмъщение щеше да бъде това за нея. А тя го отхвърли. Без даже да се замисли. А аз се

замислих, уверявам те. Но Али му каза, че няма начин да ти вземе времето и предполагам, че Пейдж е решил да го направи, без да я пита. Даже не знаехме, че го е направил.

Мат стисна главата си в ръце, чувствайки непреодолим срам. Ревността от Дани Уайлд го караше да се държи по този начин. На всичкото отгоре — стана му ясно — истината бе, че той я тласна в ръцете на Дани.

— Божичко, Бърни, съжалявам. Какво става с мен? Нямам представа.

— Така ли? — попита Бърни сухо, хвърляйки кламера в кошчето за боклук. — Разбира се, че нямаш. Но можеше да се досетиш. А ти какво? Само завиждаше на успеха ѝ. Дани Уайлд може и да е тъпанар, но поне я караше да се чувства добре — погледна Мат без капка съчувствие. — А те харесвах едно време. Както и да е, не съм аз този, на когото трябва да се извиниш.

За момент му се стори, че Мат ще скочи и ще го удари. Вместо това обаче, Мат стана и се отправи към вратата. Преди да стигне до нея, се спря, обърна се и Бърни за първи път видя болката в очите му.

— Благодаря ти, приятелю. За това, че ми показва какво тъпо лайно съм.

Лицето на Бърни се набръчка в подобие на усмивка.

— Винаги на твое разположение. Може и да те запиша за някоя и друга лекция. Свържи се със секретарката ми.

Али седеше в колата на паркинга на Сенчъри. Когато Мат я обвини, тя си помисли дали да не му каже истината, че е отхвърлила предложението на Пейдж. Но защо все тя трябваше да обяснява? Винаги досега все тя се извиняваше и проклета да е, ако го направи още един път.

Подкара нагоре към изхода и си спомни, че днес е обещала на Дани да се видят. Тази вечер щяха да си кажат сбогом. За момент изпита съжаление. Щеше да е по-лесно да го направят по телефона.

Изведнъж се почувства непоносимо самотна. И мисълта за Дани с неговото откровено възхищение ѝ се стори неотразимо привлекателна. Щеше да остане съвсем за малко. И без това бе обещала на Джейни, че ще се върне по-рано. Джейни ѝ бе казала, че

иска да говори с нея. За момент се запита за какво ли. Напоследък Джейни се държеше толкова странно. Но като си представи ръцете на Дани върху гърдите си, как я разсъблича и в същото време я целува, Али забрави за Джейни и подкара към апартамента му.

Когато Дани отвори вратата, на лицето му бе изписано такова самодоволно изражение, че тя едва не си тръгна. Но то моментално се промени в покорство и даже, както си помисли Али с изненада — в благодарност. Дали Дани наистина се радваше да я види, или бе много добър актьор. Тя го последва вътре, мислейки си, че въпреки че го познаваше вече от няколко месеца, не би могла да каже кое от двете е вярно.

— Изглеждаш уморена, любов моя.

Нежността в гласа му приятно погали опънатите ѝ нерви.

— И наистина съм. Гадният Пейдж ни пуска във времето на Мат и когато Мат разбра за това, хукна мен да обвинява.

Внезапно Али почувства нужда от съчувствие.

Дани изглеждаше смутен. *Почакай да видиш какво ще стане, като разбере, че това не е само за през лятото*, помисли си той. Дали да не ѝ каже? Имаше чудесна възможност. Не, по-добре да почака да стане малко по-възприемчива.

— Ела — поведе я той към спалнята. — Това, което ти трябва, е специалното изпълнение на Дани Уайлд.

Масажът бе по-божествен дори от първия път. Той сякаш знаеше точно къде се намират точките на стрес по гърба и шията ѝ. Отпускайки се в ръцете му, Али си помисли, че това е почти по-хубаво от правенето на любов. Почти.

Докато Дани плъзгаше длани по гърба ѝ, галейки и притискайки кожата, усети как тя се съживява под изкусните му пръсти и се усмихна. Сега беше моментът.

— Али, трябва да ти кажа нещо.

Но тя не го слушаше. Погледът ѝ бе станал отнесен и Дани прочете в него желание.

Джейни погледна часовника си. От осем и петнайсет чакаше майка си, а вече приближаваше полунощ. Почувствала глад, тя отиде в кухнята и си направи един от любимите си сандвичи. Къде, по

дяволите, е отишла Али? Слезе от табуретката пред барплота и отиде да остави чинията си в миялната машина, усмихвайки се на надписа „Вътре, а не отгоре“. После изведнъж се досети. Нямаше начин майка ѝ да закъснява толкова, ако не е отишла някъде другаде. Каква глупачка! Знаеше точно къде. При Дани Уайлд.

Изведнъж натрупаният гняв от държането на родителите ѝ я заля като приливна вълна на болка и ярост. Какво им става на тия хора? Никой ли не го интересува как се чувстват те с Джес? Може би вече им е все едно, след като животът им е станал толкова интересен.

Джейни погледна часовника си за последен път и в главата ѝ се оформи решение. От вдругиден отегчителното ѝ присъствие няма повече да тежи на майка ѝ. Адам бе единственият, който се интересуваше от нея, и тя щеше да отиде при него сутринта. Ако не вземе изпитите и не влезе в университета, голяма работа! Може би това ще даде урок на родителите ѝ.

Чувствайки се уплашена, но зарадвана от това, че най-накрая е взела решение, тя хукна нагоре по стълбите към своята стая, за да пълни раницата си.

Али винаги бе харесвала спалнята на Дани. Той бе успял да ѝ придаде характер, въпреки че бе почти празна. Бе устоял на онази мъжка склонност към цапотене на стените, характерна за ергените, желаещи да направят впечатление. Стаята имаше едва доловим светлолилав оттенък, достатъчно син, за да не изглежда сив, но и достатъчно сив, за да изглежда мъжки. Това ѝ напомняше за цвета на крепдешинената рокля от Оси Кларк, която бе носила преди години и бе считала за върха на претенциозността. А най-голямата изненада тук бе огромното легло, оформено като лодка. Но това не бе лодката, в която би си позволила да бъде отнесена в морето тази вечер. Знаеше, че ако заспи, е загубена. Очите на Дани бяха здраво затворени и на лицето му бе застинала усмивка, която, както тя забеляза, бе опасно близка до самодоволната. Този път щеше да се направи, че не я вижда. Все пак тя можеше да е от удоволствие, а не от мъжко достойнство.

За секунда остана така, загледана в него. Изглежда, обичаше я по свой си начин. Но дали един живот с него щеше да е възможен? Беше ли той способен да разбере, че тя не би могла да бъде всичко за него,

че от нея имаха нужда и други хора, и то често в най-неподходящия момент? До леглото му забеляза компактдискова уредба е любимите изпълнения на Джейни. С чувство на вина изведнъж си спомни, че Джейни искаше да говорят и сега може би я чака. Боже господи, защо животът винаги е толкова сложен?

Тя тихо се пресегна за дрехите си.

Когато един час по-късно завъртя ключа на входната врата, къщата бе абсолютно тиха. Успя да усети едва доловимата миризма на пържено и се отправи по посока на кухнята, надявайки се, че ще завари Джейни да дъвче пица, седнала на масата. Забеляза мръсния тиган, самотната чиния върху миялната машина и без да обръща внимание на това, че може да изцапа изискания си тоалет, се наведе и ги пхна в машината. Тиганът бе все още топъл, значи Джейни скоро си бе легнала.

На път към стаята си мушна глава в стаята на Джейни, но тя бе заспала бързо. С разпръснатата по възглавницата коса и с бялата си тениска на фона на черните чаршафи изглеждаше почти като дете.

Утре сутринта, каза си тя, ще ѝ занесе закуската горе като жест на извинение. Утре щеше да разполага с всичкото време на света, за да я изслуша.

В пет часа на другата сутрин Джейни се събуди преди будилника, както винаги се случваше, когато бе нервна. Една нейна съученичка ѝ бе казала, че ако си удариш главата във възглавницата пет пъти, ще се събудиш точно в пет. Но този път това не ѝ се наложи. Знаеше, че така или иначе ще се събуди. Бързо се облече и грабна раницата си.

Подът пред отворената врата на Джес изскърца, но Джейни не му обърна внимание. Невъзможно бе да събудиш Джес, дори и да искаш.

Вземайки пътом картата на улиците до телефона и якето от закачалката на задната врата, тя тихо се измъкна. С малко късмет би могла да избегне бащите, изпращащи съученичките ѝ на училище, които неминуемо щяха да я питат къде отива.

На гарата си купи еднопосочен билет до Ватерло. Един от влаковете тъкмо тръгваше. Джейни се спусна под подлеза, успя да го хване и това ѝ се стори като добро предзнаменование. Бог или добрият дух на небето бяха на нейна страна.

Когато слезе на Ватерло, почувства се изоставена. Тълпите редовни пътници минаваха покрай нея на големи вълни. Половин милион души на ден, както бе прочела някъде, и всичките сякаш бяха тук в момента. Метна мрачно на рамо раницата си и се отправи към изхода за Кейси Джоунс. Отвърна лице от двойните сандвичи с кренвирши и леко препечената шунка, за да спре избора си върху кифла с кафе. След като тръгна нататък, един млад мъж, дразнещо бодър за седем и четиридесет и пет сутринта, я попита дали не желае да направи пепси тест. Тя едва не се изсмя.

В огромната, модерна и прилична на катедрала гара Бритиш Рейл, в усилието си да намали броя на пияниците, управата бе намалила седалките на около шест. Джейни клекна до една колона да изяде кифлата, внезапно обхваната от паника.

Бе избягала от къщи.

Спомни си тона на Адам, когато я съветваше да се върне вкъщи и да позакърпи отношенията с майка си. Може би той не би искал тя да му падне като гръм от ясно небе, нарушавайки спокойствието му. Може да има някой друг при него. В края на краищата май ще е най-добре да се върне вкъщи.

Джейни изпи кафето си и отиде да потърси кошче, за да хвърли чашката си в него. Намери го до изхода към четиринадесети перон. На самия перон забеляза едно кестеняво момиченце на около три годинки, заиграно до забрава с баща си. Джейни гледаше как детето тича към края на перона и внезапно спира, сигурно до последната клетка на крехкото си същество, че баща му ще изтича и ще го спаси в последния момент. Сълзи напълниха очите на Джейни. Сигурно и тя е била такава. Беше ли тичал баща ѝ така да я спасява? И ако я обичаше, къде беше сега, когато имаше нужда от него?

За момент ѝ се прииска и тя да хукне към края на перона. Но нямаше да има кой да я спре. Смачка чашата, хвърли я в кошчето и се отправи към метрото и квартирата на Адам.

Али извади кроасаните от фризера и ги сложи в микровълновата фурна да се размразят. Вече бе приготвила поднос с дантелена покривчица, с чашка и чинийка. Не бяха от един сервиз, затова пък бяха любимите на Джейни — рисувана италианска глина, в пищни

розови и жълти цветове. Решила, че подносът се нуждае от още нещо, отвори вратата към градината и потърси роза.

Спря се за миг и огледа различните видове рози, накрая решително се отправи към големия храст на любимката ѝ — „Мадам Грегоар Стешлен“, навела грациозно цветовете си към нея. Отрязва три от деликатните бледорозови цветове с ножицата и вдъхна омайния им аромат. Въпреки че вече минаваше осем часът, тази част от градината бе все още в сянка и те целите бяха мокри от росата.

Когато се върна в кухнята, се появи Джес с извадена от полата блуза. Въпреки че към другите Джес проявяваше добър вкус, към себе си бе съвсем небрежна в това отношение. Независимо колко време отделяш за нея, пет минути по-късно тя приличаше на сопوليو хлапе. Али си спомни как веднъж я заведе на екскурзия до Франция, където малките французойчета носеха карираны роклички с бели якички и безупречно бели чорапогачи. Джес обаче бе настоявала да облича бричовите си за езда и огромния, с четири размера по-голям джемпър на Мат.

— Това пък какво е? — посочи тя подноса.

Али я погледна малко виновно.

— За Джейни е. Снощи се върнах малко късно за разговор и си помислих да се извиня по този начин.

— За мен никога не си го правила.

Долната устна на Джес се издаде напред толкова комично, че Али се засмя.

— За теб — утре. А сега отивай да закусиш.

— Има ли още кроасани?

— Във фризера.

— Но те са замръзнали.

— Напълно е възможно — съгласи се Али. — Слагаш във фурната. Една минута на средно. Натискаш „старт“.

Нацупеното изражение не напусна лицето на Джес и тя включи телевизора. Познатата усмивка на Мат изпълни стаята, показвайки откъси от тазвечерното интервю с Мередит Морган.

— Хей, мамо, дават откъси от татковото специално шоу.

Али тъкмо отваряше вратата с крак и бързо вдигна поглед, но откъсът бе вече свършил. Голям удар бе това интервю с Мередит

Морган. С надеждата, че Джейни няма да е много сърдита, тя се запъти нагоре.

Пред вратата ѝ тя закрепил подноса на едната си ръка и почука. Джейни сигурно още спи.

— Джейни? — извика тихо Али, отваряйки вратата със свободната си ръка.

В стаята бе тъмно и две-три секунди минаха, докато разбере, че Джейни я няма в леглото. Нямахме никой. Али отхвърли неприятното чувство, че има нещо странно в непривично празната стая. Може би Джейни е излязла на разходка със Сокс. Но Сокс си беше в кошницата...

Някъде в крайчеца на съзнанието ѝ звънна първата тревожна нотка. Хвърли поглед в гардероба на Джейни. Бе само наполовина пълен. Издърпа чекмеджетата. Всичките черни анцузи, които Джейни носеше почти през цялото време, липсваха. С трескави движения Али претърси закачалките. Нито една от любимите ѝ дрехи не бе в гардероба — черното ѝ кожено яке, даже и минироклята, която бе носила на партито. Забутана в ъгъла, символична с мълчаливото си присъствие, се криеше ученическата ѝ униформа, с която трябваше да е в момента.

Али се спусна към бюрото — антична вещ, която ѝ бяха купили, когато стана на тринайсет години и заяви, че иска сама да си пише домашните. Мат лично го бе избрал и бе напъхал по един подарък във всяко едно от многобройните чекмеджета.

Али знаеше, че в едно от тях Джейни държеше всичките си важни документи — чековата си книжка и осигурителните си документи. То бе празно.

Замръзна на място и усети, че от страх ѝ прилоша.

Имаше само едно възможно обяснение.

Джейни бе избягала.



— О, мамо, аз съм виновна! — разплака се Джес над полуразмразените кроасани. — Не трябваше да ѝ се карам завчера.

Али прегърна Джес и я потупа успокоително. Паниката, обхванала дъщеря ѝ, оказа странен страничен ефект върху нея — тя се успокои. Ако Джес си бе останала в обичайното скептично настроение, досега Али да бе изпаднала в истерия.

— Дай да помислим малко — тя седна до Джес. — Къде може да е отишла.

— При баба? При Джо?

Али поклати глава.

— Джейни знае, че те ще я изпратят обратно. Не би могла да отиде и при Мона, защото Джо е все още в болницата.

— Да — вдигна поглед Джес. — Бедната Джейни! Беше все още сърдита, задето не ѝ каза за това, като ходи до Бристъл.

Али затвори очи, чувствайки, че цялата вина пада върху нея, а не върху Джес или Джейни. Може би се бе опитала да угоди на твърде много хора.

— А приятелите ѝ?

Али прерови паметта си, мъчейки се да се сети за близки на Джейни приятели.

— Съмнявам се. Джейни има много приятели, но никой от тях не ѝ е толкова близък. Мамо? — Джес се поколеба, знаейки, че въпросът ѝ може да нарани майка ѝ. — Не мислиш, че е отишла при татко, нали?

— Разбира се — Али въздъхна с облекчение, без да се обиди. — Може би е отишла там.

Тя се пресегна за телефона.

От апартамента на Белинда не отговори никой. Тя изчака още малко, сетне набра номера на Сенчъри, поглеждайки часовника си. Девет часът сутринта. Може би е малко раничко за хората, работещи в телевизията, но все пак отсреща отговориха.

— Ало, „Шоуто на Мат Бойд“ ли е? Мат там ли е? — и тъй като не искаше да я разпитват, добави: — Обажда се Алегра Бойд.

— Съжалявам, госпожо Бойд. Още го няма. Днес е специалното ни шоу. Отиде в Сохо за някакъв коментар, но скоро ще се върне. Ще му предам веднага, че сте се обаждали.

— Благодаря. Бихте ли му предали да се обади вкъщи? Кажете му, че е спешно. Не, кажете му, че е много спешно.

Оставяйки слушалката, тя си помисли, че Джейни не би могла да избере по-неподходящ ден. Днес бе специалното му шоу и тя не би могла да разчита на помощта на Мат да намери Джейни. За първи път се запита дали да не се обади на полицията. Но едва ли ще ѝ обърнат внимание. Сигурно изчезналите тийнейджъри не са от първостепенна важност там.

— Има още едно място, където може да е отишла.

Али усети как от гърдите ѝ пада огромен товар. Логично бе. Ако не беше у Белинда и не бе отишла в Сенчъри да търси баща си, значи очевидно се е запътила натам.

— Къде живее Адам?

Джес я погледна стреснато, разбирайки, че сега трябва да си сърба попарата, която сама е надробила.

— Точно там е бедата. Не знам. Знам само, че е някъде около Нотинг Хил. Близко до Портобело Роуд.

Али се почувства като боксърска круша, на която някой току-що е нанесъл жесток удар. Едва познаваше тази част на града, като се изключеше едно случайно посещение на антиквариата там. Трябваше ѝ някой, който да го познава. Замисли се. Някъде дълбоко в съзнанието ѝ бе останала мисълта, че скоро някой бе споменавал Нотинг Хил. После се сети. Една от главните теми на новините бе карнавалът в Нотинг Хил. А Дани Уайлд ѝ бе казал, че преди да дойде в Лондон, е живял там. Тя се почувства по-добре. Дани ще ѝ помогне. Даже и младите биха желали да помогнат на Дани.

— Ало, мога ли да говоря с Дани Уайлд, моля?

Али се опита да говори спокойно. Ако им прозвучеше истерично, ония щяха да затворят, мислейки, че се обажда някоя почитателка.

— Кой се обажда, моля?

Тя направи пауза. Какво, по дяволите, да им каже? Никой не знаеше за нея и Дани, освен семейството ѝ. Е-е, какво толкова? Случаят бе спешен.

— Обажда се Алегра Бойд. Бихте ли му казали, че е спешно? Ще почакам.

Момичето от другата страна цъкна нетърпеливо с език.

— Сигурна ли сте? Ще ми трябва известно време, докато го намеря.

— Няма значение.

Докато държеше телефонната слушалка, Али се чувстваше по-спокойна. Поне вършеше нещо.

Когато най-накрая го откриха, Дани бе потънал до гуша в тайнствата на звукозаписа за някаква премиера.

— Не може ли да ѝ се обадя след десет минути? — чу Али раздражения му глас.

Необичайно за него, вече за трети път прецакваше записа и репутацията му като Дани От-Раз падаше. Последното нещо, което желаше, бе още едно прекъсване.

— Тя чака на телефона и каза, че е много спешно.

Дани изруга неразбрано. Надяваше се Али да не се превърне в досадния тип жени. Досега тя беше тази, която се пазеше. Не бе сигурен дали това му харесва. Двамата звукооператори вече си разменяха многозначителни погледи.

— Винаги можем да започнем отначало — обади се единият. — Щом имаш важна работа...

— Не, не можем — поправи го другият. — Тази премиера трябва да се излъчи след два часа.

Дани въздъхна.

— Можете ли да прехвърлите разговора тук?

Помощник-телефонистката също бе раздражена. Не можеше да си спомни на коя линия чакаше Али. Сега трябваше да измине целия път обратно догоре, за да разбере, и чак тогава да прехвърли разговора.

Най-сетне, след многобройни прещраквания и шумове, Али бе свързана със студиото. Звукооператорът му подаде слушалката, многозначително поглеждайки към часовника на стената.

— Дани, слава богу! — облекчението в гласа ѝ го стресна.

— Какво има, за Бога?

От тона ѝ той почти очакваше да чуе, че Мат е взел цялото семейство за заложници и в момента ги държи под прицела на пушка с рязана цев.

— Джейни избяга. Снощи имахме уговорка да се чакаме вкъщи и да говорим, но вместо това аз дойдох при теб.

Дани усети как звукооператорите се мъчат да уловят поне една дума и им обърна гръб.

— Това ли е всичко? — малко остана да се изсмее на тревогата ѝ. — Та тя е на осемнайсет години. Вече не е дете.

Али го слушаше смаяна.

— Но другата седмица има изпити, а аз даже не знам къде е. Взела си е нещата.

Дани се усмихна.

— Вероятно по-късно ще ти се обади и ще ти каже, че всичко е наред. Успокой се, Али.

— Мисля, че е отишла в квартирата на приятеля си в Нотинг Хил — тя замълча, несигурна дали той ще разбере това, което ѝ изглеждаше толкова логично само преди пет минути. — Но не знам адреса. Мислех си дали не би могъл да ми помогнеш, след като познаваш квартала.

Този път той се засмя.

— Али, но в момента правя запис.

— Тогава като свършиш. Дани, но тя може да се е изгубила, сигурно се чувства като убита, не знае къде да отиде.

— Не мислиш ли, че прекаляваш с тревогите си? Защо не седнеш навън в градината, да се успокоиш и да чакаш да ти се обади отнякъде? Като ѝ свършат парите, ще се върне.

— Дани, не мога просто да скръстя ръце и да не правя нищо.

— Виж какво, любов моя — този път тя отчетливо долови нетърпението в гласа му, — сигурен съм, че е добре. Всъщност по-добре е да освободиш линията, в случай че тя реши да ти се обади. Ще те потърся по-късно, става ли? Чао.

Дани остави слушалката върху вилката, мъчейки се да не забелязва изражението по лицата на звукооператорите.

— Така-а... — върна се в кабинката и почука по микрофона. — Дайте да свършваме тоя проклет запис.

Али постоя известно време със слушалка в ръката. Все пак в думите на Дани имаше известна логика. Вероятно Джейни щеше да звънне, ако наистина е в беда. Но този безапелационен тон! Та той даже не се замисли, че може да ѝ се е случило какво ли не, изобщо не го бе еня. Изведнъж разликата във възрастта им — нещо, което до този момент нямаше никакво значение — се превърна в непреодолима бариера. Истината бе, че Дани бе посветил живота си само на себе си и на никой друг. Нямаше и най-малка представа какво е да чувстваш, че първородното ти дете, което обичаш от първата му глътка въздух, се скита из улиците на Лондон самотно и отхвърлено.

В известен смисъл той ѝ бе направил услуга, отваряйки ѝ очите.

— Благодаря ти, Дани — каза тя в заглъхналата слушалка. — Радвам се, че те попитах.

После бързо я остави, сещайки се, че Дани може да е прав. Джейни може би се опитва да позвъни.

Едно нещо ѝ ставаше все по-ясно. Ако искаше да я търси, трябваше да го направи сама.

— Мамо, днес ще ходя ли на училище?

В тревогата си около Джейни Али бе забравила, че трябва да откара Джес на училище. След това ѝ дойде наум, че ако Джейни наистина се обади, трябваше въпреки да има някой.

— Окей. Днес ще пропуснем — прегърна дъщеря си и се опита да се усмихне окуражително. Помага, когато има някой да се надява на силата ти. — Сигурна съм, че ще я намерим. А сега, какво знаеш за Адам? Има ли семейство, което да знае адреса му?

Джес помисли малко.

— Родителите му са разведени и баща му живее в чужбина. Не знам къде живее майка му. Мисля, казваше, някъде около Съмърсет.

— А как е презимето му?

— Нямам ни най-малка представа.

Али въздъхна. Не си спомняше Джейни да ѝ е казвала нещо. За нея той винаги си оставаше Адам Готът.

— Ти по-добре иди и провери в стаята ѝ.

— Голям късмет ще е, ако намерим нещо — каза Джес. — Доколкото познавам Джейни, сигурно е изхвърлила всички улики в тоалетната.

Али претърси стаята на Джейни инч по инч, но всичко бе безполезно. Все едно да търсиш в току-що напусната хотелска стая. Джейни бе взела всичко важно със себе си. Единствената що-годе информация бе една покана, адресирана до Джейни и Адам от Мохо Уилямс. Мохо, известен също като Марк, бе син на техни стари приятели, така че би могла да опита тази следа.

За изненада на Али, когато набра телефона на Уилямсови, оттам се обади детски глас.

— Ало, кой се обажда, моля?

Реши да не казва коя е, за да не безпокои родителите на Мохо.

— Извинете, Мохо вкъщи ли си е?

— Окей, ще отида да проверя.

Гласът на детето, момченце, звучеше отегчено, сякаш всички телефонни разговори в къщата бяха за Мохо. Тя чу стъпките му по пода и вика му:

— Марк! Търси те нечия майка!

Въпреки тревогата ѝ, Али се усмихна.

— Ало?

Гласът звучеше като на отегчена поп звезда, с лек ученически оттенък и твърде подозрително. Явно Мохо не бе свикнал чуждите майки да му се обаждат.

— Обажда се Алегра Бойд, майката на Джейни Бойд — Али се опита да придаде на гласа си възможно най-обикновен тон, за да не прозвучи като някоя прекалено загрижена майка, опитваща се да развали удоволствието на дъщеря си. — Питам се дали не знаете адреса на нейния приятел Адам?

— Да не е офейкала при него? — попита Мохо лаконично.

Защо винаги се получава така, че се трепеш да изпратиш децата в скъпо, частно училище, както знаеше, че правят Уилямсови, а първото нещо, което научават там, е да говорят като хамали?

Мохо помисли малко и каза:

— Мисля, че говореше нещо за Дивинити Роуд.

Облекчението, което Али изпита, ѝ подежда като голямо бренди. Слава богу, придвижваше се малко по малко напред. Дивинити Роуд даже ѝ звучеше познато, но не си спомняше откъде.

Явно Мохо нямаше какво повече да каже.

— Искате ли да говорите с родителите ми?

— Не, благодаря — не би могла да понесе половинчасов разговор с Бънти Уилямс на тема „какво им става днес на тия деца“. — Много благодаря. Бяхте много любезен.

— Наистина ли?

На Али ѝ се стори, че долавя в гласа му нотка на разочарование.

Точно бе минал пиковият час, когато Али, поставила на седалката до себе си огромна карта на града, зави по голямото колело в края на Уестуей, мина покрай „Кенсингтън Хилтън“, известен на местните хора под по-малко ласкателното прозвище „Шепърд Буш Хилтън“, дължащо се на близостта му с този неособено здравословен район, и продължи надолу по „Холанд Парк“. Не познаваше тази част на града и се надяваше, че няма да се загуби. Най-сетне видя нещо познато — Портобело Роуд.

Преди години, когато се преместиха в Лондон, тя и Мат обичаха да идват в антиквариата, да се ровят из боклуците в търсене на изгодна сделка. Сребърни поставки за салфетки, бронзирани рамки за картини, хубави глинени съдове от Кларис Клиф. Рядко имаха достатъчно пари, но прекарваха чудесно времето си. Новата работа на Мат в Лондон им изглеждаше толкова вълнуваща, но и непредсказуема, така че и двамата гледаха на нея като на въртележка, която всеки момент може да спре и да ги изхвърли. Затова държаха апартамента си до Мид Уест ТВ, а наемаха друг в Лондон в един голям блок във Виктория, близо до катедралата, който бе мебелиран с най-ужасните мебели, които бяха виждали.

Един ден, някъде около Свети Валентин беше, двамата с Мат се мотаеха по Портобело Роуд и на една от сергиите Мат видя огледало с формата на сърце, направено изцяло от раковини, и настоя да ѝ го купи, въпреки че струваше колкото наема им за една седмица. То още висеше в спалнята им. Само дето спалнята вече не бе тяхна.

Карайки бавно по улицата, Али прогони приятните мисли за нея и Мат от главата си. Трябваше да намери Джейни.

Близо до спирката на метрото на Нотинг Гейт забеляза телефонна будка и спря. Може Мат да е звънил. Или Джейни.

Джес отговори на третото позвъняване.

— Джес, мила, някой обаждал ли се е?

— Само баба, но аз я забаламосах, иначе щеше да вдигне цялата полиция на крак. О, да, и Бърни Лонг. Трябвало да присъстваш на някаква среща или нещо такова.

— Ти какво му каза?

— Че си излязла и вероятно си забравила.

— Добро момиче — мина ѝ през ума, че ако наистина се отчае, има вероятност да въвлече и Бърни в тази история. — А татко или Джейни да са се обаждали?

— Не. Да се опитам ли пак да се свържа с него?

— Да, защо не? Ще ти звънна по-късно да разбере какво си направила.

Тя се върна в колата и подкара към горния край на Портобело Роуд, впечатлена от спретнатата улица. Приличаше на пъстра палитра — всяка къща в различни тонове. Бледорозово, резеда, слонова кост, убито синьо, жълто. От теракотените первази на прозорците и от висящи сандъчета се спускаха назъбените листа на здравец, потрепваха нежните цветове на лобелията и яркочервените петна на перуниките. Вратите блестяха с полировката си и лъснатите месингови части. Али се почувства по-добре. Всичко наоколо изглеждаше така грижовно подредено. В такава обстановка Джейни едва ли би пострадала.

От пресечката с „Уестбърн Гроув“ къщите се превърнаха в антикварни магазинчета със стоманени решетки и доста по-мрачни кръчми от тия, покрай които току-що бе минала. След това магазинчетата бяха изместени от сергиите с плодове и зеленчуци на обикновен уличен пазар.

Забеляза един паркинг-брояч и реши да паркира тук. Според картата Дивинити Роуд не бе далеч. Още със спирането си даде сметка колко е гладна. Отправи се към подлеза, минавайки покрай пищното рококо на „Илектрик Синема“, и сякаш попадна в друго време. По закачалките пред всеки магазин висяха най-различни кенарени и изрисувани дрехи и леко се полюшваха на вятъра, по сергиите се продаваха стари тави на Тенджърин Дрийм и Грейтфул Дед. На Портобело Роуд хипи ерата сякаш не бе отминала. Някъде отдалеч даже се носеше едва доловимото скандиране: „Харе Рама, Харе Рама, Рама Рама, Харе Харе“.



То бе подхванато от някаква групичка оранжево облечени скитници от сектата „Харе Кришна“. Трябваше да бъде благодарна и на малкото, което имаше. Джейни поне не се бе присъединила към тях.

Докато минаваха край нея, почти несъзнателно огледа лицата им. Всички бяха млади мъже, недохранени и блажено усмихнати. Никой не си даваше труда да им припомни, че шейсетте са отминали още преди те да се родят.

След тази крещяща екзотика познатото еднообразие на „Уулуърт“ изглеждаше определено за предпочитане, но вместо да се мушне вътре и да потърси кит-кат, както смяташе да направи, миризмата на прясно опечен хляб я принуди да продължи малко по-нататък, където се намираще фурна „Сийрис“. Хората идваха и си отиваха, но „Сийрис“ неотстъпно продължаваше да пече смляното си на камък брашно още от дните на откриването на водната тяга.

Докато излизаше оттам, един продавач прекъсна виковете си „Прекрасни ягоди! Две кошнички за паунд!“ и я поздрави весело.

— Не се безпокой, Али — ухили се той. — Нищо лошо не е станало.

Той продължи да строи пирамидата от едри и лъскави плодове. Али усети непреодолимо изкушение да го обърне към себе си и да му каже: „За твое сведение, драги, вече стана.“

Вместо това извади питката от плика на „Сийрис“ и му го подаде. После разтвори картата.

— Чудесно предаване е това Телетон — усмихна се той доброжелателно. — Дани и ти бяхте страшни. Къде искаш да отидеш, мила? Сигурно в ония вехтошарски магазинчета на „Уестбърн Гроув“?

Али се поколеба.

— Всъщност опитвам се да намеря Дивинити Роуд.

Човекът размени поглед с колегата си от съседната сергия.

— О, не, не! — поклати той глава обезсърчаващо. — Не искаш да отидеш там, мила. Гадна улица. Гадни хора.

— Много гадни хора — потвърди и приятелят му.

— Въобще не са за теб.

— Вижте какво — на Али ѝ дойде до гуша от приятелски съвети и нямаше намерение да им разказва целия си живот само за да я упътят. — Само ми кажете къде се намира, става ли?

— Е, добре, добре, нямаш проблеми. Тръгваш нататък по онази улица и после свиваш вдясно — той посочи към една пресечка от другата страна на улицата. — Няма начин да я сбъркаш. Ще я познаеш по ченгетата, дето са на всеки ъгъл, и по спринцовките в кофите за боклук.

И двамата се засмяха.

Али нервно пресече улицата и зави надясно. В сравнение със спретнатия шик на „Портобело“ и много расовия шумен пазар, тук атмосферата рязко се промени. По настилката се търкаляха торби с боклук и разпиляваха съдържанието си във всички посоки. Кучета ровичкаха из тях, търсейки нещо за ядене. Вместо бледорозови фасади, тук мазилката на постройките бе започнала да се лющи на големи сиви парчета. Много от тях бяха обковани с дъски против незаконни заселници. Други пък бяха претъпкани от семейства и по входовете си имаха по десет и даже дванайсет звънци.

Али смътно си припомни, че именно тук Рахман, най-известният наемодател сред лондонската беднотия, бе натъпкал първата имигрантска вълна през петдесетте, чупейки ръцете им, ако те се оплаквали от условията.

На стъпалата пред входовете седяха на групи деца и мълчаливо я наблюдаваха. Али потрепери, чувствайки, че навлиза в един враждебен свят, където хората биха се изсмели на така внимателно култивираните в нея ценности. Трудно можеше да се повярва, че само на пет минути оттук пищният рай на Портобело Роуд продължаваше съществуването си. Като че ли хипитата, колонизирали по-голямата част от вътрешните квартали на града, бяха дръпнали черта, на юг от която те не смееха да пристъпят, независимо от ниските цени на местата тук.

От другата страна на улицата тя видя, че в нея се визира още една групичка, налякала по стъпалата на входа. Дори оттук се долавяше силният и сладникав мирис на марихуаната. Беше се надявала да види поне едно приятелски настроено лице, което да я упъти. Да, но тук едва ли можеше да излезе с историята за бунта на тийнейджърите и да се надява на съчувствено мърморене за „днешните деца“, както и на услужлив пръст, сочещ къде може да намери дъщеря си. Щяха да вдигат рамене и да се изсмеят в лицето ѝ.

Изведнъж почувства как я залива вълна на безсилие и страх. Поглеждайки към следващите я враждебни погледи, тя се сети защо

името на улицата ѝ е познато. Бе го срещала в новините. Джейни бе решила да избяга именно тук, в сърцето на лондонската наркомания.

Али се обърна и побягна към кипящия живот на Портобело Роуд и относителната безопасност на колата си.

С чувство, много близко до изненадата, установи, че тя е все още на мястото си, но като се приближи, видя, че на предното стъкло е залепена квитанция за паркинг. Залисана в търсенето на свободно място за паркиране, бе забравила да пусне монета в паркинг-брояча. Под одобрителните викове на тълпа пияници, събрани пред входа на близката кръчма, Али я отлепи, но не можа да разбере дали овациите бяха израз на съчувствие или радост от лошия ѝ късмет.

Още щом отключи вратата и се настани на шофьорското място, облегна глава на волана и усети как сълзите започнаха да се стичат по лицето ѝ.

Не беше заради квитанцията, въпреки че това бе последната капка. Истината бе, че не знаеше откъде да започне. Ужасно ѝ се искаше Мат да е до нея, но тази вечер му предстоеше шоу и тя спокойно можеше да го забрави.

Трябваше да се справя съвсем сама.

Насили се да се изправи, да срещне косата си, да почисти зацапаното си от сълзите лице и да излезе от колата. Този път се сети да пусне някоя и друга монета в брояча. Бавно започна да обикаля около пресечката, докато накрая един полицаи, който в разстояние на двайсет минути я видя три пъти, спря и я попита дали не се е загубила.

Когато Али му обясни ситуацията, той вдигна рамене. Половината от живущите тук бяха незаконно заселени. Загледан в измъченото ѝ лице, което познаваше отнякъде, но не можеше да се сети откъде, той поне се помъчи да измисли нещо.

— Има две места, където бихте могли да опитате. Едното от тях е Тръстът по настаняването в Нотинг Хил. Той притежава по-голямата част от тия неща тук — посочи към по-добрата част от сградите наоколо. — И познават наемателите си. Другото е общината — именно тяхната собственост често е обект на незаконно заселване.

Али почувства лъч на надежда. Това бяха първите обнадеждаващи думи, чути от нея днес.

Мат си подсвиркваше, крачейки по Уордър Стрийт, след като излезе от звукозаписното студио, където бе записал заключителния коментар от тазвечерното си предаване. Точно бяха завършили монтажа на неговия филм за Мередит Морган и той бе направо блестящ. Мат разбра, че всъщност последните, кипящи от дейност дни му бяха харесали, както нищо друго от доста години насам. Приличаха му на първите дни в телевизията, когато всичко наоколо изглеждаше така вълнуващо и непознато. А иронията в случая бе, че точно когато Ричи Пейдж бе предложил да ги свалят от ефир, Мат излизаше с нова формула, която най-сетне бе успешна и в същото време различна. Сигурен бе, че когато я види, дори Пейдж щеше да я хареса, въпреки предразсъдъците си. А ако не — той се усмихна при тази мисъл, — щеше да я предложи на някое друго място.

Тъкмо се канеше да извика такси, когато погледът му падна върху вкусните неща, подредени на витрината на „Патисри Валери“. Реши да влезе и да купи някое и друго парче кейк и да го занесе на екипа в студиото. Всички бяха работили здраво и това щеше да ги поободри.

Въпреки че вече приближаваше обяд, „Патисри Валери“ бе пълна с хора, седнали на чаша кафе и кроасан, скрити зад Скрийн Интърнешънъл<sup>[1]</sup>.

Мат си спомни, че Сохо бе свърталището на филмовите монтажисти, чиито мънички стаички и студиа се срещаха навсякъде из квартала. „Патисри Валери“ им бе нещо като стол. Седяха си тук в кожените си якета зиме и лете и четяха монографии за Айзенщайн, изрязвайки рекламите си за пепси.

Мат си поръча кафе за вкъщи, гледайки как момичето опакова избраното от него и го завърза с панделка. Сметката обаче се оказа убийствена. Нищо чудно, че напоследък рекламите бяха толкова скъпи.

Седнала до телефона, Джес се чувстваше също така безпомощна, както и Али. Бе звънила вече в службата на баща си и оттам я бяха информирали сухо, че го няма и няма да се върне до обяд. След това бе звънила на всички приятели на Джейни, за които можа да се сети и които може би знаеха къде е. Но никой от тях нямаше и представа. После ѝ дойде наум, че май е по-добре да остави телефона на мира, в

случай че Джейни или някой друг позвъни. Чакането обаче бе най-неприятното нещо.

Погледна часовника си. Беше дванайсет и петнайсет. Реши отново да се опита да се свърже с баща си и да накара хората да го потърсят, ако го няма. Този път попадна на много по-любезен човек, но шумът там бе толкова голям — крещяха хора, звъняха телефони, а имаше и един телевизор, който, изглежда, непрекъснато работеше с максимално увеличен звук, — че на Джес ѝ оставаше само да се надява, че жената е схванала спешността на ситуацията.

Отново обхваната от непоносимо чувство, че за всичко е виновна само тя, Джес заби глава във възглавничката на дивана и горчиво заплака, отчаяно надявайки се, че скоро баща ѝ ще позвъни.

Първата грешка на Али, когато отиде в отдел „Настаняване“, бе наивната мисъл, че хората там ще бъдат стговорчиви, като разберат, че си имат работа с човек, чието лице са виждали на телевизионния екран. Младата жена зад бюрото ѝ даде ясно да разбере, че ненавижда привилегиите във всичките им форми, особено пък ако те са приели формата на стройна, преуспяваща и богата ТВ звезда. При други обстоятелства Али може би щеше да я подкрепи.

Според нея фактът, че Али има дъщеря, избягала от къщи, за да се засели незаконно на Дивинити Роуд седмица преди изпитите си, означаваше, че на този свят все пак има известна справедливост. С една дума тя ужасно съжалявала, но общината не можела да разкрие коя тяхна собственост е била наскоро незаконно заета.

Али погледна часовника си. Беше обяд и другата ѝ надежда, местният Тръст по настаняването, щеше да е затворен до следобед. Въпреки че не бе гладна, тя реши да обядва в близката кръчма, надявайки се, че може случайно да види Джейни или поне да чуе нещо полезно.

За човек, чието лице бе толкова известно, никак не бе лесно да остане незабелязан в това предградие, но тя си сложи тъмните очила и вдигна яката на якето си, надявайки се на добрия случай. Дотук всичко бе минало благополучно. За нейно щастие от два и два в Нюмаркет<sup>[2]</sup> имаше състезание и мнозинството от редовните

посетители бяха повече загрижени как да се доберат до кантората за залагане до кръчмата, отколкото да гледат кой влиза и излиза.

Али се огледа. Празният амбалаж и преливащите от фасове пепелници си съперничеха в борбата за повече пространство по мръсните маси, а подът бе до коляно потънал в шумящи хартиени опаковки. На бара се бе облегал млад мъж с плетена шапка на главата, под която назад се спускаха най-малко три ярда коси, и хаосът наоколо явно не му правеше никакво впечатление.

— Калвин! Ей! — кресна съдържателят, стряскайки го. — Ши ги почистиш ли някога тия шибани маси?

Явно в тази част на света да си чистач в кръчма имаше някакво по-особено значение.

В ъгъла Али забеляза групичка млади хора, облечени в черни кожени якета, с гарвановочерни коси и обички в носа — започналата да ѝ става близка униформа на готите. Тя включваше обици и на ушите и толкова изпокъсани дънки, че сякаш бяха се увили с парцали. Но може би знаеха нещо.

— Извинете — каза тя колебливо. — Дали някой от вас не познава едно момче? Адам се казва. Висок, е дълга черна коса и винаги се облича с кожени якета. Има квартира на Дивинити Роуд.

Едно от момчетата я изгледа враждебно. Али успя да преброи шест обички на дясната ѝ ноздра и още шест на лявото ѝ ухо. Вероятно според пънк-модата това се считаше за връх на женствеността.

— Кой пита?

Тя се обнадежди. Все пак бе по-добре от „Никога не съм чувала за него“.

— Един приятел — отвърна тя.

— Обзалагам се, че си мръсна шпионка от служба „Настаняване“, опитваща се да разбере дали той няма никакви претенции за тази квартира.

— Не, не е — ухили се цинично едно от момчетата, намигайки ѝ с изрисуваното си око. — Твърде добре е облечена, за да бъде такава, нали, любов моя? Според мен тя си търси тъпкача — посочи с разбиране копринената ѝ пола. — Отдавна ли не ти се е обаждал, скъпа? Колко жалко. Ако бях на негово място, щях да го направя.

Али се обърна и излезе от кръчмата по възможно най-бързия начин, съпроводена от грубия смях на компанията.

Докато стигне до Тръста по настаняването в Нотинг Хил, там вече бяха отворили. Възлагаше големи надежди на тази институция, защото тя се намиреше на самата Дивинити Роуд.

Още като влезе, разбра, че тук ще бъдат по-отзивчиви. Приятелски настроена жена на средна възраст, малко необичайно облечена, се обърна към нея и с усмивка я попита дали може да ѝ помогне с нещо.

Изникна обаче проблем — нито една тяхна собственост не бе заета незаконно. Жената изкара едно фотокопие на картата на улицата и оцвети в червено всички къщи, които принадлежаха на Тръста.

— Поне ще сте сигурна, че не е в някоя от тях.

Али хвърли поглед на листа и се поободри малко. Оставаха около петдесетина къщи. Стори ѝ се, че са малко и би могла да се справи.

Взе листа и го сложи в чантата си. На вратата се спря и се обърна да благодари за помощта.

— Има още едно място, където бихте могли да опитате. Кафето на Джордж. Джордж узнава всичко, което става на улицата, още преди да се е случило.

Атмосферата в „Шоуто на Мат Бойд“ бе празнична, сякаш бе Коледа. Рой бе подкупил Брендън, бармана, да отвори половин час порано, за да вземе от него няколко бутилки искрящо вино. Сега обикаляше около хората от екипа, събрани в офиса на Мат и Белинда, и го наливаше в пластмасовите им чаши. Вървеше идеално с кекса, купен от Мат.

За първи път от месеци насам у хората се бе появило осезаемо оживление и облекчение, като се почне от Белинда и се свърши с последния новопостъпил стажант. Всички знаеха, че са се захванали с нещо истинско. Бяха толкова убедени в брилянтното качество на днешното предаване, че никой вече не вярваше на слуховете за предстоящо сваляне от ефир. Телевизията вреше и кипеше от слухове, но рядко някои от тях се оказваха верни. След няколко часа щяха да докажат, че все още по-добри от тях няма. След лятната почивка ще се върнат в ефир, покрити със слава.

Мат вдигна пластмасовата си чаша.

— За нас! За началото на новата ера в „Шоуто на Мат Бойд“.

Екипът шумно отвърна на тоста.

Мат отпи от чашата си, остави я и в същия момент телефонът на секретарката отвън иззвъня.

— Теб търсят, Мат — извика тя.

Все още с усмивка на уста, Мат се наведе напред и извика, че е разбрал.

— Да знаеш случайно кой е? Някой от почитателите ми или председателят на Сенчъри?

— Всъщност търси те дъщеря ти Джес — виновно отвърна момичето, спомнило си чак сега, че Джес я бе помолила да предаде на Мат да се обади. — Казва, че е спешно.

---

[1] Международен екран. — Б.пр. ↑

[2] Град близо до Лондон, където редовно се провеждат големи конни състезания. — Б.пр. ↑



## 31

Когато чу гласа на баща си, Джес се разплака от облекчение. Всичко щеше да се оправи.

— Джес, Джеси, скъпа! Какво има? — нежният глас на баща ѝ само я накара да се разплаче още повече. — Какво има, за Бога?

— О, тате! — изхлипа Джес. — Не мислех, че ще го направи. Аз съм виновна. Ако не бях ѝ изтърсила всичко за Дани Уайлд, това никога нямаше да се случи!

— Джеси, за какво става въпрос? На кого нищо нямаше да се случи?

— На Джейни, тате. Тя избяга.

— Боже господи! Кога?

— Рано тази сутрин — плачливият тон на Джес плавно премина в делови, горда, че първа поднася информацията на Мат. — Мама излезе да я търси и оттогава не се е връщала.

Мат слушаше ужасен.

— Сигурни ли сте, че не е у някоя приятелка?

Джес поклати глава.

— Не вярвам. Звънихме у всички — Джес се почувства важна и зряла, включвайки и себе си. — Освен това е взела осигурителната си книжка и всичко останало.

— А колко пари има в нея?

От двете Джес бе по-пестеливата. Джейни винаги изхарчваше всичко.

— Според мама — някъде около трийсет паунда. С трийсет паунда доникъде нямаше да стигне.

— Майка ти има ли някаква представа къде може да е отишла?

Джес се запита как ли ще реагира баща ѝ на тази допълнителна информация.

— Мислим, че у Адам. Той е на квартира в Нотинг Хил.

— В Нотинг Хил?

Мислите на Мат запрепусаха бясно. Познаваше малко този район.

— Според нас е някъде на Дивинити Роуд и мама търси в момента там.

Мат затвори очи. Бе гледал един документален филм за Дивинити Роуд. Хората от екипа на тази програма го бяха нарекли Лондонския Харлем. Това бе Меката на продавачите и трафикантите на хероин. Джейни бе избрала най-опасната част на града.

Пред очите му изникна красноречивата снимка на един от правителствените плакати против наркотиците — измъчени лица на млади хора с дълбоко хлътнали очи, захвърлили живота си като непотребна вещ само защото някой ги бе убедил колко е хубаво да си друсан. Нечии дъщери и синове.

Спомни си с горчивина, че шоуто бе направено по идея на министъра и както казваха критиците, бе пълен провал, тъй като тийнейджърите възприемали пострадалите като герои. Младите хора, казваха те, винаги ги е привличало това, което е вредно за тях. На Мат му оставаше само да се надява, че Джейни прави изключение.

Докато слушаше обясненията на Джес, една мисъл се промъкна в съзнанието му — щеше ли това да се случи, ако той си бе все още вкъщи?

Какво, по дяволите, да прави? Оставаха по-малко от три часа до започване на специалното му шоу с Мередит Морган, с което се надяваха да убедят Ричи Пейдж да възобнови предаването през есента. Шоуто щеше да бъде предавано на живо и целият екип разчиташе на него да го проведе блестящо, осигурявайки по този начин бъдещето им. Ако го пропуснеше, с кариерата му бе свършено не само в Сенчъри, но вероятно навсякъде. Немислимо бе да рискува шоуто, означаващо всичко за толкова много хора.

И все пак! Кое бе по-важно? Кариерата му в телевизията или Джейни? Може би в този момент тя се лута някъде безцелно и е опустошена душа, сигурна само в едно — че е изоставена от всички, които я обичат. Джейни не бе от тези деца, които бягат. Това сигурно ѝ е коствало цялата смелост.

Мат погледна часовника си. Сигурно времето нямаше да му стигне да намери Джейни, но имаше достатъчно време да отиде до

Дивинити Роуд и сам да види как стоят нещата. Достатъчно, за да докаже на Али, че не я е оставил сама да се оправя.

Той грабна ключовете на колата. Оттук само за петнайсет минути щеше да стигне до „Портобело“.

— Мат?

Белинда излезе от офиса и затвори вратата зад себе си. Шестото чувство ѝ бе подсказало, че е на път да се случи нещо лошо и тя се бе опитала да чуе за какво става въпрос, но не можа да хване почти нищо от разговора.

— Къде, по дяволите, хукна? — кресна тя с остър глас.

Мат помисли дали да ѝ каже. Но знаеше много добре какъв ще бъде отговорът.

— Нека го наречем извънредно положение. Ще ти се обаждам.

Ужасът, изписан по лицето ѝ, бе толкова комичен, че въпреки ситуацията, Мат не можа да сдържи усмивката си.

— Оо, стига! — каза ѝ той. — Нали я знаеш онази приказка, „злото не идва само“.

Той се отдалечи.

— Мат! — извика Белинда. — За Бога, вземи поне един телефон!

Но той вече бе изчезнал в асансьора.

Откъм затворената врата на офиса им долетя заразителен смях и той ѝ напомни колко много труд хвърлиха, за да бъдат в такова празнично настроение. И сега, когато всичко бе вече зад гърба им, Мат подхвърляше свършената работа на такъв риск. Тя се взря в оживените лица зад остъклената преграда. Вече нямаше желание да празнува.

Докато стоеше там замислена, телефонът на бюрото извъня. Пресегна се ядосано и вдигна слушалката.

— „Шоуто на Мат Бойд“ ли е? — Белинда моментално позна гласа на Али. — Мат там ли е?

Белинда погледна към затворените врати на асансьора, но Мат сигурно вече бе напуснал сградата. Изведнъж усети, че я обхваща ярост. Ярост за това, че Али бе заела времето на Мат най-безцеремонно и въпреки това очакваше той да подскочи още при първото ѝ позвъняване. Ярост за това, че той наистина бе подскочил. Застанала в празната стая, побледняла от гняв, Белинда разбра, че ревността ѝ не обхваща само шоуто.

— Не, по дяволите! Няма го! — невъздържано отвърна тя. — И ако трябва да съм точна, той току-що изхвърча оттук!

Колкото и да бе изтощена, Али усети отровата в гласа на Белинда.

— И доколкото разбирам, тая криза — продължи Белинда жлъчно — е твое дело?

— Абсолютно права си — Али можеше и да е уморена, но не толкова, че да сдържи ответния прилив на гняв. — Нарочно уредих дъщеря ни да избяга, само и само да съсия шоуто ви.

Белинда се стъписа. Ето къде значи е хукнал Мат! Да спасява щерка си. Каква лудост! Как си я представя той тази работа — да търси изгубено хлапе в огромния град? Исусе, я по-добре да вземе да подготви някое старо предаване на Мат, така, за всеки случай. Ако Ричи Пейдж само дочуе за това, свършени бяха.

Белинда усети, че Али се кани да затвори и не можа да се удържи да не ѝ пусне още една стрела.

— Ясно ти е, предполагам, че след по-малко от три часа излизаме на живо в ефир с най-добрата програма, която Мат е правил през цялата си кариера? Днес се решава съдбата ни.

В гласа на Белинда звънна смаяна нотка. Не можеше да разбере как смее Мат да постъпва така.

— Благодаря ти, че ми напомни — въпреки умората си, Али усети как сърцето ѝ радостно подскочи и се усмихна слабо. — Но днес се решава съдбата и на дъщеря ни.

Карайки бавно по Ланкастър Роуд, Мат усети как безпокойството му расте. Бе горещ следобед и районът около Дивинити Роуд кипеше от живот. Хлапета ритяха топка по улицата, без дори да помислят да се махат от пътя на колите. От прозорците и облеgnати по ръждясалата улична ограда, хората го гледаха с безразличие. Ако го познаха, не дадоха да се разбере. От време на време във входовете и уличките хлътваха хора, явно вършейки някакви мътни сделки. Мат бе чел, че продавачът носи в себе си само една доза и когато я продаде, отива в скривалището си да вземе нова. А когато към него се приближи клиент, той предава стоката от своята уста в неговата. Поради някакво

странно недоглеждане полицията нямаше право да поглежда в устата ти.

Наблизо преминаха двама полицаи, опитвайки се безуспешно да поддържат реда с присъствието си, но Мат усети неохотата, с която се решаваха да напускат безопасното убежище на колата.

Два пъти обиколи Дивинити Роуд и спря. Какво щеше да прави, ако не открие Али, ако тя се е обезсърчила и се е отказала?

И тогава е огромно облекчение я видя. Беше се спряла в другия край на улицата и говореше с някакъв млад полицай. Чак оттук се виждаше колко е уморена. Подкара към тях, спря наблизо и излезе от колата.

— Али! — извика Мат и хукна към нея.

Тя се обърна с побледняло и напрегнато лице.

— О, Мат, слава богу, че дойде!

Той я притисна към себе си и всичката сила, която я бе крепила цяла сутрин да чука по хорските врати, срещайки каменно мълчание или открита враждебност, се изцеди от нея.

Мат внимателно я отведе до колата, сложи я да седне и клекна срещу нея, без да обръща внимание на мръсните локви помежду им.

— Трябва да се прибереш вкъщи. Ще те отведе — той огледа неприветливата улица и попита: — Знаеш ли някакъв номер или нещо такова?

— В тези къщи я няма. Проверила съм — Али му подаде картата, взета от Тръста по настаняването в Нотинг Хил.

По-малко от половината номера бяха зачеркнати. Мат разбра, че няма да успее. Щяха да му са нужни часове, за да обходи останалата част.

— Предложиха ми да опитам в „Кафето на Джордж“. Очевидно той знае всичко, което става тук. Мат?

— Кажи, моето момиче.

— Преди да си тръгна, не мислиш ли, че е по-добре да мина през полицията и официално да я обявя за изчезнала?

Мат стисна ръката ѝ.

— Още не — отвърна ѝ той, мислейки колко е уморена. — Ако не успея да я намеря, аз ще се обадя. Прибери се у дома при Джес — той докосна нежно лицето ѝ. — И тя има нужда от теб.

Али се усмихна. Знаеше, че нарочно спомена за Джес, за да я накара по-лесно да се прибере, и му бе благодарна. Едва ли би могла да направи и една крачка още.

— А предаването?

Мат се усмихна и в сините му очи проблесна весело пламъче.

— Е, голяма работа. Както би казала майка ми: „Измислена работа е това телевизията.“

Кафето на Джордж се оказа мръсна дупка на ъгъла на „Портобело“ и Уестбърн Парк Роуд, а самият Джордж — приветлив и любезен кипърец. Бе от онези квартални кръчми, които биваха отворени до късно заради работещите наоколо, предлагайки им шунка, яйца, фасул и пържени картофи дотогава, докато има клиентела. Въпреки произхода на Джордж, нямаше дюнер кебап и баклава. В момента кръчмата бе почти празна.

Когато Мат влезе, Джордж го поздрави като стар приятел. Явно фактът, че известна ТВ звезда е решила да окаже чест на кафенето му в четири и половина следобед, и то в работен ден, бе нещо съвсем в реда на нещата според него.

— Оо, Мат, как си? Чаша чай, нали?

Мат с благодарност прие чашата чай и погледна часовника си. Имаше още два часа на разположение.

— И така, Мат — надявайки се, че клиентите му ще го видят на една маса с известния Мат Бойд, Джордж се настани срещу него до витрината. — Какво мога да направя за теб?

В Сенчъри Телевижън Ричи Пейдж тъкмо имаше среща с адвокатата на компанията и двамата оглеждаха някои от клаузите на договора, който се канеха да предложат на Дани Уайлд. Джак Солтъш бе оправдал напълно репутацията си на хитър и ловък агент, изпилвайки всяка клауза е неподражаема ловкост. Дани Уайлд щеше да стане много богат младеж.

Тъкмо бяха стигнали до клауза 56 (с) (V), когато телефонът на бюрото иззвъня. Обаждаше се секретарката на Пейдж, Лорийн.

— Мислех, че ще е добре да ви кажа, мистър Пейдж, че когато бях в столовата преди малко, дочух една от екипа на „Шоуто на Мат Бойд“ да обяснява на приятелката си в каква каша са се забъркали. Довечера е голямото им шоу, а Мат го няма. Доколкото разбрах, дъщеря му е избягала от къщи и той е тръгнал да я търси.

Пейдж погледна адвокатата и се усмихна. Тази сутрин неговата жена му бе приготвила превъзходно сварено яйце и той си бе казал, че денят ще е успешен. Адвокатът бе чул разговора и кимаше доволно.

— Е — каза той, — това със сигурност ще реши доста от проблемите ни. Явно нарушаване на договора.

— Да — ухили се Пейдж, мислейки за милион и шестстотинте хиляди паунда, които с донкихотовски жест Мат им спестяваше.

Той се извърна и извади бутилка двайсет и две годишно малцово уиски, което пазеше за случаи като този.

— Мисля, че си заслужава да го полеем.

Джордж веднага позна Адам по описанието, което Мат му даде. Живееел заедно на квартира с още няколко младежи — някои от тях студенти, а други — музиканти. Често идвали в кафенето му и понякога си носели и китарите. Ако то не било много пълно, Джордж им разрешавал да посвирят и после да пуснат шапка. Обичал музиката.

Той закима с глава ентусиазирано, когато Мат спомена за Дивинити Роуд, но щом попита за номера, лицето на Джордж се превърна в самото разочарование. И представа си нямал.

Мат трябваше да разчита на себе си. Жалко, толкова близко беше. Джордж довърши започнатото от Мат описание на Адам е такива подробности, че Мат почти го видя, седнал на една от масите. А сега — пак нищо. Бе дотам, докъдето и Али бе стигнала.

Изведнъж Джордж скочи и отвори вратата зад бара.

— Ариадна! — извика той нагоре. — Дъщеря ми — обърна се той към Мат. — Приятелка е с един от музикантите — лицето му се изкриви. — Голям тъпанар, затова не й давам да се вижда с него.

Появи се младо стройно момиче с дълга черна коса, облечено с дълга права рокля, което изобщо не приличате да е приятелка на никой от компанията на Адам. Когато видя Мат, тя го поздрави вежливо.

— Ариадна, мистър Бойд търси дъщеря си и мисли, че тя е при Адам, онова височкото момче с коженото яке, дето е приятел на твоя приятел. Знаеш ли на кой номер живеят?

Момичето се смути, сещайки се, че ако даде информацията, може да стане обект на бащинския му кипърски гняв. За огромно облекчение на Мат, Джордж разбра това.

— Няма да ти се сърдя, не се безпокой. Това е много важно.

Момичето помисли малко, съпоставяйки вечното чувство за сплотеност у децата срещу кроежите на родителите, както и перспективата музикантът ѝ да я покани на разходка. Доста далечна ѝ се видя.

— Добре — тя се обърна към Мат: — Живеят на номер трийсет и осем, до кръчмата. Искате ли да ви покажа къде е?

Като подтичваше, Мат се върна на Дивинити Роуд. Нямахше нужда Ариадна да му показва. Щеше да го намери.

Той се спря и огледа непретенциозната външност на номер трийсет и осем. Въпреки че бе слънчев и топъл следобед, пердетата бяха плътно дръпнати. По долната част на входа към първия етаж и мазето имаше все още не разковани дъски, а останалите явно бяха махнати, за да може да се влиза. По-голямата част от стълбището бе заета от полуразглобен мотоциклет. От една от стаите гърмеше музика. Съвсем не на място от един от первазите на прозорците висеше клетка с канарче, безгрижно чуруликащо, сякаш се намираще някъде по Средиземноморието, а не на Нотинг Хил Гейт. Навсякъде се носеше острата миризма на афро-карибска храна и едва доловимият аромат на гниещ боклук.

Докато оглеждаше обстановката, Мат усети, че го обхваща нервност. Дланите му се потяха, а дъхът му излизаше на пресекулки, нямащи нищо общо с бягането преди малко. Какво ще прави, ако я няма тук? Или пък Адам откаже да го пусне? Осъзна, че не бе мислил какво ще стане, като открие къде живее Адам.

Събирайки такова количество смелост, каквото не му се бе налагало нито веднъж през двайсетгодишния стаж в телевизията, Мат натисна звънеца.

Последва тишина и нищо не се случи. След две минути пак го натисна. Този път далеч навътре се чу шум от някакво раздвижване и Мат разбра, че някой слиза по стълбите.



Най-накрая вратата се отвори три инча и един дългокос младеж надникна навън. Не беше Адам. Мат усети непонятно чувство на облекчение. Може би е сбъркал.

Младежът се взря в него е невярващи очи.

— Хей, ти не си ли оня тип от телевизора?

Той огледа зад Мат, очаквайки сякаш всичко изведнъж да се окаже част от предварително изработен сценарий и иззад ъгъла изведнъж да изскочи екипът с камерата, викайки, че това е предаване на живо и с един замах да го изтърси в холовете на милиони зрители.

— Да, аз съм този, дето излезе от телевизора. Адам тук ли живее?

Младежът го огледа от глава до пети и вдигна рамене. После се извърна назад и викна навътре:

— Адам! Тебе търсят.

Докато стоеше на прага на отворената врата, Мат реши, че никога в живота си не се е страхувал толкова.

Скоро откъм незастланите стълби до него достигна тропотът на тежки обувки. После иззад полуотворената врата се подаде учуденото лице на Адам.

— Мистър Бойд! — за изненада на Мат, в гласа му прозвуча нотка на уважение. — Здравейте.

— Здравей, Адам — Мат реши, че приятелското отношение щеше да е най-добрият подход. — Джейни тук ли е?

— Да, аз... — съвсем необичайно за него, Адам за миг загуби самоувереност. — Отивам... отивам да я извикам.

Той потъна в тъмните дълбини на къщата и Мат отново остана сам на прага. Бе изпълнен с противоречиви чувства. Радост, че е открил Джейни, и ужас, че тя може да откаже да се прибере. Напомни си, че все пак не живеят по времето на викторианските бащи. Заплашена бе не едноличната му бащинска власт, а нейното щастие и безопасност.

Пак се чу тропотът на тежките обувки. Но с Адам нямаше никой. Може би се бе върнал сам, за да покани Мат вътре.

— Слушайте, Мат... — смущение оцвети бледите страни на Адам. — Опасявам се, че тя не иска да ви вижда. Казва, че тук е щастлива.

Той бавно започна да му обръща гръб, но забелязал болката, изписана на лицето му, се спря и добави неловко:

— Наистина се опитах да я накарам. Но се страхувам, че Джейни е абсолютно сигурна в решението си.

Той тихо притвори вратата, оставяйки Мат да стърчи отвън и да се чуди какво да прави.

Мат гневно се спусна по стълбите. Неблагодарна пикла! Как смее!

От другата страна на улицата Мат зърна неугледната фасада на малка пералня на самообслужване. Оттам поне би могъл да се обади на Али и да ѝ каже, че Джейни е добре.

Въпреки занемарения си външен вид, отвътре пералнята се оказва безукорно чиста. Миризмата на пране му навя спомени от детските години, когато всичко бе точно и ясно. А дали е било наистина така? Какво би казала майка му, натиквайки мечтите дълбоко в себе си, както натиква ризите на баща му в пералнята?

Той се отпусна на една от пейките, попивайки топлата миризма на току-що изпрано бельо, доволен, че е сам. Бе забъркал такава каша! Бе подценил Али, бе разрушил брака си, дъщеря му избяга и не иска да говори с него. На всичкото отгоре днес той заби последния гвоздей в ковчег на кариерата си. Какъв щастливец си, Мат Бойд!

Чу, че вратата зад него се отваря и рязко се обърна, обзет от абсурдната мисъл, че това е Джейни, променила решението си в последния момент. На вратата обаче се появи дребничка азиатка с малка червена точка на челото и сари под работната престилка. Тя му се усмихна бегло, започна да вади прането си от издута до пръсване чанта и да го тъпче в една от машините.

Мат се изправи и затърси из джобовете си за монета. Али отговори на третото позвъняване. Току-що се бе прибрала, бе взела душ и сега се чувстваше по-добре, въпреки че тревогата ѝ не бе намаляла.

— Аз съм. Открих я. Намира се на номер трийсет и осем.

— Мат, но това е чудесно! — от тона ѝ бликаше възторг и облекчение.

— Али, тя отказа да говори с мен — гласът му бе пропит от болка. — Даже не ме пусна да вляза.

— О, Мат, какъв ужас! Но нали е добре? Поне за това да не се тревожим. Може би след ден-два ще промени намеренията си — прииска ѝ се в този момент да е до него. — Мат, къде си? Джес казва, че днес цял ден са рекламирали предаването ти довечера. Ще успееш ли?

Мат погледна часовника си. Оставаше му още около час.

— Да, мисля. Ще ти се обадя по-късно.

— Мат?

— Да?

— Благодаря ти. Знам какво ти е струвало.

Мат вдигна рамене.

— Дъщеря ми е и я обичам.

— Знам. Знам, че я обичаш.

Гласът ѝ бе тъжен.

Докато се сбогуваха, той се сети, че трябва да се обади и на Белинда и да я успокои. Сигурно досега в Сенчъри са се насрали от притеснение. Но тъкмо вдигна отново слушалката и вратата на номер трийсет и осем се отвори и навън се изсипа групичка младежи, облечени в черни кожени якета — Джейни и Адам бяха между тях. Всички бяха весели и се смееха. Нямаше нужда да си задава въпроса какво им е толкова весело.

После Адам се наведе и тъмният водопад на косите му скри лицето на Джейни. Целуваше я. Останаха така, вкопчени в страстна прегръдка, докато другите подхвърляха весели шегички.

Острата болка на ревността го прониза с такава сила, че Мат я усети почти физически.

Остана загледан в тях, докато от входа излезе още един младеж, тръшна вратата зад себе си и сред смях и закачки групичката се отдалечи надолу по улицата.

Застанал в топлия уют на малката пералня, в главата на Мат бавно започна да се оформя една идея. Беше чиста лудост, но тя го завладя с такава сила, че му бе невъзможно да ѝ се противопостави. Какво бе това нещо у Адам и живота, който той ѝ предлагаше, накарало Джейни да обърне гръб на родителите си и на всичко, което те ѝ даваха?

Трябваше да провери и сам да си отговори на въпроса.

— Рой — викна Белинда, надигайки се от стола си зад пулта на студио три. — Мередит Морган дойде ли вече?

Рой взе бележника и се приближи.

— Дамата и антуражът ѝ — като казвам антураж, имам предвид именно антураж: говорител, лична гримьорка, плюс личен агент по печата — току-що влязоха в рецепцията. Ще отида да ги посрещна. Явно на Мередит ѝ трябва цял час, за да се подготви.

Белинда се отпусна на мястото си зад уредите и се опита да скрие обхваналата я паника. Оставаше им по-малко от час, а от Мат — нито дума. Цялата преса бе тук. Тук бе и самата Мередит Морган. За миг паниката парализира мислите ѝ. Самото събитие, че легендарната холивудска звезда се бе съгласила да дойде, бе изключение, почти нямащо равно на себе си. Бе твърде богата, твърде известна и най-вече твърде ексцентрична, за да се интересува от още реклама. Бе се съгласила само защото харесваше Мат. Как, но дяволите, да ѝ обясни, че е била шест хиляди мили път за нищо, защото Мат го няма никакъв.

Мат пресече улицата и забеляза, че групичките пред входовете са се разпръснали, тъй като следобедът напредваше и бе станало по-хладно.

Хукна по стълбите на номер трийсет и осем, вземайки ги по две наведнъж. Не можеше да повярва, че прави това — да рискува цялата си репутация заради някакво си импулсивно взето решение. Знаеше само, че иска да види как изглежда отвътре мястото, в което Джейни така категорично бе отказала да го пусне, като че ли в него се намираще тайната на начина, по който биха я върнали вкъщи.

Оглеждайки се нервно, за да се увери, че наоколо няма никой, Мат опря рамо на вратата и натисна. Тя не поддаде, но Мат усети еластичността на евтината и стара ключалка. Отстъпи малко и този път се засили, мъчейки се в същото време да не вдига много шум. Ключалката поддаде още малко. На третия път изгнилото дърво се разцепи и вратата отхвъркна навътре. Стараейки се да изглежда спокоен, въпреки че току-що бе извършил престъпление, Мат пристъпи напред. В края на краищата нямаше да краде — искаше само да поогледа малко.

От другата страна на улицата един младеж тъкмо хвърляше китарата си в един очукан фургон, когато шумът привлече вниманието му и той вдигна поглед заинтригуван. Беше от бандата на Джо, един от приятелите на Адам. Той се качи във фургона и подкара.

Мат прекрачи прага и навлезе в тъмен коридор, постлан е вестници, който го отведе в голям хол. Надникна вътре. Дъските на пода бяха голи, но тук-там се виждаха остатъци от стар и изтърган мокет. Покрай стената отсреща, сгънати на две като кресла, бяха наредени четири-пет матрака, отчасти застлани с шарена покривка. Стените бяха покрити с ярко оцветени рисунки, изписани с грижовна ръка. Пепелниците навсякъде преливаха от подозрително изглеждащи фасове.

Две пресечки по-нататък младежът, живеещ отсреща, зави зад ъгъла и видя шумната група, отправила се към „Кафето на Джордж“.

— Хей, Джо! — провикна се той. — Току-що видях един дъртак да разбива вратата ти.

Групичката се спря и всички се спогледаха. Джо се засмя.

— Да заповядат. В стаята ми няма нищо за крадене.

Адам изруга.

— Да, ама в моята има. Години пестих за китарата и няма да позволя на някакъв си смотаняк да я шитне някому за десетачка само защото няма пари за следващата си доза.

Той тръгна обратно по Дивинити Роуд. Разтревожена, Джейни го хвана за ръката и го задържа.

— Адам, не отивай сам. Знаеш какво може да стане.

— Кой ще дойде с мен тогава?

Никой не пожела. Преди минутка само Джейни бе забелязала една обикаляща района полицейска кола. Точно в този момент тя бавно изплува иззад отсрещния ъгъл. Джейни махна с ръка.

Колата спря и полицаят свали стъклото.

— Полицай — започна Джейни е най-изисканата реч, на която бе способна, — някой току-що е влязъл с взлом в къщата ни. Мислим, че е още там.

Полицаят прецени наум риска, съпътстващ опита да арестува някой от обитателите на тази улица, и го противопостави на

вълнуващата възможност да го хване на местопрестъплението. Възможностите да проявиш инициативност в този район бяха неизчерпаеми, а младото момче бе ново в полицията. Реши, че си струва да опита. Той отвори вратата.

— Скачай вътре.

— Ти иди с другите при Джордж — отпрати я е махване на ръката Адам. — Аз ще дойда по-късно.

Мат замръзна неподвижно и се послуша. Отгоре бе дочул някакъв шум. Там имаше някой. Извърна се бързо и се отпрати към вратата. Изведнъж нещо се заплете в краката му и Мат почти се засмя от облекчение — беше котка.

Надсмивайки се над страха си, Мат се върна по коридора. Отвъд хола имаше малка кухничка. По скарата за изцеждане на съдовете се виждаха безразборно нахвърляни и нахапани сандвичи, някои от тях все още бяха в разкъсаната си опаковка. Готвенето явно не бе на особено уважение тук.

Мат се качи горе. Къща като тази, помисли си той, трябва да има поне четири-пет стаи. На първата площадка имаше врата и той я отвори. В носа го удари миризма на неоправено легло и добре отлежала пот. Тук нищо не напомняше за присъствието на Джейни.

Докато се качваше по стълбите към следващата площадка, Мат се запита какво всъщност търси. Не можа да си отговори.

На най-горната площадка имаше още три стаи. Една от тях трябваше да е на Адам. Отвори една от вратите, свикнал вече с миризмата на застояло. Както и в първата стая, леглото тук представляваше мръсна купчина чаршафи. По пода се търкаляха дрехи. До матрака се виждаше пепелник, пълен с угарки, а в средата се мъдреха два ползвани презерватива. Мат замръзна на място. Това ли бе стаята на Адам?

В ъгъла, до мътния прозорец, Мат забеляза отворен куфар. От него се подаваха, дамски дрехи и той се наведе да ги разгледа. Не бяха на Джейни. Почувства вълна на облекчение, но после го досмеша. Какво си мисли той — разбира се, че спят заедно.

До вратата за следващата стая се отиваше по малка стълбичка. Със затаен дъх Мат я отвори и застина от изумление. Бе подредена и спретната, отвсякъде се виждаше, че тук пипа човешка ръка. Вместо голи дъски, по пода имаше стар мокет, върху който бяха постлани

турски пътеки с избелели, но все пак различни шарки. По стените бяха накачени най-различни екзотични неща и над леглото се извисяваше някакво подобие на балдахин. На масичката до леглото се виждаше лампа с атлазен абажур в стил art nouveau<sup>[1]</sup>.

На стола до прозореца бе облежната акустична китара. Мат предпазливо пристъпи към нея, чувствайки се като натрапник. До китарата имаше някакво листче и той го вдигна. Бе текстът на любовна песен. Не разпозна почерка, но думите бяха от ясни по-ясни. Песента бе за Джейни.

Докато ги четеше, един порив на вятъра смете листове хартия от масата до прозореца и ги пръсна по пода. Той се наведе да ги събере и постави на мястото им и забеляза, че масата всъщност е превърната в бюро. Най-отгоре Мат забеляза томчето на Т. С. Елиът на Джейни, а изпод него се подаваше проспекът на университета в Съсекс. Втренчи изумен поглед в тях.

До томчето бе подпряна картичка от серията „Любовта е... на едно място“.

Мат я отвори и разпозна почерка на Джейни. На картичката бе изобразено дебело момченце, протегнало сърце на също така дебело момиченце.

„На Адам. Благодаря ти, че беше на това място, когато там нямаше никой.“

Бе написано от Джейни.

Мат я остави на мястото ѝ, чувствайки как гърлото му се свива от напирани чувства. Очите му се насълзиха. Бе толкова изтъркано и банално и в същото време толкова трогателно. Но Джейни бе права. Адам ѝ бе дал нещо, което те двамата с Али не можаха да ѝ дадат. Бяха ѝ дали любовта си и я заляха с материални блага. Но не бяха успели да ѝ дадат едно нещо, от което тя наистина се нуждаеше — сигурност.

Мат стоеше, загледан в картичката, и бе така погълнат от мислите си, че не можа да чуе стъпките по стълбите.

Когато вратата се отвори, той рязко се обърна.

На вратата стоеше Адам. А през рамото му, със смешно застинало от учудване лице, надничаше униформен полицаи.

— Къде е, по дяволите? — кресна Ричи Пейдж и със силата на ядрен взрив нахлу в апаратната. Всъщност Пейдж кипеше от радост, но нямаше намерение да се издава пред екипа. — Цял ден въртим рекламите за това скапано шоу, хиените от половината клюкарска преса са тук, а вие в последния момент ми заявявате, че Мат се запилял бог знае накъде да гони изгубената си щерка.

— Знам. Знам — Белинда се опитваше да не се поддава на паниката, защото единственият начин да преживее оставащия до шоуто час бе, ако запази пълно спокойствие. — Но не се безпокойте, предаването има подготвен заместител.

Никога нямаше да прости на Мат това. Той разбиваше кариерата ѝ, както и своята собствена. Оставаше само още три четвърти час. Докато Пейдж изхвърча от стаята, заканвайки се, че ако Мат не се върне навреме, и двамата да очистват бюрата си, тя се запита дали да не отиде и да съобщи новината на Мередит Морган.

Мат впери безмълвен поглед в двамата мъже. Изобщо не можа да измисли нищичко да им каже защо е тук. За щастие Адам се оказа по-бърз от него.

— Мат! — извика той, като че ли да види най-известния телевизионен водещ, застанал по средата на стаята му, бе именно онова, което бе очаквал.

Адам се обърна към слисания полицаи:

— Мистър Бойд е баща на приятелката ми. Бяхме го поканили да намине и Джейни трябваше да му остави ключ. Но сигурно е забравила. Нали ги знаете жените?

Полицаят, деветнайсетгодишен новобранец, който живееше с майка си, кимна важно с глава, доволен, че не му се наложи да се среща очи в очи с някой полудял от наркотици крадец.

Най-сетне Мат успя да проговори:

— Не ми се висеше отвън, затова малко попрекалих. Ще платя вратата, разбира се.

Той посегна към джоба си за портфейла.

— Не трябва ли да сте на работа в момента? — погледна го изненадано полицаят. — Преди малко в участъка видях реклама на шоуто ви тази вечер.



— Исусе Христе! — възкликна Мат и ужасен погледна часовника си. — След двайсет и пет минути трябва да почваме.

— Знаете ли? — каза младият полицаи, чиято майка бе голяма почитателка на Мат. — Какво ще кажете да ви откарам? Ще стигнем триста пъти по-бързо през тия шибани задръствания.

Мат се засмя.

— От малък мечтая да се повозя на полицейска кола с включени сирени.

Той се обърна към Адам и му подаде ръка.

— Благодаря ти много.

— Идвам с вас. Ще се обадя на Джейни от студиото — каза Адам, без да обръща внимание на протегнатата ръка на Мат. — За нищо на света не бих пропуснал това.

---

[1] Стил в изкуството от началото на ХХ век. — Б.пр. ↑

— Петнайсет минути до включване в ефир, студио — предупреди операторката, без да вдига поглед от списъка, който внимателно проверяваше.

Белинда се обърна и видя Бърни Лонг, застанал зад нея. Господи, само той ѝ липсваше!

— Какво, по дяволите, правиш тук? — сопна се тя. — Ако си дошъл да играеш на гроба ми, ще трябва да се наредиш на опашка.

За първи път на лицето на Бърни бе изписано съчувствие.

— Чух, че Мат липсвал и се чудех дали не мога да помогна с нещо.

Белинда погледна часовника на стената и прокара пръсти през тъмната си коса.

— Освен ако можеш да правиш чудеса.

— Тогава кога ще кажеш на Мередит, че Мат още го няма?

Той разбра, че тя ще се държи до последната минута и се изпълни с възхищение. Не можеше да се каже, че ѝ липсва смелост.

— След пет минути. Позалъгах агента ѝ с разни измишльотини, че Мат не обичал да се среща предварително с гостите, защото това разваляло спонтанността на разговора, но той май вече подозира нещо.

Тя извърна поглед назад и погледна към сбръчканото джудже, водило Мередит по пътя на славата през последните четиридесет години. Не изглеждаше много щастливо.

— И какво ще стане, ако Мат не успее да се върне?

— Подготвили сме запис на едно старо негово предаване и едно от стандартните извинения, че грешката е наша.

— А как реагира Пейдж на това?

— Преструва се на побеснял от яд, но вътрешно се радва.

— Десет минути до включване в ефир — напомни операторката.

Белинда въздъхна и уморено се надигна.

— Време е да ида и да поднеса новината на Мередит — тя стисна ръката на Бърни. — Беше ми много приятно да се запозная с

теб.

В апартамента си Ричи Пейдж се ухили, набра номера на Дани Уайлд и му съобщи, че са приключили с договора и утре сутринта ще изпратят черновата на агента му.

Пейдж взе дистанционното управление и включи гигантския телевизор в ъгъла.

— А ако включиш на Сенчъри, Дан, ще станеш свидетел как Мат Бойд пропуска собственото си специално шоу и пред очите на девет милиона зрители приключва договора си с нас — Пейдж още не можеше да повярва на късмета си.

Нещата бяха тръгнали по-добре, отколкото смееше да се надява. Бракът на Бойдови бе съсипан, дъщеря им бе избягала, а сега Мат щеше да пропусне собственото си специално шоу. Преди няколко дни бе решил, вместо да чака Мат да си подаде оставката, да му плати и да го освободи. Сега нуждата от това бе отпаднала. Нищо не можеше да зарадва Ричи Пейдж повече от спестяването на милиони паунди. С изключение може би на прецакването на Мат Бойд.

Джок Уилсън, дежурният пазач на входа към подземния паркинг на Сенчъри, помисли, че полицейската кола, носеща се насам с надути сирени и свирещи гуми, е кадър от полицейските филми, с които се занимават ония от филмовия отдел. Истинска полицейска кола никога не би хвърчала с такава скорост право към бариерата. За негова огромна изненада обаче на предната седалка успя да разпознае Мат и вдигна бариерата точно навреме, за да избегне неприятния инцидент.

— Благодаря, Джок! — викна му Мат, излизайки бързо от колата и хуквайки нагоре по стълбите към студиото.

— Пет минути — обади се операторката и нагласи хронометъра си, готова да започне обратното броене. — Моля всички да се приготвят.

Белинда закрачи към подиума на студиото, мислейки си колко хубаво би било, ако не бяха канили Мередит Морган на това шоу. Тя се спря в центъра и вдигна ръце, за да привлече вниманието на всички.

— Дами и господа и, разбира се, вие, нашата уважаема гостенка госпожица Мередит. Трябва да направя едно кратко съобщение...

Внезапно бе прекъсната от някаква суматоха в другия край на студиото и изведнъж вътре влетя Мат, хлъзгайки се по пода, последван от висок млад мъж с гарвановочерна дълга коса.

— Боже господи, мамка му! — извика режисьорът. — Ама той успя!

С рязко движение на ръката Белинда сграби един от звукооператорите.

— Бързо. Слагайте микрофоните! Бързо! — излая тя.

— Три минути до включване на надписите — каза операторката с опулени като чинии очи. За петнайсет години практика в телевизията за първи път виждаше такова нещо.

Хората от публиката се спогледаха озадачено. Изведнъж Мередит Морган се разсмя високо.

— Е-е — проточи тя с прочутия си чувствен глас, — на това се казва появяване в последния момент.

— Благодаря — Мат я целуна по бузата и се втурна към мястото си. — Никога не съм се славел с точност.

Белинда хукна обратно към апаратната, докато прозвучаха първите акорди на встъпителната мелодия и Мат зачете остроумното описание на кариерата на Мередит — осемте ѝ брака и факта, че спечелила милиони от наследствата.

— Мили боже! — подскочи Белинда от мястото си. — Въпросите му не са у него. Не може цял час да импровизира.

— Може! — Белинда рязко се извърна и видя, че Бърни Лонг пак е застанал зад нея. — Сега ще видиш кое прави Мат Бойд най-добрия водещ.

Белинда се тръшна на стола, осъзнавайки, че не е в състояние да направи абсолютно нищо. Мат дори нямаше и микрофон в ухото си. Бе оставен да се справя съвсем сам.

В „Кафето на Джордж“ Джейни се притесняваше и се питаше дали да не се обади в полицията да ги пита какво е станало с Адам и взлома. Досега трябваше да се е върнал. Другите изобщо не ги бе грижа — бяха твърде заети да подиграват Джордж с любимата му сапунена опера, гърмяща от телевизора на стената.

Телефонът зад бара иззвъня и тя видя как Ариадна я посочи на Джордж. Джейни се изправи и почти подтичвайки, се отпрати натам. Наложил се да си проправя път през цели купчини мръсни чинии, очакващи реда си да бъдат напъхани в миялната машина. Явно Джордж не насърчаваше клиентите си да използват телефона.

— Адам, слава богу, щях да се побъркам от страх — тя вече си го представяше как лежи в локва кръв, повален от куршума на някой откачалник. — Какво става? В участъка ли си?

Адам се изсмя.

— Не съвсем. В студиото на Сенчъри съм.

Джейни не повярва на ушите си.

— Какво, за Бога, правиш там?

— Баща ти ме доведе. В момента тъкмо излиза в ефир — Джейни слушаше слисана. — Трябва да го видиш. Страшно шоу ще стане. Слушай, аз си тръгвам. Защо не се върнеш на Дивинити Роуд, след като предаването свърши? Не се бой, никакъв взлом не е било. Ще ти обясня, като се върна. Обичам те.

Слушалката щракна и Джейни смаяно се взря в нея. Какво, по дяволите, ставаше? Какво прави Адам в Сенчъри? Не можеше да улови никакъв смисъл.

— Гледайте, госпожице Бойд — извика Джордж ентузиазирано. — Показват баща ви. И онази дама с многото мъже.

Той ѝ махна с ръка да се приближи. Мат сигурно я е намерил, помисли си той, но тя явно не е пожелала да си тръгне с него. Колко са меки тия англичани с децата си! Такива глупости от дъщеря си той не би търпял.

Джейни остави слушалката и вдигна поглед към стената. Мина ѝ през ума колко ли се е ядосвал баща ѝ, че тя не пожела да говори с него, но захванал се с работата си, това изобщо не личеше.

Тя се отпусна на един стол под телевизора, откъдето бе почти невъзможно да се гледа.

Али и Джес седяха в хола, вкопчили ръце една в друга, и слушаха встъпителната мелодия на „Шоуто на Мат Бойд“. Белинда ѝ бе дала недвусмислено да разбере какво щеше да последва, ако Мат не

успее да се върне навреме, а като знаеше какво представлява Ричи Пейдж, тя си даде сметка, че Белинда е абсолютно права.

Надписите свършиха и двете затаиха дъх, вперили погледи в екрана. Камерата обиколи студиото и когато се спря на лицето на Мат, от гърдите им се откъснаха радостни викове. Джес скочи и започна да играе канкан из хола. Татко ѝ бе успял. Може и да не е успял да върне Джейни, но поне бе разбрал, че не се мотае по улиците и бе сварил да се върне навреме.

Али гледаше изненадана. По свободното и весело държане на Мат изобщо не можеше да се познае, че последните три часа бе прекарал под такова върхово напрежение.

Джес спря да танцува и се вгледа внимателно в лицето на баща си.

— Знаеш ли какво, мамо? — седна до майка си, докато Мат разменяше закачки с Мередит Морган. — Той сякаш наистина се забавлява.

Ричи Пейдж още говореше с Дани Уайлд по телефона. Бе намалил звука и се бе извъртял така, че да сложи краката си на бюрото — любимата му поза за водене на делови разговори. Тъкмо обясняваше на Дани защо не трябва да позволява на агента си да го работи с остатъците по договора, когато Дани започна да се смее.

— Какво смешно има в тия остатъци?

— Нищо — Дани продължаваше да се смее смущаващо. — Но не е ли по-добре да погледнеш телевизора?

Ричи Пейдж се извъртя рязко. Това, което видя, го накара моментално да свали крака от бюрото и да се изправи като ужилен. Кръвното му се покачи толкова бързо, че главата му се замая. Мат Бойд, скапанякът му със скапаняк, бе успял! Той усили звука и офисът му се изпълни с жизнерадостен смях. Шоуто вървеше брилянтно.

Всъщност Мат бе успял много добре да запомни въпросите, които трябваше да задава. Но шоуто го забавляваше твърде много, за да се придържа към тях.

— Мередит, кариерата ти е била низ от главозамайващи успехи — Оскари, признание. Огромна империя от недвижимо имущество. Но нещо в личния живот... Седем мъже, нали толкова бяха? Това бие малко на безгрижие, какво ще кажеш?

— Осем — поправи го Мередит Морган живо. — Първият бе най-добър от всички. Много го обичах.

Мат слушаше озадачен.

— Тогава защо се разведе с него?

Изкуствените мигли на Мередит потрепнаха като пайетите по вечерната ѝ рокля.

— Защото го хванах в леглото с шофьора.

Публиката избухна в смях.

— Но едно нещо научих от него — продължи тя. — Никога не се жени за мъжа, в когото си влюбена. Няма да се тормозиш толкова, като се развеждаш. Между другото... — тя потупа Мат по коляното като непослушно дете. — Както разправят, и ти не си кой знае какво в тази насока.

Мат се престори на обхванат от ужас и скри лице в дланите си.

— Е, Мередит, аз първи попитах — той се наведе напред и Белинда видя как всички в апаратната също се наведоха неволно напред. — А проблемът с пиенето?

Белинда затвори очи. Агентът на Мередит бе забранил всякакви въпроси, свързани с пиенето. Какво правеше Мат?

— Проблемът с пиенето ли? — повтори Мередит невинно. — Нямам такъв проблем — тя направи пауза. — Другите имат. Просто не могат да влязат в крак с мен.

Публиката заръкопляска.

— Сериозно, скъпи. Оставих го. Никакви водки, даже нито капка от оная лимонада, дето ѝ викат мартини.

Мат я изгледа недоверчиво.

— Само по бутилка шампанско на ден и нито капка повече.

Мат отметна глава назад и се разсмя. Обичаше тази жена!

— А сега, Мередит, част от гостите ни са дошли тук специално, за да ти зададат някой и друг въпрос.

— Давай ги. Ще им кажа всичко като на изповед.

— Окей. Дамата в червено, на третия ред по средата.

Той посочи жената и звукооператорът се втурна към нея с апаратурата си.

— Искам да попитам какво мисли Мередит Морган за днешните актьори. Същите звезди ли са, както е била тя? — жената се изчерви и седна.

— Харесват ми, сладурче — усмихна се Мередит порочно. — Само дете не мога да им запомня проклетите имена.

Една жена от първия ред вдигна ръка.

— Госпожице Морган, доколкото разбрах, нямате високо мнение за мъжете. Така ли е?

— Не е и нужно, момичето ми, те самички си го имат.

Бърни Лонг, облегал на стола на Белинда, гръмко се разсмя.

— Духовита е, трябва да ѝ се признае. Още колко има до края.

— Пет минути — обади се операторката.

Белинда огледа закоравелите от битки лица на професионалистите в апаратната. Бяха вперили погледи в Мат като хипнотизирани. Разбра, че магическата формула е намерена. И се почувства върховно.

— Още един въпрос от публиката и се връщаме на Мат — каза Белинда на сценографа.

Мат огледа стотината души в залата и избра една жизнерадостна възрастна дама от втория ред.

— Госпожице Морган, имали сте осем мъже и с всички ви е било приятно.

— Не с всички — поправи я Мередит. — Но мога да ви уверя, взела съм си дажбата от тъпанари.

— Да, но — продължи старата дама, без да се смути — нямате деца. Не обичате ли децата?

— Три минути за заключителните думи — напомни операторката.

Атмосферата в студиото коренно се промени. Мередит мълчеше и мислеше и това продължи петнайсетина секунди. Това бяха най-дългите секунди в живота на Белинда.

— Какво става? — прошепна тя. — Кажете нещо, Мат!

Но преди Мат да каже каквото и да било, най-сетне Мередит проговори:

— Е, истината не е точно такава. Имах дете едно време.



Зад Белинда, седнал в залата за посетители, агентът на Мередит подскочи. Явно разговорът бе излязъл извън рамките на сценария.

— Бях на осемнайсет години и то пречеше на блестящата ми кариера. Затова го дадох в дом — публиката ахна. — Повече не го видях. А когато отново опитах, оказа се, че повече не мога да имам деца — тя вдигна поглед към възрастната дама. — Така че, както бихте казали вие, това бе справедливо наказание.

Духовито сипещата остроумия Мередит вече я нямаше.

— Но едно нещо научих — продължи тя, — успехът пет пари не струва пред едно дете.

Мат стоеше, вкаменен от изненада. Нямаше откъде да научи какво му се бе случило днес следобед.

Сценографът направи знак, че му остават още две минути. Мат се нареди да зададе един последен въпрос, после силата на последните й думи го разтърси и той разбра какво иска да направи. Но имаше ли смелост за това? В главата му проблесна споменът за Али, прегърнала спонтанно майката с болното дете пред камерата на Телетон. Тогава се възхити от нея, че си бе позволила да изрази чувствата си пред зрителите, но знаеше, че той не би могъл да го направи. Е, ако му стиска, сега е моментът.

Неочаквано погледът му се премести от Мередит към камерата.

— Мередит, нямаш представа колко много ми говорят думите ти.

Белинда и Бърни Лонг се спогледаха и тя вдигна рамене. Тя също нямаше представа какво ще стане по-нататък, но нещо в поведението на Мат я накара да застане нащрек.

— Ти знаеш, но зрителите не знаят, че днес малко остана да пропусна предаването. Щяха да им кажат, че съм се разболял, а всъщност аз бях тръгнал да търся дъщеря си — Мат замълча. Публиката седеше, без да помръдва. — Тази сутрин тя избяга от къщи. И когато отказа да говори с мен, аз разбих вратата на къщата, в която тя се намиреше.

Застанала пред телевизора у дома, Али покри изумено устата си с длан. Такова нещо Мат не й бе казвал.

— Боже всемогъщи! — викна режисьорът на Белинда. — Какво да направя? Да дръпна щепсела ли?

Но Белинда не го чу. Цялото й внимание бе погълнато от Мат. До този момент не беше го виждала да дава воля на чувствата си пред

камерата.

— Джейни — продължи той, — просто исках да ти кажа колко съжалявам. Ако не можеш да се прибереш вкъщи, това е твой избор. Но помни, че те обичаме! — гласът на Мат потреперя от вълнение. — Обичаме те!

Той пое ръката на Мередит и продължи:

— Мередит, ти си абсолютно права. Децата са по-важни от всякаква кариера.

В Кафето на Джордж Джейни внимателно слушаше, извила глава нагоре, за да вижда, неспособна да повярва на ушите си.

— Ето, видя ли колко те обича!

Джордж, с очи, пълни със стичащи се по лицето сълзи на бащинско съчувствие, скочи и стисна раменете на Джейни.

Джейни постоя малко, после отърси ръцете му от раменете си.

— Да — тя се обърна и грабна коженото си яке от облегалката на стола. — Страшна реклама става от това, какво ще кажеш? Да моли дъщеря си да се сдобрят. Сигурно ще иска и това да стане пред камерите. Рейтингът му ще скочи до небето — тя се изправи. — Само че има една малка подробност, която той забрави да съобщи на милионите си почитатели, а именно защо избягах — разблъска масите към изхода със сълзи на очи. — Защото той си замина и ни остави.

На пулта за управление лампичките за телефоните мигаха непрекъснато и Белинда знаеше кой звъни. Ричи Пейдж искаше да ѝ каже да прекъсне Мат. Но тя нямаше да го направи. Седнала неподвижно на мястото си, за първи път разбра колко много Мат обича дъщеря си и че самата тя, Белинда, носи в себе си част от вината за нейното нещастие. За свое учудване усети как в гърлото ѝ се надига буца и избърса избилата в крайчеца на окоото ѝ сълза. Боже господи!

Мередит Морган се обърна към Мат.

— След всичко това — кимна тя по посока на камерата — тя май ще ти прости.

През отсрещната врата в апаратната влетя Лорийн, зачервена и задъхана.

— Мистър Пейдж каза... — започна тя, но Белинда грубо я прекъсна.

— Лорийн... — Белинда знаеше, че по-късно ще ѝ се наложи скъпо да плати за тези думи, но въпреки това ѝ стана страшно приятно. Тя бавно извъртя стола си към нея. — Просто върви на майната си, бива ли? — усмихна ѝ се с най-обезоръжаващата си усмивка. — Или да се изразявам по-образно?

— О, мамо — каза Джес и прегърна майка си, — дано Джейни да го е видяла.

Докато надписите бавно се въртяха, в студиото настъпи хаос. Вестникарите се втурнаха от залата за посетители, за да чуят историята директно.

Пресагентът на Мередит Морган, закръглен и възмутен, с плешива и лъскава като билиардна топка глава, се приближи към тях, поклащайки се.

— Съжалявам, сладката ми — забръмча той сърдито, — но те обещаха да не споменават нищо за пиенето.

Мередит възнагради Мат с топла и естествена, съвсем непрофесионална усмивка, което доста изненада нейния човек.

— Зарежи пиенето. Аз току-що разкрих моята най-съкровена тайна, а той ми говори за пиене. И не съжалявам ни най-малко — обърна се тя към Мат. — Дано дъщеря ти се върне. Добра реч дръпна.

Мат откачи микрофоните и се мушна в апаратната, за да избяга от глутницата журналисти. В този момент срещу него се зададе Ричи Пейдж с побеляло от гняв лице.

Виждайки признаците на вулканично изригване, Мат реши да го изпревари.

— Всичко е наред, Пейдж. Няма нужда да ме изхвърляш. Сам ще си подам оставката.

Той изглежда далеч по-радостен, забеляза Пейдж с раздражение, от човек, комуто се налага да се прости с милион и шестстотин.

— Поздравления, Мат! Това бе наистина трогателно — Адам пристъпи иззад кулисите, откъдето бе гледал предаването, и се ухили. — Жалко само, че нямаме телевизор вкъщи.

Изведнъж Мат избухна в смях. Какви неща направи, а Джейни нищо да не види. Той прегърна Адам, като продължаваше да се смее на абсурдността на положението.

Адам реши, че харесва Мат. Не приличаше толкова на ТВ звезда, колкото си бе представял.

— Няма нищо — отметна Адам дългата си коса и се усмихна. — И без това щях да ѝ предам съобщението.

Маги Ман бе включила телевизора, докато се подготвяше за излизане. Искаше ѝ се да го чува само като фон, защото мразеше тишината, но по някое време заряза гримирането и се загледа в предаването с интерес. Никога преди не бе виждала Мат такъв. Безгрижен, остроумен и в същото време сякаш навяващ далечно чувство за заплахата. А когато накрая отправи молбата към дъщеря си, тя се наведе и заплака. Сега се взираше в екрана и се чудеше какво да прави.

Когато разбра, че Дани Уайлд води преговори със Сенчъри, тя реши да остави тази информация за по-късно. Но докато гледаше трогателния зов на Мат, сърцето ѝ се изпълни с някакво непознато досега чувство — алтруизъм. Бе наистина толкова непознато, че ѝ отне известно време, докато разбере какво е. От къде на къде Дани Уайлд ще разбива семейството на Мат и ще му отнема предаването? Самата мисъл за Дани Уайлд я ядоса. Гадното копеле ѝ бе било дузпата най-безцеремонно и бе хукнало подир Али, а сега заради него ще изхвърлят и Мат. Може би поне веднъж в живота си трябваше да направи добро и да каже на Али.

Преди да е променила намерението си, тя посегна към телефона.

Ричи Пейдж бе щастлив човек. Мат Бойд си бе подал оставката, без това да му струва нито пени, а следващият човек по реда си бе Белинда Уайът. Никога не бе я харесвал. Тя бе виновна наравно с Мат за това, че и двамата го бяха унизили. Как смее да обижда секретарката му по този начин и да позволява на Мат да върши каквото си иска с това предаване? Трябваше да го прекъсне.

Дани Уайлд щеше да подпише договора утре сутринта, а той ще обяви това пред медиите заедно с новината за напускането на Мат.

Понякога обаче и Дани му ходеше здравата по нервите. Пейдж знаеше, че Биг Сити Телевижън бе надушила за преговорите —

вероятно от собствения му агент, защото именно скапаните агенти, уж без да искат, се изтърваха пред някого от друга ТВ компания, за да ги накарат да развържат кесии — и че тя се е опитала да подкупи Дани да остане. Но Дани бе умно момче и знаеше къде е бъдещето му.

Ричи Пейдж обаче се лъжеше за Дани Уайлд. Дани още не бе решил на чия опция да се спре. От половин час лежеше на червения диван и се опитваше да направи избора си. Както и милиони телезрители, и той бе гледал предаването на Мат Бойд и бе дошъл до заключението, че след такова предаване ще види голям зор, докато стигне Мат. Освен това от Биг Сити Телевижън бяха повишили офертата. Всъщност те му бяха дали картбланш да поставя каквито условия иска. И само от време на време някъде дълбоко в съзнанието му, въпреки че се опитваше да я отхвърли като нямаща отношение е това, проблясваше мисълта, че ако го направи, Али щеше да го смята за истинско лайно.

В края на краищата, реши Дани, скачайки от дивана, може би бе по-добре да си остане там, където е. У Мат Бойд все още имаше много живот.

Той отиде до огромния, но почти празен хладилник и за да отпразнува събитието, отвори малка бутилка бира и я изпи на един дъх. После посегна към телефона и набра прекия номер на Ричи Пейдж.

Чувствайки се изтощен от събитията през деня, Мат заслиза по стълбището към подземния паркинг на Сенчъри, следван от Адам, напълно забравил, че колата му е все още в Нотинг Хил. Той зърна засадата, направена от журналистите пред бариерата, и изруга. Дръпна се зад една колона да обмисли ситуацията. Как, по дяволите, да се измъкне от тия хиени?

— Добър вечер, мистър Бойд.

Мат и Адам се обърнаха и видяха, че младият полицаи е все още тук и в момента стоеше, облегал на колата си. Мат се стресна.

— Да ме арестувате ли сте дошли?

Полицаят се засмя.

— Този път не, но мога да ви откарам — той кимна с глава към глутницата отвън. — Така ония ще ги избегнете. Тоест, ако желаете,

искам да кажа.

— И още как! — Мат с благодарност се мушна във вътрешността на големия „Роувър“ с червената лента отстрани.

— Съжалявам, Мат — каза полицаят, — но се опасявам, че трябва да легнете. Ще ви хвърля една стелка отгоре.

Адам се засмя и седна до Мат.

— Аз пък винаги съм се чудел за какво ли служат тези стелки.

Обръщайки колата майсторски, полицаят я подкара към бариерата. Джок Уилсън натисна бутона и тя се вдигна. Колата бавно се насочи напред и журналистите се разделиха пред нея като Червено море пред Мойсей.

Притихнал под стелката, Мат се усмихна, като си представи какво изпускат журналистите. Мат Бойд го откарват с полицейска кола.

— Окей, Мат, можеш да се изправиш.

Мат усети, че някой маха стелката и се изправи послушно.

— А сега — каза ченгето — къде искаш да отидеш?

Али се разхождаше неспокойно из къщата, неспособна да стои на едно място, отчаяно надявайки се Джейни да е гледала предаването на баща си.

Джес я гледаше разтревожена.

— Не можем да стоим и нищо да не правим, мамо — Джес също чувстваше, че е дошъл моментът да се предприеме нещо. — Защо не се опитаме да се свържем с татко по телефона?

— Не знам къде е.

Джес врътна глава раздражено. Понякога майка ѝ наистина не знаеше какво да прави.

— Опитай в Сенчъри. Сигурно е още там.

След около пет минути, изминали в чакане и прехвърляне на линията, най-сетне се свърза с отдела на „Шоуто на Мат Бойд“. За нейно учудване Бърни беше този, който вдигна слушалката.

— Бърни? Мат там ли е?

— Не, няма го, Али.

— А някой знае ли къде е? — да пукне, ако спомене името на Белинда.

— Ами... не искам да те тревожа, но един от стажантите го видял да се качва от подземния паркинг на една полицейска кола.

— О, боже! — Али се обърна към Джес и цялата кръв от лицето ѝ се изцеди. — Мислят, че Мат е арестуван.

Тя се отпусна на избелялата тапицерия на стола, сложен до телефона в хола. Защо, за Бога, Мат си бе признал престъплението пред камерата, пред погледите на милиони зрители? Ако полицията реши да го предаде на съда, той няма никакъв шанс. Тогава тя се сети защо Мат го е направил. Той не е мислел за последиците. Искал е да обясни на Джейни до какво може да го доведе тревогата му за нея. Това бе себеотрицателно действие и тя не го винеше.

Когато телефонът звънна няколко секунди по-късно, тя скочи като опарена и грабна слушалката, убедена, че това е Мат, който

използва правото си на едно обаждане от участъка.

Няколко секунди ѝ трябваша да разбере колко далеч от истината е, защото всъщност това бе Маги Ман.

— Здравсти, Маги — да говори с Маги в момент като този ѝ се струваше почти нереално. — Каква изненада.

— Да — поне веднъж да я чуе разколебана.

— Нещо с Мат ли?

— Не — изрече Маги. — Слушай, ти сигурно ще ме намразиш за това, но става въпрос за Дани Уайлд. Имаме един и същи агент и случайно научих, че той преговаря с Ричи Пейдж за изместването на Мат през есента.

— Не може да бъде — ужаси се Али. — Той не може да направи такова нещо на Мат. — Едва се удържа да не добави: „Или пък на мен.“

— Страхувам се, че може. Али?

Мислите на Али се объркаха, неспособни да обработят новопостъпилата информация.

— Да?

— Стават вече няколко месеца, откакто преговаря. Още откакто Бърни напусна предаването.

Али изстина. Това означаваше още преди да се срещнат. И през цялото време на връзката им. За миг почувства изкушение да се отпусне и да припадне. После си спомни, че Мат може да се опита да се свърже.

— Слушай, Маги, трябва да затварям. Благодаря ти, че ми каза.

— Али, съжалявам — и за изненада на Али, наистина ѝ се стори, че в гласа ѝ прозвуча съжаление.

— Тук добре ли е, Мат? — попита младият полицаи, докато полицейската кола, с милостиво мълчащи сирени, за да не изкара всички по прозорците в радиус една миля, бавно спря пред номер трийсет и осем на Дивинити Роуд. — Между другото наричай ме Кевин.

— Благодаря ти много, Кевин — протегна Мат ръка.

— Няма за какво. Това беше най-вълнуващият ми ден, откакто съм постъпил в полицията. Знаеш ли какво? Защо не взема да се



помотая още малко наоколо? Нищо не се знае, може да ти потрябва някой да те откара у дома.

— Няма ли да те търсят от участъка? — Кевин се засмя и луничавото му лице светна.

— Ами! Дежурството ми свърши в шест часа.

— А това? — посочи Мат колата.

— Утре по разписание трябва да е на сервиз и сигурно никой няма да забележи.

Мат си помисли за колата, паркирана някъде наоколо — не можеше да си спомни точно къде, май някъде на „Пауис Гардънс“, както си мислеше. Предложението да бъде откаран у дома бе къде-къде повече за предпочитане, отколкото да се влачи наоколо и да я търси.

— Добре тогава. Става.

— Не искаш ли още един път да опиташ с Джейни? — попита Адам. — Да провериш дали пламенният ти зов е свършил работа. Този път не е необходимо да разбиваш вратата — той се засмя предизвикателно. — Имам ключ.

— Ти май каза, че нямате телевизор — парира го сухо Мат.

— Не, нямаме... Всъщност при Джордж има, забравих — той мушна ключа в ключалката, после се обърна. — Мат?

— Да? — Мат се взря в тъмните му святкащи очи и в бледото му лице и разбра, че това вече няма да е шега. Осъзна колко много е харесал Адам през краткото им запознанство.

Адам му подаде неочаквано ръка.

— Късмет.

Мат я стисна, странно развълнуван. После Адам се обърна към вратата.

Ричи Пейдж се мъчеше да се успокои. Отвори чекмеджето си и извади хапчетата, предписани му за кръвното. Не можеше да повярва. Не можеше да повярва, че Дани Уайлд ще го преметне по този начин. Сега Сенчъри оставаше без водещ тематичните им предавания!

Докато си наливаше вода да преглътне хапчетата, на телевизионния екран се появи лицето на Мат Бойд. Има си хас да не го

включат в новините! Пейдж усили звука. Беше откъс от апела му. Сигурно Белинда се е съгласила да го излъчат. И защо тая крава първо не го попита? Всъщност — ясно защо.

Изведнъж смисълът на видяното се стовари отгоре му с пълна сила. Със загубата на Мат те създаваха един скапан герой, който на всичко отгоре си и отиваше! Разбира се, щеше да се вдигне шум около проникването с взлом, но всички родители в страната щяха да скочат в негова защита.

Пейдж се замисли за момент, после вдигна телефона и звънна в залата за посетители. Партито там май вървеше с пълна сила.

— Белинда — надяваше се да не е злопаметна, когато случаят го налага. — Какви, мислиш, са шансовете Мат да промени решението си?

— Не знам, Ричи — Белинда с усилие се сдържа да не се размее с глас при този рязък завой. — Може би е по-добре да попиташ него. Ако, разбира се — добави тя кисело, — го намериш. Казват, че го откарали с полицейска кола.

Пейдж затвори очи. Само са го арестували, каза си той. Утре вестниците ще гръмнат.

Белинда затвори, а около нея партито продължаваше. Не знаеше дали да вярва на това, което разправяха за Мат. Звучеше ѝ доста невероятно, особено това, че бил дошъл с полицейска кола. Доколкото го познаваше, Мат сигурно ги е убедил да му дадат полицейски ескорт. Всъщност, въпреки че не беше много сигурна, тя имаше горе-долу представа къде може да е.

От другата страна на стаята тя забеляза Бърни и ѝ стана ясно, че той се досеща за какво си мисли. Че вероятно Мат е загубен за нея.

Той се приближи.

— Хайде, малката — каза ѝ с най-дружелюбния глас, който тя бе чувала от него. — Много ми хареса начинът, по който каза на секретарката на Пейдж къде да върви. Самият аз не бих го направил по-добре. Позволи ми да те почерпя едно питие.

Постепенно на лицето на Белинда се появи широка усмивка.

— Добре — съгласи се тя. — Но само ако е много голямо.

Адам бутна вратата и влезе в тъмния хол. Чувствайки как цялата му самоувереност се изпарява, Мат тактически остана на прага извън полезрението. Адам стъпи на най-долното стъпало и извика нагоре към стълбището.

Четири етажа по-горе Мат чу как някой тича по стълбите надолу и след малко от горния етаж се появи обезпокоеното лице на Джейни, надвесено над перилата.

— Адам, слава богу! — лицето ѝ се проясни и тя се усмихна.

— Какво, за Бога, правеше в Сенчъри? Щях да се поболеем от тревога.

Мат, скрит зад горния праг на вратата, усети нежността и безпокойството в гласа ѝ и замалко не си тръгна. Може би просто трябваше да се примири с факта, че е вече достатъчно голяма и може да живее без тях и без живота, който те ѝ предлагат. Тук тя търсеше нещо по-различно. И може би го бе намерила.

— Джейни, скъпа! — повика я Адам. — Тук един човек иска да те види.

Мат пристъпи напред и вдигна глава. Без да каже нито дума, Джейни изчезна.

— Не се безпокой — каза Адам. — Сигурно е още разстроена. Нека аз да говоря с нея.

— Не. Това е смешно — Мат усети, че търпението му се изчерпва. — Утре пак ще дойда и ако иска, тогава можем да поговорим.

Но тъкмо се обръщаше да си тръгва и Джейни се появи на площадката. Значи все пак не се е върнала в тяхната стая. За изненада на Адам, тя сякаш изобщо не се развълнува, че вижда баща си. Вместо това го гледеше с безразличие, сякаш преценяваше годността му да бъде родител. Адам се надяваше, че този път тя ще е по-снизходителна.

— Здравсти, тате! — каза тя, без да се приближава към него.

— Гледах те по телевизията как ме молиш да се прибера — тонът ѝ бе неутрален, даже с едва доловима отсянка на враждебност. — Голямо представление.

Мат само стоеше и гледеше безпомощно. Публиката може да се е трогнала, но не и дъщеря му.

— Искам да разбера само едно.

— Какво е то?

— Успя ли то да ти свърши работа? Ще ти върне ли рейтинга?

Без да отговори, Мат се обърна, излезе на улицата и тръгна, без да обръща внимание на чакащия го Кевин. Джейни го бе наранила дълбоко. Щом чак до такава степен му нямаше доверие, значи всичко останало е било празни приказки.

Вървеше по улицата, потънал в мислите си, и изведнъж чу зад себе си стъпки. Не посмя да се огледа.

— Тате, тате! — усети как Джейни го хвана за ръкава и се обърна. — Стана така, защото никога преди не съм те виждала да правиш такива работи.

— Може би точно там е въпросът, Джейни — той я погледна, все още несигурен в реакцията ѝ. — Може би трябваше да загубя някого, за да разбера колко съм бил глупав — той извърна глава. — Не си длъжна да ми вярваш.

Внезапно Джейни се отпусна на стълбите, покрай които минаваха, стисна главата си в ръце и се разплака. Хлиповете ѝ късаха сърцето му.

— Недей, Джейни — Мат не можеше да го понесе. Клекна до нея, без да забелязва учудените погледи на минавачите. — Искам само да си щастлива. Ако искаш, можеш да останеш при Адам.

— Тате? — вдигна Джейни обляното си в сълзи лице. — Ако се върна вкъщи, ти ще се върнеш ли?

Мат се засмя невесело.

— Не знам, моето момиче. Не зависи от мен.

Джейни се усмихна, изтривайки черните следи от грима по бузите си.

— Може би ще го поставя като условие.

— Боже всемогъщи — разроши Мат косата ѝ с преизпълнено от любов сърце. — Говориш като Ричи Пейдж.

Зад тях мекото изсвирване на клаксон им подсказа, че полицейският им ескорт е пристигнал.

— Но аз вече ви казах, госпожо Бойд. Тази вечер никой не е арестувал съпруга ви — говореше сержантът бавно и търпеливо в слушалката. — Проверих навсякъде. Такова нещо просто няма.

Али седеше на най-долното стъпало в хола до огромната ваза с лилии — Сокс бе в краката ѝ, — слушаше и не вярваше на ушите си. Сякаш бе героиня в някой от романите на Кафка. Как е възможно Мат да е бил отведен с полицейска кола и никой да не знае за това? Та лицето му бе едно от най-известните в Англия.

— Тогава защо е бил отведен от униформен служител?

— Не вярвам да е станало така.

— Да, но един от хората, работещи там, го е видял. Някакъв журналист.

— Това вероятно обяснява всичко. Те винаги изопачават нещата. Сигурно са снимали нещо.

Джейни се сгуши на изненадващо удобната задна седалка на полицейската кола, мислейки си за арестуваните, които са се потели на същото това място. Слава богу, че не я водеха в някоя ужасна затворническа килия, а в собствения ѝ дом. Адам бе задрямал до нея с паднала пред лицето дълга коса, вдигнал крака на седалката. Тя погледна баща си, седнал отпред. От съседната кола един човек го погледна бегло, после рязко върна поглед върху него и зяпна.

Джейни затвори очи и се помъчи да си представи очакващото ги топло посрещане във Феърлоунс — вратата се отваря, Сокс изхвърча навън, като едва не я събаря, изпаднал в кучешки екстаз. Може би майка им стои на стълбите и ги чака. Джес ѝ се възхищава, че е успяла да накара родителите им да отстъпят. И оттогава насетне те заживяват щастливо. Или по-добре — горе-долу щастливо.

Колата се движеше из южните покрайнини на града и Мат гледаше през прозореца. Беше хубава вечер и навсякъде кипеше живот, сякаш хората чувстваха, че в такова хубаво време е грехота да се стои къщи. Кафенетата бяха препълнени и младите седяха вън по тротоарите, сложили чаши в краката си, без да обръщат внимание на мръсния бетон. Възрастни семейства бяха излезли в малките си градинки и грижовно подкастрияха храстите, косяха ливадките пред къщите. Гледайки как хората се занимават с обичайната си дейност, Мат изпита чувство за нещо пропуснато, нещо непознато, дори враждебно и в същото време неотразимо чудесно. И разбра, че досега е бил твърде зает, твърде целеустремен, за да обръща внимание на

такива дребни радости. И се зарече, че ако Али му позволи да се върне при нея, ще ѝ ги поднесе като подарък и отсега нататък двамата ще ги споделят заедно.

Но дали Али ще го приеме? Бе я разочаровал почти във всичко — дразнеше се от успеха ѝ, нарани я и я унизи с връзката си с Белинда. Спомни си, че Джес го нарече егоистично лайно. Дали това не му е вродено? Да си мъж означава да имаш определени становища, но да си съпруг — явно това е нещо съвсем различно. Имаше добри съпрузи и лоши съпрузи. Можеше ли да се опита да бъде по-добър? Той се усмихна, като си представи какво би му казала Джес: още доста имаш да се учиш.

Кевин намали, за да пропусне една млада жена да пресече. Мат я погледна и разбра защо. Бе висока, тъмнокоса и гъвкава. Тя мързеливо се усмихна на полицая, без да забележи кой седи до него. Напомняше му с нещо на Белинда. Белинда! Какво, за Бога, да прави с нея? Ясно бе, че дори и Али да не го приеме, те трябва да се разделят. Бе млада и талантива и целият живот бе пред нея. Възхищаваше се от енергията и силата ѝ, но знаеше, че няма да са щастливи заедно. Трябваше колкото е възможно по-скоро да се опита да ѝ обясни.

Докато излизаха от главния път само на две мили от Феърлоунс, Мат почувства същата нервност, каквато бе изпитал пред прага на Джейни. Ами ако откаже да го пусне, както бе направила Джейни? Имаше основание да го направи.

На задната седалка Джейни се размърда, почувствала е шестото си чувство близостта на дома, и се огледа. Мат свали стъклото. Всичко бе толкова познато и същевременно ново, различно. Миризмата на прясно окосена трева и цветя от съседските градини, вечерният птичи хор, едва доловимата миризма на барбекю.

И ето го най-накрая — входа към тяхната алея. Мат усети как затаява дъх. Докато свиваха натам, той за миг си представи Феърлоунс празен и затворен, без Али — бездушна купчина камъни. Но не, ето го там — входната врата отворена ѝ както винаги, подпряна с античното дървено конче с три крака, защото Мат все не намираще време да оправи четвъртия — всичко до болка познато.

В кухнята седеше Джес, готова да приема новини от баща си, и първа чу шума от приближаващата кола. Без да каже нито дума, тя се

изправи и се втурна през хола. Сокс я последва моментално и двамата се хлъзнаха по полирания паркет.

— Тате! — писна тя и се хвърли в ръцете му, едва излязъл от колата, а Сокс, изпаднал в делириум, се хвърли към Джейни.

— Джейни, слава богу! — Али, плътно зад тях, избута Сокс и се спря нерешително, обзета от радост, но все още несигурна в реакцията на Джейни. Последния път, когато я видя, в нея имаше толкова омраза. После разтвори прегръдките си и Джейни влетя в тях. За миг всичко останало избледня, докато тя притискаше любимата дъщеря към гърдите си, и по силата на ответната прегръдка разбра, че ѝ е простено. — Слава богу, върна се!

— О, мамо, толкова съжалявам! Аз наистина те обичам, нали знаеш?

Над рамото на Джейни тя забеляза погледа на Мат, спрян върху нея, и в очите му прочете такава нежност, каквато не бе виждала у него от месеци. Чак сега отдаде значение на факта, че той е пристигнал с полицейска кола.

— Мат! Боже мой, значи е вярно? Арестували са те.

Мат и Кевин се спогледаха и Мат се усмихна.

— Това е дълга история.

Кевин, решил, че вече е време да се оттегли дискретно, се качи в колата и им махна за сбогом. Видял разтревоженото лице на Али, Мат пристъпи напред. Тя пусна Джейни, Мат прегърна жена си и я поведе към къщи.

— Мисля, че ще е по-добре да поговорим за това.

После решително затвори вратата под носовете на възмутените Джес и Джейни.

Веднъж влязъл в дома си, Мат за момент загуби самообладание. Почувства се почти като гост. Вместо да я отведе в кухнята или хола, както имаше намерение, той я настани на стълбите и щръкна до нея, търсейки подходящи думи.

Но преди да проговори, Али първа пое инициативата.

— Слава богу, че доведе Джейни — тя замълча, загледана в пода. — Знаех какъв риск поемаш.

Всякаква мисъл за внимателно подготвената реч се изпари от благодарността, която той усети в гласа ѝ — благодарност, каквато не заслужаваше.

— Али, божичко, аз съм този, който трябва да съжалява. Сигурно аз съм виновен, че тя избяга. С това бягство при Белинда аз предадох всички ви. Бог знае за какво съм мислил, като постъпих по този начин. Предполагам, че мъжкото ми самолюбие е било поласкано от това, че тя ме желае. Завиждах на успеха ти и това ме съсипа. Въпреки всичко обаче знаех, че трябва да бъда над това. Тогава ти се забърка с Дани и не можах да го понеса, и... По начина, по който се държах, аз направо те тласнах в ръцете му.

Загледана в ръцете си, Али се почувства и виновна, и унижена при споменаването на Дани.

— И двамата направихме грешка. Дани наистина не се интересуваше от мен. Ти се оказа прав. Искал ме е, защото съм твоя жена. Искал ме е, както е искал шоуто ти.

Мат долови болката в гласа ѝ — част от него искаше да повярва на всичко това за Дани, защото то подкрепяше неговата теория. Но не можа да понесе болката в очите ѝ. Сигурно си мислеше, че са я направили на глупачка.

— Не, не го вярвам. Той просто се преструваше. Видях начина, по който те гледа. Беше влюбен в теб.

За миг Мат се запита дали не полудява — да защитава Дани по такъв начин!

Тя се обърна към него и той видя, че плаче.

— Обади се Маги Ман и каза, че той от няколко месеца бил в преговори с Ричи Пейдж, за да вземе шоуто ти.

Мат не се изненада.

— Да, в това има логика. Но аз продължавам да мисля, че той е бил влюбен в теб. Може би му е дошло твърде много, защото ми се струва, че не е свикнал да се замисля за другите.

За секунда Али задържа погледа си в неговия.

— Съжалявам, Мат. Така се зарадвах на успеха си. Всичко бе толкова ново, толкова вълнуващо. Изобщо не се досетих какво може да ти причини всичко това.

— Но защо трябва да потискаш радостта си? Та ти я заслужаваш. Али, можеш ли да ми простиш? Не можем ли да опитаме отново?

Тя извърна поглед. Част от нея искаше да крещи от радост, но имаше силно развито чувство за реалност. Толкова неща ѝ бяха минали



през главата. Толкова упорито се бе борила за свободата и независимостта си, че нямаше намерение да ги захвърли току-така.

— Променила съм се, Мат. Не мога вече да се върна в сянката ти. Имам нужда от свой собствен живот.

— Знам и не бих желал да го изоставяш — от уверения му глас тя се досети, че той вече е мислил върху това. — Та ти си толкова талантива! Ти ме научи да рискувам. Тази вечер имах куража да направя това, само защото го видях от теб.

Али отново се извърна — този път, за да скрие, че се чувства трогната. Не се съмняваше в искреността на възхищението и уважението му към нея. Трябваше да признае, че бе направила доста глупави неща. Само за няколко месеца се бе превърнала от домакиня в кариеристка. На това отгоре и тази работа с Дани...

— Али — Мат пое ръката ѝ и заговори със сериозен глас, — независимо от това дали искаш да се върна или не, искам да кажа нещо. Беше права да постъпиш така. Аз ти позволих да го направиш — той се усмихна с познатата си дяволита усмивка. — Но втори път такава грешка няма да направя.

За първи път тя му се усмихна.

— Няма да имаш тази възможност.

Мат я гледаше, все още несигурен в намеренията ѝ. После се наклони много бавно напред, докато тя усети свежия мирис на одеколона му и с удоволствие го вдъхна. Толкова ясно ѝ напомняше на Мат. Дори и докато го нямаше, само едно напръскване по китката ѝ бе достатъчно, за да си го представи, застанал до нея. Тя отново се усмихна.

— Никога не си имал мярка с този одеколон.

После устните му докоснаха нейните, пресичайки какъвто и да е било опит за протест.

Телефонът на масичката започна да звъни и Мат с надежда се огледа за Джейни или Джес, но нито една от тях не се появи.

— Да? — излая той недружелюбно в слушалката.

— Здравсти, Мат! Ричи Пейдж се обажда.

— Здравсти, Пейдж! — Мат направи гримаса към Али. — Не те очаквах.

— Да, но... Бърни Лонг ми каза, че вероятно ще те намеря у вас.

Али и Мат се спогледаха. Типично за Бърни да отгатва правилния ход. За изненада на Мат, гласът на Пейдж звучеше смутено.

— Слушай, Мат, обаждам ти се да те помоля да помислиш още веднъж по въпроса за оставката ти. Тази вечер ти обра точките, Мат. Точно това нещо ни трябва.

— Благодаря — усмихна се Мат, забавлявайки се със смущението на Пейдж. — В момента не искам да вземам никакви решения. С изключение на едно. Но каквото и да е то, имам намерение да си взема малко отпуска. Искам да откроя дребните радости в живота.

Али се стресна. Мат никога не бе взимал отпуска.

— Искаш да прекараш малко със семейството си ли, Мат? — саркастично отвърна Пейдж. — Хората ще си помислят, че си уволнен.

— Изобщо не ми пука какво ще си помислят хората.

Тя направи знак, че иска да говори с Пейдж и Мат ѝ подаде слушалката.

— Здравсти, Ричи, не бих искала да ти развалям настроението...

— Карай — измърмори Пейдж мрачно. — По-лошо няма да стане.

Но грешеше.

— По-добре е сега да ти кажа, че съм решила да си помисля малко, след като изтече договърът ми.

— О, чудесно! Тогава вече ще си голяма работа. Знаеш ли какво ще ти кажа, по-добре не бързай. През уикенда си помисли хубаво, преди да вземеш окончателно решение.

— Отдавна го мисля, Ричи. И отдавна се каня да ти го кажа.

— Чакай малко, Али, защо не наминеш да обсъдим... — но Али вече бе затворила. — Ясно — промърмори Пейдж в замлъкналата слушалка, — няма нужда да питаме дали щастливото семейство пак е заедно.

Той тресна слушалката върху вилката и посегна към уискито. Както е тръгнало, щеше да има нужда от цялата проклета бутилка.

— Али, не искаш да го направиш, нали? — Мат отново взе ръката ѝ. — Нямах намерение да се предавам?

Тя го погледна хладнокръвно.

— Не искам да правя същата грешка, когато на Джейни ѝ предстоят зрелостни изпити.

— Али — гласът на Мат бе настоятелен. — Чуй ме, мислех си дали да не започна свой бизнес. Не исках да го казвам на Пейдж, преди да съм го обсъдил с теб.

Али се стъписа. Обикновено той не обсъждаше такива неща с нея, просто вярваше, че тя ще му гласува пълно доверие.

— Ако успея да го направя — продължи той, — може би ще създам своя собствена компания. Даже в началото може да се наложи да работя вкъщи. Може би ще печеля по-малко, но затова пък ще имам повече време за Джейни и Джес.

Тя го погледна в очите и в тях прочете само загриженост за нея.

— Не се отказвай — добави той. — Имаш талант. Двамата все ще успеем някак.

Тя бавно се усмихна.

— Всъщност... — за изненада на Мат, гласът ѝ бе нисък и закачлив. — Не съм искала да се отказвам съвсем. Просто исках да се откача от Ричи Пейдж.

— Чудесно! — поздрави я Мат. — Идваш при мен и започваме двамата.

— А дали ще може? — усмивката на Али стана още по-широка. — Всъщност Бърни и аз имахме намерение заедно да захванем нещо, така че ти би могъл да дойдеш при нас.

— Ууф! — Мат осъзна нетактичността си. Доста време щеше да му трябва да опознае тази нова Али. — Изпросих си го — познатата на цялата страна усмивка пак се появи. — Всъщност защо пък не? Харесва ми да работя за жена.

Тя се престори, че иска да го удари и той хвана китките ѝ, внезапно сериозен.

— Това повече няма да се повтори.

— Надявам се — отвърна Али със свито гърло.

Мат бавно наведе глава и отново я целуна.

Никой от двамата не видя как Джес отвори вратата и пак дискретно я затвори.

— Не поглеждай натам — изсъска тя. — Старите оправят положението на стълбите.

— Ти отговори на Пейдж — Мат обхвана лицето на Али в дланите си и се взря в синьо-зелените дълбини на очите ѝ. Тя разбра,

че Мат не бе толкова уверен в себе си и вътрешно се усмихна. — Но не отговори на мен.

— Не си ми казал какво предлагаш.

С непохватни движения, тъй като все още бяха на стълбите, Мат коленичи на едно коляно.

— Готова ли си ти, Алегра, да приемеш мен, Матю, за добро или лошо, да правиш чай в делнични дни, да миеш тоалетната един път в месеца, да празнуваш винаги успеха си, вместо да се мръщиш на него, и да спреш да обвиняваш себе си в неща, за които всъщност аз съм виновен? — той хвана ръката ѝ и я притисна до бузата си. — Тогава, съгласно Божия закон, аз ще бъда твой до гроб.

— Готова съм — каза Али, без да обръща внимание на вече ясно доловимото кискане откъм вратата. Имаше само един начин да се разбере дали прави ужасна грешка или не.

— Мисля — каза Мат, сядайки до нея, — че трябва да прекараме още един меден месец, където не пускат никого под двайсет и една години.

— Добра идея — подкрепи го Али и вдигна устните си към неговите.

— Поздравления! — вратата се отвори с трясък и на прага застанаха Джейни и Джес с Адам на няколко крачки зад тях. — Мислех си дали, след като не ни пускат на медения месец — Джейни широко се усмихна, — няма да е по-добре да излезем и да го отпразнуваме някъде навън?

Мат се изправи и хвана Али за ръката.

— Не виждам защо не.

— О, боже мой! — застанала в средата на хола, Джес се хвана за устата. — Не можем да излезем.

— Защо пък не? — попита Али разтревожена.

Джес отвори вратата на кухнята.

— Защото татко — тя се отдръпна встрани, за да могат всички да видят необоримото доказателство — е забравил да зареди миялната машина!

**Издание:**

Мейв Харън. Телевизионна афера

ИК „Хермес“, Пловдив, 1995

Редактор: Димитър Атанасов

Коректор: Недялка Георгиева

ISBN: 954-459-258-X

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.